

Giới thiệu Chủ Nhà Tôi Là Ảnh Đế

Edit: Chise

Độ dài: 60 chương+2 phiên ngoại

Thể loại: Nguyên sang, ngôn tình, ngọt sủng, nhẹ nhàng, HE, showbiz,...

"Nữ thần đẹp nhất" Tô Dung có một bí mật. Vì bí mật này, một người mẫu, diễn viên như cô lại không nhận công việc sau 16 giờ... Quả là chuyện chưa từng có!

Có một ngày, một vị nào đó đánh hơi được mùi khói bếp trên người Tô Dung khi cô đi chụp bìa tạp chí... Truyền thông nhanh chóng điều tra, thu thập dữ liệu, và phát hiện vị nữ thần này sau 16 giờ không nhận làm việc chính là vì VỀ NHÀ NẤU CƠM!!!!

Thẩm Ngự Dương được xưng là "nam thần quốc dân", là một diễn viên gạo cội, ý thức nghề nghiệp cao, chưa từng diễn mà dùng thể thân. Đột nhiên, nam thần "phát bệnh". Chính là sau bốn giờ chiều không thể đóng phim nữa, phải về nhà "bệnh".

Sau đó, nam thần ở Weibo đã phát một tấm ảnh tự chụp.

Ảnh chụp bối cảnh mơ hồ, dường như có một thân ảnh của con gái.

Trải qua fans tăng tăng so đối, cái thân ảnh này chỉ có "Nữ thần đẹp nhất" Tô Dung là có thể so sánh.

Trong lúc nhất thời, internet nổ tung, phóng viên nổ tung, cả nước nổ tung!

Có phóng viên hỏi nam thần, "Anh và Tô tiểu thư là quan hệ gì?"

,

Nam thần khỏe mỗi mạng nụ cười, trong mắt tràn đầy tình yêu, "Tô tiểu thư là ai, tôi chỉ biết Thẩm thái thái!" (chồng gọi vợ = thái thái3)

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Tôi Là Ảnh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Người theo dõi cô

Ngõ nhỏ đen nhánh, một cô bé ra sức chạy như điên, trong mắt cô tràn ngập sợ hãi, vừa chạy vừa quay đầu lại.

Phía sau cô, có một người đàn ông mặc đồ đen đuổi theo, trên mặt người đàn ông mang theo nụ cười, trong mắt có một loại như đối với con mồi nhất định phải có được.

"A! Không cần!!!"

"Là ai, rốt cuộc là ai!"

"A!"

Tô Dung đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, miệng thở hổn hển, sắc mặt tái nhợt, trên trán tràn đầy mồ hôi lạnh, trong mắt đầy kinh hoàng.

Cô lại mơ thấy!

Người kia, lại xuất hiện!

Ngón tay Tô Dung siết chặt chăn bên cạnh, môi mấp mấp.

Đã thật lâu không có mơ thấy việc xảy ra năm ấy, gần nhất lại liên tiếp mơ thấy, tại sao lại như vậy?

"Ong ong ~"

Một trận tiếng chuông di động réo lên, đem Tô Dung đang trầm tư kéo lại.

Cô giờ tay đem di động đầu giường cầm lấy, trên màn hình biểu hiện là "Chị Kiều."

"A! Xong rồi!"

Một tiếng thét kinh hãi, Tô Dung một bên xốc lên chân xuống giường, một bên tiếp nghe xong điện thoại.

Điện thoại bên kia, tiếng chị Kiều gầm gừ nháy mắt vang lên, "Tô Dung! Em nói cho chị bây giờ mấy giờ, mấy giờ! Hẹn 10 giờ rưỡi quay, bây giờ đã 10 giờ, em nói cho chị em ở nơi đâu, hả?"

Tô Dung đem cánh tay duỗi thẳng, để di động cách xa chính mình một ít, sau đó hô to, "Chị Kiều, chị yên tâm, hai mươi phút em khẳng định sẽ tới!"

"Tô Dung, em thật là muốn tức chết chị!"

Tô Dung le lưỡi, "Chị Kiều, em sai rồi, em lập tức ra khỏi cửa!"

"Cái gì?" Chị Kiều vốn đã tiêu bớt một ít lửa giận nháy mắt lại bùng lên, "Em còn chưa có ra khỏi cửa! Tô Dung, em có phải còn trên giường hay không..."

"Chị Kiều, em trước cúp máy!"

Chị Kiều nói còn không có nói xong, Tô Dung đã quyết đoán ấn cúp điện thoại.

Không kịp để nghĩ con mộng kia, cô vội vàng chạy tiến toilet vệ sinh cá nhân.

Mười phút về sau, Tô Dung bước ra cửa.

Không kịp chờ thang máy, cô trực tiếp từ cầu thang chạy xuống.

Lúc chạy Tô Dung còn ở cảm khái, sớm biết rằng sẽ có hôm nay, thời điểm thuê thuê cái nhà hai tầng ba tầng được rồi.

Tô Dung vừa chạy vừa nâng tay lên nhìn đồng hồ.

"A a a! Bị muộn rồi! Không xong!" Cô nỗ lực làm chính mình chạy nhanh một ít.

Tô Dung miễn cưỡng có thể tính là một nửa người mẫu đi.

Nửa năm trước, nhờ vào chiếu một tổ hán phục, Tô Dung nổi tiếng trên internet, bởi vì khuôn mặt xinh đẹp cùng với ăn mặc hán phục hoàn toàn hòa hợp nhất thể khí chất, bị ghép vào danh hiệu "Nữ thần đẹp nhất".

Đương nhiên, Tô Dung hiểu chính mình có mấy cân mấy lượng, nữ thần đẹp nhất? Cô còn không tính nữa là.

Cô chỉ có cao 170 (*cái này t/g ko để đơn vị, mình đoán là cm*) không cao cũng không thấp, cô đã không thể hoàn toàn làm người mẫu, nhưng lại không thể vứt bỏ người mẫu.

Cho nên công ty cô quyết định, bồi dưỡng cho Tô Dung một ít chương trình học, để tiếp tục động tác tiếp theo.

Chị Kiều đó là người đại diện mà công ty phái cho cô.

Chị Kiều từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Tô Dung, liền biết cô nhất định sẽ nổi tiếng. Tô Dung thật sự rất xinh đẹp!

Xinh đẹp phảng phất như tiểu tiên nữ rơi vào thế gian, đẹp không gì sánh được.

Chị Kiều tiếp xúc cùng Tô Dung một đoạn thời gian về sau đối cô liền từ lúc ban đầu kinh diễm, chuyển biến thành đau lòng.

Thân thể Tô Dung, sinh hoạt quá mức khức chiết. (*nôm na là trắc trở*)

Trời cao tựa hồ là tiến hành khảo nghiệm đối với cô gái này giống nhau, vẫn luôn tự cấp Tô Dung một ít trắc trở.

Cho nên chị Kiều liền đối với Tô Dung, phá lệ chiều cõ thêm.

Cô thực cảm kích chị Kiều, thời điểm khoá huấn luyện cũng thực nỗ lực.

Trải qua nửa năm huấn luyện, cô biết rất nhiều thứ.

Chị Kiều nhân cơ hội này muốn kiểm nghiệm một chút thành quả học tập của cô, liền vì Tô Dung tiếp quay một cái quảng cáo.

Là một quảng cáo son môi.

Diện mạo Tô Dung, có thể đẹp giống tiểu tiên nữ, cũng có thể quyến rũ giống tiểu yêu tinh.

Nghĩ đến hôm nay chủ đề quay quảng cáo son môi, cô trừu trừu khóe miệng.

Đồng thời suy diễn hai cái phong cách khác nhau, chị Kiều thật là muốn khảo nghiệm cô mà.

Bất quá cô đối chính mình có tin tưởng, hẳn là không thành vấn đề.

Ước chừng mười phút, Tô Dung rút cuộc chạy tới phụ cận chỗ quay.

Ở khoảng cách quay chụp có một cái chỗ ngoặt, Tô Dung dừng lại, từ trong túi lấy ra gương nhỏ tùy thân sửa sang lại một chút hình tượng chính mình

Lần đầu tiên gấp mặt, phải chú ý một ít.

"Hô ~ tốt."

Tô Dung nhìn gương lộ ra một nụ cười tươi, liền thu hồi gương, chuẩn bị đi ra ngoài.

Lúc ở đem gương bỏ vào túi trong nháy mắt, cô từ trên gương thấy được phía sau có ảnh người chọt lóe qua.

Cô đột nhiên quay đầu lại, không thấy bất luận cái gì dị thường.

Vừa mới cô tuyệt đối không có nhìn lầm, nhất định có người đi theo cô.

Tô Dung xoay người, chậm rãi, chậm rãi đi tới phía trước.

Phía sau, bỗng nhiên truyền đến tiếng "Đạp đạp", thực nhẹ thực nhỏ, nhưng tuyệt đối có.

Tô Dung kinh hãi, tiếng bước chân này...

Cô dừng bước, phía sau liền không có tiếng vang.

Cô không có quay đầu lại, mà là nhanh hơn hai bước, tiếng bước chân kia liền vang lên tới, tựa hồ duy trì tiết tấu của Tô Dung.

"A ~" bên tai phảng phất còn xuất hiện tiếng cười nhẹ...

"Ừc!" Yết hầu cô khẽ nhúc nhích, nỗ lực làm chính mình trấn định xuống dưới.

"Không thể quay đầu lại, ngàn vạn không thể quay đầu lại! "

Cô ở trong lòng yên lặng tự nhủ cho chính mình, ánh mắt nhìn về phía trước, lập tức là có thể ra cái chỗ ngoặt này, chỉ cần đi ra ngoài liền không có việc gì.

Mắt thấy lập tức qua đi là có thể thấy chỗ quay chụp, Tô Dung còn chưa tới kịp từng một hơi, tay trái liền bị người bắt được.

"Áaaa!."

Tô Dung chỉ kịp phát ra một tiếng thét kinh hãi, miệng liền bị người phía sau dùng khăn tay bưng kín.

Cô dùng sức gẩy giữa, muốn khiến cho người khác chú ý.

Nhưng đáng tiếc, nơi này vốn là bởi vì muốn quay quảng cáo mà tạm thời phong tỏa, nhân viên công tác lại ở cách đó không xa làm chuẩn bị, căn bản không có người chú ý tới nơi này.

Cô dường lại về tới thời điểm năm ấy bị người ta bắt cóc, hai tròng mắt trừng rất lớn, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Chẳng lẽ lại phải trải qua một lần sao?

Nghĩ đến buổi sáng bị ác mộng bưng tỉnh, cô trong lòng nắm gắt gao.

Phía sau người tựa hồ để sát vào Tô Dung, hô hấp thô nặng đánh vào sau tai cô.

Tô Dung cứng lại toàn thân lỏng lẻo dựng thẳng lên, một chút bình tĩnh xuống dưới.

Cô nâng lên chân, đối với phía sau hung hăng một đá.

"A!!!" Hét thảm một tiếng, người nọ buông cô ra.

Tô Dung đôi tay đẩy phía sau người một phen, về phía trước chạy tới.

Cô chỉ kịp quay đầu lại nhìn thoáng qua, người nọ mặc đồ màu đen, trên mặt đeo khẩu trang đen, lộ ra bên ngoài một đôi mắt âm u.

Cô không dám quay đầu lại xem, vội vàng chạy ra.

"Tô Dung.. Hừ." Người đàn ông thân thể đứng thẳng, bị khẩu trang che khuất khóe môi gợi lên một nụ cười không có ý tốt.

Tô Dung chạy vài bước tóm lại là rời đi người nọ, nhưng cô không dám lơ lỏng xuống dưới, vẫn luôn chạy đến quay chụp mà mới ngừng lại được.

"Hô ~ hô ~" Cô ngồi xồm trên mặt đất, che lại chính mình ngực, từng ngậm từng ngậm thở dốc.

"Tô Dung, em làm sao vậy?" Chị Kiều thấy Tô Dung tới, liền đi tới bên người nàng, nhưng ánh mắt rơi xuống mặt cô, liền nhìn ra cô không đúng. Sắc mặt tái nhợt, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Chị Kiều ngồi xồm xuống trước người cô, giọng sờ sờ đầu Tô Dung.

Thân thể cô cứng đờ, không có tránh đi tay chị Kiều.

"Tô Dung?" Chị Kiều đem thanh âm phóng nhẹ, muốn kích thích lực chú ý của cô.

Tô Dung bỗng nhiên xoay người, một phen giữ chặt tay chị Kiều, gắt gao nắm tay chị, "Chị Kiều, chị Kiều, vừa mới có người muốn bắt cóc em! Ở bên chỗ ngoặt kia! Một người đàn ông mặc đồ đen, đeo khẩu trang."

Cô lấy tốc độ cực nhanh để nói, chị Kiều nghe xong, đôi mắt trừng rất lớn.

"Này, này rõ như ban ngày, lại dám bắt cóc?"

"Vâng." Tô Dung lên tiếng, buông lỏng tay chị Kiều ra.

Cô đã bình tĩnh xuống.

Rất cuộc cũng không phải thời niên thiếu, ban đầu chỉ là bị chi phối bởi sợ hãi, hiện tại biết chính mình an toàn, cũng thực mau hoãn lại.

Chị Kiều xem sắc mặt Tô Dung, cũng biết cô không phải đang nói đùa.

Chị Kiều lập tức đứng lên, kêu vài nhân viên công tác đi khắp nơi nhìn xem.

Tình huống của Tô Dung chị là rõ ràng nhất, bắt cóc, này đối cô mà nói, là khi còn nhỏ đã trải qua, là một loại sợ hãi từ sâu trong nội tâm.

Chị Kiều đau lòng Tô Dung, tự nhiên sẽ không để cô kinh hãi quá độ làm cảm xúc hạ xuống mà còn tiếp tục quay quảng cáo.

Mặt khác, công tác bảo an của chỗ quay chụp này cũng thực sự làm chị Kiều phát hỏa một hồi.

Tô Dung hòa hoãn trong chốc lát, thấy chị Kiều còn ở vội, liền thông báo chị Kiều một tiếng.

Chị Kiều dẫn dò Tô Dung, ngàn vạn không thể rời đi có nơi có nhiều người.

Tô Dung đáp ứng.

Cô nắm hai tay, hít sâu một hơi, ngược mắt nhìn thoáng qua, nơi này cách đó không xa có một cửa hàng bán bánh ngọt kiểu Âu Tây cô rất thích, cô nhấp môi, quyết định đi mua một cái bánh kem áp áp.

Cô nhắn cho chị Kiều nói cho chị biết cô đi nơi nào, liền trực tiếp hướng về phía cửa hàng.

Ước chừng mười lăm phút, Tô Dung tới rồi.

Chỉ là hôm nay cửa hàng bánh ngọt kiểu Âu Tây tựa hồ có người quay chụp, có rất nhiều người vây xem.

Cô càng là tới gần nơi đó, tiếng gọi của fans càng lớn.

"Thẩm Ngự Dương! Thẩm Ngự Dương! A a a a!"

"Chồng của tui soái quá đi!"

"Đúng vậy, tuy rằng chỉ là khách mời nhưng có thể thấy dung nhan chân thật của anh đế, thật là chết cũng không tiếc!"

Tô Dung: "....."

Có cần khoa trương như vậy không?

Nghe fans nói như vậy, người ở chỗ quay chụp này là Thẩm Ngự Dương? Thẩm ảnh đế?

Được xưng là "Nam thần Quốc dân", liên tục ba năm ở "Giải thưởng Sao Kim" đoạt "Nam diễn viên tốt nhất", các fan đều kêu anh ấy là "Thẩm ảnh đế" Thẩm Ngự Dương? (cái này mình thấy để Thẩm ảnh đế hay hơn)

Tô Dung hơi hơi nhướng mày.

Anh ta như thế nào sẽ xuất hiện ở nơi đây đặc người như thế?

Chẳng lẽ không sợ khiến cho fans nào động sao?

Tô Dung nhắc chân đi vài bước về phía trước.

"Cậu biết không? Thẩm ảnh đế chỉ ở chỗ này một buổi sáng, chụp xong suất diễn liền đi rồi!"

"Ai nha, hiện tại sợ là chỉ có Phó Thanh mới có thể mời Thẩm ảnh đế làm khách xuyên."(diễn viên khách mời dạng như cameo ỉ)

"Chúng ta cũng thật may mắn."

"Đúng vậy đúng vậy....."

Cô đã hiểu.

Phó Thanh là bạn tốt nhiều năm của Thẩm Ngự Dương, kẻ hèn một cái khách mời, thật đúng là không nói chơi.

Đã biết nguyên nhân, cô cũng không có tâm tư đi phía trước xem, liền muốn xoay người rời đi.

"A, cẩn thận!"

"Phanh!"

Một tiếng thét kinh hãi thêm vang lớn, làm Tô Dung theo bản năng quay đầu lại nhìn lại.

Đám người chen chúc bắt đầu xôn xao lên, tựa hồ đã xảy ra chuyện gì đó.

Cô cảm thấy tốt nhất bây giờ đó là rời đi, không thể ở lâu.

Nhưng giây tiếp theo, cô liền bị bao phủ trong đám người mất trật tự.

"Ai..."

Cô bị đẩy lên đằng trước theo đám đông kích động.

Tô Dung bất đắc dĩ, không dám nhiều làm giãy giụa để tránh đụng đến người khác.

Không bao lâu, cô liền biết nguyên nhân vì sao đám người đó xôn xao.

Đây là cửa hàng bánh ngọt kiểu Âu Tây nàng thực thích, bên dưới có một mảnh kính cửa sổ rất lớn.

Giờ phút này cửa sổ bị người đánh vỡ, mà "hung khí" đang nằm bên cạnh.

Là một cái chùy lớn.

Tô Dung suy đoán, hẳn là fans điên cuồng nào đó ném ra.

May mắn là lúc cửa sổ bể, đa số mảnh nhỏ pha lê đều rơi xuống trong tiệm, nếu không nhất định sẽ làm bị thương đến quần chúng vây xem.

Ánh mắt cô dò đi, rồi xuống trên người Thẩm Ngự Dương.

Hai tay anh đút ở trong hai sườn túi quần tây, ánh mắt lạnh lùng, mày nhíu lại.

Tô Dung chú ý tới cánh tay phải của anh có một đường thật dài, máu tươi trào ra.

Cô kinh hô, "Tay của anh..."

Thẩm Ngự Dương tựa hồ nghe thấy, quay đầu lại, vừa vận đối diện với ánh mắt của Tô Dung.

Cô hơi ngẩn người, chỉ vào cánh tay anh nhẹ giọng ní non, "Anh bị thương."

Tác giả có lời muốn nói: Tân niên vui sướng ~ khai văn đại cát ~

Chương 1 vậy là xong, tiếc chi ☐ nào

Bạn đang đọc truyện *Chú Nhà Tôi Là Ánh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chị Kiều tìm nhà mới

"Tô Dung? Tô Dung?" Chị Kiều thấy Tô Dung ngồi sững sờ, giờ tay lay lay cô.

Tô Dung hoàn hồn, có chút mờ mịt, "Chị Kiều, chị kêu em?"

Chị Kiều buồn cười nhìn cô, "Em làm sao vậy, còn đang lo lắng cái người kia hai ngày trước sao? Em yên tâm, chị đã báo nguy, cảnh sát gần nhất hẳn đang điều tra theo dõi, chị nghĩ thật mau là có thể có kết quả thôi."

"Dạ, cảm ơn chị Kiều, làm chị lo lắng." Tô Dung cười cười, "Em không có việc gì, không phải bởi vì việc xảy ra hai ngày trước."

Chị Kiều nghi hoặc, "Vậy em là bởi vì cái gì?"

"Em..." Tô Dung nghĩ nghĩ, vẫn là lắc đầu, đem lời nói nuốt trở vào, "Không có việc gì."

Chị Kiều chỉ là cảm thấy Tô Dung có chút kỳ quái, cũng không có ý định tỉ mỉ truy vấn.

"À, đúng rồi, chị giúp em tìm một căn nhà mới, em hai ngày này có rảnh thì dọn qua đi."

"Nhà mới?" Tô Dung kinh ngạc, "Sao lại muốn đổi phòng ở?"

Chị Kiều ngồi xuống đối diện Tô Dung, "Em hiện tại ở chỗ này bảo an không tốt, chị hoài nghi cái tên ý đồ muốn bắt cóc em biết chỗ em ở, vì an toàn chị suy nghĩ em vẫn là đổi một chỗ ở tốt hơn."

"Nhưng mà..." Tô Dung muốn nói lại thôi, quá phiền toái.

Chị Kiều rõ ý tứ Tô Dung, âm thầm thờ dài.

"Tô Dung, chị hiểu em trong lòng suy nghĩ cái gì, nhưng em hiện tại đã không đơn giản là một người bình thường, công ty là cần thiết muốn bảo đảm cho nghệ sĩ an toàn, em yên tâm, lần này tìm phòng ở cho em, công ty sẽ chi trả một nửa tiền thuê nhà cho em, bộ phận em yêu cầu gánh vác, cùng bây giờ cũng không kém bao nhiêu."

Tô Dung gật gật đầu.

Chị Kiều đã vì cô suy nghĩ như vậy, cô nếu lại không đáp ứng, thật sự không thể nào nói nổi.

"Đúng rồi chị Kiều, việc quảng cáo kia làm sao bây giờ?"

Mây cô nhíu lại, chuyện này là bởi vì bản thân cô mà trì hoãn, không biết có cần bồi thường gì đó hay không.

Tô Dung không đề cập tới chuyện này còn tốt, nhắc tới chị Kiều liền bốc hỏa.

"Em không cần lo lắng, có chị đây." Chị Kiều nghĩ việc này liền giận lên, "Lần này công tác thanh trừng (*lọc người ko có phận sự*) là chỗ quảng cáo làm, việc bọn họ không có làm tốt, còn dám muốn em tới gánh vác trách nhiệm?"

"Chị Kiều." Tô Dung thật cảm động giữ chặt chị Kiều tay.

Theo lý thuyết, cô là một người mới, gặp được các loại trạng huống đều hẳn là chính mình nghĩ cách mới đúng, nhưng chị Kiều lại đứng bên này vì cô suy nghĩ, tận lực không cho cô có áp lực quá lớn.

Có thể nói, nếu không có chị Kiều, bây giờ Tô Dung sinh hoạt tuyệt đối không có quá tốt.

Chị Kiều vỗ vỗ tay cô, "Hai ngày này ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, thu dọn đồ đạc, thứ bảy chị giúp em dọn qua."

"Dạ." Tô Dung cười cười.

Chị Kiều đối tốt với cô như vậy,cô nhất định sẽ nỗ lực!

**

Sáng sớm Thứ bảy, còn không đến 8 giờ chuông cửa nhà Tô Dung đã bị ầm vang lên.

Cô miễn cưỡng từ trên giường bò dậy, vừa xoa đôi mắt vừa đi về phía cửa.

Mở cửa, quả nhiên là chị Kiều.

Tô Dung quả thực muốn khóc.

"Chị Kiều, chị tới cũng quá sớm đi, lúc này mới có mấy giờ."

Cô nói xong liền muốn trở về phòng ngủ tiếp.

Chị Kiều vội vàng kéo Tô Dung qua, "Muốn chuyển nhà nhân lúc còn sớm, chờ em tới giữa trưa chúng ta hai người đến khi nào mới có thể từ trong phòng đi ra ngoài hả?"

"Chị Kiều ~" Tô Dung ôm lấy cánh tay Kiều lắc lắc làm nũng, "Quá sớm!"

"Không còn sớm" Chị Kiều đem cánh tay rút ra, ánh mắt ở trong phòng dạo qua một vòng, "Đều thu dọn hết chưa?"

Cô bắt đầu đi, "Thu dọn rồi, chị đã cho em thời gian mấy ngày, em nếu còn không có thu xếp xong, vậy cũng thật quá đáng."

Chị Kiều bật cười, "Em cái cô nhóc này."

Hân huyên hai câu, cô cũng không mệt nhọc.

"Chị Kiều chị ngồi xuống uống miếng nước, em đi rửa mặt một chút liền ra."

"Được, không vội."

Nếu Tô Dung đều thu dọn xong, chị Kiều tự nhiên có thể yên tâm.

"Tô Dung" Chị Kiều hô một tiếng.

"Dạ?" Tô Dung mơ hồ không rõ ứng một câu, "Chị Kiều có chuyện gì?"

Chị Kiều nhìn cách đó không xa có hai cái vali hành lý rất to, dừng một chút mới tiếp tục nói, "Em cũng chỉ có hai cái vali này sao?"

"Đúng vậy." Tô Dung ra tới, trên tay còn cầm khăn lông, "Làm sao vậy chị Kiều?"

"Hành lý của em... ít như vậy?" Ánh mắt chị Kiều tràn đầy không thể tưởng tượng.

Tô Dung theo ánh mắt chị Kiều nhìn lại, có chút nghi hoặc, "Hai cái vali to, như vậy còn thiếu sao?"

Chị Kiều trườ trườ khóe miệng, "Không ít, không ít."

"Vâng." Tô Dung đáp một câu, xoay người trở về.

Phía sau, chị Kiều lấy di động ra gọi.

"Alo? Là tôi."

"Đúng vậy, các anh không cần lại đây."

"Ừ, tốt, thật ngại quá, chúng ta hai người là được."

"Tốt, cảm ơn."

Chị Kiều cúp điện thoại, thở ra một hơi.

Vốn đang tìm người của chuyển nhà công ty, không nghĩ tới Tô Dung căn bản dùng không đến.

Hai mươi phút sau, Tô Dung và chị Kiều một người một cái vali lớn cùng đi xuống lầu.

Chị Kiều đẩy cái vali cùng cô nói chuyện phiếm, "Em nói em cũng hơn hai mươi tuổi, chuyển nhà sao có chút đồ thế?"

"Chị Kiều, tình hình của em chị cũng hiểu biết, đối với em hiện tại mà nói, đồ vật quý ở tình chứ không phải nhiều."(ý nói chất lượng ko phải số lượng)Khóe môi Tô Dung giờ lên một nét cười, "Có lẽ tương lai em sẽ có rất nhiều đồ, nhưng hiện tại không cần."

Chị Kiều thở dài, "Tô Dung, chị thật là từ đáy lòng đau lòng cho em."

"Em biết, chị Kiều." Tô Dung đối diện ánh mắt chị Kiều, trong mắt tràn đầy cảm kích.

Không đợi chị Kiều nói cái gì, cô liền nói sang chuyện khác, "Chị Kiều, chị lần này giúp em tìm phòng ở là nơi nào vậy?"

Chị Kiều biết ý của Tô Dung, liền theo ý cô tiếp đề tài, "Tiểu khu Thượng An."

"....." Tô Dung trầm mặc ba giây, "Chị Kiều, chị nói lại lần nữa, ở đâu?"

Chị Kiều dừng lại, đối mặt cô, gần từng chữ một nói, "Tiểu, khu, Thượng, An."

"Không được." Tô Dung cự tuyệt nói, kéo hành lý trên tay chị Kiều liền trở về, "Em không thích hợp ở nơi đó, quá đắt quá đắt!"

"Tô Dung." Chị Kiều vội vàng chạy hai bước đuổi theo nàng, sau đó đôi tay giữ hai cái vali của cô lại, "Không đắt, thật sự không đắt."

Tô Dung buông ra tay, "Chị Kiều, em tuy rằng không hiểu lắm việc thuê phòng, nhưng đại danh tiểu khu Thượng An em cũng có nghe qua, nơi đó là nơi của những người nào ở em cũng rất rõ ràng, đừng nói mua nhà, chính là thuê phòng ở Thượng An cũng không phải em có thể làm."

"Ai ai ai, em trước đừng kích động, nghe chị nói cho hết lời được không?" Chị Kiều nhìn bộ dáng cô tức giận, không tự giác liền cười ra tiếng, cái tính cô nhóc này mới nghe gió đã thành mưa, thật không biết là giống ai.

Giờ phút này Tô Dung nếu có thể nghe thấy chị Kiều chửi thầm trong lòng, tất nhiên sẽ trợn trắng mắt, cái tính này thật đúng là có ba bốn phần giống chị Kiều.

"Em nghe chị nói, trước không cần vội vã phản bác chị."

Chị Kiều thật là sợ cô, "Chị tìm cái nơi ở này cho em, không thể dựa theo đối đãi phòng ở bình thường của Thượng An, phòng ở này là chị nhờ chị Tần ở bộ phận quảng cáo hỗ trợ tìm, biết được một cô gái, cô ấy muốn xuất ngoại đào tạo sâu, nên mới có phòng trống."

"Vừa vặn cô ấy cũng phải tìm người hỗ trợ xem phòng ở, về điểm này tiền thuê nhà cũng không kém, chị Tần liền thuận nước đẩy thuyền, đem chuyện này đáp ứng."

"Cho nên, chị Kiều không phải vì làm em an tâm mới nói cho em tiền thuê nhà không đắt, mà là thật sự không đắt, em hiểu chưa?"

Tô Dung vẫn là có chút không thể tin được.

Sao lại khéo như vậy, cô muốn tìm phòng ở, tiểu khu Thượng An liền có người yêu cầu tìm người?

Chị Kiều lấy điện thoại lấy ra, tìm được số điện thoại của chị Tần, sau đó đưa màn hình tới trước mặt Tô Dung, "Muốn cùng chị Tần xác nhận sao?"

Cô nhấp môi, suy nghĩ một hồi lâu.

"Không cần chị Kiều, em tin tưởng chị."

"Ai, này thì được rồi." Chị Kiều cười cười, tiếp nhận vali trên tay Tô Dung, "Đi thôi."

"Dạ."

Thực mau, chị Kiều lái xe đưa Tô Dung đến tiểu khu Thượng An.

Vừa xuống xe, cô liền cảm giác được Thượng An thật là danh bất hư truyền.

Chỉ là vào tiểu khu thôi đã yêu cầu ba lần nghiệm chứng, Tô Dung liền thật bội phục.

Đánh tạp, vân tay, quét mắt.(bước đầu mình ko hiểu lắm)

Cô trước nay không nghĩ tới, sẽ có tiểu khu mà các bước để vào cửa phức tạp như vậy, khó trách chị Kiều nói ở nơi này vấn đề an toàn không cần lo lắng.

Chị Kiều cùng bảo vệ cửa nói nói mấy câu, liền có một người đưa chị Kiều cùng Tô Dung đi vào.

Chị Kiều nói với Tô Dung, "Lần này là chủ nhà chào hỏi trước cho nên báo an mới mang chúng ta đi vào, chờ em làm tốt đăng ký là có thể vào được."

"Kia chị Kiều nếu chị tới tìm em thì làm sao?"

Chị Kiều sững sốt, bật cười, "Chị tới thì gọi điện thoại cho em ra tiếp chị không phải là được rồi sao?"

"Cũng đúng." Tô Dung gật gù đầu, cũng cảm thấy vấn đề lúc này có chút ngu ngốc.

"Tới rồi, chính là nơi này." Anh trai bảo an đưa hai người đến tòa số 27, chỉ chỉ hướng cửa đơn, "Mặt mã chắc là Thẩm tiểu thư đã nói với Kiều tiểu thư, phía trước tôi cũng không có cách nào mang hai người đi vào, hai vị cứ tự nhiên."

Chị Kiều cười gật đầu, "Thật là cảm ơn, bằng không hài người chúng tôi cũng không biết nên làm cái gì bây giờ."

Anh trai bảo an mỉm cười, "Tôi nên làm, kia Kiều tiểu thư, Tô tiểu thư, tôi về trước."

"Tốt, cảm ơn." Tô Dung cùng chị Kiều nói lời cảm tạ anh trai bảo an.

Chị Kiều mang theo Tô Dung tiến lên, nhấn mặt mã, nói cho Tô Dung cái này có thể đổi.

Tô Dung hiểu rõ.

Vào cửa đơn, chị Kiều nhấn thang máy đi xuống.

"Nơi này đều là một tầng một hộ, bảo an em cũng thấy rồi, chị rất yên tâm."

"Em ở lầu 12, tuy rằng một người khả năng sẽ cô đơn, nhưng trước mắt cũng chỉ có thể để em ở nơi này."

Tô Dung gật đầu, "Em hiểu rồi."

"Đình ~" một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Chị Kiều đưa Tô Dung đến cửa phòng, đem chìa khóa giao cho Tô Dung, liền rời khỏi.

"Chị Kiều chị không đi vào sao?" Tô Dung nắm chìa khóa, trong lòng không có cảm giác an toàn.

Chị Kiều nhấn thang máy, "Chị đáp ứng Thẩm tiểu thư rồi, sẽ không đi vào, tới rồi nơi này thì em cứ yên tâm, không có việc gì."

Cô nhấp môi, "Kia chờ em đi vào chị lại đi được không?"

Chị Kiều gật đầu.

Tô Dung xoay người, dùng chìa khóa mở cửa, sau đó lấy vali đi vào.

Chị Kiều chờ Tô Dung đóng cửa lại, lại đợi vài phút, lúc này mới rời đi.

Cô biết chị Kiều nhất định sẽ ở bên ngoài chờ vài phút mới đi, cô vào cửa liền không có động, vẫn luôn nghe tiếng vang bên ngoài.

Đến khi nghe thấy thanh âm thang máy, Tô Dung mới chuẩn bị vào nhà.

Căn cứ lời chị Kiều trước đó nói cho cô, cô ở gian phòng thứ hai bên trái.

Tô Dung đi mở cửa phòng trước, xác định là phòng của chính mình lúc này mới đem vali dịch vào.

Sáng sớm chuyển nhà, cô có chút mệt mỏi. Cô tính toán trước tiên ngủ một chút, sau đó sắp xếp đồ, làm quen với phòng ở.

Một phút đồng hồ sau khi cô đóng lại cửa phòng, cửa phòng cách vách bị người từ bên trong mở ra.

Một người đàn ông từ bên trong đi ra.

Anh ta mặc áo thun màu trắng, quần dài màu xám nhạt, trên tay cầm một cái khăn lông, đang lau tóc, hiển nhiên là vừa tắm rửa xong không lâu.

Người đàn ông đứng ở cửa phòng, nhìn dấu bánh xe vali từ cửa một đường kéo dài đến phòng cách vách, anh nhíu mi.

"Tĩnh Dương không phải xuất ngoại sao? Sao lại đã trở về?"

Người đàn ông nói thăm hai câu, nhắc chân đi đến phòng cách vách.

Ngón tay thon dài nắm lấy then cửa, hơi hơi dùng sức chuyển động, sau đó đẩy ra.

"Tĩnh Dương, em không phải..."

"A a a a!" Tiếng thét chói tai của cô gái vang lên trong phòng, ngay sau đó, một cái gối bay thẳng vào đầu người đàn ông, "Anh là ai! Đi ra ngoài mau!"

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Hắc hắc hắc, lại gặp mặt rồi ~~

- - - - -

Thế là bắt đầu hành trình ở chung của 2 anh chị rồi đây, mn thả tim thả sao cho mình có động lực đi ~ ^^

Bạn đang đọc truyện *Chú Nhà Tôi Là Ánh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Quy tắc ở chung

Phòng khách.

Tô Dung cuộn chân lên, hai cánh tay ôm đầu gối, sợ hãi nhìn thoáng qua người đàn ông ngồi ở đối diện.

Thẩm Ngự Dương tùy ý ngồi đối diện cô, tay trái nâng lên, xoa đôi mắt, hiển nhiên vừa nãy bị Tô Dung đánh không nhẹ.

Tô Dung nhìn Thẩm Ngự Dương, muốn nói lại thôi.

Cô thật sự không phải cố ý mà!

Thời điểm Thẩm Ngự Dương đi vào, cô đang chuẩn bị thay áo ngủ nghỉ ngơi, ai biểu anh đột nhiên đi vào như vậy, cô liền phản ứng theo bản năng bản năng lấy gối ném đi.

"Ai biểu anh tùy tiện mở cửa phòng người ta chứ." Tô Dung nói thăm.

"Hả? Cô nói cái gì?" Thẩm Ngự Dương buông tay, nhìn về phía Tô Dung.

"Không có gì, không có gì." Tô Dung liên tục xua tay, nghĩ thầm cô nói nhỏ như vậy mà Thẩm Ngự Dương cũng có thể nghe được!

Thẩm Ngự Dương nhìn Tô Dung, nhàn nhạt nói, "Nói đi, cô là sao lại trà trộn vào nhà tôi."

"Nhà anh?" Tô Dung buông chân, "Không phải đâu? Nơi này không phải nhà Thẩm tiểu thư sao?"

"Thẩm tiểu thư?" Thẩm Ngự Dương nhíu mày, "Cô nói Thẩm Tinh Dương?"

Tô Dung lắc đầu, "Tôi không biết, phòng ở này là người đại diện của tôi giúp tôi nhờ người tìm, là một vị Thẩm tiểu thư muốn xuất ngoại, trong nhà không có người nên cho tôi thuê."

Thẩm Ngự Dương hiểu rõ.

Anh đến nơi này ở cũng là vì Thẩm Tinh Dương muốn xuất ngoại, cho nên mới không có chuyện thông báo cho cô ấy, không nghĩ tới cô ấy lại đem phòng ở cho thuê.

Thẩm Ngự Dương nghĩ nghĩ, sắc mặt hòa hoãn một ít.

Rốt cuộc này cô gái này cũng không biết rõ tình hình, đổi lại là anh đang ở trong phòng, đột nhiên có người mở cửa phòng ra, anh cũng sẽ hoảng.

"Vị này... xưng hô thế nào?" Thẩm Ngự Dương khước mồi gọi lên, cả người đều không giống nhau.

Vừa mới còn sắc mặt lạnh lùng hận không thể muốn đem Tô Dung ném ra ngoài cửa, này khước mồi một câu, nháy mắt biến thành anh trai nhà bên thân thiết!

Ảnh đế chính là ảnh đế, tốc độ thay đổi sắc mặt, Tô Dung bội phục đến cực điểm!

"Tôi tên Tô Dung."

"Ừm, Tô tiểu thư."

Tô Dung: "....." Không cần khách khí như vậy, cô chịu không nổi đâu!

"Cái kia... Thẩm ảnh đế." Tô Dung ngồi nghiêm chỉnh, "Tôi muốn cùng anh nói chuyện."

Thẩm Ngự Dương gật gật đầu, "Có thể."

Tô Dung sắc mặt vui vẻ, vừa muốn nói chuyện, liền bị Thẩm Ngự Dương mở miệng giành trước, "Tô tiểu thư, trước khi cùng tôi nói chuyện, tôi nghĩ tôi cần thiết cùng cô nói trước một việc."

"Chuyện gì?" Tô Dung chỉnh lăng (chỉnh: sợ hãi, kinh hoàng; lăng: ngăn người), Thẩm ảnh đế có thể cùng cô nói cái gì chứ?

Thẩm Ngự Dương nhìn thoáng qua Tô Dung, từ trên sô pha đứng lên, sau đó đi đến trước mặt Tô Dung, một tay chống trên bàn trà trước mặt cô, một cái tay khác chỉ vào hai mắt của mình, "Tô tiểu thư, cô hẳn là nhìn thấy đôi mắt tôi có dấu vết màu xanh động lại đi"(ây da, là bầm xanh đó)

Tô Dung nheo lại mắt, tinh tế đánh giá đôi mắt Thẩm Ngự Dương.

Nếu nói là đôi mắt anh có cái đó, yêu cầu thực tập trung thực tập trung mới có thể nhìn đến dấu vết, xác thật là có chút xanh.

Tô Dung gật đầu, tiện đà nhìn đôi mắt Thẩm Ngự Dương, mặt đầy nghiêm túc, "Thẩm ảnh đế, tôi có thể giúp anh nấu cái trứng gà xoa một chút."

Thẩm Ngự Dương: "....."

"Khụ." Thẩm Ngự Dương đứng thẳng dậy, trên cao nhìn xuống nhìn Tô Dung, "Tô tiểu thư, nếu cô không rõ, tôi đây liền nói rõ, mời cô mang theo hành lý, hiện tại liền rời khỏi đây."

"Ồ." Tô Dung đáp, nhưng lại không nhúc nhích, ngồi ở trên sô pha như cũ nhìn Thẩm Ngự Dương.

Thẩm Ngự Dương nghĩ, cô gái này chắc không phải là có bệnh đi (>>>), anh đã nói như vậy rồi còn bất động?

"Thẩm ảnh đế, anh có phải hay không suy nghĩ, tôi có bệnh?"

Bị Tô Dung nói toạc ra tâm tư, Thẩm Ngự Dương tay nắm thành quyền, đặt ở bên môi khụ một tiếng, có chút hơi xấu hổ.

Tô Dung cười cười, bộ dáng không chút nào để ý.

"Thẩm ảnh đế, nếu có thể, tôi thật rất muốn dọn đi."

"Tôi biết, nơi này chủ phòng là Thẩm tiểu thư, nói vậy cùng anh quan hệ cũng rất lớn, theo lý thuyết, anh kêu tôi đi, ta hẳn là phải đi."

"Nhưng mà Thẩm ảnh đế, người đại diện của tôi cùng Thẩm tiểu thư đã ký kết hợp đồng, ngoại trừ Thẩm tiểu thư, tôi sẽ không nghe bất luận kẻ nào, bất luận lời gì."

"Tôi chỉ có nơi này có thể ở, Thẩm ảnh đế hẳn là có rất nhiều phòng ở đi, cần gì một hai phải khó xử tôi một gái nhỏ không nơi nương tựa chứ?"

Tô Dung trên mặt tươi cười dần dần thối lui, thần thái trong mắt chậm rãi âm đạm xuống.

Lời cuối cùng, cơ hồ là nhẹ nhàng tiêu tán ở bên môi cô.

Cô nói, "Nếu có thể, ai không muốn có ngôi nhà của chính mình đâu?"

Tô Dung không biết Thẩm Ngự Dương có hay không nghe thấy những lời này, chờ khi cô lần nữa ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Ngự Dương, trên mặt một lần nữa treo lên nụ cười nhạt.

Thẩm Ngự Dương nhíu mày.

Cái cô gái tên Tô Dung này, vừa mới này còn đáng vẻ cô đơn, không giống như giả vờ.

"Thẩm ảnh đế, miệng vết thương của anh chảy máu."

Tô Dung từ trên sofa đứng lên, cùng Thẩm Ngự Dương mặt đối mặt, sau đó đem cánh tay phải của Thẩm Ngự Dương nâng lên, "Hai ngày trước bị thương anh không đi bệnh viện xem một cái sao? Lúc ấy chảy nhiều máu như vậy, áo sơ mi đều nhiễm hồng, chắc là phải khâu lại đi?"

Thanh âm Tô Dung rất nhỏ, lại vừa vịn truyền vào tai Thẩm Ngự Dương.

Thẩm Ngự Dương nghĩ tới.

Phó Thanh đạo diễn bộ điện ảnh kia, có một nhân vật mời hẳn đóng vai khách mời, lúc ấy có fan điên cuồng đem cây búa quảng hướng cửa sổ của cửa hàng bánh ngọt kiểu Âu Tây tạo thành trường hợp hỗn loạn, lúc mơ hồ hình như có một cô gái chỉ vào cánh tay anh, nói anh bị thương.

Là cô sao? Là Tô Dung sao?

Thẩm Ngự Dương liếc mắt, ánh mắt dừng trên đầu Tô Dung.

Cô thật cẩn thận cầm cánh tay anh, muốn nhìn xem miệng vết thương, rồi lại sợ chạm vào làm đau anh.

Tựa hồ có chút ảo não, vẫn luôn ở lâm bầm lều bầu nói cái gì.

Thẩm Ngự Dương nghiêng tai cô gái nhỏ nói, cười khẽ ra tiếng.

Ngón tay Tô Dung ngừng lại, ngửa đầu nhìn anh, "Anh làm sao vậy?"

Thẩm Ngự Dương cười lắc đầu, "Không có việc gì."

"Ồ." Tô Dung cúi đầu, nhẹ giọng dò hỏi, "Hòm thuốc nhà anh để đâu? Tôi giúp anh xử lý một chút."

Thẩm Ngự Dương nghĩ nghĩ, giơ tay chỉ chỉ hướng TV, "Ở phía dưới kia."

Tô Dung hồ nghi nhìn Thẩm Ngự Dương liếc mắt một cái, đi đến chỗ đó.

Cô tìm được hòm thuốc, lôi kéo Thẩm Ngự Dương ngồi xuống.

Đem yêu cầu dùng đến cồn i-ốt, băng gạc, bông gòn đều chuẩn bị tốt, Tô Dung mới một lần nữa nâng cánh tay Thẩm Ngự Dương lên.

Miệng vết thương kỳ thật không thâm, nhưng mà có chút dài.

Vốn dĩ miệng vết thương đã kết vảy, hình như là đọng tới nước nên bên miệng vết thương có chút trắng.

Tô Dung nhíu mày, "Anh sao lại làm miệng vết thương đọng tới nước vậy?"

Thẩm Ngự Dương thuận miệng trả lời Tô Dung, "Tôi không thể không tắm rửa ư?"

Tô Dung ngừng một chút, tiện đà gạt đầu, "Cũng đúng, anh là ảnh đế, cho dù là ở nhà, cũng muốn chú ý hình tượng mới đúng."

Thẩm Ngự Dương dở khóc dở cười, cô là từ đâu nhìn ra tới, ảnh đế ở nhà cũng muốn chú ý hình tượng?

Còn nữa, nếu anh là thật sự chú ý hình tượng, còn sẽ ngồi như vậy ở nhà ở trước mặt cô sao?

"Sh!"

Thẩm Ngự Dương bỗng nhiên hít hà một hơi.

Bông gòn trên tay Tô Dung dính cồn i-ốt, cô dùng sức dè ở trên miệng vết của anh.

Thẩm Ngự Dương không chút nghi ngờ, Tô Dung là cố ý ra tay tàn nhẫn!

"Khụ, kia cái này, anh xem miệng vết thương của anh đều trắng bệch, tôi dùng sức cũng không phải là vì giúp anh giảm nhiệt sao..." Nói xong lời cuối cùng, Tô Dung chính mình đều chột dạ.

"Phải không?" Thẩm Ngự Dương ngoài cười nhưng trong không cười nhìn cô, "Thật là cảm ơn cô nha."

"Không khách khí không khách khí." Tô Dung cười mi mắt cong cong, "Nếu Thẩm ảnh đế thật sự muốn nói cảm ơn tôi, vậy thì cho tôi ở lại đi."

Nga, Thẩm Ngự Dương nghĩ thầm, cô nhóc này rốt cuộc nói ra mục đích.

Ăn cần như vậy giúp hắn xử lý miệng vết thương, vẫn là vì nơi ở này.

"Cô vì sao một hai phải ở đây?" Thẩm Ngự Dương nhìn ra được, Tô Dung là có nguyên do, nhưng cô dùng hiệp nghị nói cũng được, lấy lòng anh cũng thế, anh biết rõ Tô Dung cũng không có nói ra chân chính ý nghĩ.

Thẩm Ngự Dương nhíu mày, anh thực phiền chán người ở trước mặt anh chơi tâm nhãn.(đoán lòng người)

Thẩm Ngự Dương lời này vừa nói ra, hai ngón tay Tô Dung bỗng nhiên dùng sức捏ó bông gòn, sau đó tiện đà buông ra.

Tô Dung không nói một lời giúp Thẩm Ngự Dương rửa sạch miệng vết thương, sau đó dùng băng gạc quấn lại rồi đặt hòm thuốc lại chỗ cũ, toàn bộ quá trình, sắc mặt Tô Dung nhàn nhạt, không có bất luận phản ứng gì.

Thẩm Ngự Dương nhìn thoáng qua cánh tay, băng không tòi.

Thẩm Ngự Dương nhìn về phía Tô Dung, cô đem hòm thuốc đặt phía sau, liền ngồi xổm nơi đó vẫn không nhúc nhích.

Thời gian lâu đến Thẩm Ngự Dương cho rằng Tô Dung đều sắp hóa đá, Tô Dung rốt cuộc có phản ứng.

Tô Dung chậm rãi đứng dậy, xoa nhẹ hai chân một chút, ngồi xổm lâu rồi có chút tê.

Thẩm Ngự Dương nói, "Tô tiểu thư, xem cô giúp tôi băng bó tốt, tôi có thể cho cô một lần cơ hội, chỉ cần cô có thể thuyết phục tôi, tôi sẽ cho cô ở lại nơi này."

"Không cần." Tô Dung đối Thẩm Ngự Dương cười nhạt, "Tôi đây liên hệ người đại diện, rồi đi nơi này."

Tô Dung nói xong, liền hướng phòng mà đi.

Thẩm Ngự Dương nhướn mày, cô gái này không theo kịch bản bài ra.

Thẩm Ngự Dương từ trên sofa xuống, bước ba bước đuổi theo Tô Dung, "Như thế nào? Lát mềm buộc chặt?"

Tô Dung ngừng chân lại, thật không thực nữ tròn trắng mắt, "Thẩm ảnh đế, fans của anh biết anh tự luyện như vậy không?"

Thẩm Ngự Dương cười nhẹ, "Xem ra Tô tiểu thư không phải fan tôi."

"Không, tôi là fan của anh, bất quá là thích kỹ thuật diễn của Thẩm ảnh đế, không phải thích nhan sắc." Tô Dung lời lẽ chính đáng, thực nghiêm túc giải thích.

Thẩm Ngự Dương ngăn người, Tô Dung quả thật là cô gái nhỏ rất thú vị.

Thẩm Ngự Dương cười, "Tô tiểu thư, cô có thể ở lại đây."

"Cái gì?" Tô Dung sững sờ, Thẩm ảnh đế này thay đổi cũng quá nhanh đi.

Thẩm Ngự Dương khoanh hai tay lại, "Tôi nói, cô có thể ở lại."

Thẩm Ngự Dương lặp lại một lần, Tô Dung lúc này mới phục hồi tinh thần lại, trên mặt tràn đầy kích động.

"Thật vậy sao? Tôi có thể ở lại sao?" Tô Dung kích động hai tay niết cánh tay Thẩm Ngự Dương.

"Ài!" Thẩm Ngự Dương mới vừa băng bó tốt miệng vết thương lại bị Tô Dung nhéo.

Tô Dung chấp tay trước ngực, mắt mang xin lỗi, "Thực xin lỗi, tôi không phải cố ý."

Thẩm Ngự Dương vẫn chưa so đo, "Biết cô không phải cố ý."

"Hi hi." Tô Dung hiện tại nơi nào còn quản được Thẩm Ngự Dương nói cái gì, chỉ cảm thấy chính mình quả thực vui vẻ đến không được.

Thẩm Ngự Dương xoay người, một lần nữa đi vào phòng khách.

Lần này, Tô Dung nhắm mắt theo đuôi ở phía sau Thẩm Ngự Dương.

Bỗng nhiên, Thẩm Ngự Dương dừng lại.

Tô Dung "Đông" một chút đập vào lưng Thẩm Ngự Dương.

"A." Tô Dung lui về phía sau một bước, sờ sờ cái mũi, may quá.

Thẩm Ngự Dương xoay người, hơi hơi khom lưng, hai mắt nhìn Tô Dung.

Tô Dung đối diện tầm mắt Thẩm Ngự Dương, chỉ cảm thấy nửa điểm không dời mắt được.

Đôi mắt anh thâm thúy, giờ phút này mang theo một loại mê hoặc.

Tô Dung thậm chí khẽ nhếch môi, muốn nói ra cái gì.

Thẩm Ngự Dương lại cười nhẹ lên, nhìn bộ dáng cô gái nhỏ thất thần ngốc ở trước mặt anh, không khỏi nổi lên tâm tư trêu đùa cô.

"Ở thì có thể, nhưng tôi muốn định ra mấy cái quy định ở chung."

"A?"

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: A! Đầu ở cùng một chỗ, khoảng cách thích cô sẽ còn xa sao?

Bạn đang đọc truyện *Chú Nhà Tôi Là Ảnh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Anh là chủ nhà

"Hả? Còn muốn đặt quy tắc?" Biểu tình trên mặt Tô Dung nháy mắt suy sụp.

Thẩm Ngự Dương mày hơi chọn, cô gái này, sao cảm xúc gì đều biểu hiện ở trên mặt vậy? Mặc kệ là nhắc mãi anh hay là có ý kiến với điều anh nói, đều thực dễ dàng làm người thấy

rõ ràng.

Tô Dung không có thấy trong mắt Thẩm Ngự Dương nghiêng ngẫm, bấu môi, trong lòng chừi thăm, cũng không phải là thuê cái phòng ở, mà còn là vì bảo đảm an toàn của chính cô, tại sao phải đặt quy tắc?

Hơn nửa ngày, Tô Dung không có đáp lời.

Thẩm Ngự Dương khụ một tiếng, "Tô tiểu thư?"

"Hả?" Tô Dung ngược mắt, vẻ mặt mờ mịt.

Thẩm Ngự Dương cười ra tiếng.

Tiếng cười truyền đến tai Tô Dung, mặt cô nháy mắt đỏ ửng.

"Thẩm ảnh đế, anh nói đi." Tô Dung cúi đầu, ánh mắt nhìn chính mình bởi vì thẹn thùng mà không ngừng giao xoa đôi tay.

Thẩm Ngự Dương không hề trêu đùa Tô Dung, "Điều thứ nhất, việc cô và tôi ở chung một chỗ, tuyệt đối tuyệt đối tuyệt đối không thể kể với người ngoài!"

"Thẩm ảnh đế, tôi và anh không gọi là ở chung một chỗ." Tô Dung ngược mắt nhìn Thẩm Ngự Dương, phán bác nói, "Tôi và anh nhiều lắm gọi là ở tại một gian trong căn hộ được không?"

(cái này hơi rắc rối, mình cũng ko biết sửa sao, cứ hiểu là ở chung căn hộ nhưng khác phòng đi ^^)

Thẩm Ngự Dương bật cười, "Được, việc tôi cùng cô ở tại một gian trong căn hộ, tuyệt đối không thể để người ngoài biết, hiểu không?"

"Hiểu rồi." Tô Dung gật đầu, "Tôi cũng không nghĩ cùng anh truyền tai tiếng."

Thẩm Ngự Dương nhướn mày, "Nghe ý tứ của Tô tiểu thư, là chương mắt tôi sao?"

"Không đúng không đúng." Tô Dung liên tục xua tay, vội vàng giải thích, "Thẩm ảnh đế, ngài là ảnh đế nha, tôi loại này tiểu trong suốt, sao có thể cùng ngài đánh đồng được? Nếu truyền ra tai tiếng, đối với ngài ảnh hưởng sẽ thật không tốt."

Nói xong lời cuối cùng, Tô Dung vẻ mặt nghiêm túc.

Thẩm Ngự Dương phảng phất từ trong ánh mắt cô thấy được "Tôi là vì anh suy xét tuyệt đối không phải hạ thấp anh" ý tứ.

Thẩm Ngự Dương cười như không cười, "Tôi còn cảm thấy Tô tiểu thư là đang chương mắt tôi."

"Tuyệt đối không có." Tô Dung mở to đôi mắt nhìn Thẩm Ngự Dương, "Thẩm ảnh đế, anh thấy được sao?"

"Cái gì?"

"Chân thành trong ánh mắt tôi a!"

Thẩm Ngự Dương: "....."

"Được rồi, miễn cưỡng tin tưởng cô." Thẩm Ngự Dương dừng một chút, "Chúng ta nhất định phải đứng nói chuyện sao?"

"Phốc!" Tô Dung cười ra tới, tinh thần căng chặt bỗng nhiên gảm đi một ít.

Thẩm Ngự Dương khước môi hơi giương, "Ngồi xuống nói đi."

Tô Dung gật gật đầu, đi theo Thẩm Ngự Dương ngồi lên trên sô pha.

Như cũ là cô ngồi ở trên sô pha lớn, Thẩm Ngự Dương ngồi lên sô pha đơn đối diện với cô.

Nhưng cảm giác lần này, lại hoàn toàn không giống nhau.

Có lẽ là bởi vì địa vị ảnh đế của Thẩm Ngự Dương, có lẽ là bởi vì nhân phẩm được khen ngợi của Thẩm Ngự Dương.

Tô Dung đối với lời nói của Thẩm Ngự Dương nói ra, mặc danh tin tưởng.

Cô và anh, không tính lần gặp mặt ngắn ngủi trước, lần này hẳn là xem như chân chính lần đầu tiên quen biết.

Thẩm Ngự Dương cho cô cảm giác, thật sự đáng tin cậy.

Tô Dung là người sẽ tin tưởng giác quan thứ sáu của con gái.

Thật giống như lần đầu tiên cô nhìn thấy chị Kiều, liền cảm thấy chị Kiều thoát nhìn thực thoải mái.

Tô Dung nghĩ, khả năng cô trời sinh liền có cảm xúc mãnh liệt đối với thiện ý mọi người đi.

Nghĩ như vậy, Tô Dung bỗng nhiên nhẹ giọng nở nụ cười.

Thẩm Ngự Dương tò mò, "Tô tiểu thư cười cái gì?"

Tô Dung lắc đầu, "Không có gì, chỉ là cảm thấy có chút không thể tưởng tượng, tôi tự nhiên muốn cùng Thẩm ảnh đế ở tại cùng gian trong phòng."

Thẩm Ngự Dương cười, "Tô tiểu thư, liền tính cô nói lời hay với tôi, cũng không thay đổi được sự thật tôi đặt ra quy tắc cho cô."

Tô Dung: "....." Cô có thể thu hồi giác quan thứ sáu lúc này được không?

"Tô tiểu thư, điều thứ hai, tôi và cô ra căn nhà này, chính là người xa lạ, tôi hy vọng, cho dù tôi và cô gặp nhau ở bên ngoài, cô cũng không cần nhận thức tôi."

Tô Dung gật đầu, "Tôi và Thẩm ảnh đế không có quan hệ mới đúng, công việc của anh đều là đại chế tác, tôi..."

Câu nói kết tiếp Tô Dung không có nói xong, Thẩm Ngự Dương đã hiểu.

"Đúng rồi." Thẩm Ngự Dương duỗi tay về phía Tô Dung, "Đưa điện thoại đây."

Tô Dung yết hầu khẽ nhúc nhích, "Muốn lấy điện thoại tôi làm cái gì?"

"....." Thẩm Ngự Dương bắt đầu đi, "Điện thoại tự nhiên muốn lưu số, nếu có chuyện gì tôi cũng có thể tùy thời liên hệ với cô."

"Ồ." Tô Dung yên lặng lấy ra điện thoại, đưa tới Thẩm Ngự Dương trên tay.

Vì cái gì cảm thấy hôm nay chính mình trở nên ngốc như vậy? Là bởi vì nhìn thấy Thẩm Ngự Dương có chút khẩn trương sao?

Thẩm Ngự Dương tiếp nhận điện thoại, tùy tay một cái liền mở ra.

"Tại sao cô lại không cài mật mã?" Thẩm Ngự Dương có chút buồn bực, hiện tại có rất ít người không cài mật mã?

"Cái này." Tô Dung ngữ khí nhàn nhạt, "Không cần thiết, điện thoại của tôi lại không có gì bí mật không cho người khác biết."

"Nói tuy nói như vậy, cô vẫn nên cài đặt một chút cho thỏa đáng." Thẩm Ngự Dương cúi đầu đem số của mình lưu, sau đó gạt ra dây số.

Chờ tiếng chuông trong phòng của anh truyền ra, anh mới cúp điện thoại, đưa điện thoại di động trả lại Tô Dung.

"Tôi không có để tên, cô tự đặt đi, không cần để họ tên tôi."

"Được." Ngón tay Tô Dung đặt trên màn hình, tiếng đánh chữ vang lên bùm bùm.

Thẩm Ngự Dương tỏ vẻ, lúc đánh chữ nghe thanh âm này chẳng lẽ không phiền sao?

Không tới vài giây, Tô Dung nói cho Thẩm Ngự Dương cô đã lưu xong.

Thẩm Ngự Dương gật đầu, "Đồ vật trong nhà cô đều có thể sử dụng, ngoại trừ phòng của tôi, còn lại cô đều có thể tùy tiện vào."

"Tùy tiện vào?" Tô Dung kinh ngạc, cô còn tưởng rằng Thẩm Ngự Dương sẽ nói cho cô không thể tùy tiện vào phòng khác chứ.

Thẩm Ngự Dương cười khẽ, "Rất kỳ quái?"

"Có chút." Tô Dung không chút nào che giấu, đem ý nghĩ trong lòng nói ra, "Thẩm tiểu thư không ở, tôi cảm thấy tùy tiện vào phòng người khác không tốt, kỳ thật ta chỉ cần có chỗ ở thì tốt rồi."

"Nếu như vậy, Tô tiểu thư muốn hay không suy xét ngủ sofa?"

Tô Dung: "???"

Thẩm Ngự Dương vẻ mặt nghiêm túc, "Tô tiểu thư không phải nói, chỉ cần có cái chỗ ở là được rồi sao?"

Thân thể Tô Dung cứng đờ một giây, ngay sau đó đồ dẫn mở miệng, "Thẩm ảnh đế, anh thật sự nghiêm túc sao?"

Tô Dung nhìn chằm chằm Thẩm Ngự Dương một phút đồng hồ, lại phát hiện Thẩm Ngự Dương thật sự nghiêm túc.

Tô Dung trong lòng trầm xuống.

Thẩm Ngự Dương hơi hơi mỉm cười, "Đương nhiên là giả."

Tô Dung: "....."

Nếu vừa mới Thẩm Ngự Dương nói cho cô là thật sự, Tô Dung nghĩ cô nhất định sẽ chửi ầm lên.

Tô Dung khước miệng trừu trừu, từ trên sofa đứng lên, "Thẩm ảnh đế, tôi có thể về phòng trước không?"

"Được, chờ tôi nghĩ xong sẽ nói cho cô biết."

Tô Dung nghĩ thầm, "không, không cần nói với cô! "

Thẩm Ngự Dương nhìn Tô Dung đi đến phòng của cô.

Lúc sắp vào cửa, Tô Dung dừng lại bước chân, xoay người đối mặt Thẩm Ngự Dương.

Thẩm Ngự Dương chủ động mở miệng, "Tô tiểu thư có việc?"

"Thẩm ảnh đế, anh có thể đừng gọi tôi là Tô tiểu thư được không? Gọi tôi là Tô Dung được rồi."

Thẩm Ngự Dương mỉm cười, "Có thể, Tô Dung."

Tô Dung phun ra một hơi, rốt cuộc không cần nghe ba chữ "Tô tiểu thư".

Nhân cơ hội này, Tô Dung đem nghi vấn đáy lòng của mình hỏi ra ngoài, "Thẩm ảnh đế, thứ cho tôi mạo muội hỏi một câu, anh cùng vị kia Thẩm tiểu thư là..."

Thẩm Ngự Dương đứng dậy, bước đến trước mặt Tô Dung, sau đó nâng tay trái lên, "Bang" một chút chống ở trên vách tường phía sau Tô Dung

Cô đây là bị đập vào vách tường sao?

Thẩm Ngự Dương rất cao, cứ việc Tô Dung cao 1m7, đối với nữ cũng coi như là tương đối cao, nhưng đối mặt với Thẩm Ngự Dương, Tô Dung phải ngửa đầu mới có thể thấy ánh mắt anh.

Thẩm Ngự Dương hơi hơi khom người, tới gần Tô Dung

Thân thể cô cứng đờ dán ở trên vách tường, hai tay khấn trương cũng không biết đặt nơi nào.

Đây là ảnh đế a, nam thần quốc dân a!

Tuy rằng cô không phải fan thích nhan sắc của anh, nhưng một cái nam thần soái như vậy đứng ở trước mặt cô, khoảng cách chỉ có không tới một cánh tay cô, trái tim thiếu nữ của cô làm sao có thể không nhảy bang bang được!

Cái này là phạm quy!

"Tô Dung" Thanh âm Thẩm Ngự Dương dè dặt, hơi hơi nghiêng đầu, hô hấp ấm áp phả vào lỗ tai Tô Dung.

Tô Dung ngừng thở.

Thẩm Ngự Dương giờ phút này mang cho cô cảm giác, chỉ có tràn đầy khấn trương, mắt tự nhiên, then thưng.

Lúc Tô Dung hoảng hốt, nhớ tới người theo dõi, có ý đồ bắt cóc cô hai ngày trước. Hô hấp người kia lúc ấy cũng là phả vào phía sau tai cô, lại làm cô sồn tóc gáy.

Nhớ tới chuyện này, Tô Dung rung mình một cái, không khí Thẩm Ngự Dương mang cho cô đều tiêu tán rất nhiều.

"Tô Dung? Làm sao vậy?" Thẩm Ngự Dương nhíu mày, tuy rằng thực nhẹ, nhưng lúc anh vừa mới tới gần cô, mắt đồng trong nháy mắt rụt một chút.

Tô Dung lấy lại tinh thần, "Không có việc gì."

Thẩm Ngự Dương đứng thẳng lên, "Nghỉ ngơi một chút đi, cô sáng sớm liền dọn đến đây, hẳn là cũng rất mệt."

Tô Dung trộm trừng mắt nhìn Thẩm Ngự Dương liếc mắt một cái, "Vốn dĩ tôi là tính toán nghỉ ngơi, chỉ là vừa mới có người xông vào phòng của tôi, cho nên mới không nghỉ ngơi được."

Thẩm Ngự Dương sờ sờ cái mũi.

Không biết vì sao, có một tí xú chốt dạ.

"Cô nghỉ ngơi đi." Thẩm Ngự Dương xoay người, liền đẩy cửa phòng bên cạnh Tô Dung.

"Đứng rồi Tô Dung." Thẩm Ngự Dương đi mà quay lại.

"Hả?" Tô Dung quay đầu, "Làm sao vậy?"

Thẩm Ngự Dương cười khẽ, "Tôi đã quên nói cho cô, chủ nhân chân chính của căn nhà này, kỳ thật là tôi, không phải em gái tôi Thẩm Tĩnh Dương, được rồi, cô đi vào nghỉ ngơi đi."

Nói xong, Thẩm Ngự Dương liền đóng lại cửa phòng, hoàn toàn mặc kệ lời anh nói tạo thành ảnh hưởng như thế nào đối với Tô Dung.

Ngón tay Tô Dung niết ở then cửa phía trên bấy giờ trở nên dờ dẫm.

Thẩm ảnh đế vừa mới nói cái gì?

Phòng ở là của anh không phải của Thẩm tiểu thư?

Em?

Mẹ nó! Chủ nhà cô không phải Thẩm tiểu thư sao?

Nghĩ đến điều này, Tô Dung lặng im ba giây, ngay sau đó lấy điện thoại ra, tìm được liên hệ của người kia.

Tô Dung động động ngón tay, đem 【Đại lão không thể đắc tội】 yên lặng đổi thành 【Chủ nhà nam thần】.

Ài.

Tô Dung không tiếng động thở dài, cảm xúc trong lòng thực phức tạp.

Cô liền như vậy, cùng nam thần quốc dân ở cùng một chỗ.

Tô Dung đóng cửa lại, bỏ nhào vào trên giường.

"A a a a!" Tô Dung nồn nóng, "Thật phiền quá!"

Miền man suy nghĩ một hồi lâu, cô mới mơ mơ màng màng ngủ.

**

Lúc Tô Dung tỉnh lại, đã là 2h chiều.

Mấy ngày nay, bởi vì trong lòng còn nhớ việc kia, cho nên Tô Dung cũng chưa có thể ngủ ngon.

Có lẽ là bởi vì biết chính mình ở nơi này thực an toàn, cô một giấc này ngủ đến vô cùng thoải mái.

Tô Dung xoa đôi mắt, mở ra cửa phòng đi ra ngoài.

Phòng khách, TV đang phát tin tức.

Cô nhượng mảy, 2h chiều xem tin tức?

Bỗng nhiên, Tô Dung hít hít cái mũi.

Mùi hương rất thơm

Theo mùi hương, cô đi đến phòng bếp.

Dưới ánh đèn màu vàng ấm áp, Thẩm Ngự Dương mặc quần áo ở nhà, đưa lưng về phía Tô Dung.

Cô kinh ngạc, "Anh đang nấu cơm sao?"

Thẩm Ngự Dương theo tiếng quay đầu lại, mặt mang cười nhạt, "Cô nghĩ thấy nên lại đây?"

Tô Dung ngốc ngốc gật đầu.

Thẩm Ngự Dương... Thoạt nhìn thật ôn nhu thật ôn nhu, giống như... Cùng thân ảnh người kia trong trí nhớ chồng chất lên nhau.

"Anh..."

Thẩm Ngự Dương cười cười, "Ăn cơm đi, cô chắc cũng đói rồi."

"Ừm..." Tô Dung lên tiếng, lê dép lê vào phòng bếp.

Mười phút về sau, Thẩm Ngự Dương cùng Tô Dung mặt đối mặt ngồi ở nhà ăn.

Tô Dung: "???"

Cô thế nào liền ngồi xuống như vậy chuẩn bị ăn cơm?

Tô Dung buông chiếc đũa trong tay, đứng dậy, khom lưng với Thẩm Ngự Dương, "Thật xin lỗi."

Thẩm Ngự Dương: "???"

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Thẩm Ngự Dương: Tức phụ nữ*, em là có ý tứ gì?

*Là cô vợ trẻ a~

- - - - -bình chọn đi a~

Bạn đang đọc truyện *Chú Nhà Tôi Là Ánh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Cùng Thẩm Ngự Dương khác nhau

Thẩm Ngự Dương nhíu mày.

"Tô Dung, cô làm gì vậy?"

Tô Dung đứng thẳng nhìn Thẩm Ngự Dương, "Tôi cảm thấy, tôi nên xin lỗi anh."

Thẩm Ngự Dương nhấp môi, nhàn nhạt nói, "Ngồi xuống ăn đi."

Cô thuận theo gật gật đầu, cầm lấy đũa, yên lặng bụng chén lên.

Thẩm Ngự Dương trong lòng thờ dài, nhìn Tô Dung vẫn luôn cúi đầu ăn cơm, gấp chút đồ ăn vào chén của cô.

Ngón tay cô cứng ngắt.

"Ăn nhiều một chút, không cần quá câu nệ."

"Ừm."

Bữa cơm này, Tô Dung ăn trong tâm trạng hệt hẵng. Nhưng chẳng mấy chốc, cô đã điều chỉnh lại.

- -----

Thời gian trôi thật mau, đã được nửa tháng kể từ khi Tô Dung dọn đến nhà Thẩm Ngự Dương.

Trong hai tháng qua, cô thật sự hoàn toàn có một sự hiểu biết mới về Thẩm Ngự Dương.

Hình tượng bên ngoài của Thẩm Ngự Dương luôn là rất ôn nhuận có lễ*, hơi có chút cảm giác về khoảng cách.

** nhẹ nhàng và lịch sự*

Nhưng Tô Dung trải qua mấy ngày nay tiếp xúc cùng với Thẩm Ngự Dương, cô phát hiện Thẩm Ngự Dương thật là quá bình dân!

Những đánh giá của fans về Thẩm Ngự Dương hoàn toàn không đúng.

Ừ, cũng không phải hoàn toàn không đúng, ít nhất diện mạo của anh thật sự soái.

- ---

Hôm nay là thứ hai.

Sáng sớm, Tô Dung liền nhận được điện thoại của chị Kiều.

"Tô Dung, gần đây nghỉ ngơi tốt không?" Chị Kiều vẫn luôn tranh thủ cho cô nghỉ ngơi tốt, hy vọng chờ cô tiến vào thời điểm làm việc, trạng thái có thể đạt tới tốt nhất.

Tô Dung cười khẽ, vừa trả lời chị Kiều vừa đi đến sofa trong phòng khách, sau đó ngồi xuống dùng đưa chân, rất là thích ý.

"Chị Kiều, em gần đây nghỉ ngơi thật sự tốt."

"Phải không?" Chị Kiều trêu ghẹo cô, "Em sẽ không béo lên đi?"

"Sao có thể!" Tô Dung ngữ khí nháy mắt trở nên nghiêm túc lên, "Tuy rằng vẫn luôn nghỉ ngơi, nhưng em thật sự mỗi ngày vận động bảo trì đáng người."

Tô Dung lời này nói chính là một chút giả dối đều không có.

Thẩm Ngự Dương bởi vì vết thương trên tay, trong khoảng thời gian này cũng vẫn luôn nghỉ ngơi.

Người đại diện Thẩm Ngự Dương là Lăng Trạch đưa cho anh hai kịch bản,, là hai bộ điện ảnh để anh lựa chọn.

Bất luận là bộ điện ảnh nào, đều là đại chế tác.

Lấy thân phận hiện tại của Thẩm Ngự Dương, khi lựa chọn kịch bản thật sự yêu cầu thận trọng suy xét.

Nhưng bất luận anh nhận cái kịch bản nào, anh đều phải yêu cầu trong trạng thái tốt nhất.

Cho nên Thẩm Ngự Dương mỗi ngày đều sẽ vận động, cũng lôi kéo Tô Dung theo.

Cho nên cô có thể thực xác định nói cho chị Kiều, cô thật sự không có lười biếng.

Điện thoại bên kia, chị Kiều cười ra tiếng.

"Được được, chị tin tưởng em, nếu trạng thái gần đây của cũng không tệ lắm, hôm nay ra đi một chuyến đi."

Tô Dung "Dạ?" Một tiếng. "Quảng cáo son môi lần trước sao?"

"Không phải." Chị Kiều trầm mặc một lát, "Là đồn cảnh sát bên kia, yêu cầu em tự mình đi một chuyến."

Đồn cảnh sát?

Tô Dung không nói.

Cô biết chuyện chính mình thiếu chút nữa bị người bị bắt cóc đều không dễ xử lý.

Để quay quảng cáo gần con hẻm, cho nên trước đó đã thanh lọc qua.

Và điểm quan trọng nhất là không có camera phía sau con hẻm.

Chỉ với quần áo và khẩu trang màu đen, không khác gì mò kim đáy bể.

"Chị Kiều, có manh mối sao?" Tô Dung thanh âm có chút thấp.

Mà lúc này, Thẩm Ngự Dương từ trong phòng đi ra.

Vừa ngủ dậy tóc của anh có chút lộn xộn, ánh mắt mê ly, rõ ràng là anh vẫn chưa tỉnh táo lắm.

Trong tay của anh bung một ly nước, đi thẳng đến ghế sofa nơi cô đang ngồi.

Tô Dung giờ tay ngón trở lên với Thẩm Ngự Dương, ý bảo anh không cần ra tiếng.

Cũng không biết Thẩm Ngự Dương là không có thấy, hay là cố tình, khi ly nước đặt lên bàn trà thì âm thanh thanh thật lớn vang lên.

Tô Dung trừng mắt Thẩm Ngự Dương.

Chị Kiều cũng nghe thấy.

"Tô Dung, bên cạnh em... có người sao?" Chị Kiều lời nói có chút chần chờ.

Chẳng lẽ Tô Dung kết giao bạn trai trong nửa tháng này?

Cô tức giận trừng mắt nhìn Thẩm Ngự Dương một cái, sau đó giải thích với chị Kiều, "Không thể nào, chị Kiều chị suy nghĩ nhiều rồi."

"Vậy vừa rồi là tiếng gì?"

"Là tiếng em để ly nước."

"Tô Dung" Chị Kiều gọi cô một câu.

"Dạ."

Chị Kiều hỏi cô, "Em không phải trước nay đều không uống nước vào buổi sáng sao?"

Tô Dung: "....."

Trầm mặc vài giây, Cô nga một tiếng, "Sáng nay đột nhiên khát nước, đúng rồi chị Kiều, đồn cảnh sát cho người liên hệ với chẳng lẽ không có nói cho chị tại sao kêu em đi sao?"

Chị Kiều không ở Tô Dung trước mặt, thật khó để tiếp tục hỏi điều gì, liền theo Tô Dung thay đổi đề tài.

"Chị cũng không rõ lắm, như vậy đi, một giờ sau chị đi đón em, sau đó cùng đi."

Tô Dung nghĩ nghĩ, ứng, "Được, em chờ chị."

"Ừ, chị đến cửa tiểu khu sẽ gọi cho em"

"Được, chị Kiều, cúp điện thoại trước nha"

"Ừ."

Tô Dung cúp điện thoại, như thể đã mất hết sức lực, ngửa đầu dựa vào trên xô pha, không biết suy nghĩ cái gì.

Mà Thẩm Ngự Dương bị Tô Dung bỏ qua nửa ngày, yên lặng giờ tay chọc Tô Dung một chút.

Cô giật giật, không để ý đến Thẩm Ngự Dương.

Thẩm Ngự Dương câu môi, "Ánh."

"Đừng đừng đừng." Cô đột nhiên ngồi thẳng, "Đại ảnh đế, tôi thật là sợ anh."

Thẩm Ngự Dương cười, nhất chiêu này thật đúng là trăm thí bách linh. **thử trăm lần đều dính hết*

Tô Dung dùng ánh mắt ai oán nhìn Thẩm Ngự Dương, đáng tiếc đối với Thẩm Ngự Dương không có may mắn lực uy hiếp.

Ai.

Cô thở dài, nhận mệnh từ trên xô pha đứng lên, đi vào phòng bếp bắt đầu chuẩn bị bữa sáng cho hai người.

Thẩm Ngự Dương lấy di động mở khóa ra, nhìn hình nền khoe môi gọi lên nụ cười.

Hình nền di động của anh một bức ảnh tự chụp.

Bức ảnh này được chụp vào ngày thứ ba khi Tô Dung đến.

Anh đứng trước cửa sổ trong phòng khách, đối diện với ánh mặt trời..

Ánh mặt trời không quá mạnh, chiếu lên trên người thực thoải mái.

Thẩm Ngự Dương tâm huyết dâng trào liền lấy điện thoại ra nhắm ngay chính mình, ấn nút chụp.

Anh trong ảnh, cười rất âm áp.

Nhưng ngoài anh, Tô Dung đang ngồi trên ghế sofa xem TV cũng được đưa vào.

Thẩm Ngự Dương nhìn ảnh chụp sùng sốt một chút, tiện dả nhìn về phía Tô Dung.

Cô cảm nhận được ánh mắt anh, quay đầu hỏi anh làm sao vậy. Thẩm Ngự Dương cười đem ảnh chụp cho cô xem, cô nháy mắt luống cuống, liền muốn tới đoạt.

Đáng tiếc, chiều cao không đủ.

Anh chỉ cần giờ tay, cô liền với không tới.

Từ đó về sau, Thẩm Ngự Dương liền giống như một đứa trẻ thích đùa dai, lấy ảnh hù dọa Tô Dung muốn up weibo.

Hơn nữa còn đề ra điều kiện với cô.

Bữa sáng về sau là Tô Dung làm.

Tô Dung không chút do dự liền đáp ứng rồi.

Kỳ thật cô biết, Thẩm Ngự Dương cũng không sẽ đem ảnh chụp phát ra, cũng biết, Thẩm Ngự Dương làm như vậy chỉ để làm cho cô tâm an mà thôi.

Rất cuộc mỗi ngày đều là Thẩm đại ảnh để nấu cơm, cô thật sự là lương tâm khó an.

Hai người sống chung dưới mái hiên, nhìn như là Thẩm Ngự Dương vẫn luôn chiều đùa Tô Dung.

Nhưng kỳ thật phương thức của anh dùng cô vẫn có thể hiểu được, đó là làm cô an tâm ở lại.

Tô Dung làm bữa sáng Thẩm Ngự Dương rất hài lòng, trừ bỏ chính anh làm, anh đã thật lâu không có gặp được người có thể làm anh hài lòng.

"Thẩm đại ảnh để, ăn cơm"

Tô Dung ở nhà ăn hô một câu, Thẩm Ngự Dương tắt di động cầm lấy ly nước trên bàn trà, đi đến nhà ăn.

Tô Dung làm cháo bí ngô, trứng luộc, còn có salad.

Phân lượng hai người, làm vừa đủ.

Thẩm Ngự Dương nhường mỳ, "Hôm nay sao lại nấu cháo?"

Tô Dung đặt bát cháo trước mặt Thẩm Ngự Dương, "Tôi muốn ăn liền làm"

Thẩm Ngự Dương: "....."

Anh không thích cháo.

Thẩm Ngự Dương há mồm, muốn nói cái gì.

Tô Dung giành trước một bước, há mồm nói, "Ai làm nghe người đó, cự tuyệt phản bác."

Thẩm Ngự Dương nhấp môi, cự tuyệt ăn cơm

Tô Dung vẫn luôn dùng khoe mắt dư quang chú ý chú ý đến biểu cảm của Thẩm Ngự Dương, trong lòng tự phát cười.

Ai có thể nghĩ đến, Thẩm Ngự Dương Thẩm đại ảnh để khi đối mặt với đồ ăn không thích, sẽ là loại về mặt này.

Giống y như trẻ con, chẳng khác nhau chút nào.

Tô Dung khụ một tiếng, "Anh không phải nhận hai cái kịch bản à? Gần nhất không cần ăn... Ừ... dinh dưỡng như vậy, bằng không chờ khi anh vào tổ phim, đáng người không quá chuẩn thì làm sao, có tổn hại đến uy danh của Thẩm đại ảnh để anh nha ~"

Thẩm Ngự Dương sâu kín liếc cô một cái, bụng chén lên húp.

Con gái người ta lời đã nói đến vậy, chẳng lẽ anh còn nói chính mình không thích ăn!

Tô Dung mắt thấy vẻ mặt ủy khuất khi ăn cơm của anh, không nhịn cười lên tiếng.

Mắt thấy mặt của Thẩm ảnh để có xu hướng ngày càng đen, cô chạy nhanh nói sang chuyện khác, "Thẩm đại ảnh để, lát nữa tôi muốn đi ra ngoài một chuyến."

"Đi ra ngoài?" Thẩm Ngự Dương một giây thay đổi sắc mặt, Tô Dung cái này "Đi ra ngoài", khẳng định không phải đi ra ngoài mua đồ ăn cái kia.

Tô Dung gạt đầu, "Ừ, chị Kiều vừa mới gọi cho tôi, nói là đồn cảnh sát bên kia kêu tôi đi một chuyến."

Thẩm Ngự Dương hiểu rõ.

Việc Tô Dung thiếu chút nữa bị bắt cóc, Thẩm Ngự Dương có biết.

Vào ngày thứ bảy, buổi tối Tô Dung gặp ác mộng, thanh âm sợ hãi kêu lên rất lớn.

Cho đến khi Thẩm Ngự Dương mơ hồ nghe thấy tiếng của cô, cảm giác không ổn liền tìm chìa khóa dự phòng mở cửa vào phòng cô.

Khi anh bật đèn lên, mặt Tô Dung đã ướt nhòa nước mắt.

Vào thời điểm đó,, Thẩm Ngự Dương dường như đã trở thành chỗ dựa duy nhất của cô.

Tối hôm đó, Thẩm Ngự Dương nghe cô nói chuyện của cô, cũng biết về vụ bắt cóc.

Đó cũng là đêm mà Thẩm Ngự Dương hiểu được Tô Dung vì cái gì cứ khẳng khẳng ở lại đây, vì an toàn.

Tô Dung vẫn luôn nắm chặt vật áo của anh không chịu buông tay, Thẩm Ngự Dương cứ như vậy ngồi trên giường ở lại với cô một đêm.

Tô Dung không biết chính là, lúc Thẩm Ngự Dương nghe thấy những việc đó, hai bàn tay nắm chặt lại và kêu lên.

Ngày hôm sau, bầu không khí giữa hai người bắt đầu có chút khác biệt.

Nhưng nếu tình tế tìm tòi nghiên cứu, lại cảm thấy không có gì.

"Chỉ có cô và chị Kiều hai người?" Thẩm Ngự Dương nhú mày, "Có an toàn không?"

Tô Dung cười nhạt, "Không có việc gì, chị Kiều lát nữa sẽ ở cửa tiểu khu chờ tôi, tôi đi ra ngoài liền lên xe, chúng tôi trực tiếp đi đến đồn cảnh sát và không đi đâu cả."

"Tôi vẫn cảm thấy không ổn." Thẩm Ngự Dương đứng dậy, muốn đi cảm đi động, "Tôi để anh Lăng đi cùng các cô."

"Ài, đừng a." Tô Dung vội vàng ngăn cản anh, "Người đại diện của anh cũng không biết tôi ở đây, anh tùy tiện để anh ấy đi cùng chúng tôi, Không phải là rắc rối sao?"

Quan tâm tắc loạn.

Thời điểm Tô Dung nói muốn đi đồn cảnh sát, trong lòng anh đã bắt đầu lo sợ bất an.

Tô Dung khuyên Thẩm Ngự Dương, "Tôi không có việc gì, này rõ như ban ngày, tôi còn không tin hẳn là có thể ó thể bắt cóc tôi tại đồn cảnh sát?"

"Được rồi."

Thẩm Ngự Dương nói lòng mờ miệng, "Lát nữa tôi sẽ đưa cô đi ra ngoài."

"A?" Tô Dung kinh ngạc.

Thẩm Ngự Dương nhìn Tô Dung liếc mắt một cái, "Cái trang cách xa đây ba mét."

Nghe thấy lời này, Tô Dung mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Được rồi, cô mau đi thay quần áo đi."

"Chén còn không có dọn."

"Đặt ở đây đi, chờ tôi đưa cô trở về thôi dọn."

"Ồ..."

Tô Dung đi thay quần áo.

Thẩm Ngự Dương cũng trở về phòng thay quần áo.

Bốn mươi phút về sau, chị Kiều điện thoại lại đây.

"Tô Dung, chị đã đến tiểu khu cửa, em ra đi."

"Dạ, chị Kiều, em đã biết."

"Đi thôi." Thẩm Ngự Dương cầm chìa khóa cùng đi động, khóa cửa đi theo phía sau Tô Dung

Như lời Thẩm Ngự Dương nói, anh vẫn luôn đi theo sau cô.

Ngay cả khi anh biết trong tiểu khu rất an toàn, nhưng như cũ muốn tận mắt nhìn thấy cô lên xe mới có thể yên tâm.

Trước khi Tô Dung lên xe, rất "vô tình" đối diện tầm mắt của anh.

Thẩm Ngự Dương khẽ gạt đầu.

Tô Dung ngồi trên xe đóng cửa lại.

Chị Kiều nhìn thoáng qua ngoài xe, "Chị sao lại thấy người nọ rất quen mắt?"

Tô Dung nhàn nhạt nói, "Đây là tiểu khu Thượng An, chị Kiều."

"Cũng đúng." Chị Kiều thu hồi tầm mắt, lái xe đi.

Ánh mắt Thẩm Ngự Dương vẫn luôn chờ đến không còn nhìn thấy bóng dáng chiếc xe mới thu trở về.

Anh xoay người đi về. Mà lúc này, điện thoại bỗng nhiên reo lên.

Thẩm Ngự Dương nhìn thoáng qua, là Lăng Trạch.

Anh vừa mới "Alo" một tiếng. Tiếng Lăng Trạch có một chút phấn khích ở bên kia liền truyền tới.

"A Ngự, người lấy cây búa đập kính cửa hàng bánh ngọt kia đã bị bắt. Hiện giờ đang ở đồn cảnh sát!"

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Nhuyễn Đường: Bình luận nha bình luận ~~~

- - - - -

Hôm nay máy mình bị trục trặc nên chỉ đăng 1 chương thôi nha~

Bạn đang đọc truyện *Chú Nhà Tôi Là Ánh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Lại có thể là một người

Cục cảnh sát.

Viên cảnh sát tiếp quản vụ án của Tô Dung họ Uông, khoảng chừng ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, mặt chữ điền, là một khuôn mặt công lý của chính nghĩa.

Tô Dung là lần đầu tiên gặp cảnh sát Uông, khi nhìn thấy diện mạo của anh ta thực sự có một chút kinh ngạc.

Anh ta thực sự phù hợp với nghề cảnh sát...

Suy xét đến thân phận Tô Dung, cảnh sát Uông đưa hai người đến một gian phòng nhỏ trong phòng hội nghị, lúc này mới cùng hai người nói về tiến độ vụ án.

"Tô tiểu thư, tôi thay mặt cho cục cảnh sát xin lỗi cô, sự việc đã qua nửa tháng chúng tôi mới có một chút tiến triển, để cho cô nửa trong tháng này lo sợ bất an." Cảnh sát Uông đứng ở đối diện cô, hơi hơi khom lưng tạ lỗi.

Tô Dung sợ hãi, "Cảnh sát Uông, anh không cần xin lỗi đâu, việc này có bao nhiêu khó tôi cũng hiểu, anh mau ngồi xuống."

Cảnh sát Uông gật gật đầu, ngồi xuống.

"Tô tiểu thư hiểu được thì tốt rồi."

"Vâng."

"Tô tiểu thư là ở chỗ ngõ tắt từ phố Ngân Hà đến đường M suýt nữa bị một người đàn ông mặc quần áo và đeo khẩu trang bắt cóc đúng không?"

Tô Dung gật đầu, "Đúng vậy."

"Căn cứ theo miêu tả của Tô tiểu thư, nghi phạm khoảng từ 1m8 - 1m9, khoảng 30 - 35 tuổi. Sau khi nhận được báo án từ cô, chúng tôi đã kiểm tra gần đường M và phát hiện có một số camera ở vị trí quan trọng đã bị người khác phá hư."

"Cái gì? Phá hư?" Tô Dung kinh hãi, đây chẳng phải là đại biểu cho người nọ đã sớm biết hành tung của cô?

Cảnh sát Uông gật đầu, "Đúng vậy."

"Tô Dung." Chị Kiều vươn tay ôm lấy cô, an ủi nói, "Em không sao chứ?"

Sắc mặt cô tái nhợt, miễn cưỡng giật nhẹ khóe miệng, "Em không có việc gì chị Kiều, chị yên tâm."

Chị Kiều sao có thể yên tâm?

Tô Dung đối với việc bắt cóc vẫn luôn có bóng ma tâm lý, trước mắt người đàn ông đó còn chưa bị bắt được, cô không sợ hãi mới là lạ.

"Hai vị không cần khẩn trương như vậy, tuy rằng cameras bị phá hư, nhưng chúng tôi đã mở rộng phạm vi tìm kiếm đến ba con phố bên cạnh, phát hiện mấy vài nghi phạm phù hợp với Tô tiểu thư miêu tả."

Tô Dung: "....."

Cảnh sát Uông này là sở thích xấu đi, đã có manh mối tại sao không nói sớm?

Chị Kiều cũng có cùng suy nghĩ với Tô Dung, người này lớn lên đoan chính*, sao lại có cảm giác có điểm một bụng ý nghĩ xấu?

*đứng đắn

Cảnh sát Uông cười cười, "Lần này gọi Tô tiểu thư lại đây, chính là muốn cô nhìn những màn hình này để xem có nghi phạm nào không. Rốt cuộc, chỉ có Tô tiểu thư đã nhìn thấy nghi phạm."

"Được." Tô Dung lên tiếng, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, "Phiền cảnh sát Uông."

Ngày đó cô tuy rằng hoảng loạn chạy trốn, nhưng vẫn có nhìn thoáng qua người đàn ông đó.

Cho dù không có thấy toàn mặt, nhưng Tô Dung tin tưởng, cô nhất định có thể liếc mắt một cái liền nhận ra người đàn ông kia.

Ngay sau đó, cảnh sát Uông liền mở ra vài đoạn video trên máy tính.

Cô xem từng người một, đều không phải.

Trước khi cảnh sát Uông mở đoạn video cuối cùng, anh ta nói với Tô Dung, "Tô tiểu thư, đây đoạn video cuối cùng, à người duy nhất chúng tôi không được thân phận, hơn nữa hành tung của anh ta có chút không đúng, cô nên chuẩn bị tâm lý trước khi xem"

Tô Dung hít sâu một hơi, "Được, tôi đã biết."

Cảnh sát Uông click mở đoạn video cuối cùng.

Tô Dung và chị Kiều đồng thời xem qua.

Trên màn hình, là không lâu sau khi cô bị tập kích, có một người từ phố Ngân Hà đi đường Vương Cảnh.

Có thể rõ ràng nhìn thấy sau khi cô ào nơi bị theo dõi, phía sau có một người đàn ông đuổi theo.

Chỉ là ngay lúc đó tâm trạng của cô hoảng hốt, cũng bởi vì chung quanh đều có người cho nên cô hoàn toàn không nghĩ tới phía sau lại có người đi theo.

Tô Dung nhìn video, mỗi màn hình, hai tay không tự giác nắm chặt.

Là tên đó, là người có ý đồ bắt cóc cô!

Tô Dung mất thấy một người đàn ông kia một đường đi theo cô, hoàn toàn không thèm để ý có bị phát hiện hay không, cho đến khi tới cửa hàng bánh ngọt đường Vương Cảnh, cô dừng lại.

Người đàn ông đứng đó một lúc mới xoay người đi đến ngã tư bên trái.

Nhưng chỉ một phút sau khi người đàn ông biến mất, một cây búa đã bay đến cửa hàng bánh ngọt, đập vỡ kính rồi video lập tức biến mất.

Tô Dung trợn to mắt, đột nhiên đứng dậy và chỉ vào máy tính và hô to, "Hắn là người ném cây búa và đập vỡ kính của cửa hàng bánh ngọt?"

Cảnh sát Uông gật gật đầu, "Chính là anh ta."

"Tô Dung, em làm sao vậy?" Chị Kiều vội kéo cánh tay cô, để cô ngồi xuống.

Tô Dung cũng không có nói cho chị Kiều biết lúc cửa hàng bánh ngọt bị đập vỡ kính người bị thương chính là Thẩm Ngự Dương.

Sự việc phát sinh về sau, tuy rằng trên mạng rất ồn ào huyền ảo, chị Kiều cũng biết Thẩm Ngự Dương bị thương nhưng chắc không đem hai việc này là một đâu.

Tô Dung xoay người đối mặt với chị Kiều, "Chị Kiều, người ở cửa hàng đó, là Thẩm..."

"Cạch", cửa phòng họp bị mở ra.

Cô còn chưa có nói xong, liền nuốt trở vào một lần nữa.

Ba người đồng thời nhìn về phía cửa, cảnh sát Uông đứng lên, "Lão Tề? Sao anh lại tới nơi này?"

Lão Tề trong miệng Cảnh sát, là đồng nghiệp của cảnh sát Uông, phụ trách về vụ án thương tích của Thẩm Ngự Dương ở cửa hàng bánh ngọt.

Lão Tề hiển nhiên không nghĩ rằng có người trong phòng hội nghị, "Tôi còn tưởng rằng không có ai, muốn ở chỗ này cùng người bị hại nói chuyện vụ án."

"Đúng rồi, anh phụ trách chính là vụ án tiệm bánh ngọt ở đường Vương Cảnh phải không?."

Lão Tề gật đầu, "Đúng vậy, vừa vặn có tiến triển, cho nên mới tìm người bị hại lại đây."

Cảnh sát Uông nói, "Thật là khéo, tôi phụ trách là vụ ở phố Ngân Hà, vừa mới xem máy giám sát xong, tôi cảm thấy hai vụ án này là cùng một người làm."

"Cùng một người?" Lão Tề kinh ngạc.

Ông và cảnh sát Uông hai người vẫn luôn là tách ra tra án từng người, thế mà là cùng một người?

Cảnh sát Uông gật đầu, "Có bảy phần nắm chắc."

Lão Tề há mồm, vừa muốn nói cái gì đó, bỗng nhiên một vỗ đầu mình, "Ày, xem đầu óc tôi này."

Lão Tề bước vào phòng hội nghị, rồi quay đầu lại nói, "Thẩm tiên sinh, Lăng tiên sinh mời vào."

Thẩm tiên sinh?

Ánh mắt Tô Dung dừng ở cửa, là Thẩm Ngự Dương sao?

Quả nhiên, ở phía sau Lão Tề tiến vào là Thẩm Ngự Dương và người đại diện của anh Lăng Trạch cũng đi đến.

Tô Dung cùng chị Kiều đứng dậy, nhìn về phía hai người.

Thẩm Ngự Dương còn tốt, rất cuộc buổi sáng liền biết Tô Dung cùng chị Kiều tới cục cảnh sát.

Nhưng Lăng Trạch không có biết a.

Lăng Trạch biết chị Kiều, một vòng tròn người*, tóm lại cũng là đã gặp mặt qua

*là nói vòng tròn người trong giới giải trí á

Kiều tỷ và Lăng Trạch gật đầu với nhau xem như chào hỏi qua.

Lão Tề tiếp đón người ở đây, "Chúng ta đều ngồi xuống nói chuyện đi."

Bởi vì thêm ba người, cho nên vị trí liền một lần nữa đổi.

Lão Tề và cảnh sát Uông như cũ là một bên, mà hai người đối diện bọn họ, Thẩm Ngự Dương và Tô Dung đều là người bị hại nên ngồi cùng nhau.

Chị Kiều và Lăng Trạch ngồi ở bên kia.

Trong phòng hội nghị, không khí quý dị nói không nên lời.

Người đầu tiêndánh vỡ yên tĩnh là cảnh sát Uông.

"Khu, Thẩm tiên sinh, Lãng tiên sinh."

Thẩm Ngự Dương gạt đầu, không có mở miệng.

Lãng Trạch nhìn về phía Lão Tề, "Cảnh sát Tề, đây là?"

Lão Tề mở miệng giải thích, "Vị này chính là cảnh sát Uông, phụ trách vụ án Tô tiểu thư bị tập kích ở phố Ngân Hà, vừa mới bọn họ xem qua camera, phát hiện nghi phạm ý đồ bắt cóc Tô tiểu thư cùng người đập vỡ cửa kính tiệm bánh là một."

"Là một người?" Thẩm Ngự Dương và Lãng Trạch trầm miệng một lời hỏi ra.

Như thế nào khéo vậy?

Lão Tề nói tiếp, "Cho nên cảnh sát Uông cảm thấy, hai vụ có thể xác nhập cùng nhau điều tra."

Lãng Trạch nhíu mày, "Này..."

Kỳ thật Lãng Trạch trong lòng là không muốn, Thẩm Ngự Dương là người của công chúng, là ảnh đế rất có lực ảnh hưởng.

Nhất cử nhất động của, rất nhiều người đều đang nhìn.

Đây là hôm nay tới cục cảnh sát, Lãng Trạch trong lòng đều có chút bất an, nếu lại truyền ra ngoài Thẩm Ngự Dương và nghệ sĩ dưới trướng của chị Kiều cùng nhau vào cục cảnh sát, sợ là lại sẽ làm thành một trận sóng gió.

"Không có việc gì, hai vụ án cứ xác nhập đi." Thẩm Ngự Dương thần sắc nhàn nhạt, nhìn không ra tâm tình tốt xấu.

Lãng Trạch cau mày, "A Ngự, cậu đang nói cái gì!"

"Anh Lãng, lòng em hiểu rõ, nếu xác nhập có thể sớm một chút bắt được hung thủ thì chúng ta phối hợp một chút cũng không sao."

"A Ngự!"

"Anh Lãng, em đã quyết định rồi." Những lời này của Thẩm Ngự Dương là nói cho Lãng Trạch, chuyện này anh định đoạt.

Lãng Trạch lo lắng nhưng cũng bất lực.

Hai người nói là quan hệ người đại diện và nghệ sĩ, nhưng Lãng Trạch cũng thật sự không thể can thiệp quá nhiều quyết định của Thẩm Ngự Dương.

"Được rồi, nếu cậu khẳng khẳng như thế, tôi cũng không có cái gì để nói." Lãng Trạch nhìn về phía Lão Tề và cảnh sát Uông, "Tôi chỉ có một yêu cầu, các anh không thể đem chuyện này để lộ ra một chữ."

"Không thành vấn đề." Lão Tề một ngụm đáp ứng.

Chị Kiều cùng Tô Dung đã ngồi.

Trong vài phút, liền đã có quan hệ với Thẩm Ngự Dương?

Lão Tề và cảnh sát Uông đối với vụ án của Thẩm Ngự Dương và Tô Dung, một lần nữa làm một chút chải vuốt, phát hiện lại có đột phá mới.

Thẩm Ngự Dương một hàng bốn người trực tiếp tới bãi đỗ xe ngầm của cục cảnh sát, nơi này là chỉ có nhân tài bên trong cục cảnh sát bên mới có thể đậu xe ở đây nên không sợ sẽ bị người khác chụp được.

Cục cảnh sát cũng là suy xét đến thân phận của Thẩm Ngự Dương mới có thể một lần đặc biệt phê chuẩn.

Xe chị Kiều không ở đây chỉ có thể lên xe trước, lát nữa lại xuống dưới.

Lãng Trạch lái xe, chị Kiều ngồi ở ghế phụ.

Thẩm Ngự Dương và Tô Dung ngồi ở ghế sau.

Lãng Trạch hỏi chị Kiều, "Xe của các cô đậu ở chỗ nào rồi?"

Chị Kiều chỉ đường cho Lãng Trạch.

Thẩm Ngự Dương lên xe liền lấy điện thoại ra, vẫn luôn đang nhìn cái gì đó.

Tô Dung nhớ rõ Thẩm Ngự Dương nói, hai người giống như những người xa lạ.

Đột nhiên điện thoại của cô rung lên hai lần.

Tô Dung mở màn hình ra, là tin nhắn của Thẩm Ngự Dương.

Tô Dung nhưóng mày, nhần xem.

【 Chủ nhà nam thần: Lát nữa kêu chị Kiều đưa cô về nhà, đừng ở bên ngoài. 】

Tô Dung: "....." Không nguy hiểm như vậy chứ?

Cô nhún lại, 【 Ừ, lát nữa sẽ trực tiếp trở về. 】

Thẩm Ngự Dương buông điện thoại, trong mắt xẹt qua một mạt ý cười.

Thật nhanh Lãng Trạch đã đưa hai người Tô Dung đến chỗ đậu xe.

Chị Kiều nói cảm ơn với Lãng Trạch.

Thẩm Ngự Dương hạ cửa sổ xe xuống, liếc mắt nhìn Tô Dung một cái.

Tô Dung lo lắng gật đầu, hai người cũng coi như là chào hỏi.

Chị Kiều kéo cửa xe ra, "Tô Dung, chúng ta về công ty."

Tô Dung: "..... Dạ?"

Di động lại rung lên hai lần nữa.

【Chủ nhà nam thân: Về công ty? 】

Cô trườ trườ khòe miệng, trong đầu đã tưởng tượng ra bộ dáng Thẩm Ngự Dương nhướn mày.

A! Mặt có chút đau!

- -----

Tác giả có lời muốn nói: Nhuyễn Đường: tác giả nỗ lực cầu bình luận(￣▽￣)~

Hai ngày kế tiếp mình bận nên không đăng chương mới nhé~

Bạn đang đọc truyện *Chú Nhà Tôi Là Ánh Đế* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Quảng cáo son môi M

Lãng Trạch thường xuyên nhìn Thẩm Ngự Dương qua kính chiếu hậu.

Khoé mũi của anh hơi cau, mắt mang một tia ám áp, cùng lúc bình thường rất khác biệt, anh luôn nhìn chăm chăm điện thoại cực kỳ giống người mới vừa sa chân vào tình yêu cuồng nhiệt.

Lãng Trạch: "A Ngự, cậu không phải là đang yêu đương đấy chứ?"

Thẩm Ngự Dương chỉ cười, lại không chịu chính diện trả lời câu hỏi của Lãng Trạch.

Lãng Trạch đánh tay lái sang phải ngừng lại bên đường, xoay người nhìn anh, "Cậu thật sự yêu đương?"

Thẩm Ngự Dương cười khẽ ra tiếng, "Không có."

Lãng Trạch thờ phào nhẹ nhõm, "Còn tốt, cậu nếu là đang yêu, nhất định phải..."

"Nhưng em muốn yêu."

Khẩu khí nhẹ nhàng này nháy mắt làm Lãng Trạch nghẹn lại.

Lãng Trạch đỡ trán, "A Ngự, cậu làm gì đột nhiên muốn yêu đương vậy? Cậu có người thích rồi à?"

Lãng Trạch nói những lời này, cũng là thuận miệng hỏi.

Rốt cuộc chưa bao giờ nghe qua Thẩm Ngự Dương đàm luận về cô gái nào, thích kiểu con gái như thế nào.

Thẩm Ngự Dương chỉ là ý vị thâm trường cười, "Anh sẽ biết."

Lãng Trạch dờ khóc dờ cười, "Với anh cậu còn muốn giấu?"

"Em còn không biết con gái người ta có tâm tư gì, không nói trước cho anh, nhưng anh yên tâm đi, chờ sau khi em xác định sẽ nói cho anh." Thẩm Ngự Dương nhìn Lãng Trạch, trên mặt là ý cười.

Lãng Trạch quên biết anh cũng gần mười năm, chưa từng thấy qua một Thẩm Ngự Dương như thế.

Lúc Thẩm Ngự Dương xuất đạo còn không đến hai mươi tuổi, sau lại danh tiếng càng lúc càng lớn, hơi thở quanh thân cũng càng thêm lẫm liệt, hai ba năm gần nhất, Lãng Trạch thậm chí đều không có thấy qua cảm xúc dao động của anh.

Tuy là nửa tháng trước ở tiệm bánh suýt chút nữa bị người khác dùng cây búa quăng trúng, Thẩm Ngự Dương cũng chỉ cau mày.

Nhưng Thẩm Ngự Dương lúc này, trên mặt tươi cười vẫn luôn rất ấm áp, hẳn là nghĩ đến cô gái kia, nhìn kĩ thì thần sắc của anh còn có một tia không xác định, lo sợ bất an.

Lăng Trạch bất đắc dĩ, "Được rồi, chờ khi cậu xác định, nhất định phải nói cho anh."

Thẩm Ngự Dương một ngụm đáp ứng, "Được, anh yên tâm đi."

Lăng Trạch khởi động xe một lần nữa chờ Thẩm Ngự Dương đi đến

Giải trí Vũ Hồng.

Chị Kiều dừng xe, đưa Tô Dung đến công ty.

Chuyện Tô Dung suýt nữa bị bắt cóc đã lan truyền khắp trong công ty.

Giờ phút này nhìn thấy hình dáng Tô Dung, mặc kệ là quan hệ tốt hay không đều tiến lên đây quan tâm cô.

"Tô Dung, cô sao rồi? Có khỏe không?"

"Chị Tô Dung, chị rất nhiều ngày không có tới công ty, sự tình có tiến triển sao?"

"Đúng vậy đúng vậy, bắt được hung thủ chưa?"

"Tô Dung..."

Trên mặt cô vẫn duy trì mỉm cười, không ngừng nói "Cám ơn mọi người đã quan tâm, tôi bây giờ rất tốt" "Không có việc gì, tin tưởng rất mau thôi sẽ bắt được".

Chị Kiều đưa Tô Dung vào phòng chấp hành kế hoạch.

Sau khi gõ cửa, người bên trong nói "Vào đi."

Chị Kiều đẩy cửa ra, hô một câu "Lận tổng."

Lận Thiên nhìn thấy chị Kiều và Tô Dung, đứng dậy mỉm cười chào đón họ.

Ba người ngồi xuống sofa.

Lận Thiên nhìn Tô Dung, "Muốn uống gì?"

Tô Dung hơi hơi nhú mồm, "Lận tổng không cần khách khí, tôi không dùng gì cả."

Chị Kiều mở miệng, "Lận tổng, tôi tới hỏi việc công ty quảng cáo M một chút."

"À, cái đó." Lận Thiên khẽ cười một tiếng, "Lần trước là bởi vì công ty quảng cáo M không làm tốt công tác khiến cho Tô Dung bị kinh hách, người phụ trách công ti M nói thời gian quay sẽ do Tô Dung làm chủ, bọn họ nghe cô."

Chị Kiều cười nhìn Tô Dung, "Có thể yên tâm không?"

Tô Dung gật đầu, tóm lại là không nên vượt mặt quảng cáo này.

"Nếu thời gian do tôi định đoạt, vậy phiền toái Lận tổng hỏi báo lại cho công ti M, ba ngày sau sẽ quay."

Chị Kiều kinh ngạc, "Em không nghi ngại à?"

Tô Dung cười nhạt, "Không sao chị Kiều, tóm lại không thể bởi vì chuyện này mà em vẫn luôn ngốc ở trong nhà đi, hai tháng này em cũng rất nhàm chán."

"Vậy được rồi." Chị Kiều nói, "Chuyện này vẫn là chị tự mình liên hệ người của công ti M, không cần phiền Lận tổng."

Lận Thiên cũng không có vấn đề gì, kỳ thật anh ta không thích liên hệ những việc này.

"Tô Dung, cô bây giờ ở tiểu khu Thượng An thế nào? Có yêu cầu tôi hỗ trợ cứ việc mở miệng."

"Bảo an ở tiểu khu Thượng An rất tốt."

Tô Dung cố ý làm bộ không nghe hiểu ý của Lận Thiên, tận lực trả lời đơn giản với anh ta.

Chị Kiều nghĩ nghĩ, "Lận tổng, không có việc gì tôi và Tô Dung đi trước."

Nói xong, hai người liền muốn đứng dậy rời đi.

"Ừừừ." Lận Thiên mở miệng kêu hai người dừng bước, "Tô Dung hôm nay tâm tình thế nào? Không bằng buổi tối cùng nhau ăn một bữa cơm?"

Chị Kiều vừa muốn mở miệng, Tô Dung một phen giữ chặt cánh tay của cô, nhàn nhạt nói, "Thật ngại quá Lận tổng, tôi mới làm ghi chép từ cục cảnh sát, tâm tình không tốt lắm, việc ăn cơm vẫn là thôi đi, tránh cho Lận tổng mất hứng."

"Như vậy." Lận Thiên xoa xoa tay, "Vậy cô về nghỉ ngơi tốt đi, chờ việc này qua tôi lại hẹn cô."

Tô Dung không có gật đầu, giống như không nghe thấy gì.

Cô và chị Kiều nói "Đi trước", liền mở cửa đi ra ngoài.

Mở cửa, vừa lúc gặp người mẫu Jennifer của công ti giờ tay muốn gõ cửa.

Jennifer thấy là Tô Dung, còn rất ngạc nhiên, "Tô Dung? Sao cô lại tới công ty?"

Sắc mặt cô lạnh lùng, một bộ dáng tiểu tiên nữ không dính khói lửa phàm tục, nghe thấy Jennifer nói, hơi hơi nhướn mày, "Tôi không thể tới sao?"

Jennifer trong mắt hiện lên một tia xấu hổ, nhưng thực mau liền biến mất không thấy, "Cô không phải bị bắt cóc sao?"

Tô Dung cười khê, tiến lên một bước tới gần Jennifer, hơi hơi ngửa đầu đối diện đôi mắt Jennifer, gần từng chữ, "Ai nói với cô, tôi bị người ta bắt cóc?"

Jennifer là người mẫu nên cao hơn Tô Dung một cái đầu.

Nhưng giờ phút này, ánh mắt cô sắc bén nhìn cô ta, làm đáy lòng cô ta dâng lên một loại cảm giác

Cô bị Tô Dung khinh thường.

Jennifer âm thầm cắn răng, lui về phía sau một bước, tiện đà hai tay khoanh trước ngực, nâng cằm lên bật khí thế của chính mình.

"Chuyện của cô toàn công ty đều biết, còn cần người khác nói với cô sao?"

"Phải không?" Tô Dung khê cười một tiếng, "Vậy cô sợ là muốn đi bệnh viện xem thử."

Jennifer sùng sốt, "Tôi vì cái gì muốn đi bệnh viện?"

Tô Dung mỉm cười nhìn cô ta, "Mọi người trong công ti đều biết, tôi là thiếu chút nữa bị người bắt cóc, hai chữ thiếu chút nữa là có ý nghĩa gì cô không hiểu sao?"

"Cô..." Jennifer nhìn Tô Dung, hận không thể ăn tươi nuốt sống cô.

Tươi cười trên mặt cô dần dần rút đi, "Không có việc gì nói thì xin tránh ra cho, tôi phải đi về."

Chị Kiều tiến lên, "Jennifer cô muốn tìm Lận tổng đúng không? Đi nhanh đi, chậm nữa coi chừng Lận tổng không muốn gặp cô đó."

Jennifer "Hừ" một tiếng, vịn người đẩy cửa đi vào.

Tô Dung bật cười, kéo cánh tay chị Kiều, hai người đi đến phòng nghỉ, "Thật là một người tính tình xấu."

Chị Kiều cười ra tiếng, "Em nói rất đúng, tính tình Jennifer xác thật không tốt, thường xuyên ý vào chính mình ở công ty thời gian lâu dài, khi dễ người mới đến."

"Chị Kiều." Tô Dung hạ giọng, "Chị nói em sắc cô ta như thế, có sao không?"

Chị Kiều giờ tay nhéo cánh tay Tô Dung một phen, "Bây giờ mới biết sợ? Vừa rồi hùng hổ như vậy, chị còn tưởng rằng em không sợ đó."

"Em vốn dĩ cũng không sợ cô ta, chỉ là cảm thấy cô ta có chút khó chơi, trước kia mới tránh cô."

Cô mắt nhìn phía trước, nhẹ giọng ni non, "Nhưng có một số việc, không phải em muốn tránh là có thể tránh đi, nếu tránh không khỏi, tự nhiên muốn đối mặt mới đúng."

"Nói không tôi." Chị Kiều khen Tô Dung, "Trước kia chị đã nói với em, không cần sợ cô ta, có chuyện gì, còn có chị chống lưng."

"Dạ." Tô Dung cười mi mắt cong cong.

Ăn oán của Jennifer và Tô Dung, kỳ thật là đến từ sự ghen ghét của cô ta đối với cô.

Khi Tô Dung mới nổi tiếng ở trên mạng, Jennifer tự nhiên cũng biết.

Trước khi cô đến, Jennifer là người mẫu chạm tay là bóng của Giải trí Vũ Hồng, còn nhớ rõ lúc trước Jennifer thấy ảnh chụp của Tô Dung, còn cùng người của công ty nghị luận cô.

Như là "Loại nhan sắc này vừa thấy thì biết sẽ không nổi thật lâu" "Cô ta chỉ là gặp may mắn mà thôi" cũng hoặc là "Loại này nữ sinh nhất định là chính dung".

Cho đến lúc, cái người cả ngày bị Jennifer treo ở bên miệng là "Võng hồng" * đã đến công ti của các cô, trở thành đồng nghiệp trong công ti.

** cách gọi người nổi tiếng ở trên mạng*

Cho đến khi Jennifer phát hiện ra rằng mọi người trong công ty đều rất tốt với Tô Dung, thậm chí là Lận Thiên cô vẫn luôn thích, cũng luôn tìm cơ hội nói chuyện với Tô Dung.

Dựa vào cái gì?

Jennifer không ngừng chất vấn một lần ở trong lòng.

Tô Dung đã không ngừng một lần gặp được Jennifer và người khác gài cô.

Nhưng cô nghĩ, nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, đặc biệt là loại người như Jennifer, căn bản cô không muốn tổn nước bọt, lúc này mới làm Jennifer khí thế càng thêm kiêu ngạo, cảm thấy Tô Dung là sợ cô ta.

Jennifer đối với Tô Dung càng ngày càng chán ghét, chỉ cần có cơ hội liền phải làm khó dễ cô.

Lại sau đó, cũng chính là nửa tháng trước, cơ hội quay quảng cáo son môi của công ti M cũng bị Tô Dung lấy đi.

Jennifer vốn bất mãn với cô, nháy mắt tăng lên đến mức "Không chết không ngừng".

Lúc nghe nói Tô Dung suýt nữa bị bắt cóc, Jennifer đã vui vẻ thời gian dài.

Nhưng mà hôm nay nhìn thấy Tô Dung, lại phát hiện cô không chỉ không có bởi vì sợ hãi mà tiêu tụy đi, ngược lại còn muốn bắt đầu quay quảng cáo son môi M.

Jennifer nhấp môi.

Ai cũng có thể quay, nhưng Tô Dung không được.

Jennifer đi đến trước sô pha ngồi xuống.

Lận Thiên ngược mắt nhìn thoáng qua cô, "Đi vào tại sao không gõ cửa? Lúc công ty huấn luyện cô không có nói cho cô quy củ sao?"

Jennifer cắn môi, trong mắt đầy ủy khuất.

Cẩn thận đuổi tay, kéo kéo tay áo Lận Thiên, ủy ủy khuất khuất mở miệng, "A Thiên, người ta nhất thời quên mất mà~"

Lận Thiên không kiên nhẫn ném tay, ra "Có việc thì nói, không có việc gì thì đi ra ngoài, không cần phiền tôi."

Jennifer tay nắm thành quyền, móng tay cắm thật sâu vào lòng bàn tay.

Jennifer hít sâu một hơi, "A Thiên, em muốn đại ngôn* son môi M."

**người đại diện phát ngôn của một thương hiệu nào đó.*

Giọng nói rơi xuống, tay Lận Thiên đang cầm điện thoại đánh chữ ngừng lại.

Lận Thiên ngẩng đầu, cười như không cười nhìn Jennifer, "Cô muốn quảng cáo son môi M?"

Jennifer dùng sức gật đầu.

"A ~" Lận Thiên mắt hàm châm chọc, thân thể dựa trên sô pha.

"Cô dựa vào cái gì?"

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Nhuyễn Đường: Mỗi ngày đều cầu bình luận đường ~

- - - - -

Hôm nào bù lại cho mấy bạn.

Bạn đang đọc truyện *Chú Nhà Tôi Là Ánh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Tim anh đập, rất nhanh

Tô Dung phát hiện, chị Kiều càng tới gần phòng nghỉ càng hưng phấn.

Cô nghiêng đầu nhìn chị Kiều rất vui vẻ, khó hiểu hỏi, "Chị Kiều, chị bây giờ vui vẻ như vậy, là bởi vì em sắc Jennifer sao?"

Chị Kiều néo cánh tay của cô một cái, cực kỳ buồn cười, "Jennifer thì liên quan gì tới chị chứ, cơ mà chị xác thật vui vẻ nha, tiểu tiên nữ giống nhau em, rốt cuộc cũng học được phản kích."

Tô Dung dờ khóc dờ cười, "Em sao lại thành tiểu tiên nữ rồi?"

Kiều tỷ "hừ hừ" hai tiếng, "Dù sao em thì chính là tiểu tiên nữ."

Trong lúc nói chuyện hai người đã đi đến cửa phòng nghỉ.

Tô Dung giờ tay nắm lấy tay cầm then cửa muốn vặn mở cửa ra.

Chị Kiều một phen đề tay cô lại, kéo cô lui về phía sau vài bước.

"Chị Kiều?" Đuôi lông mày cô khẽ nhích, "Chị làm gì?"

"Hắc hắc hắc." Vẻ mặt chị Kiều cười quý dị, ít nhất ở trong mắt cô, chị Kiều cười không được bình thường lắm.

"....." Tô Dung nhìn nhìn chung quanh, không có người, lúc này mới hạ giọng cùng chị Kiều nói, "Chị Kiều, chị nếu có cái gì khó nói liền nói cho em, chúng ta tuy rằng quen biết không lâu nhưng chị yên tâm, em đều hiểu cũng có thể lý giải."

Chị Kiều: "..... Em đang nói cái gì?"

Tô Dung nhấp môi, "Không có gì, không đi vào sao?"

Dưới đáy lòng cô đã nhận định, chị Kiều nhất định là có bí mật không thể nói ra.

Chị Kiều kêu Tô Dung nhắm mắt lại, thần bí đỡ cánh tay của cô, đưa cô vào phòng nghỉ.

Chị Kiều đưa cô đến trước cái bàn trong phòng nghỉ, mở hai hộp quà một trắng một đen trên bàn, lúc này mới nói cho Tô Dung có thể mở mắt rồi.

Tô Dung nhắm mắt vài phút nên vừa mới mở mắt còn có chút mơ hồ.

Đôi mắt dùng sức chớp vài cái, chờ tầm mắt rõ ràng một chút cô liền thấy được hộp quà và chiếc váy nằm ở bên trong.

Một đen một trắng, cả hai đều là váy.

"Đẹp quá." Trong mắt Tô Dung tràn đầy kinh diễm*, vô thức đưa tay lên sờ thử.

**kinh ngạc bởi cái gì quá đẹp.*

Chị Kiều thấy cô đều thích hai cái váy như vậy, không khỏi cười ra tiếng. "Nhìn em kia, thích hai cái váy như vậy sao?"

"Thích." Tô Dung cười dùng sức gật đầu, tiện dãi nhìn về phía chị Kiều, "Hai cái này là cho em sao?"

"Đúng vậy, hai cái này là để ba ngày sau em mặc khi quay quảng cáo."

Khóe môi cô nhếch lên, hai tay vuốt váy yêu thích không buông tay.

Chị Kiều nhìn Tô Dung thích như vậy, đột nhiên cảm thấy, Tô Dung thật ra cũng chỉ là một cô gái mới hai mươi một tuổi mà thôi.

Chị Kiều nghĩ nghĩ, nói với Tô Dung, "Em có thể mang váy về nhà."

"Thật sao?" Tô Dung trên mặt tràn đầy kinh hỉ*, "Thật sự có thể mang về sao?"

** Vừa kinh ngạc vừa vui mừng/ ngạc nhiên tới vui mừng*

Chị Kiều gật đầu.

"Oa, chị Kiều thật tốt." Tô Dung xoay người, ôm chị Kiều một cái sau đó vô cùng vui vẻ đóng nắp hộp quà lại.

Chị Kiều: "....."

Vốn dĩ chị còn muốn xem cô mặc thử có chỗ nào không thích hợp hay không.

"Em không thử xem à?"

Tô Dung cầm hộp quà màu trắng lên lắc đầu, "Em sẽ mang về nhà thử."

"Được rồi, chị đưa em về."

"Dạ."

Hai người một người ôm một cái hộp đi ra phòng nghỉ.

Chị Kiều hôm nay đưa Tô Dung tới công ty, xác thật là suy nghĩ nhất thời.

Lúc còn ở cục cảnh sát, chị Kiều nhận được tin nhắn của người phụ trách công ti M, nói cho cô váy đã đưa đến công ty, mời Tô Dung thử xem có vừa người hay không.

Vừa vận xem băng ghi hình ở cục cảnh sát kết thúc sớm, chị Kiều liền nghĩ nhanh chóng đi lấy váy.

Chỉ là, Tô Dung thích hai cái váy này như vậy, nhưng thật ra có chút ngoài dự kiến của chị Kiều.

Chị Kiều ngừng xe ở ngoài cửa tiểu khu Thượng An.

Tô Dung một người ôm hai cái hộp quà, vẫn là có chút khó khăn.

Chị Kiều kéo cửa sổ xe xuống, "Thật sự không cần chị đưa em đi lên sao? Một mình em không thuận tiện lắm?"

"Không cần không cần." Tô Dung liên tục lắc đầu, ngoài miệng cự tuyệt, "Chị Kiều chị bận thì đi đi, tự em làm được."

Nhưng trong lòng cô suy nghĩ còn có một người ở nhà, cũng không thể để chị Kiều phát hiện cô và Thẩm đại ánh để ở chung một chỗ được.

Chị Kiều nghĩ lại tưởng tượng, chị có thể đưa Tô Dung vào, ra tới cũng là một chuyện phiền phức, liền gật đầu, dặn dò cô cẩn thận một chút, chú ý nghỉ ngơi, chú ý ăn uống, báo tri trạng thái tốt nhất.

Tô Dung không ngừng gật đầu, "Chị Kiều em đều nhớ kỹ, chị đi nhanh đi."

"Gấp gấp muốn chị đi như vậy chẳng lẽ có chuyện gì gặt chị?" Chị Kiều như rồng mảy, trong mắt lập loè nghĩ vẩn.

Cô trều trều khóe miệng, "Không có."

"Được rồi, em mau vào đi thôi, chị chờ em đi vào rồi đi."

Tô Dung "Ân" một tiếng, xoay người hướng tiểu khu nội đi đến.

Cô biết, cô nếu còn không đi thi nhất định sẽ làm lộ ra bí mật với chị Kiều mất.

Vào cửa tiểu khu, qua cửa xác nhận vài lần, Tô Dung cuối cùng cũng lên thang máy.

Thang máy chậm rãi đi lên, Tô Dung thở phào một hơi.

Ngẩng đầu, Tô Dung liền thấy bóng dáng của cô chiếu lên cửa thang máy.

"Tô Dung, mày hãy cố lên."

Cô cong cong khóe môi, cười nhẹ ra tiếng, hình như đang cười bộ dạng ngốc nghếch tự cô vũ chính mình.

"Đỉnh ~" thang máy tới rồi.

Tô Dung đi ra thang máy, đem hộp đặt ở trước cửa rồi chuẩn bị mở cửa.

Không đợi cô ấn vân tay trên cửa, cửa đã bị người mở ra.

Tô Dung ngược mắt, đối diện với hai mắt hàm chứa ý cười của Thẩm Ngự Dương.

Cô hơi giật mình, nhất thời thất thần cứ như vậy nhìn Thẩm Ngự Dương.

Thẩm Ngự Dương mặc một chiếc màu trắng áo sơ mi, phía dưới là một cái quần tây đen.

Hai nút trên cùng của áo sơ mi không được cài lại, vừa vặn lộ ra xương quai xanh, tay áo xoắn lên, lộ ra một đoạn cánh tay.

Thẩm Ngự Dương một tay chống lên cửa phòng, một tay khác đút vào túi quần tây, khóe môi gợi lên, mắt sáng lấp lánh.

"Về rồi?" Thẩm Ngự Dương mở cửa phòng lớn ra, rất tự nhiên khom lưng cầm lấy hai cái hộp quả Tô Dung đặt ở cạnh cửa rồi xoay người về phòng.

Tô Dung phục hồi tinh thần lại, "Ai, váy của tôi!"

Tô Dung vội vàng vào nhà, tiện tay đóng cửa lại, thay dép lê đuổi theo Thẩm Ngự Dương.

"Ai nha ~ váy của tôi."

Thẩm Ngự Dương người cao chân dài bước chân lớn, Tô Dung tuy rằng chân cũng không ngắn nhưng so với Thẩm Ngự Dương thì vẫn kém một chút.

Mất thấy Tô Dung đuổi theo Thẩm Ngự Dương, anh lại đột nhiên dừng lại đem hộp quả trên tay ném lên bàn trà.

Tô Dung muốn dừng lại nhưng chân trái dẫm lên chân phải, tự chính mình ngã.

"A!"

Một tiếng thét kinh hãi, Tô Dung nhào về phía trước.

Thẩm Ngự Dương liếc phía sau một cái sau đó xoay người trực tiếp đem Tô Dung ôm vào trong lòng ngực.

"Ngô" một tiếng, Tô Dung và Thẩm Ngự Dương ngã lên sô pha.

"Bùm" "Bùm"

Tô Dung nghiêng mặt, lỗ tai dán lên ngực trái của Thẩm Ngự Dương.

Phía dưới tai, là tiếng tim anh đập, rất nhanh.

Mặt cô nhanh chóng nhiễm một tầng đỏ ửng.

"Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý." Tô Dung giơ tay ấn trên sô pha, giấy giữa muốn gượng dậy.

"Ừừừ." Tiếng nói của anh bỗng nhiên mờ lên.

Anh nâng một cánh tay lên, trực tiếp áp phía sau lưng Tô Dung, dùng sức một cái, đem Tô Dung một lần nữa ấn vào trong lòng ngực.

"Thẩm Ngự Dương..."

Tô Dung đỏ mặt, nhẹ giọng ní non.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Ngự Dương nghe thấy Tô Dung kêu tên đầy đủ của anh.

Hai người ở chung hai tháng tới giờ, đa số thời gian cô đều kêu anh là Thẩm đại ảnh đế.

Mà giờ phút này, Tô Dung giống như một con mèo nhỏ cọ cọ trong lòng ngực anh, thanh âm nhỏ nhẹ và mại mại, Thẩm Ngự Dương bỗng nhiên cảm thấy trái tim đều mềm nhũn.

Cánh tay anh không ý thức xiết chặt, ôm Tô Dung càng sâu vào trong ngực.

"Thẩm Ngự Dương, anh buông ra một chút." Tô Dung giấy giữa, bấu môi rất bất mãn.

Thẩm Ngự Dương khẽ cười một tiếng, cánh tay ôm trên eo Tô Dung, nâng cô lên một chút để đầu cô vui vào cổ anh.

Cái này, Tô Dung không dám giãy giụa cũng không dám động, tim đập rất nhanh.

Mẹ nó!

Thảm đại ảnh đế đây là đang làm cái quỷ gì!

Làm gì đột nhiên như vậy...ái muội như vậy...

Tô Dung chớp chớp mắt, trong không khí dường như đều là bong bóng màu hồng.

"A!" Tô Dung kêu sợ hãi một tiếng, đột nhiên ra khỏi lòng ngực của Thẩm Ngự Dương.

Thẩm Ngự Dương giờ tay che mắt lại, thật là một tiểu yêu tinh! Không khí tốt đều bị đánh tan!

Thẩm Ngự Dương nửa ngồi dậy dựa vào trên sofa, "Cô là gì!"

Tô Dung quay đầu nhìn anh, giờ tay chỉ chỗ bàn trà, "Hộp quà của tôi sắp rớt."

Anh nhìn theo phương hướng cô chỉ, khi đó anh đứng là tùy tiện ném nó đi, vừa mới lúc hai người ngã lại đã một chân trúng hộp quà, bây giờ hộp quà thật sự ở trên bàn lung lay sắp rớt.

Tô Dung đứng dậy đặt hộp ngay ngắn lại, lúc này mới ngồi đối diện Thẩm Ngự Dương.

"Khụ..." Tô Dung có chút xấu hổ, "Cái kia..."

"Tôi đói bụng." Thẩm Ngự Dương nhắm mắt lại, khuôn mặt mang theo ủ rũ.

Tô Dung nhìn thời gian, hai giờ rưỡi.

"Anh chưa ăn cơm?"

"Chưa." Thẩm Ngự Dương nhàn nhạt nói, "Từ cục cảnh sát ra liền trực tiếp đến công ti, cơm trưa cũng không có ăn."

Không biết vì sao, Tô Dung cảm thấy từ trong giọng của anh nghe ra một tia ủy khuất.

"Anh muốn ăn cái gì? Tôi đi làm."

Tô Dung đứng dậy liền đi đến phòng bếp.

Thẩm Ngự Dương mở to mắt nhìn bóng dáng cô, khoe môi nở nụ cười.

"Thảm đại ảnh đế, anh muốn ăn cái gì?" Tô Dung vừa hỏi vừa mở tủ lạnh, nhìn xem bên trong có cái gì.

Anh hơi trầm tư, "Muốn ăn sườn rim."

Tô Dung cảm cánh cửa tủ lạnh ngừng một chút, "Thảm đại ảnh đế, anh nghiêm túc à?"

Thẩm Ngự Dương đứng lên đi đến phòng bếp, dựa vào cửa tủ, "Đương nhiên là nghiêm túc."

Tô Dung nhìn Thẩm Ngự Dương ba giây, sau đó cời tạp dề ra.

"Đi thôi." Tô Dung xách túi nhỏ, cầm mũ và khẩu trang đưa cho Thẩm Ngự Dương.

Thẩm Ngự Dương: "???"

Tô Dung đang đi đến cửa mang giày, vừa quay đầu lại thấy anh đứng đó cầm đồ vật nhìn cô.

Tô Dung bị bộ dáng của Thẩm Ngự Dương chọc cười, "Thảm đại ảnh đế, anh không biết trong nhà cái gì đều có, chỉ không sườn anh muốn anh là không có thôi sao?"

Thẩm Ngự Dương: "....."

Tô Dung mở cửa, quay đầu lại vẫy tay với anh, "Còn không đi? Buổi tối có muốn ăn sườn rim?"

"Ồ..." Thẩm Ngự Dương lên tiếng, thay giày ra cửa.

Cho đến khi hai người đứng ở cửa thang máy chờ, Thẩm Ngự Dương giống như mới phản ứng lại, "Cho nên là cô muốn cùng tôi đi siêu thị à?"

Tô Dung lặng im ba giây, không chút khách khí cười to ra tiếng.

"Ha ha ha ha ha ha, Thẩm Ngự Dương, anh muốn tôi cười chết sao?"

Tác giả có lời muốn nói: Tô Dung: Anh muốn tôi cười chết sau đó hưởng sái phần sườn rim của tôi luôn sao?

Thẩm Ngự Dương: Cô vợ nhỏ, em không nói chuyện đàng hoàng, anh muốn hôn em.

À quên nhắc mọi người, thứ 5 và thứ 7 mình sẽ không đăng truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Tôi Là Ảnh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9

Thẩm Ngự Dương đội nón và đeo khẩu trang, đôi tay đút vào túi quần tây đi chậm rì.

Tô Dung đi phía sau anh, nhìn bóng lưng anh cô thỉnh thoảng cười ra tiếng sau đó lại che miệng lại, cố gắng kìm nén cổ xúc động muốn cười.

"Tô Dung, cô còn cười nữa là tôi không đi đó."

Tô Dung theo tiếng nhìn lại, Thẩm Ngự Dương đã dừng lại xoay người lại nhìn cô, ánh mắt nhàn nhạt, trông không có biểu tình gì.

Cô lập tức thu liễm, ngay sau đó nở nụ cười rồi đi lên phía trước.

"Ai nha, anh đang giận à ~" nghiêng đầu nhìn Thẩm Ngự Dương.

Thẩm Ngự Dương "Hừ" một tiếng, không có nói tiếp.

Tô Dung cong lên khụy tay, đẩy đẩy Thẩm Ngự Dương, "Thật sự giận à?"

Thẩm Ngự Dương giữ tay kéo khẩu trang xuống, ngón tay anh chọc chọc vào giữa ấn đường cô, "Nếu tôi thật sự tức giận, thì cô tính làm gì?"

Tô Dung rất nghiêm túc suy nghĩ, "Anh muốn làm gì thì làm đó."

Thẩm Ngự Dương cong môi, "Được, tôi đang giận."

Thẩm Ngự Dương lướt qua Tô Dung, bước về phía trước.

Tô Dung: "???"

Cái quỷ gì, vẻ mặt tươi cười sáng lạn như ánh mặt trời vậy mà còn nói mình giận?

Cô nói thầm rồi đuổi theo anh, "Anh chờ tôi với ~~"

Thẩm Ngự Dương cười, "Chân ngắn."

"Chân ngắn?" Tô Dung "đằng đằng đằng" lao ra phía trước Thẩm Ngự Dương, đuổi chân dài ra, hơi hơi khom lưng chỉ vào chân mình, "Chỗ nào ngắn chỗ nào ngắn!!!!"

Thẩm Ngự Dương thấy cô tức giận, khẽ cười một tiếng.

Thẩm Ngự Dương để sát vào Tô Dung, ánh mắt chuyển xuống phía dưới.

"Cô gái à, chân của cô dài hơn tôi sao?"

Cô cắn giận trừng mắt nhìn Thẩm Ngự Dương, "Hừ, anh thắng!" Tô Dung nói xong xoay người, không để ý tới anh.

Bóng lưng cô, tốc độ đi của cô, không một chỗ nào muốn nói chuyện với Thẩm Ngự Dương.

Cô tức giận!!!

Thẩm Ngự Dương lắc đầu bật cười, cái này tốt, đến anh đi dễ dàng cô gái nhỏ tức giận.

Anh bước đuổi theo Tô Dung, "Tôi mời cô ăn ngon."

"Hừ!" Muốn dùng kẻ hèn một chút đồ ăn liền tống cổ cô, tương bợ!

Thẩm Ngự Dương câu môi, nhẹ giọng nói, "Tùy cô mua, bao nhiêu cũng được."

Tô Dung dừng lại, quay đầu đi, "Thật sự?"

"Thật sự." Thẩm Ngự Dương làm như sợ cô không tin, lấy bóp ra, từ bên trong rút ra một cái thẻ đưa đến trước mặt Tô Dung, "Mặt khẩu giống trong nhà."

Tô Dung do dự một chút, không dám lấy.

Anh bật cười, kéo tay cô, kiên quyết đặt thẻ vào trong tay Tô Dung, "Cần thiết cầm."

Cô nhìn thẻ, nhìn Thẩm Ngự Dương, bỗng nhiên cười, "Cung kính không bằng tuân mệnh ~"

Tô Dung nói xong, kéo cánh tay anh, "Đi mau đi mau, ai nha, anh nhanh lên!"

"Được được được, nhanh lên nhanh lên." Trong mắt Thẩm Ngự Dương tràn đầy ý cười sùng nịnh đối với Tô Dung, anh thật sự là bao dung vô điều kiện.

Thẩm Ngự Dương lúc này, không phải là anh đế cao tại thượng có mấy ngàn vạn fan, anh hiện tại chính là một người đàn ông bình thường, một người sắp sa vào tình yêu cuồng nhiệt hoặc là nói, một chàng trai lớn đã bước nửa chân vào tình yêu.

Siêu thị Tô Dung và Thẩm Ngự Dương đi cách tiểu khu của bọn họ không xa lắm.

Những người sống trong tiểu khu Thượng An, phì phú tức quý*, hay nói cách khác là mức độ nổi tiếng rất cao.

**không giàu cũng có địa vị*

Thẩm Ngự Dương thật ra cũng không lo lắng sẽ có người vây lấy anh, cho nên vào siêu thị anh liền cời khẩu trang ra, chỉ đội nón và hạ vành nón thấp một ít.

Tô Dung đẩy xe đẩy thẳng đến khu rau quả.

Cô gọi Thẩm Ngự Dương, "Anh lại đây một chút."

Anh đi đến chỗ Tô Dung, "Làm sao vậy?"

Tô Dung nghiêng mặt liếc mắt anh một cái, giọng tay xốc vành nón anh lên một ít, "Tôi muốn mua một chút sườn có mỡ, anh nói được không?"

"Cô không sợ béo?" Thẩm Ngự Dương nhún nhún vai, "Tôi cũng không sao cả, nhưng cô ăn ăn mỡ được không đó? Không phải sắp quay quảng cáo sao?"

Cô nhấp môi, chị Kiều còn kêu cô chú ý ăn uống và bảo trì trạng thái.

Nhưng mà cô nhìn sườn ở trước mặt thật sự rất muốn ăn!

Tô Dung chu miệng, "Đều tại anh, một hai phai ăn sườn rim làm tôi cũng thèm."

Thẩm Ngự Dương cười, giọng xoa đầu cô hai cái, "Vậy mua đi, cùng lắm thì buổi tối tôi kéo cô cùng nhau tập luyện giảm cân."

Cô "À" một tiếng, quyết định vẫn đáp ứng mong muốn ăn, mua sườn.

Tô Dung đã nghĩ kỹ rồi, chờ buổi tối làm xong thì cô liền tách mỡ ra đẩy cho Thẩm Ngự Dương ăn, đến lúc tập thể dục thì một mình anh tập là được rồi.

Sau khi cân thịt sườn, Thẩm Ngự Dương nhận lấy xe đẩy.

Ban đầu Tô Dung còn không cho nhưng Thẩm Ngự Dương nói cô tự đi lựa đồ mình muốn ăn, cô liền buông tay ra, đặt túi vào xe đẩy rồi cười đi.

Thẩm Ngự Dương đẩy xe, trước sau vẫn duy trì khoảng cách hai bước phía sau Tô Dung, bất luận Tô Dung đi nhanh hay chậm, anh đều đi theo phía sau cô.

Anh nói, tùy cô chọn, cái gì cũng được.

Nhưng đến khi Tô Dung tùy tiện, cô thật đúng là không biết mua cái gì.

Thẩm Ngự Dương thấu hiểu tiến lên, "Muốn mua cái gì liền mua, không cần tiết kiệm tiền vì tôi."

Cô rất không thực nữ tròn trắng mắt, "Ai tiết kiệm vì anh, tôi chỉ là không biết nên mua cái gì mà thôi."

"Vậy sao?" Thẩm Ngự Dương hơi trầm tư, tiện đà đẩy xe đẩy, anh đi lại toàn bộ nơi cô vừa đi qua, vừa đi vừa lấy đồ vật.

Chỉ cần là Tô Dung nhìn qua hai lần trở lên, anh đều lấy một phần.

Cô nhìn mà tròn mắt há hốc mồm, chờ tới khi anh đứng trước mặt cô lần nữa, xxe đẩy đã chất đầy đồ.

Tô Dung chỉ chỉ xe đẩy, lẩm bẩm tự nói, "Anh làm gì vậy?!"

Thẩm Ngự Dương cười nhạt, "Dĩ cô."

Nói xong, Thẩm Ngự Dương liền đẩy xe chuẩn bị đi tính tiền.

"Thẩm..." Tô Dung ngốc một giây, chạy nhanh đuổi theo.

Bởi vì sợ bị người phát hiện khiến cho xôn xao, Tô Dung đè thấp thanh âm, "Không cần mua nhiều như vậy, tôi ăn không hết."

Thẩm Ngự Dương nói từ từ, "Cũng không phải bắt cô hôm nay ăn hết mà là từ từ ăn."

Tô Dung giữ chặt xe đẩy, "Không được, ba ngày sau tôi đi quay quảng cáo, thấy đồ ăn tôi sẽ nhịn không được."

"Không có việc gì, tôi và cô cùng tập luyện."

Thẩm Ngự Dương dịch tay Tô Dung ra rồi kéo cánh tay của cô đi đến quầy thu ngân.

Trong quá trình xếp hàng tính tiền, cô còn đang suy nghĩ biện pháp để Thẩm Ngự Dương không cần mua nhiều như vậy.

Nhưng mà anh căn bản không dao động, đến cuối cùng cô đành phải từ bỏ.

Chẳng mấy chốc đã đến Tô Dung và Thẩm Ngự Dương.

Khi hai người từng thứ một ra, Tô Dung thấy trong ánh mắt nhân viên thu ngân rõ ràng là giật mình.

Cô nghĩ, nhân viên thu ngân đó khẳng định suy nghĩ hai người này sao có thể ăn nhiều như vậy...

Hai người đặt đồ vật xong, Thẩm Ngự Dương đã đẩy xe đi tới phía trước, Tô Dung thì chờ quét mã xong rồi trả tiền.

"Xin chào, tiểu thư, xin hỏi quét thẻ hay trả tiền mặt?"

Tô Dung hoàn hồn, "Trả..."

"Quét thẻ."

Thẩm Ngự Dương thấp giọng đánh gãy Tô Dung, dùng ánh mắt ý bảo cô quét thẻ của anh.

Tô Dung: "....."

"Tô Dung, phía sau cô còn nhiều người chờ tính tiền."

"Ồ..."

Cô đưa thẻ của anh cho nhân viên.

Thẩm Ngự Dương vừa lòng gật đầu, đem đồ bỏ vào xe đẩy, Tô Dung cũng cảm biến lại ra tới.

"Đi thôi." Thẩm Ngự Dương kêu một tiếng.

Tô Dung ở một tiếng.

Cô vừa đi vừa nhìn biên lai mua sắm trong tay, trong lòng ngăn không được cảm thán kinh ngạc.

Vốn dĩ chỉ là đi siêu thị mua sườn, vì cái gì sẽ tiêu nhiều tiền như vậy!

Cô một mình đi siêu thị mua đồ, không bao giờ vượt qua năm trăm!

Mà hôm nay, Thẩm Ngự Dương lại mua nhiều như vậy cho cô ăn!

"Tô Dung!"

Tiếng của Thẩm Ngự Dương rất lớn.

Tô Dung mới vừa ngẩng đầu, cánh tay bị đẩy mạnh, ngay sau đó toàn thân đều ngã sang một bên.

"Hừ ——" một tiếng, một cậu bé năm sáu tuổi, cười "Ha ha ha" trượt ván qua Tô Dung.

Thẩm Ngự Dương nhíu mày, nói với cha mẹ cậu bé ở phía sau, "Các anh sau có thể để trẻ con chơi ván trượt ở siêu thị? Nơi này là nơi công cộng, va phải người khác thì sao?"

Cha mẹ này là cặp với chồng 30 tuổi.

Vừa nghe lời này của Thẩm Ngự Dương mặt liền trầm xuống.

"Con của chúng tôi cần cậu quản sao? Sao cậu không nói là bạn gái cậu chặn đường?" Tiếng người đàn ông rất lớn, người phụ nữ còn ở bên cạnh hát đệm, "Đúng đó, bảo bảo nhà chúng tôi rất ngoan, còn nói nữa, một đứa nhỏ, liên tính đụng vào bạn gái anh cũng sẽ không có gì, thật là đại kinh tiểu quái*!"

**Miêu tả 1 người đối một việc không có gì là đặc biệt nhưng lại quá sức kinh ngạc. Ở đây dùng với ý mỉa mai anh Thẩm làm lớn chuyện.*

Người phụ nữ nói xong, còn trợn mắt rất khinh thường.

Tô Dung thật là bị hai vợ chồng này đối mới nhận thức.

Tuy rằng cô lúc này thất thần không có coi đường, nhưng hai vợ chồng này cũng không thể không nói lý như vậy chứ!

Tô Dung đứng vững người, "Tôi thật là lần đầu tiên nhìn thấy loại người này."

"Cái gì kêu là loại người này? Cô muốn nói gì?" Người đàn ông nói, làm bộ muốn xông lên.

Thẩm Ngự Dương bảo vệ Tô Dung ở phía sau mình, nhìn người đàn ông bằng ánh mắt lạnh lùng, "Muốn làm cái gì?"

Khi thể trên người Thẩm Ngự Dương quá mức khiếp người, người đàn ông dùng một chút, bỏ xuống một câu "Lão tử không chấp nhặt cùng các cậu" liền mang theo người phụ nữ đi rồi.

Tô Dung bị hai người chọc tức cười, "Thật là đối mới tam quan* của tôi, vậy mà cũng có loại cha mẹ này!"

**Thế giới quan, nhân sinh quan và giá trị quan.*

"Tức giận với bọn họ không đáng, đi thôi, về nhà nấu com."

"Ừ."

Thẩm Ngự Dương xách ba cái túi trên tay, Tô Dung xách một cái, chỉ có túi thịt sườn.

Từ siêu thị đến về tiểu khu, dọc theo đường đi Thẩm Ngự Dương cũng không có bị người ta nhận ra.

Nhưng thật ra gặp được mấy nữ sinh nói thầm Thẩm Ngự Dương có chút quen mắt, chỉ là đáng về Thẩm Ngự Dương và Tô Dung thanh thản bước đi, lại làm người cảm thấy không có khả năng.

Ai sẽ nghĩ đến được, Nam thần quốc dân Thẩm Ngự Dương sẽ quang minh chính đại xuất hiện ở siêu thị mua đồ ăn.

Về đến nhà, anh đi cắt đồ ăn mua cho Tô Dung, còn cô là mang sườn trực tiếp vào phòng bếp.

Trước đem mỡ làm cho tốt, Tô Dung mới bắt đầu chuẩn bị bữa tối.

Làm một đĩa sườn rim, lại làm một chút rau cải là được.

Hai người ăn cơm, làm nhiều quá ăn không hết cũng rất lãng phí.

Tại điểm này, Tô Dung và Thẩm Ngự Dương quan điểm cực kỳ nhất trí.

Bốn mươi phút sau, Tô Dung kêu Thẩm Ngự Dương có thể ăn cơm.

Anh từ trong phòng đi ra, đã thay một bộ quần áo, vừa mới tắm xong tóc cũng không có lau khô, còn nhỏ nước.

Tô Dung nhìn thoáng qua, "Lau tóc."

Thẩm Ngự Dương không để bụng, "Một lát làm."

"Không được." Cô đi cầm một cái khăn lông để trên vai Thẩm Ngự Dương, "Không lau khô anh không được ăn sườn."

Thẩm Ngự Dương dừng một chút, ngoan ngoãn cầm lấy khăn lông lau tóc.

Tô Dung cong môi, "Tôi càng ngày càng cảm thấy anh giống con nít."

"Hừm?" Thẩm Ngự Dương thanh âm cố tình dè dặt, "Tôi giống con nít?"

"Đúng vậy." Tô Dung không có nhận thấy được biến hóa của anh, ngay thẳng nói, "Lúc trước khi tôi quen biết anh vẫn luôn cho rằng anh là người không dính khói lửa phàm tục, nhìn như ôn hòa kỳ thật ai đều không có biện pháp tới gần anh, nhưng mà gần đây tôi phát hiện anh còn rất bình dân."

Thẩm Ngự Dương cười, gấp một khối thịt mỡ rất ít rất ít xương sườn bỏ vào trong chén Tô Dung, "Tôi là người, đương nhiên bình dân."

"Cũng đúng." Tô Dung cắn một ngụm, "ngô" một tiếng, "Rất ngon."

"Ăn ngon thì ăn nhiều một chút." Thẩm Ngự Dương khuyên Tô Dung, anh nhìn cô, tổng cảm thấy quá gầy.

Tô Dung cắn xương sườn, mơ hồ không rõ nói cho Thẩm Ngự Dương, "Anh cũng ăn nhanh lên đi, lạnh không thể ăn."

Thẩm Ngự Dương lên tiếng, bắt đầu ăn cơm.

...

Sau khi ăn cơm xong, Tô Dung rút cuộc nhớ tới, cô còn có hai cái váy chưa mặc thử.

Hấp tấp ôm hộp chạy vào phòng, đóng cửa lại.

Thẩm Ngự Dương nhìn thoáng qua, cười khẽ.

Không bao lâu, cô cửa phòng mở ra, Thẩm Ngự Dương theo bản năng ngẩng đầu nhìn lại, ngón tay siết chặt sách.

Tô Dung bị ánh mắt anh nhìn mà mặt đỏ lên.

Cô nắm hai tay lại, hơi hơi rũ mắt, "Khó coi sao?"

"Không, rất đẹp, đặc biệt xinh đẹp!"

Tác giả có lời muốn nói: Thẩm Ngự Dương: Người của anh, tiền của anh, hết thầy của anh đều là của vợ~

Bạn đang đọc truyện *Chú Nhà Tôi Là Ánh Đèn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Lý do mà Tô Dung nổi tiếng, quan trọng nhất chính là xinh đẹp.

Lúc này Tô Dung mặc là chiếc váy trong hộp màu trắng, cũng là một cái váy màu trắng, trước ngắn sau dài, phía trước vừa vịn đến đầu gối, mặt sau dài xuống dưới.

Những đóa hồng nhạt nho nhỏ trên chiếc váy trắng đều là dùng từng đường kim mũi chỉ thêu lên, bên chiếc váy còn có thể thấy mơ hồ những chú chim nhỏ.

Ngón tay cô捏 váy, cánh tay nâng lên, xương quai xanh lộ ra có vẻ rất gợi cảm.

Nhìn xuống chút nữa, sâu xuống cổ chữ V bị Tô Dung căng chặt rất đầy đặn.

Thẩm Ngự Dương gần như nhìn cô không chớp mắt.

Tô Dung bị nhìn đến mặt đỏ, hai tay che ở ngực, giận liếc mắt Thẩm Ngự Dương một cái, "Nhìn cái gì mà nhìn!"

Thẩm Ngự Dương bật cười, "Không phải cô kêu tôi xem thử có đẹp hay không sao?"

Tô Dung tiến lên hai bước, xoay một vòng tại chỗ, "Thế nào, đẹp không?"

"Rất đẹp, giống như tiểu tiên nữ."

Tô Dung cười khê, ngón tay nhấc váy lên, hơi hơi khom người, "Có thể được Thẩm đại ảnh để khen ngợi, tiểu nữ từ cảm thấy vinh hạnh sâu sắc."

Thẩm Ngự Dương đứng lên, đi lại chỗ Tô Dung.

Anh đi quanh cô hai vòng, sau đó đứng phía sau cô.

Tô Dung vừa muốn xoay người, một bàn tay của Thẩm Ngự Dương đã ấn trên vai cô, "Đừng nhúc nhích."

Tô Dung ồ một tiếng, quay đầu đi, hai bên tai nhiễm một mặt phấn hồng.

Thẩm Ngự Dương hơi hơi khom lưng, hai tay véo ở trên eo cô.

Cô vừa động, anh liền dùng sức đè lại, "Đừng nhúc nhích!"

Tô Dung không dám động.

Tay của Thẩm Ngự Dương ấm áp đặt bên eo cô, Tô Dung nhắm mắt cảm thấy chỗ bị anh đè đã trở nên nóng rực.

Rõ ràng, rõ ràng chỉ là chạm vào một chút mà thôi.

Đang lúc mặt cô nóng lên, bàn tay Thẩm Ngự Dương từ thắt lưng cô chuyển xuống, ôm eo cô lại, ngay sau đó Tô Dung liền cảm giác váy trên người mình bị anh kéo về phía sau.

"A!" Cô la lên, "Anh làm gì vậy?"

Thẩm Ngự Dương thu tay lại, hai tay kéo váy cô rồi đứng thẳng đến gần Tô Dung.

Hơi thở ấm áp phả vào bên tai cô, thanh âm trầm thấp vang lên, "Chiếc váy của cô nên sửa lại, chỗ eo này không ôm sát."

"Ồ..." Tô Dung nhấp môi, "Không nghĩ tới Thẩm đại ảnh để còn biết coi váy."

Trong lòng cô bỗng nhiên có chút khó chịu, đã nhìn qua bao nhiêu chiếc váy mới có thể đạt tới trình độ như vậy.

Nghĩ nghĩ, Tô Dung cảm thấy trong lòng ghen muốn chết, liền xoay người đẩy ra Thẩm Ngự Dương, trở về phòng.

Thẩm Ngự Dương nhìn cửa phòng bị đóng, không khỏi nhàu mày.

Cô ấy làm sao vậy?

Tâm trạng này của Tô Dung kéo dài trong ba ngày, cho đến khi chị Kiều đến đón cô đi phim trường cũng không có tiêu tan.

Bữa sáng là Thẩm Ngự Dương làm, rất thanh đạm.

Nhưng Tô Dung không muốn ăn, ăn không đến nửa chén liền nói ăn no rồi.

Vừa vặn chị Kiều gọi điện thoại, cô nói câu "Đi trước" liền ra cửa.

Tô Dung đi rồi, Thẩm Ngự Dương một người cũng không có tâm tư ăn cơm.

Thẩm Ngự Dương ngồi trên bàn ăn trầm tư hồi lâu, cuối cùng lấy điện thoại ra gọi một dãy số.

"Alo, Phó Thanh..."

Chị Kiều vừa nhìn Tô Dung liền biết cảm xúc cô không đúng.

Cô trầm mặc mở cửa xe, để hộp vào, sau đó mở cửa xe ghế phụ ngồi vào rồi thắt kỹ đai an toàn.

Tô Dung đợi vài giây, chị Kiều còn chưa có ý khởi động xe, cô nghiêng đầu, "Sao chị chưa đi?"

"Em làm sao vậy?"

"Cái gì làm sao vậy?"

"Cảm xúc em không đúng."

Tô Dung dừng một chút, "Ừm" một tiếng, xem như thừa nhận.

Chị Kiều thở phào nhẹ nhõm, khởi xe rồi tiểu khu, Tô Dung chịu thừa nhận, tự nhiên sẽ nói với chị.

Trên đường đến chỗ quay, Tô Dung đem tâm tình phức tạp của chính mình nói cho chị Kiều nghe.

Chị Kiều từ ban đầu kinh ngạc đến sau lại bình tĩnh, cuối cùng dờ khóc dờ cười.

"Tiểu tiên nữ của tôi ơi, em đây là muốn yêu sao? Mới xuất đạo liền chuẩn bị yêu đương, này cũng không phải là dấu hiệu gì tốt!"

"Yêu?" Tô Dung nhú mày, "Em không yêu."

"Đứng, em không có yêu, nhưng mà em như thể là dấu hiệu của yêu." Chị Kiều thờ dài, "Em nếu không phải để ý người kia, sao lại muốn " bởi vì anh ta có khả năng giúp người phụ nữ khác nghiên cứu về vậy " loại giả thiết này là vấn đề mà buồn rầu a!"

"Tô tiểu tiên nữ, em đây là ghen, ghen hiểu không?"

"Không hiểu." Tô Dung lặp lại hai lần, "Em mới không có ghen."

"Ai u nha!" Chị Kiều trêu ghẹo Tô Dung, "Tự em soi gương xem, nhìn bộ dạng của em bây giờ chính là lâm vào bế tình!"

Tô Dung phủ nhận, "Không có, em không có yêu mà."

Chị Kiều tỷ, "Tô Dung, chị cũng không phản đối em yêu đương, đây là tự do của em, đương nhiên, cá nhân chị rất ủng hộ em, nhưng chị không hy vọng em bởi vì yêu đương mà chậm trễ công việc, em hiểu không?"

Tô Dung gật đầu, "Em đã biết, chị Kiều."

"Ừ."

Rất nhanh chị Kiều đã đưa Tô Dung đến Vịnh Moon.

Lần trước nguyên kế hoạch quay bởi vì xảy ra sự cố, công ty M một lần nữa chọn lại địa điểm và lên kế hoạch lại cho ý tưởng quảng cáo.

Vịnh Moon gần bờ biển còn có một khu rừng, có thể nói là một nơi rất thích hợp để quay.

Hôm nay thời tiết rất tốt, ánh mặt trời ấm áp, bờ biển còn có gió nhẹ.

Tô Dung xuống xe liền nhìn thấy cách đó không xa một đám người đang bày biện thiết bị. Một người đàn ông ngoài ba mươi dường như nhìn thấy Tô Dung và chị Kiều, cùng người bên cạnh nói một tiếng rồi đi đến chỗ các cô.

Chị Kiều nói cho cô biết anh ta là người phụ trách quay quảng cáo của công ti M lần này, Bạch Khê Viễn.

Tô Dung gật đầu, nhớ kỹ.

Bạch Khê Viễn đi đến trước mặt hai người, trước xin lỗi với Tô Dung, "Tô tiểu thư, lần trước bởi vì lỗi của chúng tôi làm cho cô bị hoảng sợ, thật xin lỗi."

"Lần trước người phụ trách đã cùng tôi nói tạ tội, cái này cũng không phải Bạch tiên sinh sai, anh không cần xin lỗi." Thần sắc cô nhàn nhạt, dường như thật sự không bỏ trong lòng.

Bạch Khê Viễn nhìn cô trong chốc lát, thấy cô thật là không có ý trách cứ, cũng không có bởi vì chiếm lý mà kiêu căng ngạo mạn, âm thầm gật đầu, đối với Tô Dung vừa lòng đôi chút.

Bạch Khê Viễn giải thích với Tô Dung nội dung quay quảng cáo lần này.

"Chị Kiều chắc là đã nói cho Tô tiểu thư rồi, chúng ta quay lần này là hai cái chủ đề, sau đó cắt nối biên tập thành một cái quảng cáo, cô lần này sẽ hóa thành hai nhân vật."

Tô Dung gật đầu, "Tôi biết, tiểu tiên nữ và yêu tinh cây."

Bạch Khê Viễn mỉm cười, "Tô tiểu thư thật là thú vị người thú vị, lý giải rất đúng."

Công ti M giao cho chị Kiều phương án quay phương án, nhiều hơn mười trang.

Mà lúc chị Kiều giao cho Tô Dung, cô nhìn một lần liền tổng kết ra yêu cầu những gì cô cần làm.

Trong lúc nói chuyện ba người đã đi đến địa điểm.

"Tiểu Lâm!" Bạch Khê Viễn hô một tiếng, một cô gái hơn hai mươi tuổi chạy tới, "Bạch tổng."

Bạch Khê Viễn chỉ vào Tô Dung, "Cô đưa Tô tiểu thư đi thay quần áo hoá trang đi."

Tiểu Lâm gật đầu, cười đáp, "Vâng, Bạch tổng. Tô tiểu thư, xin theo tôi lại đây."

Chị Kiều nói, "Tô Dung, em đi theo tiểu Lâm đi, chị và Bạch tổng nói chút chuyện."

"Đạ,, em đi trước."

Tiểu Lâm đưa Tô Dung đi đến khách sạn.

Vịnh Moon là một điểm thu hút khách du lịch, công ti M đặt phòng ở khách sạn tốt nhất nơi đây cho mọi người nghỉ ngơi.

Phòng của Tô Dung là phòng tốt nhất.

Kỳ thật công ti M cũng có tâm bồi thường sai lầm lần trước, rốt cuộc sự việc bị truyền ra đã có đối thủ chế cười công ti M.

Đây đối với công ti M là một cái tổn thất.

Khi Tiểu Lâm và Tô Dung vào phòng, chuyên viên trang điểm đã ở bên trong chờ.

Nói xin chào, tiểu Lâm liền đi lấy váy Tô Dung lại, cô là dựa theo chỉ dẫn của chuyên viên trang điểm đến ngồi ở bàn trang điểm.

"Xin chào Tô tiểu thư, chị là chuyên viên trang điểm của quảng cáo lần này, Lisa."

Tô Dung cười nhẹ, "Xin chào Lisa, làm phiền chị rồi."

"Trời ạ! Tô tiểu thư em cười lên thật là quá xinh đẹp!" Lisa la lên, ánh mắt nhìn Tô Dung đã tỏa sáng.

Tô Dung cười khẽ, trêu ghẹo Lisa, "Chẳng lẽ chỉ có khi em cười mới xinh đẹp sao?"

"Không không không, Tô tiểu thư, chị không phải ý này, chị chính là..." Lisa dường như cũng nhận thấy được những lời này nói như thế nào đều không đúng rồi.

Tô Dung "xi" một tiếng cười ra, "Chị Lisa không cần khăn trang, em nói giỡn thôi."

Lisa thở phào nhẹ nhõm, cùng Tô Dung liếc nhau, cũng cười ra tiếng.

Lisa để cô ngồi thẳng, nhìn cô trong gương, "Tô tiểu thư, làn da của em thật sự rất tốt, trắng trắng mềm mềm giống như trứng gà luộc bóc vỏ vậy."

"Nào có." Tô Dung cười mi mắt cong cong, "Chị Lisa chị quá khen em, chị kêu em là Tô được rồi."

"Tốt, Tô Dung." Đôi tay Lisa ấn trên lưng ghế, "Tô Dung em yên tâm, chị khẳng định đem em hóa mỹ mỹ ~"

Tô Dung cong môi, "Được."

Để phối hợp với váy Tô Dung, Lisa đã trang điểm màu hồng đào cho Tô Dung.

Màu hồng nhạt châu quang lót nền toàn bộ hốc mắt, màu hồng nhạt ở đầu mắt, hồng đào nhạt ở đuôi mắt, kẻ mắt hơi hơi nhợt, có một chút dịu dàng lại mang theo một tia quyến rũ.

Trang điểm xong, tiểu Lâm và Lisa cùng nhau giúp Tô Dung thay váy.

"Tô tiểu thư, cô thật xinh đẹp."

Tiểu Lâm giúp Tô Dung sửa sang lại làn váy, ánh mắt nhìn Tô Dung tràn đầy hâm mộ.

Lisa cười khẽ, "Được rồi, Tô Dung mau tới đây ngồi, chị giúp em son son dưỡng môi."

"Được."

Trong túi mỹ phẩm của Lisa, có một màu hồng đào mùa xuân mới mà M giới thiệu lần này. Người ta nói rằng những cô gái sử dụng thỏi son này có thể có được hạnh phúc.

Mặc dù những lời quảng cáo có phần cường điệu, nhưng không thể phủ nhận rằng màu sắc của thỏi son này thực sự rất đẹp.

Lisa nhìn Tô Dung, "ầu của thỏi son này rất đẹp, đặc biệt là với màu da."

Tô Dung "Dạ" một tiếng, "Em cũng rất thích."

Lúc này tiểu Lâm khoác áo cho Tô Dung, "Tô tiểu thư, chúng ta đi ra ngoài đi."

"Được." Tô Dung mới vừa đi hai bước, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn về phía Lisa, "Chị Lisa, chị không đi sao? Lát nữa lớp trang điểm phai còn phải nhờ chị giúp em đắp lại nha ~"

Tô Dung chớp chớp mắt, rất là nghịch ngợm.

Lisa bừng tỉnh đại ngộ, ừ, cô có thể đi theo trang điểm.

"Nhìn chị xem, còn phải làm em nghĩ những việc này, thật là." Lisa nhanh chóng thu dọn đồ đi theo phía sau Tô Dung.

- - -

Phim trường.

Chị Kiều lấy điện thoại ra, mới vừa bấm số của Tô Dung, liền nghe được Bạch Khê Viễn kêu "Tô tiểu thư đến rồi à".

Chị Kiều tỷ xoay người.

"Tô Dung."

"Chị Kiều." Tô Dung cười nhẹ, thờ phào một hơi.

Cô thật sự sẽ không ứng phó người nhiệt tình như Bạch Khê Viễn à!

Chị Kiều khen Tô Dung hai câu, hỏi Bạch Khê Viễn, "Có thể bắt đầu quay chưa?"

Bạch Khê Viễn cười gật đầu, "Đương nhiên là có thể."

Tiếp theo, Bạch Khê Viễn phân phó tổ nhân viên ở đây chuẩn bị tốt, lập tức bắt đầu quay.

Vài phút sau, mọi người chuẩn bị ổn thoả, Tô Dung cũng chuẩn bị thỏa đáng.

Chị Kiều không tiếng động hô câu "Cố lên!"

Tô Dung gật đầu.

Cô đi chân trần đứng ở trên bờ cát, ngẩng đầu lên khép hờ mắt, khóe môi nhẹ cong, dường như là cảm giác thức dậy trong giấc mơ.

"Đình!" Một tiếng chuông vang, Tô Dung chậm rãi mở to mắt, trông mắt bên trong tràn đầy ngầy thơ.

Cô vươn người ra một chút, ánh mắt bắt đầu đánh giá khắp nơi mang theo tò mò.

Những gì Tô Dung diễn lúc này là một nàng tiên nhỏ vừa hạ trần, đối với nơi này hoàn toàn khác thế giới mình sinh sống, tràn ngập kinh hi tò mò cùng với cảm giác khám phá.

Hậu kỳ sẽ bắt đầu quay quảng cáo khi Tô Dung hạ trần.

"Tốt, cắt!" Đạo diễn kêu ngưng, "Rất tốt, chính là ánh mắt này, Tô tiểu thư diễn không tồi."

Tô Dung cười nhạt, "Cảm ơn đạo diễn."

Bạch Khê Viễn vừa lòng gật đầu, Tô Dung là một người mới có thể một lần là qua thật ra là ngoài dự kiến của anh ta, xem ra cách làm lớn mật bắt đầu dùng người mới lần này rất đúng.

"Tiểu Lâm, giúp Tô tiểu thư sửa sang lại váy một chút."

"Vâng, Bạch tổng."

Tô Dung giật giật chân, vừa mới khi quay, thân thể của cô vừa động không thể động, chỗ khác còn tốt, chân bởi vì tư thế đứng thẳng, chỉ có thể một chân chịu lực, rất mệt.

Tô Dung nhấc chân, muốn đi vài bước giảm bớt một chút.

Nhưng mới vừa nhúc nhích, cẳng chân lại bỗng nhiên rút gân, Tô Dung "A" một tiếng, cả người ngã về phía sau.

Chị Kiều và tiểu Lâm vội vàng đi đỡ Tô Dung, lại có người so các cô càng nhanh một bước, càng ổn tiếp được Tô Dung.

Tô Dung chớp mắt, nhìn người đang ôm cô và rũ mắt nhìn nàng, nhẹ giọng hỏi, "Sao anh lại tới đây?"

- -----

Tác giả có lời muốn nói: Nhuyễn Đường: Mỗi ngày đều yêu cầu bình luận

Bạn đang đọc truyện *Chú Nhà Tôi Là Ánh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Thẩm Ngự Dương cầu môi, cánh tay dùng sức nâng Tô Dung dậy.

"Có sao không?"

Tô Dung giật giật chân, lắc đầu, "Tôi không sao."

Không biết vì cái gì, rõ ràng cô đã hôn gối suốt ba ngày, trong nháy mắt gặp lại Thẩm Ngự Dương thì cảm xúc không được tự nhiên kia toàn bộ tan biến hết.

Nét mặt Tô Dung biểu lộ tươi cười, "Thảm đại ánh đế hôm nay không bận rộn sao? Như thế nào lại đến Vĩnh Moon?"

Thẩm Ngự Dương nghiêng người, hướng cách đó không xa bữu môi, "Cùng cậu ta tới."

Tô Dung nhìn qua, là Phó Thanh.

"Oh oh ~" Tô Dung sáng tỏ, "Phó Thanh mời anh tới a."

"Ừ." Thẩm Ngự Dương bước một bước ngăn trở tầm mắt cô, "Phó Thanh gần đây không đóng phim, cậu ta muốn chụp cảnh ở đây cho nên kêu tôi đi xem cùng."

Tô Dung cười, "Thảm đại ánh đế, anh đây là nói cho tôi, kỳ thật anh không phải cố ý tới tìm tôi đúng không?"

Thẩm Ngự Dương ngừng một chút, không nói chuyện.

Ý cười trong mắt Tô Dung dần dần mất đi, "Vừa rồi cảm ơn Thẩm ánh đế, tôi còn có việc đi trước."

Giọng nói nhẹ dần, Tô Dung xoay người đi.

"Tô Dung." Thẩm Ngự Dương thấp giọng gọi cô, "Khoan đã."

Tô Dung hừ nhẹ một tiếng, không để ý tới anh.

Thẩm Ngự Dương bật cười, cô gái nhỏ vẫn là cô gái nhỏ, cảm xúc nói đến là đến.

Nhưng mà... Thật đáng yêu.

Thẩm Ngự Dương từ lúc xuất hiện đến đỡ lấy Tô Dung, lại đến cùng cô nói chuyện, cũng bất quá là việc xảy ra vài phút, hơn nữa tiếng hai người nói chuyện rất nhỏ nên không ai biết cô và anh nói gì.

Còn chưa đợi mọi người xung quanh hồi phục lại tinh thần từ lúc "Thẩm Ngự Dương xuất hiện", Tô Dung và Thẩm Ngự Dương đã tách ra.

Chị Kiều thật ra cũng không có đa nghi gì, rốt cuộc mấy ngày hôm trước ở cục cảnh sát đã gặp qua, việc hai người quen biết nói hai câu vẫn rất bình thường.

Ánh mắt Thẩm Ngự Dương vẫn luôn ở trên người Tô Dung.

Phó Thanh đi đến phía sau Thẩm Ngự Dương, khẽ cười, "Sao? Chọc cô gái nhỏ tức giận?"

"Ừ." Thẩm Ngự Dương đáp một câu, lại giải thích, "Là tớ chọc cô ấy trước, không trách cô ấy."

"Ai ô ô!" Phó Thanh giơ tay vỗ hai cái lên vai Thẩm Ngự Dương, "Tớ chỉ là thuận miệng hỏi thôi, cậu xem cậu tự khiển trách kia!"

Thẩm Ngự Dương phui tay Phó Thanh ra, "Cái gì kêu tớ tự khiển trách? Sự thật chính là như thế."

"Tớ nói này người anh em, cậu không phải là thật sự coi trọng con gái người ta đấy chứ?" Ánh mắt Phó Thanh đầy nghiền ngẫm.

Thẩm Ngự Dương trầm mặc ba giây, ngay sau đó "Ừm" một tiếng, xem như thừa nhận.

Nụ cười trên mặt Phó Thanh cứng lại rồi.

Phó Thanh cứng đờ quay đầu, "Cậu nghiêm túc sao?"

Thẩm Ngự Dương nhìn Phó Thanh, cười nói, "Tớ khi nào không nghiêm túc?"

Phó Thanh nghĩ, cũng đúng.

Anh cùng Thẩm Ngự Dương quen biết nhiều năm như vậy, còn chưa từng thấy qua thời điểm Thẩm Ngự Dương không nghiêm túc.

Cho nên cậu ấy mới là "Nam thần quốc dân", có tiếng chuyên nghiệp, cho dù là cảnh diễn có nguy hiểm diễn cũng tự mình làm.

Phó Thanh hiểu biết Thẩm Ngự Dương, một khi việc cậu ấy hạ quyết tâm, tất nhiên phải làm hết sức mình.

Nếu Thẩm Ngự Dương nói coi trọng con gái người ta...

Hắc hắc hắc...

Phó Thanh cười xấu xa, "Nhưng mà Thẩm đại ảnh đế, tớ vừa mới thấy cô gái kia hình như không mấy ưa thích cậu nha!"

Thẩm Ngự Dương cười nhẹ ra tiếng, "Tớ chọc cô ấy tức giận, cô ấy làm sao muốn nhìn thấy tớ chứ?"

"Gánh thì nặng mà đường thì xa a!" Phó Thanh cảm thán một tiếng, chỉ cảm thấy con đường tình cảm của bạn tốt dường như còn khá dài.

Thẩm Ngự Dương câu môi, gánh thì nặng mà đường thì xa?

Ha ha!

Phó Thanh tên gốc này, cậu ta thì biết cái gì?

"Ai nha, Thẩm đại ảnh đế, Phó đạo diễn, thật là đã lâu không gặp."

Không biết từ khi nào Bạch Khê Viễn đã cười đi đến gần hai người.

Thẩm Ngự Dương khẽ nhú mày, người này sao lại đến trước mặt rồi mới nói? Vừa rồi những lời anh nói với Phó Thanh cũng không biết người này có nghe hay không.

Phó Thanh dư quang liếc đến sắc mặt Thẩm Ngự Dương hơi trầm xuống, tức khắc hiểu rõ.

Nụ cười trên mặt Phó Thanh dần dần trở nên khách khí và xa cách hơn, "Thì ra là Bạch tổng, đúng là rất lâu không gặp, nhưng việc này cũng không cần thiết đúng không?"

Bạch Khê Viễn trườ trườ khoe miệng, không biết chính mình nơi nào đắc tội Phó đạo diễn, làm sao một lời mở miệng liền khác khẩu với hắn ta?

Bạch Khê Viễn chuyển ánh mắt, "Thẩm đại ảnh đế, biệt lai vô dạng*."

*"Biệt lai" nghĩa là từ lúc chia tay đến lúc gặp lại, "vô dạng" nghĩa là không bệnh tật, không lo âu, cả câu "biệt lai vô dạng" thường dùng để hỏi thăm người lâu ngày không gặp lại.

"Ừm." Thẩm Ngự Dương lên tiếng, liền nói cho Phó Thanh anh đi trước.

Phó Thanh gật đầu, hiểu rõ.

Trai già độc thân sắp ba mươi năm, vẫn là chạy nhanh đi dỗ con gái người ta chưa đuổi tới tay đi.

Bạch Khê Viễn giờ phút này nội tâm phức tạp.

Ông ta đã làm sai cái gì, thế mà làm Thẩm đại ảnh đế cùng Phó đạo diễn đồng thời xem nhẹ sự tồn tại của ông.

"Phó đạo diễn, tôi..."

"Bạch tổng." Phó Thanh quay đầu đối ánh mắt Bạch Khê Viễn, ý vị thâm trường nói, "Tôi cùng A Ngự là tranh thủ thời gian ra ngoài chơi."

Một câu, Bạch Khê Viễn đã hiểu.

Được rồi, là ông quấy rầy nhã hứng của hai vị.

Bạch Khê Viễn xin lỗi cũng không phải, không xin lỗi cũng không phải, cuối cùng đành phải xấu hổ, cái gì cũng chưa nói.

Bên kia, cổ không thoải mái trong lòng Tô Dung lại nổi lên.

Chị Kiều vừa thấy Tô Dung cảm xúc lại không đúng rồi, tiến lên hai bước trước mặt cô, hạ giọng nói, "Tô tiểu tiên nữ, em lại làm sao vậy? Vừa mới trạng thái không phải khá tốt sao?"

Tô Dung rũ mắt, "Em không có việc gì chị Kiều, chị yên tâm, sẽ không ảnh hưởng đến việc quay đâu."

Chị Kiều bất đắc dĩ, "Em tự điều chỉnh đúng mực đi."

"Dạ."

Chị Kiều không phải không nóng nảy trạng thái Tô Dung, chỉ là trong lòng cô rất rõ ràng, Tô Dung không phải loại người cần gây áp lực, cô ấy cần là sự thấu hiểu và khoan dung.

"Tô Dung."

Tiếng Thẩm Ngự Dương vang lên bên tai, Tô Dung lập tức cứng người tại chỗ.

Chị Kiều cùng anh chào hỏi, "Thẩm anh để, xin chào."

"Chào chị Kiều tỷ." Thẩm Ngự Dương cười đáp lại, làm chị Kiều thụ sủng nhược kinh*.

*được đối tốt đâm ra sợ.

Tiểu Lâm và Lisa một bên đã không biết nên làm phản ứng gì, đây là ai? Thẩm Ngự Dương à!

Người ngày thường xuất hiện nhiều nhất trên TV và rạp chiếu phim, Thẩm Ngự Dương à!

Người sống sờ sờ đứng ở trước mặt hai người các cô, làm các cô như thể nào tin tưởng?

Tô Dung đưa lưng về phía Thẩm Ngự Dương, đối mặt tiểu Lâm và Lisa.

Cho nên biểu cảm của các cô ấy cũng bị Tô Dung thu hết vào đáy mắt.

Tô Dung xoay người, ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Ngự Dương, "Thẩm đại anh để như thế nào sẽ đến nơi này?"

Thẩm Ngự Dương nhìn bộ dáng Tô Dung rõ ràng tức giận, cũng không dám nói chính mình là đi theo Phó Thanh tới ngắm cảnh.

Còn nữa... Vốn dĩ anh cũng không phải tới ngắm cảnh.

Thẩm Ngự Dương cười khẽ, "Bé mèo hoang nhà tôi bỏ nhà đi, tôi tới tìm nó."

【 Bé mèo hoang? Trong nhà cũng không có nuôi mèo nha? 】

Đây là phản ứng đầu tiên của Tô Dung

Nhưng sau đó, Tô Dung liền từ ánh mắt sáng quắc của Thẩm Ngự Dương, biết "Bé mèo hoang" trong miệng anh là cô.

Tô Dung nghĩ, cô hẳn là tức giận.

Nhưng mà nhìn bộ dáng Thẩm Ngự Dương như vậy trong lòng cái gì giận đều không có.

Tô Dung rũ mắt, mở miệng nhỏ giọng nói thầm, "Anh đây là phạm quy nha ~ làm sao có thể như vậy chứ."

Thẩm Ngự Dương hơi hơi khom lưng, nghiêng đầu tiến đến bên tai cô tiếng lời nói nhỏ nhẹ cười, "Tôi phạm quy thế nào? Hửm?"

Thẩm Ngự Dương âm cuối kéo dài, mang theo một cổ cảm giác câu nhân, Tô Dung chỉ cảm thấy bị hơi thở của anh đã làm lỗ tai nóng lên, sau đó lan tràn đến chỗ khác.

"Ấy da, nơi này là phim trường, anh chú ý chút, khiến cho hiểu lầm thì không tốt." Khóe môi Tô Dung đã tiết chế không được dương lên.

Thẩm Ngự Dương thấy tâm tình Tô Dung tốt một chút, lúc này mới đứng thẳng lên.

Ba người chị Kiều đã hóa đá.

Chị Kiều: Tô Dung khi nào thân thiết với Thẩm anh để như vậy?

Tiểu Lâm: Mẹ ơi, nam thần làm thế nào như vậy!

Lisa: Chẳng lẽ chỉ có tôi cảm giác anh để và Tô Dung có gì đó không thích hợp sao?

"Khụ..." Chị Kiều khụ một tiếng, Tô Dung lui về phía sau một bước, cách Thẩm Ngự Dương xa một ít.

Chị Kiều nhìn Thẩm Ngự Dương, "Thẩm anh để, anh và Tô Dung... Ừm..."

Thẩm Ngự Dương cười nhạt, "Tô Dung hôm nay thật xinh đẹp."

Tô Dung ở trong lòng tròn trắng mắt, chẳng lẽ chỉ có hôm nay xinh đẹp sao?

"Thẩm anh để, ngài nếu không có việc gì vẫn là rời đi nơi này đi, ngài xem xem nhân viên công tác của chúng tôi đều không thể làm việc bình thường." Tô Dung vẻ mặt nghiêm túc, "Quầy rầy người khác làm việc là không đúng."

"Tô Dung!" Chị Kiều gần nhẹ một câu.

Tô Dung đây là làm sao vậy? Vậy mà dám đuổi Thẩm ảnh đế đi?

Chị Kiều cho rằng, thân phận của Thẩm Ngự Dương như vậy, nhất định sẽ tức giận.

Nhưng ra ngoài dự kiến của cô, Thẩm Ngự Dương không có.

Chỉ thấy Thẩm Ngự Dương ngoác ngoác khoe môi, "Làm Tô tiểu thư thất vọng rồi, tôi có chuyện phải làm."

"Chuyện gì?"

Tô Dung vừa nói ra, ánh mắt vài người đều rơi xuống trên người cô.

Tô Dung rũ mắt, trong mắt tràn đầy ảo não.

Cùng Thẩm Ngự Dương ở chung lâu như vậy đã quen rồi, cô thế, trước khi cô nói câu đó chắc chắn não mình cho chó gặm rồi!

Tô Dung nghĩ: Có thể rút lại không?

Thẩm Ngự Dương cười cười, "Tạm thời còn không thể nói cho Tô tiểu thư."

Tô Dung phun ra hơi, đừng nói cho cô! Cô không muốn nghe được không?

Đang lúc Tô Dung bị cái miệng ngu ngốc hại sắp khóc, đạo diễn bên kia hô Tô Dung tiếp tục quay.

Tô Dung nhấc váy lên, cũng chưa liếc mắt Thẩm Ngự Dương một cái liền chạy ra.

Ánh mắt Thẩm Ngự Dương vẫn luôn dõi theo trên người Tô Dung, tiểu Lâm và Lisa cũng không thể không rời đi nơi này, đuổi kịp Tô Dung.

Chị Kiều nhìn trái nhìn phải, bên cạnh không còn ai.

"Thẩm ảnh đế, vì sao anh muốn tới gần Tô Dung?" Sắc mặt chị Kiều bỗng nhiên nghiêm túc, ngữ khí cũng mang theo một chút ý tứ chất vấn.

Thẩm Ngự Dương đối với thái độ của chị Kiều cũng không có cái gì kinh ngạc, "Tôi cho rằng chị Kiều đã nhìn rõ."

Nghệ sĩ dưới trướng nếu yêu đương, người đại diện vẫn phải biết.

Cho nên việc hiện tại Thẩm Ngự Dương phải làm, chính là nói cho chị Kiều, anh sẽ cùng Tô Dung yêu đương.

Chị Kiều nghe hiểu ý của Thẩm Ngự Dương, lại có điểm ngốc.

Chỉ dựa vào một lần gặp mặt ở cục cảnh sát kia, Thẩm ảnh đế liền thích Tô Dung? Chẳng lẽ Thẩm ảnh đế cũng là cái người "xem mặt" sao?

Thẩm Ngự Dương cười, anh cũng không chuẩn bị giải thích việc anh và Tô Dung không chỉ là một lần gặp mặt ở cục cảnh sát.

Chờ đến một ngày việc này bị chị Kiều tỷ phát hiện, hẳn là sẽ rất thú vị.

"Thẩm ảnh đế, anh không phải có chuyện muốn xử lý sao?"

Thẩm Ngự Dương gật đầu, "Tôi đang xử lý."

Chị Kiều: "???"

Thẩm Ngự Dương đối chị Kiều chỉ chỉ Tô Dung, "Đồ Tô tiểu tiên nữ."

Chị Kiều: "....."

Còn có thể có chút tiết tháo* không? Nay còn chưa có đuổi tới tay đâu a!

*hành vi chính trực, giữ đúng lễ nghĩa.

Tác giả có lời muốn nói: Thẩm Ngự Dương: Tiết tháo? Không tồn tại)

Thứ 7 mình không đăng truyện nhưng mà mấy ngày này bỏ bê mấy bạn nên đăng 1 chương trước nhé~

Bạn đang đọc truyện *Chị Nhà Tôi Là Ảnh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 12

Đến 3 giờ chiều, cảnh Tô Dung hóa trang thành nàng tiên đã quay xong toàn bộ, bây giờ chỉ còn chờ đến khi trời tối, sau đó đi vào trong rừng quay yêu tinh cây.

Được biết đến là đi theo bạn tốt tới chụp ảnh, Nam thần quốc dân Thẩm Ngự Dương, ngày hôm nay cái gì cũng chưa làm, chỉ là ở lại trường quay để xem quá trình quay quảng cáo.

Nhân viên công tác ở đây đã hơn một lần nhìn về phía hai người Thẩm Ngự Dương và Phó Thanh ngồi song song dưới tán dù trên bờ cát, suy đoán hai vị này rốt cuộc là muốn làm cái gì.

Phó Thanh bắt chéo chân, quay đầu đi nhìn Thẩm Ngự Dương, "Tớ nói này Thẩm đại ảnh đế, tớ đã cùng cậu ở chỗ này ngồi một ngày, cậu mặc kệ tớ ăn cơm, lại mặc kệ tớ uống nước, để cho tôi ngồi như vậy, là có ý gì?"

Cảm giác của Phó Thanh lúc này còn sót lại, chỉ còn là nhàm chán.

Thẩm Ngự Dương sáng sớm gọi điện thoại, nói là có việc gấp muốn làm, kêu anh hôm nay nghỉ ngơi một ngày, cho các diễn viên nghỉ một ngày.

Phó Thanh và Thẩm Ngự Dương là anh em tốt nhất, nếu anh em nói có việc gấp, Phó Thanh tự nhiên là đạo nghĩa không thể chối từ.

Nhưng mà Thẩm Ngự Dương đang làm cái gì? Há?

Vô cùng lo lắng phi tới đây, kết quả chính là ngồi ở trên bờ cát phát ngốc?

Thẩm Ngự Dương nghe thấy tiếng Phó Thanh oán giận, rốt cuộc chịu cho Phó Thanh một chút ánh mắt, "Làm sao? Cậu nhàm chán?"

"A a a a!" Phó Thanh hét thảm một tiếng, "Thẩm đại ảnh đế a! Tớ thật là phục cậu rồi!"

Thẩm Ngự Dương câu môi cười nhẹ, "Làm sao vậy?"

Phó Thanh "đăng" một cái từ trên ghế đứng lên, che trước mặt Thẩm Ngự Dương, "Thẩm đại ảnh đế, cậu nói cậu dẫn tớ tới nơi này rốt cuộc muốn làm gì?"

"Cậu tránh ra." Thẩm Ngự Dương khẽ nhíu mày, giờ tay kéo ra Phó Thanh, "Che tôi xem tiểu tiên nữ."

Phó Thanh nghe vậy sững sốt, ngay sau đó đột nhiên cười to ra tiếng, "Ha ha ha ha, cậu nói cái gì? Tớ che cậu xem tiểu tiên nữ? Tiểu tiên nữ nào? Tớ như sao lại không....."

Phó Thanh vừa nói vừa xoay người, lại phát hiện Tô Dung đã đứng phía sau anh, gương mặt mang ý cười nhìn anh.

Tô Dung chớp chớp mắt, "Các anh đang nói cái gì? Cái gì tiểu tiên nữ?"

Phó Thanh trều trều khước miệng, "Quả nhiên là tiểu tiên nữ."

"A ~ tôi đã nói là tiểu tiên nữ." Thẩm Ngự Dương đứng lên, tùy tay đẩy Phó Thanh ra, sau đó kéo Tô Dung qua, để cô ngồi ở ghế trên, đương nhiên, cô chỉ có thể ngồi trên chiếc ghế anh đang ngồi.

"Ai, anh làm gì thế ~" Tô Dung bị cưỡng chế ngồi xuống, không tránh được muốn giãy giụa.

Cô còn chưa làm hòa với anh đâu ~

Thẩm Ngự Dương cong khóe môi, ngồi xổm trước mặt Tô Dung, "Vẫn còn giận à?"

Tô Dung giả vờ nhàn nhạt, quay đầu đi không thèm nhìn anh, "Ai tức giận? Ai dám cùng Thẩm đại ảnh đế tức giận chứ ~"

Thẩm Ngự Dương vừa nghe lời này, trong lòng vui vẻ, hắc, cô gái nhỏ đây là muốn làm khó anh?

Thẩm Ngự Dương nghĩ nghĩ, đứng dậy ngồi cạnh cô, cũng chính là ghế của Phó Thanh, khuỷu tay đặt trên tay ghế, sau đó chống cằm chính mình, cũng không nói lời nào, liền như vậy yên lặng nhìn cô.

Ánh mắt sáng rực.

Hai phút trước còn được, Tô Dung còn có thể kiên trì.

Nhưng mà qua ba phút một, Tô Dung phát hiện chính mình căn bản chịu không nổi Thẩm Ngự Dương chuyên chú nhìn cô như vậy.

"Ai!" Cuối cùng vẫn là Tô Dung bại trận trước, giờ tay đẩy mặt ra Thẩm Ngự Dương, "Anh nhưng đừng nhìn tôi!"

Thẩm Ngự Dương cười khẽ, "Làm hòa nhé?"

Tô Dung khựng lại.

Thẩm Ngự Dương thấy thế lại muốn bắt đầu chăm chú nhìn nữa.

Tô Dung liên tục xua tay, cười ra tiếng tới, "Được được được, tôi thật sự sợ anh rồi!"

Thẩm Ngự Dương nhẹ nhàng thở một hơi, "Làm lành liền tốt."

Tô Dung cong môi, để sát vào Thẩm Ngự Dương một chút, nhỏ giọng hỏi anh, "Anh thật sự sợ tôi tức giận nha ~"

Thẩm Ngự Dương rũ mắt, Tô Dung cười mi mắt cong cong, trong mắt mang theo một tia giảo hoạt.

Không thể phủ nhận, Thẩm Ngự Dương đối với Tô Dung như vậy thì không có sức chống cự gì.

Thẩm Ngự Dương há miệng nói, "Tôi..."

"Khụ khụ khụ, khụ khụ khụ khụ!" Phó Thanh dùng sức ho khan thanh cất ngang lời Thẩm Ngự Dương muốn nói.

Hai người đồng thời ngược mắt về phía trước, Bạch Khê Viễn và Kiều tỷ đi đến.

Tô Dung nghiêm chỉnh lại, Thẩm Ngự Dương cũng thu liễm biểu cảm trên mặt.

Tô Dung đứng dậy, "Chị Kiều, Bạch tổng."

Chị Kiều đã biết Thẩm Ngự Dương đang theo đuôi Tô Dung, đối với việc hai người ngồi cùng nhau cũng không có kinh ngạc, chỉ là nói cho Tô Dung, "Buổi tối quay khả năng có một chút nguy hiểm."

"Nguy hiểm?" Tô Dung nhướn mày, "Có cái gì nguy hiểm?"

Bạch Khê Viễn cười cười, "Vẫn là tôi tới cùng Tô tiểu thư giải thích đi."

"Buổi tối chúng ta quay cảnh yêu tinh cây, nhưng đạo diễn vừa mới đi trong rừng cây xem xét, nếu muốn quay càng tốt, yêu cầu Tô tiểu thư phối hợp lên cây lấy cảnh."

"Lên cây?" Thẩm Ngự Dương nhíu mày, "Các anh quay cái quảng cáo son môi làm sao mà phức tạp thế?"

Thẩm Ngự Dương nhận đại ngôn rất ít, chỉ có mấy cái còn lại đều là nhãn hiệu quốc tế.

Nhãn hiệu quốc tế và siêu sao quốc tế cần bán không cần giống Tô Dung phức tạp như thế, Thẩm Ngự Dương cho dù là chỉ đứng ở tại chỗ giờ lên thứ này, vậy cũng là một cái quảng cáo.

Bạch Khê Viễn âm thầm cười khỏ, Thẩm ảnh đế này tới xem nào nhiệt gì chứ!

"Cái này, Thẩm ảnh đế, quảng cáo của chúng tôi không thể so sánh với quảng cáo của ngài và thời lượng cũng dài hơn của ngài, đây là video đặt ở trang web chính thức của công ti M chúng tôi!"

Sắc mặt Thẩm Ngự Dương cũng không có bối vì Bạch Khê Viễn giải thích mà khá hơn.

Anh còn muốn nói gì, Tô Dung lại đứng lên, hỏi, "Bạch tổng, dùng phương pháp nào để quay trên cây?"

Bạch Khê Viễn thấy Tô Dung nhả ra, tức khắc mặt mày hớn hờ lên, "Tô tiểu thư cô yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ bảo đảm an toàn của cô, nếu cần thiết nói, chúng ta sẽ thêm dây thép thiết cho cô..."

"Cần thiết thêm!" Thanh âm Thẩm Ngự Dương bình đạm, nhưng lại cho Bạch Khê Viễn biết, anh nói không phải thỉnh cầu, mà là yêu cầu.

"Vâng vâng vâng, nhất định thêm nhất định thêm!" Bạch Khê Viễn lén xoa bóp tay, nghĩ thầm Thẩm ảnh đế này cũng thật khó hầu hạ!

Nhưng việc này có thể thỏa hiệp thì tốt!

"Tô tiểu thư, tôi đi thông báo Lisa một tiếng, kêu cô ấy tới giúp ngài sửa sang quần áo một lần nữa."

"Được."

Bạch Khê Viễn đi rồi.

Chị Kiều nhíu mày, "Tô Dung, em sao có thể đáp ứng loại yêu cầu này của ông ta? Trong thỏa thuận hợp tác của chúng ta, cũng không có viết chuyện phải treo dây thép lên cây, còn là quay buổi tối, nguy hiểm nhiều."

"Chị Kiều." Tô Dung xoa bóp ấn đường của mình, cô có chút mỏi mệt, "Đề em nghỉ ngơi một lát đi."

Chị Kiều nhấp môi, "Được rồi, em nghỉ ngơi một lát, chị đi hỏi đạo diễn một chút về việc buổi tối quay."

"Dạ, cảm ơn chị Kiều."

"Khách khí cái gì."

Phó Thanh thấy chị Kiều tránh ra, lại nhìn chính mình, bỗng nhiên cảm thấy anh có chút vướng bận.

"Cái kia... Tớ cũng rời đi một chút, A Ngự, tuy rằng người ở đây không nhiều lắm, nhưng cậu vẫn là chú ý một ít, đừng bị người có tâm lợi dụng."

Lời Phó Thanh nói mơ hồ, Thẩm Ngự Dương cũng hiểu anh ấy là lo lắng anh và Tô Dung sẽ truyền ra tai tiếng.

Phó Thanh nói, "Tớ qua bên kia đi dạo, xem có người chụp không nên chụp hay không."

"Được, cảm ơn."

Bình tĩnh lại, Thẩm Ngự Dương cũng phát hiện hành động của mình có chút không ổn.

Tô Dung vẫn là người mới, này lại là quảng cáo đầu tiên của cô, anh cao điệu xuất hiện như vậy, đối với Tô Dung sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt, cũng khó trách Tô Dung muốn đồng ý điều kiện Bạch Khê Viễn vừa mới đưa ra.

Cô ấy là sợ truyền ra tin đồn.

Nói Tô Dung ý vào thân thể Thẩm Ngự Dương, xuất ra con bài lớn.

Thẩm Ngự Dương nhấp môi, anh xúc động!

Tô Dung nhắm mắt nghỉ ngơi, nửa ngày không có nghe thấy tiếng của Thẩm Ngự Dương.

Mở mắt ra, liền nhìn đến đang tự trách Thẩm Ngự Dương.

"Anh làm sao vậy?" Tô Dung ngồi dậy, bỗng nhiên nghĩ tới một việc, Thẩm Ngự Dương giữa trưa hẳn là không ăn cơm.

Thẩm Ngự Dương khom lưng giờ tay xoa nhẹ hai cái trên đầu Tô Dung, "Thực xin lỗi."

"???Làm sao vậy đây là?" Mắt Tô Dung khẽ động, "Thẩm đại anh để, anh đói bụng sao?"

Thẩm Ngự Dương dở khóc dở cười, anh xin lỗi và anh đói bụng sao lại có liên quan với nhau?

Tô Dung nhìn đồng hồ, "Hơn ba giờ, giữa trưa anh không ăn cơm, muốn đi theo Phó đạo diễn ăn chút gì hay không, sau đó về nhà?"

"Cô cũng không ăn cơm." Thẩm Ngự Dương nói nhỏ, "Buổi sáng cô ăn ít như vậy, đã một ngày chẳng lẽ không đói bụng sao?"

Tô Dung lắc đầu, "Đây là công việc của tôi, tôi nếu giữa trưa ăn cơm lúc quay sợ sẽ có bụng nhỏ."

"Vậy cũng không thể để bị đói." Thẩm Ngự Dương nhủ mảy, "Tôi bây giờ về nhà nấu canh, chờ cô quay kết thúc liền lập tức quay lại."

"Không cần, tôi còn không biết mấy giờ có thể kết thúc đâu." Tô Dung không nghĩ phiền toái Thẩm Ngự Dương, huống chi cô nói cũng là thật sự.

Thẩm Ngự Dương đuổi tay đặt tay Tô Dung trong tay mình, "Tôi chờ em, tôi ở nhà chờ em trở về."

Thẩm Ngự Dương nhìn mắt Tô Dung, rất nghiêm túc và kiên định.

Trái tim Tô Dung trong nháy mắt dường như bị đánh trúng một cái, sau đó nhanh chóng mờ ra.

Anh nói, anh chờ cô, anh ở nhà chờ cô.

Tô Dung bị những lời này của Thẩm Ngự Dương ám đến trong tim, thậm chí quên mất chính mình nên đáp lại.

Cô ngần ngại nhìn Thẩm Ngự Dương nâng tay cô đặt ở bên môi khẽ hôn một cái, nhìn Thẩm Ngự Dương rời đi.

Tô Dung không biết chính mình bao lâu mới lấy lại tinh thần.

Cô rũ mắt, nhìn chỗ vừa mới bị Thẩm Ngự Dương hôn qua, nơi đó bắt đầu nóng rực, dường như từ cánh tay truyền đến trong tim.

"Thẩm Ngự Dương..." Tô Dung cong môi, nhẹ giọng gọi tên của anh, ngay sau đó bật cười trong vô thức.

"Tô tiểu thư!" Tiếng tiểu Lâm từ nơi xa truyền đến, "Nên chuẩn bị quay cảnh buổi tối rồi!"

Tô Dung lên tiếng, lập tức đi đến chỗ đạo diễn.

Lúc này Tô Dung chỉ cảm thấy môi một trên người đã hóa hư không, cả người tràn ngập nhiệt tình, cô muốn nhanh chóng xong, sau đó liền có thể về nhà.

Mà trong nhà, anh đang đợi cô.

Buổi tối sáu giờ, trên bờ cát tổ quay đã liên tục chiến đấu ở các chiến trường tới rừng rậm cách đó không xa.

Đạo diễn cầm loa, "Các tổ chuẩn bị xong hết chưa? Bắt đầu quay!"

Theo tiếng đạo diễn nói, Tô Dung mặc một cái váy dài màu đen đi ra.

Ánh đèn chiếu đến trên người cô, nổi lên tinh tinh điểm điểm lấp lánh.

"Oa!!! Đẹp quá đi!"

Tác giả có lời muốn nói: Thẩm Ngự Dương: A a a! Tôi hôn tay của vợ tôi rồi!!!

Tô Dung)

Ây da, mình vẫn hoang mang không biết nên edit cách gọi của anh nhà thành anh-em, tôi-cô hay tôi-em đây tại vì hai người chưa nói rõ nữa, mọi người vote đi:>

Bạn đang đọc truyện *Chị Nhà Tôi Là Ảnh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Để ghi lại cảm giác của yêu tình, cảnh quay không sử dụng quá nhiều ánh đèn nên ánh đèn duy nhất chủ yếu được tập trung trên người Tô Dung.

Tô Dung mặc một chiếc váy dài không phải thuần màu đen, ánh đèn chiếu xuống, hiện ra là màu xanh lá đậm, vừa vặn phù hợp với cảnh sắc rừng rậm, trên váy đan xen nhau những sợi tơ vàng, trong lúc Tô Dung di chuyển, làn váy lay động, rực rỡ lung linh.

Trang điểm trên khuôn mặt cũng đã được thay đổi từ trang điểm màu hồng đào sang trang điểm đậm, Tô Dung vốn là làn da trắng nõn lại càng thêm trong sáng.

Sân quay lặng ngắt như tờ.

"Tốt! Đẹp!" Đạo diễn bước ra từ phía trước máy quay, mãi cho đến trước mặt Tô Dung, "Chính là cái cảm giác này, cô làm vô cùng tốt! Tiếp tục bảo trì."

Tô Dung nhấp môi cười khê, "Cảm ơn đạo diễn."

"Tối tới, tiếp tục, quay sớm một chút xong sớm một chút kết thúc công việc!"

"Vâng!"

"Tô đạo cụ tô, người tô đạo cụ đâu? Mau mau mau, chuẩn bị treo dây thép."

Đạo diễn nói mấy câu, công việc người trong sân lu bù lên.

Chị Kiều đi theo cùng tiểu Lâm và Lisa, còn có vài người tô đạo cụ giúp đỡ Tô Dung đeo tốt dây thép.

Tô Dung cảm thấy may mắn chính là chiếc váy mặc vào buổi tối này không phải cổ chữ V, hậu kỳ sửa chữa hẳn là sẽ không lộ dấu vết.

"Tốt! Chuẩn bị ổn thoả! Bắt đầu quay."

...

Tô Dung từ 6 giờ tối vẫn luôn quay đến hơn 11 giờ đêm, uối cùng đã hoàn thành quảng cáo đầu tiên trong đời.

Chờ tới khi cô chân chính có thể ngồi xuống nghỉ ngơi, đã làm chị Kiều đau lòng hông rồi.

Chị Kiều một bên đỡ Tô Dung ngồi xuống nghỉ ngơi một bên oán trách, "Nếu là ngày đó thuận lợi quay xong, em cũng không cần bị tội như vậy."

Tô Dung cười cười, "Không có việc gì, dù sao bây giờ đã quay xong rồi."

"Đói bụng không?" Chị Kiều xách cà men giữ ấm mở ra, "Em một ngày không ăn cái gì, uống chút cháo ấm áp dạ dày."

Tô Dung lắc đầu, "Chị Kiều, em không muốn ăn gì hết, em muốn trở về nghỉ ngơi."

"Này sao được?" Chị Kiều không tán đồng, "Đã đủ trễ thế này, công ti M cũng đặt phòng khách sạn, ngày mai lại trở về đi."

Tô Dung như cũ là lắc đầu, không tiếng động kháng cự chị Kiều.

Cô không có quên, Thẩm Ngự Dương còn ở nhà chờ cô, anh đã nói, mặc kệ muộn như thế nào đều chờ.

Chẳng sợ ở trong mắt người khác cô yêu cầu rất tùy hứng, cô cũng muốn trở về.

Chị Kiều thấy Tô Dung dỗi đi ánh mắt liền biết tính tình bướng bỉnh của người này lại nổi lên.

"Được được được, chị đi tìm Bạch tổng, kêu ông ta phái xe đưa chúng ta trở về."

"Em tự về là được rồi, chị Kiều chị ở lại đi, không phải còn có chuyện muốn cùng công ti M thương lượng sao?" Phiền một người đưa cô đã thật ngại rồi, làm sao có thể để chị Kiều về rồi ngày mai lại đến?

"Này..." Chị Kiều lộ vẻ do dự.

Chị xác thật còn có việc quan trọng muốn cùng Bạch Khê Viễn nói, nhưng nếu để Tô Dung một người trở về, chị lại không yên tâm.

"Ai nha chị Kiều ~" Tô Dung lúi kéo cánh tay chị Kiều quơ quơ làm nũng, "Em đã lớn như vậy rồi, không sao mà."

Chị Kiều nhìn Tô Dung, chỉ phải bắt đắc dĩ thỏa hiệp, "Vậy được rồi, sau khi em về đến nhà nhất định phải nói cho chị một tiếng."

"Dạ dạ dạ." Tô Dung liên tục gật đầu, "Em về đến nhà liền nhắn tin cho chị."

Tô Dung bởi vì quá mức kích động, trực tiếp từ ghế trên đứng lên, lại phát ra "A!" một tiếng la đau.

Bởi vì đạo diễn yêu cầu, toàn bộ hành trình quay của Tô Dung đều không có mang giày, bao gồm lúc đứng ở trên cây cũng không có, gan bàn chân đã sớm bị mòn, bây giờ càng là đau xuyên tim.

"Em ngồi ở đây, chị đi lấy thuốc cho em, sẵn tiện kêu xe đưa em."

"Được." Tô Dung thực ngoan ngoãn đồng ý, cô sợ chị Kiều sẽ đổi ý.

Chị Kiều tỷ lắc đầu đầu bỏ đi, Bạch Khê Viễn lại đi tới.

Không biết vì sao, từ ánh mắt đầu tiên Tô Dung nhìn thấy Bạch Khê Viễn, liền đối với ông ta không có hảo cảm gì, thậm chí có điểm chán ghét, cho nên cô đối với Bạch Khê Viễn, tránh được nên tránh.

"Tô tiểu thư." Bạch Khê Viễn trên mặt mang theo xin lỗi, "Thật ngại quá, làm Tô tiểu thư bị thương."

Tô Dung thấy ông ta nhìn chăm chăm chân mình, lập tức mang dép lê vào, nhàn nhạt nói, "Đây là công việc của tôi, Bạch tổng không cần xin lỗi."

"Phải xin lỗi, rốt cuộc Lận tổng các cô chính là muốn tôi chiều cô cho tốt." Hai tay Bạch Khê Viễn hoàn lại, ngữ khí bỗng nhiên thay đổi, "Tô tiểu thư thật là thủ đoạn giỏi, thế nhưng có thể làm Lận Thiên loại hoa hoa công tử này đối với cô khăng khăng một mực, thậm chí đem quảng cáo quan trọng như vậy giao cho cô."

Tô Dung nhúu mày, "Xin ông nói chuyện tôn trọng chút."

Liên tính là Lận Thiên mang theo tư tâm đem quảng cáo giao trên tay cô thì thế nào? Cô một không có trộm hai không có đoạt, quảng cáo cũng là nghiêm túc quay xong, lời này của Bạch Khê Viễn nói, hoàn toàn chính là đem nỗ lực của cô vứt hết rồi.

Bạch Khê Viễn hừ cười một tiếng, "Tô tiểu thư, người phải có tự mình hiểu lấy, quảng cáo này của cô là như thế nào đến cô trong lòng rõ ràng, tôi là nể mặt Lận Thiên mới chưa có làm khó cô, nếu không nói, cô liền không chỉ là gan bàn chân bị trầy xước đâu."

Tô Dung: "???"

Trong lòng có một câu CMN không biết có nên nói hay không.

"Tô tiểu thư, lời của tôi nói, hy vọng cô tự giải quyết cho tốt, việc lần này, tôi không cùng cô so đo." Bạch Khê Viễn nói xong liền xoay người rời đi.

Tô Dung thật là nghe xong về mặt ngốc.

Chị Kiều trở về hỏi Tô Dung, "Bạch tổng tới làm cái gì?"

Tô Dung nhàn nhạt ồ một tiếng, "Ông ta có thể là tới tìm máng em."

"Máng em? Em và ông ta có tranh chấp?" Chị Kiều kinh ngạc, Bạch Khê Viễn này nhìn cảm xúc cũng không có gì biến hóa, đây là làm sao vậy?

Tô Dung cười khế lắc đầu, "Em chỗ nào dám cùng ông ta tranh chấp, không có không có."

Bất luận chị Kiều hỏi như thế nào, Tô Dung đều không có nói Bạch Khê Viễn rốt cuộc nói gì với cô.

Không quá vài phút, điện thoại Tô Dung vang lên.

Tô Dung cầm lấy di động tùy ý liếc mắt một cái, 【 Chủ nhà nam thần 】.

"Emma!" Tô Dung kinh ngạc, vội vàng nghe điện thoại.

"Alo?" Trong mắt Tô Dung không tự giác mà hiện lên ý cười.

Chị Kiều vừa thấy Tô Dung liền không thích hợp, mặt mày có vẻ thẹn thùng, khăn trương, rõ ràng là dấu hiệu yêu đương a.

"A? Anh đã đến rồi à?"

"Anh ở đâu? Ồ, nơi đó a, tôi biết."

"Ừm ừm, lát nữa gặp, tôi lập tức đi ra ngoài."

Tô Dung rất nhanh liền cúp điện thoại, ngược nhìn thì thấy ánh mắt ý vị thâm trường của chị Kiều.

Tô Dung khụ một tiếng, "Cái kia, chị Kiều, chị không cần tìm tài xế đưa em, có người tới đón em."

"Ồ ~" Chị Kiều kéo dài ngữ điệu, "Là cái người làm em ghen?"

Tô Dung đỏ mặt, "Không phải, chị Kiều, em đi trước."

Chị Kiều nhưng mày, "Không giới thiệu cho chị quen biết sao?"

Tô Dung khô cần cười hai tiếng, "Lại chờ một chút đi."

Nói, Tô Dung vội vàng đổi giày, thu thập túi nhỏ của mình rồi đeo lên liền đi.

"Chị Kiều, em đi rồi, vậy chị nhớ lấy giúp em nha!" Tô Dung vẫy vẫy tay, rõ ràng chân đau còn đi được rất mau.

Chị Kiều nhìn bóng lưng Tô Dung lắc đầu, "Cũng không biết để em ấy yêu đương là tốt là xấu, ai."

Cách lối vào Vịnh Moon không xa, một chiếc bảo mã (BMW) dừng lại.

Khi Tô Dung thấy biển số xe, nhấp môi cười, sau đó bước nhanh đi đến trước mặt xe, kéo cửa ghế phụ ra ngồi xuống.

"Sao anh lại tới đây?" Trong mắt Tô Dung mang theo kinh hi.

Thẩm Ngự Dương giơ tay bật đèn bên trong, sau đó xoay người từ ghế sau lấy một cái cà men giữ nhiệt đưa đến Tô Dung trên tay.

Tô Dung sùng sốt một chút, "Đây là?"

Thẩm Ngự Dương cười nhạt, "Nấu canh cho em."

"Thảm đại ảnh đế..." Tô Dung nhẹ giọng ni non, "Tôi làm sao nhận được a."

"Cảm động?" Thẩm Ngự Dương bỗng nhiên để sát vào Tô Dung, "Em nhận được, chỉ cần là em, liền nhận được."

Tô Dung nhìn về phía Thẩm Ngự Dương, ánh mắt đối diện nha, thật lâu không thể dời đi tầm mắt.

Trong mắt Thẩm Ngự Dương, tràn đầy sùng nịch, yêu thương, mang theo tình ý triền miên làm Tô Dung vô pháp tự thoát ra.

Cô một người sinh hoạt đã lâu, lâu đến mức sắp quên cảm giác được người khác yêu là như thế nào.

"Tòì..."

"Suyt!!" Ngón trỏ của Thẩm Ngự Dương đặt trên Tô Dung, sau đó để tay xoa xoa đầu Tô Dung, "Uống canh trước đi, em thích canh xương sườn, anh làm tương đối thanh đạm."

Tô Dung rầu rĩ "Ủm" một tiếng, vịn nắp ra.

Hương vị canh sườn toàn bộ phiêu tán ở trong xe.

Tô Dung đói bụng một ngày, lúc chị Kiều cho cô cháo, rõ ràng cái gì đều không muốn ăn, nhưng giờ phút này người được hương vị canh sườn của Thẩm Ngự Dương làm, nháy mắt cảm thấy đã đói bụng.

Thẩm Ngự Dương khởi động xe, "Muỗng ở trong túi, em uống từ từ, anh lái chậm một chút."

"Dạ."

Tô Dung tìm được muỗng, đặt trong cà men từ từ uống.

Canh sườn uống vào, không ngừng làm dạ dày ấm áp, trong lòng Tô Dung cũng ấm theo.

Từ khi cha mẹ qua đời ở sơ trung, Tô Dung vẫn luôn nói cho chính mình phải kiên cường, cho dù là một người, cũng phải sống tốt.

Nhưng mà chỉ có mình Tô Dung biết, bao nhiêu lần trong đêm tối tĩnh lặng, cô chỉ có nghe được tiếng thở của mình, là cỡ nào cô đơn.

Nếu cha mẹ còn sống, thì tốt biết bao nhiêu!

Nghĩ nghĩ, Tô Dung bỗng nhiên cảm thấy trước mắt có chút mờ hồ.

Tô Dung cắn môi, quật cường không chịu phát ra âm thanh.

Nhưng bên trong xe vốn là yên tĩnh, hơn nữa Thẩm Ngự Dương cũng chú ý động tĩnh Tô Dung bên này, lúc Tô Dung mới vừa khóc, Thẩm Ngự Dương liền phát hiện.

Thẩm Ngự Dương nghĩ nghĩ, dừng lại lại bên đường, sau đó xuống xe đi đến mở cửa ghế phụ.

Anh đem cà men giữ nhiệt đặt một bên trước, tsau đó tháo dây an toàn trên người Tô Dung, cuối cùng nửa người xồm trước mặt Tô Dung, giờ tay ấn ở trên đầu cô, giọng nói nhẹ nhàng hỏi cô, "Làm sao vậy?"

Tô Dung gắt gao cắn môi, liều mạng lắc đầu.

Thẩm Ngự Dương bắt đắc dĩ, hai tay ấn bả vai Tô Dung, đem cô ôm vào lòng ngực anh.

Thẩm Ngự Dương nhẹ nhàng vỗ lưng cô, như là dỗ dành em bé, "Không sao, không sao, anh ở bên cạnh em đây!"

Tô Dung nghĩ, con người thật là một loại sinh vật rất kỳ, khi chỉ có một người, nước mắt làm thế nào cũng có thể nén lại, nhưng nếu là có người an ủi, dỗ dành, lại cố tình nhịn không được muốn gào khóc.

Thẩm Ngự Dương càng dỗ, Tô Dung càng cảm thấy trong lòng tràn đầy ủy khuất chỉ muốn khóc.

Cuối cùng, Tô Dung ghé vào vai Thẩm Ngự Dương, khóc một hồi đến ngủ.

Thẩm Ngự Dương đặt người trở về, một lần nữa thắt dây an toàn, lái xe về nhà.

Khi Thẩm Ngự Dương ôm Tô Dung về đến nhà, đã sắp rạng sáng 1 giờ.

Ôm Tô Dung đặt ở trên giường, sau đó đắp chăn đàng hoàng, Thẩm Ngự Dương muốn đi vắt cái khăn lông giúp cô lau mặt.

Anh vừa muốn từ mép giường rời đi, tay đã bị cô níu lại.

Thẩm Ngự Dương ngược mắt, Tô Dung còn ở ngủ, mày chau chặt.

"Không, Đừng đi! Đừng rời khỏi con!"

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Không biết các bạn có trải qua loại cảm giác này chưa, rõ ràng không muốn khóc, nhưng mà bên cạnh chỉ cần có người an ủi, liền không chế không được khóc càng ngày càng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Chú Nhà Tôi Là Ảnh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Tô Dung lại nằm mơ.

Mơ thấy ngày hôm đó cha mẹ qua đời, mơ thấy mặt đất đầy máu, mơ thấy cô khóc gần như ngắt đi, nhưng xung quanh lại không có một ai bước lên giúp đỡ cô.

Cha mẹ Tô Dung chết trong một vụ nạn giao thông, họ đột ngột rời đi nhân thế, thậm chí hơi thở cuối cùng để nói với Tô Dung một chữ cũng không có.

Những họ hàng thân thích nhà cô, sau khi cha mẹ cô chết thì bắt đầu tranh giành quyền nuôi cô, tranh nhau lấy lòng cô, cho đến khi giành được quyền nuôi cô liền đại biểu cho việc di sản của cha mẹ cô để lại sẽ được gắn tên trên danh nghĩa của họ, chỉ sau khi cô ấy 18 tuổi mới có thể thuộc về sở hữu của cô.

Vào năm mất đi cha mẹ, Tô Dung chưa đầy mười lăm tuổi.

Trong hơn ba năm qua, quá nhiều việc đã xảy ra.

Tô Dung không muốn đánh cược, cũng không có khả năng đánh cược, cho nên ở cuối cùng không có biện pháp nào, Tô Dung nhờ bạn tốt của cha lúc còn sống, cũng là luật sư Trương đọc di chúc của cha mẹ cô, chuyển đến thành phố khác đi học, mãi cho đến hiện tại.

Những thứ có quan hệ với di sản hết thảy cũng toàn quyền giao phó cho luật sư Trương và công ty luật giải quyết, cô tin luật sư Trương, giống như cha mình vậy, toàn quyền ủy thác.

Thật ra Tô Dung không thiếu tiền, nhưng lại trước nay không chịu vận dụng tài sản của cha mẹ để lại, ngay cả khi là ở thời điểm kinh tế khó khăn nhất, ngay cả khi cô không đủ khả năng trả ngay cả tiền thuê nhà.

"Úm..."

Khi Tô Dung thức dậy, trời đã sáng.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua bức màn chiếu chiếu vào, thật ấm.

Tô Dung giơ tay, muốn xoa xoa đôi mắt có cảm giác chua xót, lại phát hiện tay không động được.

Quay đầu lại, Thẩm Ngự Dương ghé vào mép giường cô, một bàn tay kê dưới đầu, một cái tay khác nắm chặt tay cô, mười ngón tay đan nhau.

Tô Dung sùng sốt, anh ấy sao lại ngủ ở nơi này?

"Thẩm..." Tô Dung mới vừa mở miệng, liền cảm giác cổ họng của chính mình đau rất như dao cắt.

Nâng tay phải của mình lên, Tô Dung xoa xoa yết hầu, khụ hai tiếng, cuối cùng cũng đỡ chút.

Lại lần nữa rũ mắt xuống, đối diện với là một đôi mắt thanh minh của Thẩm Ngự Dương.

Tô Dung bỗng nhiên đỏ mặt, giọng nói mềm mại, "Anh tỉnh a ~"

Thẩm Ngự Dương ngồi dậy, động động cổ, "Crack" thanh âm thực rõ ràng truyền đến lỗ tai Tô Dung.

Lỗ tai Tô Dung càng đỏ, nếu không phải bởi vì cô, anh cũng sẽ không ngủ đến toàn thân cứng đờ.

Tô Dung giật giật, "Anh buông tay a ~"

Thẩm Ngự Dương khước môi gọi lên, nâng lên bàn tay còn đang đan xen nắm ngón tay của Tô Dung quơ quơ trước mặt cô, học theo tiếng cô, "Em buông tay a ~"

Tô Dung cảm giác lỗ tai của cô đã bắt đầu nóng lên, thậm chí tiếp tục lan đến mặt.

Tay cô dùng sức, muốn rút tay ra, nhưng cô vừa mới động, Thẩm Ngự Dương liền nắm chặt lại, không chịu buông ra.

"Anh buông tay!"

Thẩm Ngự Dương tự nhiên nổi lên ác ý, "Em kéo thử xem!"

Tô Dung càng kéo Thẩm Ngự Dương càng dùng sức.

Ngay khi Tô Dung chuẩn bị bỏ cuộc, Thẩm Ngự Dương bỗng nhiên thả lực ra.

Tô Dung bị đột nhiên như vậy không kịp phòng ngừa, ngã về phía sau, tay cô đang nắm lấy tay Thẩm Ngự Dương cũng kéo nhào về phía nàng.

Thẩm Ngự Dương từ mép giường bị Tô Dung kéo lên, một chân quỳ gối mép giường, một chân ở dưới giường, hai tay cánh tay anh chống hai bên thân thể của cô, chớp mắt anh xém chút nữa chạm vào cô.

Tay trái Tô Dung còn bị anh nắm đè xuống, chỉ đành phải dùng tay phải đẩy ngực anh, "Anh mau đứng lên."

"Không đứng!" Thẩm Ngự Dương cố tình hạ giọng, mang theo một loại dụ hoặc, "Anh muốn nhìn em như vậy."

Tô Dung sắp chịu không nổi!

Người đàn ông này, quả thực chính là phạm quy a!!!

Sao có thể tha thính như vậy chứ!

Tô Dung nhắm mắt lại, cưỡng ép chính mình bình tĩnh lại, "Thẩm Ngự Dương, anh đây là đang làm gì?"

Thanh thanh lãnh lãnh trong giọng nói, mang theo một tia khẩn trương không dễ phát hiện.

Thẩm Ngự Dương cong môi cười, cô gái nhỏ muốn che dấu tâm tư của chính mình?

Này không thể được!

Tô Dung nhắm hai mắt, không nhìn thấy Thẩm Ngự Dương, nhưng các giác quan của cơ thể càng thêm rõ ràng hơn.

Cô có thể cảm giác được hơi thở của Thẩm Ngự Dương cách cô càng ngày càng gần, thậm chí cả người sắp dán lên cô, ngón tay Tô Dung không tự giác xiết chặt.

Thẩm Ngự Dương bỗng nhiên khẽ cười một tiếng.

Tô Dung đột nhiên mở hai tròng mắt, đụng phải ánh mắt tràn đầy tình yêu không chút nào che giấu của Thẩm Ngự Dương.

Thân thể cô chấn động.

Thẩm Ngự Dương cúi đầu, dùng chóp mũi mình cọ cọ cô, "Tô Dung, em đang sợ cái gì?"

"Tòì..."

Thẩm Ngự Dương đột nhiên dùng cái mũi va mạnh vào mũi Tô Dung, Tô Dung ầm đau, Thẩm Ngự Dương cũng đụng đau.

Anh buông tay Tô Dung ra, sau đó xoa cái mũi cô, "Có anh ở đây, em đang sợ cái gì?"

Tô Dung trầm mặc.

Thật lâu sau, cũng không có nói chuyện.

Ngoài dự đoán Thẩm Ngự Dương rất có kiên nhẫn, ánh mắt kiên định, mang theo quyết tâm không cho cô cự tuyệt.

Tô Dung bỗng nhiên cảm thấy một trận ỳ khuất, hốc mắt đỏ lên.

"Ai... Em sao lại khóc!" Thẩm Ngự Dương sợ nhất thấy nước mắt của cô, vội vàng ngồi dậy, duỗi tay đem hộp khăn giấy trên đầu giường khăn giấy lại đây, rút ra hai miếng lau nước mắt cho cô.

"Ô ô ô, Anh... Hắt... Thẩm... hắt....Hur..."

Tô Dung khóc thở hỗn hển, liên tục nấc, Thẩm Ngự Dương phải nín cười còn phải dỗ cô gái nhỏ.

"Anh cũng không có làm cái gì, em xem em khóc cái gì?"

Thẩm Ngự Dương nằm nghiêng ở nàng bên cạnh người, cánh tay hoàn nàng, một cái dùng sức, Tô Dung bị cuốn vào Thẩm Ngự Dương trong lòng ngực.

Tô Dung giờ tay sờ lên eo Thẩm Ngự Dương, hung hăng ngắt một phen làm Thẩm Ngự Dương hít hà một hơi!

"Sh!"

Tô Dung nghe thấy tiếng, chỉ dùng một đôi mắt đầm lệ mơ hồ mắt anh, cắn môi, thật cẩn thận hỏi anh, "Anh rất đau sao?"

Thẩm Ngự Dương nói, "Ừm... Cũng không phải quá đau."

Tô Dung ồ một tiếng, "Vậy anh có thể cho tôi lại véo hai cái nữa không?"

Thẩm Ngự Dương: "....." Có thể nói không sao?

Không thể!

Bạn gái muốn véo hai cái, đương nhiên phải chịu đựng!

Thẩm Ngự Dương nhắm mắt lại, giống như là hạ quyết tâm rất lớn, ấn tay Tô Dung đặt ở eo anh.

Tô Dung lau nước mắt một phen, nhìn nhìn Thẩm Ngự Dương, ngón tay nhéo eo Thẩm Ngự Dương lại không có dùng sức.

Thẩm Ngự Dương đợi sau một lúc lâu, đau nên có đau cũng không có.

Anh mở to mắt, lại phát hiện Tô Dung nhìn anh không chớp mắt.

"Dung Dung?" Xung hô thân mật như vậy từ trong miệng anh thốt ra, tự nhiên như thế, không có bất kỳ sự khó chịu nào

Thẩm Ngự Dương thấy Tô Dung rõ ràng sùng sốt một chút, sau đó hai mắt tròn to, làm Thẩm Ngự Dương bỗng nhiên đập mạnh!

"Tô Dung, anh..." Thẩm Ngự Dương muốn giải thích, giải thích tiếng "Dung Dung" này thật sự xuất phát từ chân tâm, nhưng cô gái trong lòng anh dường như cũng không có muốn cho anh giải thích.

Hai tay Tô Dung giữ khuôn mặt anh, mặt vô biểu tình.

Thẩm Ngự Dương yết hầu khẽ nhúc nhích, "Tò... Ừm..."

Thẩm Ngự Dương nói không ra lời.

Tô Dung đã ngẩng đầu lên, ngăn chặn môi anh.

Cánh môi mềm mại chỉ có ở nữ sinh, mang theo hơi thở ấm áp của Tô Dung, Thẩm Ngự Dương bỗng nhiên ý thức được, Tô Dung đang hôn anh!

Cô gái nhỏ phát hiện anh không chuyển tâm, há miệng cắn hấn môi dưới, Thẩm Ngự Dương ầm đau nhủu mảy, rừ mắt nhìn cô.

Một tia gào hoạt từ đáy mắt cô xẹt qua, cô nhướn mày nhìn anh, tựa như khiêu khích.

Thẩm Ngự Dương cũng nhướn mày, ngay sau đó cánh tay anh dùng sức, ôm cô đem cô áp dưới thân, quay đầu tiến đến bên tai cô, ách giọng nói cánh cáo cô, "Tô Dung, đây chính là em chọc anh trước!"

Tô Dung nghiêng đầu trực tiếp cắn vành tai anh, mơ hồ không rõ nói, "Thẩm Ngự Dương, anh phiền quá a ~"

Thẩm Ngự Dương không còn kìm nén bản thân, quay đầu lại trực tiếp lấp kín cái miệng không thật lòng của cô gái nhỏ.

Anh gần như ngang ngược cạy mở răng cô, vọt đi vào, đầu lưỡi quấn lấy lưỡi cô, điên cuồng mút mát.

"Úm..."

Yết hầu Tô Dung vô thức tràn ra một tiếng rên rỉ, theo bản năng muốn đẩy Thẩm Ngự Dương ra.

Nhưng cô dù sao cũng là con gái, làm sao có thể địch nổi sức lực một người đàn ông?

Một bàn tay Thẩm Ngự Dương nắm đôi tay cô, đặt trên đỉnh đầu cô, đôi môi buông thả cô, từ cảm vẫn luôn hôn đến cái cổ trắng nõn.

Anh dùng sức cắn lên cổ của cô, lưu lại từng hàng vết đỏ.

"Thẩm, Thẩm Ngự Dương!" Tô Dung khó nhịn gọi tên của anh, thân thể Thẩm Ngự Dương cứng lại một chút, sau đó ngẩng đầu hôn môi cô, xoay người nằm ở một bên, đem nàng kéo vào trong ngực, bàn tay to giữ sau đầu cô, một chút một chút vuốt tóc cô, bình ổn dục vọng quay cuồng của chính mình.

Tô Dung biết Thẩm Ngự Dương bây giờ không chọc được, thực ngoan ngoãn ghé vào lòng ngực anh, vẫn không nhúc nhích.

Hơn nửa ngày, Thẩm Ngự Dương ở nàng khẽ hôn đỉnh đầu cô, cười khẽ, "Đến trong vòng tay của anh thì chạy cũng không thoát."

Ánh mắt Tô Dung dừng ở trên cằm Thẩm Ngự Dương, bầu môi, thanh âm rất nhỏ, "Vốn dĩ cũng không muốn chạy."

Thẩm Ngự Dương vẫn đang cười, Tô Dung rõ ràng có thể cảm giác được độ rung của ngực anh.

"Ai nha ~" Tô Dung đấm ngực anh hai cái, đỏ mặt, "Anh đừng cười!"

Nhận thấy được cô gái nhỏ then thùng, Thẩm Ngự Dương sợ chọc người nóng giận, nói liên tiếp "Không cười không cười."

Anh ôm cô, cảm giác như ôm toàn bộ thế giới của mình.

Tô Dung nhắm hai mắt, chỉ cảm thấy trái tim đến toàn thân đều thực thỏa mãn, cô nhắm hai mắt, chậm rãi thiếp đi.

Thẩm Ngự Dương cảm giác hô hấp người trong lòng ngực đã đều đều, cánh tay càng thêm ôm chặt một chút, cũng nhắm mắt lại, cùng cô gái nhỏ ngủ.

Khi Tô Dung lại lần nữa thức giấc, là bị đối tỉnh.

Thẩm Ngự Dương còn đang ngủ, Tô Dung thật cẩn thận từ trong lòng ngực anh đi ra, nhìn đồng hồ, nhanh một chút.

Tô Dung nhẹ nhàng xuống giường, đi toilet bên ngoài rửa mặt, sau đó chuẩn bị cơm trưa.

Ngày hôm qua một ngày không ăn gì, hôm nay lại qua một buổi sáng, dạ dày Thẩm Ngự Dương vốn không tốt, bữa sáng hôm nay cũng không ăn.

Tô Dung có chút ảo não, nghĩ nấu chút cháo, làm ấm dạ dày.

Bên này nước sôi lên, Tô Dung bỏ gạo và ít dầu vào trong nồi, dùng cái muỗng khuấy.

Làm làm, Tô Dung nhấp môi nở nụ cười.

Cô và Thẩm Ngự Dương, hẳn là đang yêu đương đi.

Bỗng nhiên, một đôi tay từ hai bên người vòng qua ôm eo cô, thân thể ấm áp dán lên lưng Tô Dung, cằm của anh tựa trên vai cô cọ cọ, "Em đang làm gì vậy?"

Tô Dung cũng không quay đầu, tiếp tục động tác, "Nấu cháo nha ~"

Thẩm Ngự Dương thanh âm rầu rĩ, "Không muốn ăn."

Tô Dung quay đầu lại nhìn Thẩm Ngự Dương cười mỉa mắt cong cong, "Không được!"

Thẩm Ngự Dương còn muốn phản bác, điện thoại đã vang lên.

Tô Dung đẩy anh, "Đi nhận điện thoại."

Thẩm Ngự Dương không tình nguyện buông Tô Dung ra, tìm được điện thoại, nhìn thấy là Lăng Trạch, bất máy cũng không có giọng điệu tốt, "Chuyện gì?"

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Thẩm Ngự Dương: A a a a! Vợ bé bóng hôn anh hôn anh!!!!

Bạn đang đọc truyện *Chú Nhà Tôi Là Ánh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 15

Lăng Trạch ở đầu bên kia điện thoại sừng sốt một chút, đề điện thoại đang nghe được đến trước mắt nhìn nhìn, là Thẩm Ngự Dương không sai.

Lăng Trạch đề điện thoại đến bên tai một lần nữa, "Thẩm Ngự Dương?"

Thẩm Ngự Dương bị Lăng Trạch phá hư thời gian ở cùng Tô Dung đã oán khí đầy bụng, "Anh Lăng, không phải anh gọi cho em sao, sao còn không xác định?"

Lăng Trạch nói, "Nghe giọng điệu của cậu như vậy, anh còn tưởng mình gọi lộn số chứ."

"Anh Lăng anh tìm em có chuyện gì?" Thẩm Ngự Dương nghĩ, không có việc gì thì mau cúp đi, anh còn muốn bồi Dung Dung nữa!

Lăng Trạch nhướn mày, "Thẩm đại ảnh đế, đây là ai chọc cậu làm cậu giận cá chém thớt lên anh thế?"

Lăng Trạch và Thẩm Ngự Dương quen biết nhiều năm, tự nhiên sẽ không để ý thái độ của anh, chỉ là đơn thuần tò mò, tò mò là người nào đui mù chọc anh.

Nhưng làm anh ta không nghĩ tới chính là, sau khi Thẩm Ngự Dương im lặng ba giây, nói "Anh."

Lăng Trạch: "???"

"Anh quấy rầy cậu?" Lăng Trạch nhìn đồng hồ, hơn một giờ chiều, thời gian này Thẩm Ngự Dương có thể làm cái gì?

Thẩm Ngự Dương cầm điện thoại đi đến bên Tô Dung, "Anh Lăng anh thật phiền quá, nói nhanh lên đi."

"Hắc, cái cậu này a!"

"Anh lại không nói em cúp đó!"

Thẩm Ngự Dương nói liền nhấn cúp.

"Đừng đừng đừng, đừng cúp! Anh có việc!" Lăng Trạch la lên, lúc này Thẩm Ngự Dương mới một lần nữa nhận điện thoại, hơn nữa còn mở loa ngoài, đặt sang một bên, đi giúp đỡ Tô Dung cầm bát cháo.

Lăng Trạch ở bên kia điện thoại, không biết Thẩm Ngự Dương đang làm cái gì, còn tưởng rằng anh đang lắng nghe anh ta nói.

"Thẩm đại ảnh đế, trước đó vài ngày anh có đưa cho cậu hai bộ điện ảnh, cậu muốn nhận bộ nào không?"

"Đạo diễn Lương và đạo diễn Trương hai bên đều bắt đầu thúc giục, ý cậu thế nào?"

"Anh là cảm thấy cậu tương đối thích hợp 《Chước Tâm》, nhưng mà vẫn là xem ý của cậu."

"A Ngự cậu có nghe anh nói hay không? A Ngự? Thẩm đại ảnh đế? Thẩm Ngự Dương?"

"....."

Lăng Trạch trầm mặc một lát, "Thẩm Ngự Dương cậu đang nghe sao?"

"Anh Lăng," Thẩm Ngự Dương dừng một chút, nhìn thoáng qua Tô Dung, "Anh có thể để cho em suy nghĩ lại không?"

"Nghĩ lại?" Lăng Trạch kinh ngạc, hai cái kịch bản đều đã giao cho cậu ấy thật lâu, làm sao cậu ấy còn nói muốn nghĩ?

Thẩm Ngự Dương ừm một tiếng, không có nói gì khác.

Lăng Trạch dừng một chút, "Được rồi, bắt quả em nhanh lên."

"Em biết rồi."

"Ừm, anh cúp đây."

"Được."

Thẩm Ngự Dương vâng Lăng Trạch cơ hồ đồng thời buông điện thoại, Lăng Trạch hơi ngừng một giây, trước khi cúp, dường như nghe thấy có người nói một câu "Giúp em một chút", giống như... Vẫn là một cô gái.

Lăng Trạch nhìn di động, nhú nhú mày.

Bên kia, Thẩm Ngự Dương buông điện thoại liền giúp đỡ Tô Dung.

Tô Dung nghiêng đầu nhìn anh, "Anh Lăng tìm anh?"

Thẩm Ngự Dương ừm một tiếng.

Tô Dung hồ nghi, vừa mới còn rất cao hứng, sao một cú điện thoại liền biến dạng?

"Em có phải quấy rầy anh và anh Lăng nói chuyện không?" Tô Dung thờ tính hỏi anh.

Thẩm Ngự Dương đặt đồ ăn trên tay xuống, trực tiếp giơ tay đem Tô Dung ôm đầy côi lòng.

Anh để cảm tựa trên vai Tô Dung, quay đầu lại một chút một chút hôn má cô, tràn đầy ủy khuất lên án Lăng Trạch, "Anh ấy lại kêu anh đi đóng phim điện ảnh!"

Tô Dung sùng sốt một chút, "Xi" cười ra tiếng, "Anh làm sao vậy a! Đóng phim là công việc của anh mà."

Thẩm Ngự Dương đứng thẳng lên, nhìn Tô Dung nghiêm trang nói, "Những cái đó đều là việc trước khi anh gặp được em, công việc bây giờ của anh chính là ngốc ở bên cạnh em bởi em."

Tô Dung ầm lòng, hai tay ấn trên vai Thẩm Ngự Dương, nhón chân lên hôn một cái lên môi anh, "Anh sao lại dễ thương như vậy nha ~

Thẩm Ngự Dương khom người hôn lại, lẩm bẩm một câu "Làm sao có thể nói anh dễ thương? Phạt em bị anh hôn một chút!"

Tô Dung bị anh hôn, một tiếng rất vang dội "Pạch!"

Tô Dung đỏ mặt, xoay người đẩy Thẩm Ngự Dương ra đi sang chỗ khác xử lý đồ ăn còn chưa chuẩn bị xong, nhấp môi đem khoe miệng muốn nhếch lên áp xuống.

Thẩm Ngự Dương thấy cô thẹn thùng, không có trên cô nữa, mà là từ phía sau ôm lấy cô, "Dung Dung, anh muốn ở bên cạnh em cả ngày."

"Làm sao có thể được?" Tô Dung tuy rằng cũng muốn ở cạnh Thẩm Ngự Dương, nhưng cô biết, không được, cô không thể để Thẩm Ngự Dương vì cô mà từ bỏ hết thảy.

Thẩm Ngự Dương nói sang chuyện khác, "Dung Dung, em có muốn đi đâu chơi không? Anh đưa em xuất ngoại được không?"

"Không được." Tô Dung một ngụm từ chối, đồ ăn trên tay đã chuẩn bị xong, "Ai nha, anh đi ra ngoài trước đi, em đem đồ ăn ra rồi chúng ta lại nói."

Thẩm Ngự Dương nháy mắt hai vai suy sụp, đáng thương hề hề nhìn cô, cũng không nói lời nào.

Tô Dung bị anh làm cho dờ khóc dờ cười, trực tiếp đẩy người ra khỏi phòng bếp, kêu anh ở bên ngoài chờ.

Thẩm Ngự Dương câu môi, cầm điện thoại đi phòng khách, một lần nữa gọi cho Lăng Trạch.

Lăng Trạch nghe thấy tiếng điện thoại vang thấy là Thẩm Ngự Dương còn rất kinh ngạc, nhận điện thoại liền hỏi anh, "Cậu suy xét nhanh như vậy?"

Thẩm Ngự Dương hạ giọng, "Anh Lăng, em nhớ rõ 《Chước Tâm》 ngoài trừ em, còn có một nhân vật chưa được định phải không?"

Lăng Trạch ừ một tiếng, "Còn có một vai ác nữ chưa định, nhân vật này yêu cầu có chút quái, đạo diễn Lương còn chưa chọn được nữ diễn viên vừa lòng nhất, bây giờ chính là đang đợi em, em quyết định, đạo diễn Lương bên kia khả năng sẽ chọn giữa hai người Tống Từ và Trương Thu Thu."

"Anh Lăng, anh có thể nói với đạo diễn Lương một câu, em sẽ giới thiệu một người được không?"

"Cậu?" Lăng Trạch kinh ngạc, "Cậu muốn giới thiệu nữ diễn viên diễn vai nhân vật ác này?"

Thẩm Ngự Dương cười khẽ, "Không được sao?"

"Kia cũng không phải, chỉ là..." Lăng Trạch do dự một chút, "Cậu hẳn là cũng xem qua, 《Chước Tâm》 có hai cảnh thân mật giữa cậu và vai ác nữ, cậu trước nay cũng không chịu cùng nữ diễn viên diễn cảnh thân mật, hôm nay làm sao vậy?"

Thẩm Ngự Dương dựa vào trên xô pha, đầu hơi ngửa, vừa vặn có thể thấy bóng dáng bận rộn trong phòng bếp của Tô Dung.

Thẩm Ngự Dương câu môi, tâm tình rất tốt xuyên thấu qua điện thoại truyền cho Lăng Trạch, "Hôm nay tâm tình tốt, cuộc sống viên mãn."

Lăng Trạch: "....." Cậu không đầu không đuôi này là ý gì?

"Anh Lăng, anh liên hệ một chút với chị Kiều, cho Tô Dung tranh thủ cơ hội thử kinh, nhưng đừng nói là em làm, tin tức em nhận 《Chước Tâm》 cũng không cần công bố."

"Tô Dung?" Lăng Trạch hỏi tường một chút, "Là người mẫu nữ ở cục cảnh sát cùng cậu?"

Thẩm Ngự Dương ừm một tiếng, "Chính là cô ấy, phiền anh rồi anh Lăng."

"Cậu làm gì muốn chiếu có cô ấy như vậy?"

Thẩm Ngự Dương cong môi, trong mắt dần hiện ra thần sắc nghiền ngẫm, đáng tiếc Lăng Trạch nhìn không thấy.

Thẩm Ngự Dương nói, "Muốn giúp đỡ thôi! Làm gì có nhiều nguyên nhân như vậy, vậy thôi anh Lăng, em muốn ăn cơm, em cúp trước đây."

Chưa cho Lăng Trạch cơ hội nói chuyện, Thẩm Ngự Dương trực tiếp cúp điện thoại, đi ăn cơm.

Nghĩ đến lập tức là có thể cùng Tô Dung đóng phim điện ảnh, tâm tình Thẩm Ngự Dương quả thực không khỏi quá tuyệt!

Hiệu suất làm việc của Lăng Trạch rất nhanh, cũng không biết anh ấy giao thiệp với chị Kiều như thế nào, buổi tối chị Kiều liền gọi điện thoại cho Tô Dung.

"Điện ảnh?" Lúc Tô Dung nhận được điện thoại, đang ngồi trên xô pha xem gameshow với Thẩm Ngự Dương.

Tô Dung nhìn thoáng qua Thẩm Ngự Dương, anh tựa hồ đắm chìm trong tiết mục, không nghe được cô nói chuyện.

Tô Dung đứng dậy, đi về phía phòng.

Ánh mắt Thẩm Ngự Dương dõi theo Tô Dung, nghe được tiếng cửa phòng cô đóng lại, "Tạch" một cái từ trên xô pha ngồi dậy, chạy đến cửa phòng Tô Dung, ghé vào trên cửa nghe tiếng bên trong.

"Chị Kiều, chuyện gì xảy ra a?"

Tô Dung hơi nhú mi, có chút lo lắng.

Một người mẫu nhỏ như cô một cái danh điều chưa có, điện ảnh của đạo diễn Lương như thế nào sẽ rơi xuống trên đầu cô?

Chị Kiều ở trong điện thoại cười ra tiếng, "Tô Dung a, em biết bộ điện ảnh này vì cái gì nhân vật còn chưa định không?"

Tô Dung theo bản năng lắc đầu, phát giác chị Kiều nhìn không thấy, lúc này mới mở miệng, "Vì cái gì a?"

"Bởi vì đạo diễn Lương không có tìm được gương mặt thích hợp a!" Chị Kiều thực hưng phấn, "Đạo diễn Lương xem qua ảnh của em, điện mạo em rất phù hợp với nhân vật bộ điện ảnh kia của ông ấy, kế tiếp phải nhìn xem kỹ thuật diễn của em rồi."

Điện mạo?

Tô Dung vuốt mặt chính mình, nhẹ giọng nói thầm, "Điện mạo làm sao?"

"Điện mạo không sao a, nhưng mà là một gương mặt hại nước hại dân a, ha ha ha ha!" Chị Kiều rất không phúc hậu cười to.

Tô Dung: "....."

"Khụ, Tô Dung." Chị Kiều khụ hai tiếng, "Chị Kiều nói nghiêm túc với em, cơ hội này đến không dễ, em phải nỗ lực bắt lấy biết không?"

"Nhưng mà chị Kiều." Tô Dung cắn môi, "Em có chút không quá tin tưởng a."

Chị Kiều trấn an Tô Dung, "Còn không có chắc chắn là em đâu, 3 giờ rưỡi buổi chiều ngày mai, ở giải trí Văn Dương thử kính, còn có những nữ diễn viên khác, bây giờ em chỉ là được đến cơ hội này, biết không?"

Tô Dung nhẹ nhàng thở ra, "Chị Kiều, chị nói sớm là cái cơ hội thử kính có phải tốt không, làm em sợ muốn chết!"

Chị Kiều cười tủm tỉm, "Không phải do chị rất cao hứng sao, ngày mai chị tới đón em, đêm nay em nghỉ ngơi sớm một chút, dưỡng đủ tinh thần."

"Dạ chị Kiều, em biết rồi."

"Cúp đây."

Cúp điện thoại với Kiều, Tô Dung mở cửa, Thẩm Ngự Dương lao đảo một cái vuốt nửa ngã vào trong.

Tô Dung buồn cười, "Anh làm gì nha!"

Thẩm Ngự Dương xấu hổ sờ sờ cái mũi, "Anh không phải lo lắng em có chuyện sao?"

"Không có việc gì." Tô Dung cười cười, kéo cánh tay Thẩm Ngự Dương cùng anh một lần nữa trở lại phòng khách ngồi xuống, "Chị Kiều nói, có một cái thử kính phim điện ảnh kêu em ngày mai đi thử thử xem"

Thẩm Ngự Dương tức khắc kinh ngạc, tiện dã chuyển thành kinh hi, thực sự đem kỹ thuật diễn của một ảnh đế dùng đến xuất thần nhập hóa, không hề sơ hở, "Muốn ngày mai anh đưa em đi không?"

"Không cần, chị Kiều sẽ đến đón em."

"Ồ..." Bị bạn gái cự tuyệt, tâm tình Thẩm đại ảnh đế nháy mắt không tốt.

Tô Dung bật cười, giờ tay cậu lấy cổ Thẩm Ngự Dương, cả người treo trên người anh, ngẩng đầu lên mặt mang nụ cười, "Đêm nay, muốn làm phiền Thẩm đại ảnh đế dạy em tâm đắc về diễn kịch tâm đắc a ~"

Thẩm Ngự Dương ôm eo cô, rũ mắt cười khẽ, "Muốn anh dạy cho em? Học phí rất đắt."

Tô Dung giống như trầm tư một lát, "Lấy thân báo đáp đủ không?"

Qua nửa phút, Thẩm Ngự Dương mới ách giọng nói, nói một chữ.

"Đủ!"

- -----

Tác giả có lời muốn nói: Thẩm Ngự Dương: A a a a a a! Vợ bé bỏng phải gả cho anh a!

Tô Dung: Anh nghĩ đến đẹp:)

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Tôi Là Ảnh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 16

Kết quả của việc Tô Dung đùa giỡn Thẩm Ngự Dương, chính là bị anh vừa lừa lại gạt chiếm tiện nghi, hôn thật lâu.

Dùng cách của Tô Dung để nói, Thẩm Ngự Dương bây giờ giống như là chú cún con, thật dính người.

Cuối cùng Tô Dung đành phải cắt đứt lại đèn tiền, mới làm anh buông tha cô.

Tô Dung ngồi ở trên giường của Thẩm Ngự Dương, nhìn anh một chuyến một chuyến đem đồ của cô dọn vào trong phòng anh, bộ dáng không chỉ không có một chút mệt mỏi, ngược lại càng ngày càng hứng thú dâng trào.

Tô Dung đỡ trán, khi Thẩm Ngự Dương đi qua đi lại trước mặt cô sắp đến tám lần, nhin không được mở miệng giữ anh lại, "Thẩm đại anh đế, chúng ta đừng dọn có được không?"

Trên tay Thẩm Ngự Dương vừa lúc là gối ôm của cô, nghe thấy cô kêu anh, Thẩm Ngự Dương trực tiếp ôm gối đến bên cạnh Tô Dung, sau đó đem gối ném lên giường.

Tô Dung liếc liếc mắt một cái, ánh mắt đối diện anh, thực nghiêm túc hỏi anh, "Chúng ta có thể nghỉ một lát sao?"

Thẩm Ngự Dương khom lưng, chậm rãi tới gần cô.

Trong lòng Tô Dung thầm than một tiếng không tốt, thân thể ngửa ra sau, muốn cách anh xa một chút.

Nhưng Thẩm Ngự Dương thế nào sẽ bỏ qua cơ hội tốt như vậy?

Tô Dung ngồi xếp bằng ở trên giường, theo Thẩm Ngự Dương tới gần, thân thể càng thêm ngửa ra sau, bỗng nhiên, anh đột nhiên nhào lên một cái, cô "Ai da" một tiếng, nằm bẹp xuống giường.

Thẩm Ngự Dương quỳ một gối ở trên giường, một bàn tay chống bên cạnh đầu Tô Dung, một cái tay khác nâng lên cằm cô lên, sau đó cúi đầu, hung hăng hôn xuống.

Tô Dung theo bản năng đẩy anh một chút, môi liền bị anh cắn một ngụm.

Cô ăn đau, Thẩm Ngự Dương lại ôn nhu liếm liếm chỗ vừa mới cắn, chọc đến độ ẩm trên mặt cô vừa hạ xuống không lâu lại nổi lên.

Một hồi lâu, cô sắp thở không nổi, cặp Thẩm Ngự Dương một phen, anh mới buông cô ra.

"Hô ~ ha ~" Tô Dung hô hấp để thở, "Thẩm Ngự Dương, đồ đáng ghét nhà anh!"

Thẩm Ngự Dương chui đầu vào cổ cô, cười khế, môi anh để sát vào cô, toàn bộ hơi thở ấm áp phả vào trên cổ và vành tai Tô Dung, "Anh đáng ghét như thế nào? Hừm?"

Tô Dung bĩu môi, nhỏ giọng oán trách anh, "Mỗi lần đều dùng sức hôn như vậy, em đều không thể thở."

Thẩm Ngự Dương nghe vậy, tiếng cười càng thêm sung sướng lên.

Tô Dung đỏ mặt đấm anh hai cái, "Anh nặng muốn chết đi!"

Thẩm Ngự Dương thuận thế bỏ dậy, giờ tay xoa xoa tóc cô, "Chờ anh, sắp dọn xong rồi!"

"Ai!" Tô Dung vội vàng duỗi tay giữ chặt Thẩm Ngự Dương, "Đừng dọn, hai cái phòng gần như vậy, anh đừng lộn xộn, em muốn nghỉ ngơi, ngày mai còn phải đi thử kính đây."

"Được!" Thẩm Ngự Dương khom lưng dùng sức hôn một cái lên môi Tô Dung, "Nghe vợ của anh!"

"Ai, ai là vợ anh, bát tự vừa mới mới vừa có một phiết đâu!" Tô Dung quay đầu đi không thèm nhìn anh, khoe miệng cũng đã giờ cao lên.

Thẩm Ngự Dương ôm Tô Dung, cái trán tựa vào cô, "Không muốn làm vợ anh à? Vậy làm bà xã anh nhé!"

Tô Dung cười, "Anh đây là chơi xấu."

"Dung Dung ơi ~ vợ ơi ~ bà xã ơi ~ bảo bối ơi ~" *

"Ai nha ai nha!" Tô Dung xoa xoa cánh tay mình, "Buồn nôn đã chết!"

Thẩm Ngự Dương mắt thấy Tô Dung muốn đẩy anh ra, vội vàng nói "Không đùa nữa!"

Tô Dung nhìn anh uy hiếp một cái, "Không được đùa!"

Năm ngón tay Thẩm Ngự Dương khép lại giờ lên cạnh lỗ tai, vẻ mặt nghiêm túc, "Bảo đảm không đùa nữa!"

Tô Dung vừa lòng gật gật đầu, "Em đi phòng cách vách tắm rửa, anh cũng dọn dẹp một chút đi."

"Vâng bảo bối!" Thẩm Ngự Dương ánh mắt sáng quắc, nhìn chăm chăm vào bóng dáng Tô Dung.

Tô Dung nỗ lực làm bộ không có cảm nhận được, cho đến khi vào phòng đóng cửa lại mới phun ra một hơi.

Tên ma nhân tình này!

Thật là làm người chồng đỡ không được!

Nhưng mà...

Cô dường như thích Thẩm Ngự Dương hơn cô tưởng tượng nhiều!

Tô Dung ở cách vách, cũng chính là căn phòng ban đầu của cô cọ rửa một giờ mới trở lại phòng Thẩm Ngự Dương.

Đẩy cửa ra, đèn trong phòng đã bị tắt, chỉ để lại một chiếc đèn ngủ phát ra ánh sáng ấm áp màu vàng trên đầu giường.

Tô Dung cong môi, thật đủ cẩn thận, biết cô thận thùng.

Tô Dung đóng cửa lại, bước nhẹ đi đến mép giường, Thẩm Ngự Dương đang nằm trên giường, hai mắt nhắm lại, không biết có ngủ hay không.

Tô Dung vừa chú ý Thẩm Ngự Dương vừa xóc chăn lên, đuổi trước một chân lên.

Không đợi ngồi ổn định, trên eo cô đã bị ôm chặt, bị Thẩm Ngự Dương dùng sức ôm lấy ngã về phía sau.

"A!" Tô Dung la lên, sau một trận cảm giác trời đất quay cuồng, cô đã nằm sấp trong lòng ngực Thẩm Ngự Dương, cuộn cuộn ấm áp trên người anh trộn lẫn mùi hương sữa tắm, xuyên thấu qua áo ngủ mỏng manh, truyền đến trên người cô.

Tô Dung thật cẩn thận ngước mắt, Thẩm Ngự Dương nhắm hai mắt, dường như vừa người làm động tác vừa rồi không phải anh.

"Thẩm Ngự Dương, anh không được, không được..." Tô Dung đỏ mặt, nửa ngày cũng không thể nói ra mấy chữ phía sau.

Thanh âm Thẩm Ngự Dương rất thấp Ừ một tiếng, cánh tay ôm lấy cô càng thêm chặt một ít, "Em đừng nhúc nhích, ngoan một chút, anh ôm em ngủ."

Tô Dung yên tâm xuống, cánh tay vòng qua eo Thẩm Ngự Dương, càng rúc sâu vào trong lòng ngực anh, "Thẩm Ngự Dương."

"Hửm?"

"Có anh ở bên em thật tốt."

"Đồ ngốc." Mối Thẩm Ngự Dương khẽ động, một tiếng cảm khái, "Là có em ở bên anh mới thật tốt."

Tô Dung cười cười, nhắm mắt lại, bên tai nghe tiếng tim đập "Thình thịch" của Thẩm Ngự Dương, giờ khắc này vô cùng an tâm, vô cùng ấm áp.

Buổi sáng chuông báo thức của Tô Dung đặt 7 giờ, nhưng mà không biết là trong lòng nhớ hôm nay thử kính hay là đêm qua ngủ đến tương đối tốt, 6 giờ Tô Dung liền đã dậy.

Khi mở mắt, Thẩm Ngự Dương đã dậy không biết bao lâu, một tay chống đầu nằm nghiêng đang ngắm cô, một cái tay khác đặt trên lớp chăn đắp trên eo cô.

Tô Dung dụi dụi mắt, "Sao anh thức sớm vậy?"

Thẩm Ngự Dương giật giật, khẽ hôn môi cô, ngay sau đó tách ra, "Chào buổi sáng, báo báo của anh."

"Nha!" Tô Dung che miệng, hai tròng mắt tròn lớn, thanh âm theo khe hở ngón tay phát ra, "Anh làm gì hôn em nha ~"

Thẩm Ngự Dương cười khẽ, "Bảo bảo em thật là quá đáng yêu!"

Tô Dung: "....."

Thức dậy sau một giấc ngủ, bạn trai cô hình như có điểm không bình thường làm sao bây giờ?

Online chờ, rất gấp!!!

Tô Dung nhìn Thẩm Ngự Dương liếc mắt một cái, yên lặng dịch hướng mép giường, sau đó xóc chăn lên, xuống giường.

Toàn bộ động tác nước chảy mây trôi, không có chút nào tạm dừng.

"Phanh!" Cửa phòng đóng lại.

Thẩm Ngự Dương: "???"

Sáng sớm lên không biết nguyên nhân gì làm bạn gái tức giận làm sao bây giờ?

Online chờ rất gấp!!!

Tô Dung không tức giận, chính là bị Thẩm Ngự Dương nhiệt tình dọa tới rồi.

Trước nay cô không nói qua yêu đương, ở phương diện tình cảm trống rỗng, thói quen chính mình một người, đột nhiên có đàn ông xuất hiện như vậy, đem cô đặt ở đầu quả tim mà sủng ái, Tô Dung có chút trở tay không kịp.

Hít sâu vài lần, tìm Tô Dung đập nhanh mới bằng phẳng xuống.

Tô Dung quay đầu lại, đối với cửa phòng cong môi, cô đột nhiên đi ra như vậy, anh ấy nhất định sẽ suy nghĩ miên man, để anh ấy trước hết nghĩ đi.

Tô Dung xoay người đi phòng cách vách, rửa mặt rồi liền đi chuẩn bị bữa sáng.

Không bao lâu, Thẩm Ngự Dương rửa mặt xong thật cẩn thận mở cửa phòng ra, tìm kiếm Tô Dung.

Người còn chưa thấy đâu, cái mũi đã ngửi được mùi hương từ phòng bếp trước.

Thẩm Ngự Dương nường mảy, đi nhanh đến phòng bếp.

Tô Dung nghe thấy tiếng bước chân quay đầu lại cười với anh, "Ăn cơm đi."

Thẩm Ngự Dương tiến lên hỗ trợ, "Anh còn tưởng rằng em giận chứ."

"Không có giận nha ~ em chính là có chút..."

"Thẹn thùng?" Thẩm Ngự Dương nhìn cô, ánh mắt chuyên chú nhiệt tình.

Tô Dung nhẹ giọng "Ừm" một tiếng, "Ăn sáng đi."

"Được." Thẩm Ngự Dương câu môi, xoay người giúp Tô Dung rót một ly sữa bò.

Tô Dung ngược mắt, hai người nhìn nhau cười, năm tháng tĩnh hảo.

Ăn xong bữa sáng, Tô Dung muốn trang điểm, lại bị Thẩm Ngự Dương ngăn cản.

Thẩm Ngự Dương lôi kéo Tô Dung ngồi trên sofa, "Không cần trang điểm, hôm nay liền để mặt mộc đi thử kính."

"Mặt mộc?" Tô Dung khẽ nhủ này, đầu năm nay con gái ra cửa có mấy người là mặt mộc? Lại nói trang điểm cũng không phải đơn thuần vì đẹp, cũng là đối với người khác tỏ vẻ tôn trọng nha ~

Thẩm Ngự Dương vừa thấy biểu tình Tô Dung liền biết cô suy nghĩ cái gì.

Khẽ cười một tiếng, Thẩm Ngự Dương dùng ngón trỏ điểm điểm cái mũi Tô Dung, "Em còn không tin anh? Đạo diễn Lương không thích nữ diễn viên trang điểm, sẽ che đậy hết hào quang bản thân diễn viên"

"A?" Tô Dung kinh ngạc, "Mặt mộc còn có thể nhìn ra hào quang a?"

"Tự nhiên." Thẩm Ngự Dương cầm lấy một bàn tay Tô Dung, đặt ở trong lòng bàn tay vuốt ve, "Đạo diễn Lương cho rằng, tướng tử tâm sinh, cảnh tùy tâm chuyển, tâm người sẽ ảnh hưởng đến hành vi cử chỉ của bản thân người đó, mới có thể từ từ hình thành thói quen tính cách, mặt mộc, là có thể làm ông ấy quan sát diễn viên một cách trực quan nhất, phán đoán diễn viên có thể hay không diễn ra cái nhân vật kia."

Tô Dung cái hiểu cái không gật gù đầu, "Đạo diễn Lương giống như có điểm bất đồng."

Thẩm Ngự Dương nghe vậy câu môi, "Cho nên ông ấy ở trong giới có cái ngoại hiệu, "Lương quái tài".

Tô Dung "Xi" bật cười, "Đạo diễn Lương chính mình biết cái ngoại hiệu này không?"

Thẩm Ngự Dương nhún nhún vai, "Hắn là biết, bất quá ông ấy dường như rất thích cái xưng hô này."

"Chị Kiều nói, chiều nay còn có mấy nữ diễn viên cùng nhau thử kính, em có chút khăn trương"

Tô Dung trò tay chế trụ tay Thẩm Ngự Dương, "Tối hôm qua anh nói cho em việc cần chú ý, em giống như đều nhớ không được."

Tô Dung có chút ảo não, Thẩm Ngự Dương nói nhiều như vậy với cô, nhưng mà trong lòng khăn trương, lại nhớ không ra.

Thẩm Ngự Dương ôm Tô Dung một cái, "Khăn trương cái gì, không phải anh ở đây sao? Lại nói Đạo diễn Lương cũng không phải cái gì hồng thủy mãnh thú."

"Có ai anh tử người khác như anh sao." Tô Dung dựa vào anh, "Hiện trường thử kính anh lại không ở, em khẳng định sẽ khăn trương a."

Thẩm Ngự Dương đẩy mắt hiện lên một mặt ý cười, nghĩ thầm vẫn là tạm thời không cần nói cho Tô Dung biết việc kia tương đối tốt.

Ôm trong chốc lát, Tô Dung giãy giụa muốn từ trong lòng ngực Thẩm Ngự Dương ra.

Thẩm Ngự Dương buông cô ra, chỉ là lúc cô đứng dậy, kéo cánh tay của cô giữa đầu hôn lên.

Cùng lúc đó, "Cạch" một tiếng vang lên, cửa nhà Thẩm Ngự Dương bị mở ra, một nam một nữ trước sau tiến vào.

Ba giây sau, tiếng hét sợ hãi gần như muốn xóc nóc nhà lên.

"A a a a!!! Các người đang làm cái gì?"

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: 【 tướng tử tâm sinh, cảnh tùy tâm chuyển, tâm người sẽ ảnh hưởng đến hành vi cử chỉ của bản thân người đó, mới có thể từ từ hình thành thói quen tính cách】
điểm này tham khảo Baidu (Google Trung)~~ moah moah~~

Thẩm Ngự Dương: Vợ anh mỗi ngày càng yêu anh, a a a a a!

- - - - -

*Khụ, giải thích một chút cái dấu *Nguyên văn là tức phụ nhi [媳妇儿], lão bà [老婆],... tiếng Việt đều là vợ thôi, cho nên anh Thẩm nhà ta chơi chữ ở câu trên ấy. Đối với việc anh Thẩm vô sỉ, editor tỏ vẻ tâm một a~

Hôm nay mê phim nên trễ chút hí hí, sẽ tăng nhanh tiến độ.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nhà Tôi Là Ảnh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Tình huống tới có chút đột nhiên.

Nếu để Tô Dung ngẫm lại thời điểm làm chính mình xấu hổ nhất là lúc nào, Tô Dung nhất định sẽ nói, là khi cùng Thẩm đại ảnh đế hôn môi, bị người đại diện của cô và anh bắt gặp được!!!

Lăng Trạch và chị Kiều không có bất luận cái gì dự triệu, liền đột nhiên đi vào như vậy.

Tô Dung theo bản năng kéo kéo Thẩm Ngự Dương, nhỏ giọng hỏi anh, "Anh Lãng và chị Kiều sao lại vào được?"

Thẩm Ngự Dương đỡ trán, môi kè sát tai Tô Dung, "Anh quên mất đã cài vân tay và nhận diện cho anh Lãng rồi."

Tô Dung quay đầu lại trừng mắt nhìn anh một cái, lúc này mới từ trên sofa ngồi dậy, "Chị Kiều, sao chị lại đi cùng anh Lãng vậy?"

Chị Kiều hừ một tiếng, hai tay hoàn ở trước ngực, trừng mắt với Tô Dung, "Chị nếu không đi cùng anh Lãng, sợ là còn không biết em lại ở cùng Thẩm ảnh đế!"

Tô Dung gạt nhẹ khóe miệng, rồi gật gật đầu với Lãng Trạch, "Chào anh Lãng ca."

"Ừm... Tô tiểu thư, xin chào." Lãng Trạch gật gật đầu, mặt ngoài xem thực bình tĩnh, không có gì biến hóa.

"Mau tiến vào đi." Tô Dung nghiêng người, mời hai vị vào nhà.

Anh Lãng đi vào trước, lúc chị Kiều đi ngang qua Tô Dung, "Hừ" một tiếng thật mạnh.

Tô Dung: "....." Đây là giận thật rồi!

Chờ hai người ngồi xuống, Thẩm Ngự Dương từ phòng bếp bưng hai ly nước đặt ở trước mặt chị Kiều và Lãng Trạch, "Em và Tô Dung đều quen uống nước lọc, ừy khuấy hai người một chút."

Mặt mũi của Thẩm Ngự Dương, chị Kiều phải cho.

Chị Kiều tiếp nhận ly nước, biểu tình trên mặt đã tốt hơn rất nhiều, "Thẩm ảnh đế nói ở đâu chứ? Tôi bình thường cũng chỉ uống nước lọc."

"Vậy à? Thế thì tốt quá." Thẩm Ngự Dương câu môi cười khê, lời kéo Tô Dung ngồi đối diện hai người.

Tô Dung nhìn xem cái này, nhìn nhìn cái kia, không biết tại sao, trong lòng bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác.

Có điểm giống đang gặp mặt gia trưởng hai bên a!

Lãng Trạch nhìn chăm chăm ly nước thật lâu không có phản ứng.

Thẩm Ngự Dương "Khụ khụ" hai tiếng, Lãng Trạch mới ngẩng đầu nhìn anh một cái.

"Anh Lãng, uống nước đi."

"Uống nước?" Lãng Trạch nhẹ nhướng mày, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía chị Kiều, chỉ vào Thẩm Ngự Dương nói, "Người đại diện Kiều, cô biết đây là cái gì sao?"

Chị Kiều nhìn theo hướng Lãng Trạch chỉ, nghi hoặc nói, "Ly nước a!"

"Không sai, là ly nước." Lãng Trạch cầm ly nước trong tay, đưa đến trước mắt nhìn, sâu kín đã mở miệng, "Tôi và Thẩm đại ảnh đế quen biết nhiều năm như vậy, chưa từng uống qua nước mà đại ảnh đế tự tay rót!"

"Phụt" một tiếng, Tô Dung và chị Kiều tỷ đồng thời cười ra tiếng, chọc đến Lãng Trạch ánh mắt u oán dừng ở trên người hai người.

Lãng Trạch điều chỉnh thần sắc, ho nhẹ một tiếng, "Hai người các cậu, không có chuẩn bị cùng hai người chúng tôi nói chút gì sao?"

Lãng Trạch vừa nói, chị Kiều búng tính đại ngộ, "Thiếu chút nữa bị các em lừa gạt rồi."

Tô Dung chột dạ sờ sờ mũi, "Cái gì kêu lừa gạt nha ~ chính là, chính là, ừm... Chỉ chưa nói mà thôi."

"Chi?!" Chị Kiều nháy mắt tức lên, "Chuyện lớn như vậy, em không nói với chị, cứ nhiên liền dùng từ "chi" liền muốn cho qua?"

"Chị Kiều!" Thẩm Ngự Dương ôm lấy bả vai Tô Dung, nhìn chị Kiều, "Chị muốn trách thì trách tôi đi, là tôi theo đuổi Tô Dung."

Chị Kiều nhấp môi, Thẩm Ngự Dương ra mặt, cô thật đúng là vô pháp nói cái gì.

Lãng Trạch thấy thế, thế chị Kiều giải vây, "A Ngự, cậu đừng làm khó dễ người đại diện Kiều, cô ấy có thể nói cậu sao?"

Thẩm Ngự Dương liếc Lãng Trạch một cái, buồn bã nói, "Vậy anh có thể nói em sao?"

Lãng Trạch bị ghen một chút, "Lấy thân phận bạn bè, anh là chúc phúc cậu, nhưng mà lấy thân phận người đại diện của cậu, chuyện này là cậu làm quá phận."

"Được rồi." Thẩm Ngự Dương thấy hai người này thật là muốn một cái đáp án, trực tiếp ôm lấy bả vai Tô Dung, "Đây là bạn gái hiện tại của em, tương lai là vợ, tương lai là bạn già, Tô Dung."

Chị Kiều: "....."

Lãng Trạch: "....." Ai hỏi cậu cái này!

Chị Kiều lúc này chột nhứ mày, "Không đúng a, chủ phòng của căn hộ này không phải là Thẩm tiểu thư sao?"

"Thẩm Tĩnh Dương?" Lãng Trạch nhìn chị Kiều, "Thẩm Tĩnh Dương cho các cô thuê?"

"Đúng vậy." Chị Kiều gật đầu, "Thẩm tiểu thư nói là chuẩn bị xuất ngoại, cô ấy cần ai đó giúp đỡ tiền thuê nhà, đồng nghiệp công ty chúng hỗ trợ liên hệ, liền thuê nó."

Lãng Trạch thờ dài, "Trách không được."

"Cái gì?"

Lăng Trạch chỉ vào Thẩm Ngự Dương, "Căn hộ này là danh nghĩa của A Ngự, Thẩm Tình Dương là em của cậu ấy, dự định sẽ sống ở đây, không nghĩ tới đột nhiên liền phải xuất ngoại, khó trách sẽ muốn đem phòng ở cho người thuê."

Thẩm Ngự Dương nhướn mày, "Còn trách em?"

"Không trách cậu thì trách ai." Lăng Trạch trừng mắt nhìn Thẩm Ngự Dương, sau đó cười với Tô Dung nói, "Tô tiểu thư, cô yên tâm ở chỗ này đi, tôi kêu A Ngự dọn đến chỗ khác."

"Không được!" Thẩm Ngự Dương một ngụm phì quyết, "Em không dọn, em muốn sống chung với Tô Dung."

"Thẩm Ngự Dương! Cậu nháo cái gì! Đây là thời điểm cậu có thể nháo sao?" Lăng Trạch "đăng" từ trên sofa đứng lên, hùng hổ nhìn Thẩm Ngự Dương, "Có bao nhiêu người đang chờ đào tin tức của cậu, cậu lại không phải không biết, cậu có thể bảo đảm việc cậu và Tô tiểu thư sống chung có thể vẫn luôn đầu điểm sao? Cậu có nghĩ tới hay không, nếu bị người khác chụp đến, Tô tiểu thư nên làm cái gì bây giờ?"

"Em..." Tô Dung vừa mới mở miệng, Thẩm Ngự Dương liền đứng lên.

Khuôn mặt Thẩm Ngự Dương nặng nề, "Lăng Trạch, em là một người hai mươi chín tuổi chứ không phải mười chín tuổi! Em sống chung với bạn gái của em, còn cần tránh người khác sao?"

"Không phải tránh người khác!" Lăng Trạch bực bội vuốt đầu tóc, "Tô tiểu thư vừa mới mới xuất đạo, trên người chỉ có một cái quảng cáo còn chưa công bố ra, cậu có nghĩ tới hay không, nếu việc cậu và cô ấy yêu đương truyền ra, người khác sẽ nghĩ cô ấy như thế nào?"

Thẩm Ngự Dương dừng một chút, "Anh Lăng... Em không phải anh."

Lăng Trạch nghe vậy thân thể chấn động, ngay sau đó giống như mất đi sức lực chống đỡ thân thể, suy sụp ngồi trên sofa.

"Thực xin lỗi A Ngự, thực xin lỗi." Thanh âm Lăng Trạch khàn khàn, mang theo thật sâu áy náy, hối hận còn có xin lỗi.

Tô Dung không tiếng động lôi kéo cánh tay Thẩm Ngự Dương, Thẩm Ngự Dương quay đầu lại, Tô Dung ý bảo anh ngồi xuống.

Sau khi Thẩm Ngự Dương ngồi xuống liền đem Tô Dung gắt gao ôm vào trong ngực, anh quay đầu đi để môi kề sát bên tai cô, thanh âm thực nhẹ nhưng lại mang theo một mặt kiên định, "Dung Dung, anh nhất định sẽ bảo vệ em thật tốt, tuyệt đối sẽ không làm em bị thương."

"Ừm, em tin tưởng anh." Tô Dung ôm lại Thẩm Ngự Dương.

Cô tuy rằng không biết Thẩm Ngự Dương và Lăng Trạch nói đến việc gì, nhưng đại khái có thể suy nghĩ cẩn thận, Lăng Trạch đang lo lắng cái gì.

Tô Dung nghĩ, liên tính là thật sự có cái gì, chỉ cần cô và Thẩm Ngự Dương vẫn luôn yêu nhau, bất luận là lời đồn đãi tai tiếng gì đó, cô nhất định có thể đập tan quá khứ!

Chị Kiều ban đầu muốn cùng Tô Dung tán gẫu một chút nhưng mà từ lúc Lăng Trạch thất thố, liền nuốt trở vào.

Chị Kiều nhìn nhìn thời gian, "Tô Dung, chúng ta đi tước đi."

Tô Dung nhấp môi, "Thẩm Ngự Dương..."

Thẩm Ngự Dương cười gượng xoa xoa tóc Tô Dung, "Đừng mặt ừ mày ề, lại không phải cái gì đại sự, ngoan, em cứ đi thử kính, anh ở nhà cùng anh Lăng nói chuyện trong chốc lát, chú ý an toàn, có chuyện gọi cho anh."

Tô Dung ngoan ngoãn lên tiếng "Được", sau đó liền đứng dậy về phòng thay quần áo.

Mười lăm phút sau, Tô Dung cùng Thẩm Ngự Dương và Lăng Trạch chào hỏi, cùng chị Kiều tỷ đi ra cửa.

Cửa "Cạch" một tiếng đóng lại trong nháy mắt, Thẩm Ngự Dương thay đổi sắc mặt.

"Anh Lăng, chúng ta nói chuyện."

Tô Dung mắt chứa lo lắng, lúc chờ thang máy có chút tâm thần hoảng hốt.

Chị Kiều kêu cô hai tiếng cô mới hồi phục tinh thần lại, "Chị Kiều, chị vừa mới nói với em cái gì?"

Trước mắt chỉ có hai người Tô Dung và chị Kiều, chị Kiều hỏi Tô Dung, "Em và Thẩm ảnh đế sao lại thế này?"

Tô Dung cúi đầu rũ mắt, nhìn tay mình, hai ngón trỏ uấn lấy nhau rồi tách ra, làm không biết mặt.

"Tô Dung, chị có lời muốn hỏi em" Chị Kiều nhủ mày, "Người lúc trước em nói với chị, là Thẩm ảnh đế?"

Tô Dung "Dạ" một tiếng, bỗng nhiên ngừng đầu nhìn chị Kiều, "Chị Kiều, em thật sự rất thích anh ấy, muốn luôn cùng anh ấy ở bên nhau."

Biểu tình trên mặt Tô Dung rất nghiêm túc, mang theo một loại thành kính cùng kiên định.

Chị Kiều một bụng nói cũng không nói ra được, chỉ có thể bất đắc dĩ thờ dài, "Tô Dung, chị là người hy vọng em có thể hạnh phúc vui vẻ nhất, nhưng mà Thẩm ảnh đế..."

"Em biết chị Kiều, chị và anh Lăng đều là lo lắng hai người chúng em bây giờ chênh lệch cách xa, nhưng mà em sẽ nỗ lực, nỗ lực trở thành một người càng tốt, người có thể sánh vai cùng Thẩm Ngự Dương."

Chị Kiều nhấp môi, cười cười, "Được, cố gắng lên!"

"Ừm." Tô Dung cười gật đầu.

Xe chị Kiều như cũ ngừng ở ngoài cửa tiểu khu.

Tô Dung lên xe, chị Kiều nói cho cô muốn đi công ty một chuyến trước.

Tô Dung nghi hoặc, "Đi công ty làm cái gì?

Chị Kiều khởi động xe, "Trở về thay quần áo, trang điểm"

"Thay quần áo còn được, trang điểm liền không." Tô Dung nhẹ nhàng lắc đầu, "Thẩm Ngự Dương nói đạo diễn Lương không thích nữ diễn viên trang điểm thử kính."

"Nga?" Chị Kiều kinh ngạc, "Thẩm ảnh đế cái này đều nói cho em?"

Tô Dung nhìn về phía chị Kiều, "Chị cũng biết?"

Chị Kiều gật gật đầu, "Yêu cầu này của đạo diễn Lương ở trong giới cũng không phải cái bí mật gì, chị tự nhiên là biết, tuy rằng đạo diễn Lương không thích nữ diễn viên trang điểm, nhưng vẫn là trở về dặm nhẹ chút đi."

Tô Dung cự tuyệt, "Không trang điểm, liền để mặt mộc như vậy đi."

Chị Kiều buồn cười, "Chị là người đại diện của em hay là Thẩm ảnh đế là người đại diện của em hả?"

"Đương nhiên là chị!" Tô Dung lấy lòng đối chị Kiều cười, "Chị Kiều nha, chính là giống như cha mẹ tái sinh của em, giống như ánh sáng chỉ hướng cuộc đời em, em lại như thế nào sẽ không cần người đại diện tốt như vậy đâu?"

"Đi đi đi, ít khen tôi đi!" Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng chị Kiều vẫn là thật cao hứng, chị biết, lời của Tô Dung tuy khoa trương chút, nhưng thiệt tình trong đó, cô vẫn là nhìn thấy nghe được đến.

Tô Dung cười cười, không nói, lấy điện thoại ra nhắn cho Thẩm Ngự Dương một cái tin.

【Chủ nhà của tôi: Hoàn thành rồi (￣▽￣)~】

Ở tiểu khu Thượng An, sau khi Thẩm Ngự Dương nhận được tin nhắn của Tô Dung, hồi âm cho cô một chút.

Lăng Trạch thấy khoe môi Thẩm Ngự Dương mang ý cười, mặt mày hàm chứa tình yêu, không tiếng động thờ dài.

"A Ngự, anh không phải muốn ngăn cản cậu và Tô tiểu thư ở bên nhau, chỉ là anh hy vọng các cậu tạm thời không cần công khai."

Lăng Trạch vừa dứt lời, năm ngón tay Thẩm Ngự Dương cảm đi động bỗng nhiên xiết chặt.

"Anh Lăng, em không muốn để cô ấy chịu ủy khuất."

Tác giả có lời muốn nói: Tô Dung: Xấu hổ, xấu hổ viết hoa.

Thẩm Ngự Dương: Đến thật không đúng thời điểm!

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Tôi Là Ảnh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Lăng Trạch khuyên Thẩm Ngự Dương mãi, nói chuyện thật lâu, Thẩm Ngự Dương mới miễn cưỡng đồng ý anh sẽ không chủ động công khai, nhưng Thẩm Ngự Dương cũng tỏ vẻ, nếu là bị người khác phát hiện việc anh và Tô Dung ở bên nhau, anh nhất định sẽ không phủ nhận.

Lăng Trạch đồng ý, anh nếu lại không đồng ý, sợ Thẩm Ngự Dương liền muốn lập tức công khai.

Chờ khi Lăng Trạch từ nhà Thẩm Ngự Dương rời đi, đã hơn hai giờ.

Mà Tô Dung, cũng từ giải trí Vũ Hồng xuất phát, chuẩn bị đi giải trí Văn Dương.

Buổi sáng ở công ty, chị Kiều cùng Tô Dung đáp diễn vài lần, Tô Dung cảm giác cũng không tệ lắm, tự tin cũng gia tăng không ít.

Ba giờ đúng, Tô Dung và chị Kiều đến giải trí Văn Dương, hỏi qua tiếp tân, Tô Dung cùng chị Kiều lên thẳng đến lầu sáu phòng 6302.

Tới chỗ này, Tô Dung mới phát hiện, đã có năm nữ diễn viên chờ ở đây, Tô Dung tập trung nhìn vào, đều là những người ngày thường thường xuyên xuất hiện trên TV.

Tống Từ và Trương Thu Thu ngồi ở hai bên, từng người cùng trợ lý nói chuyện, các cô ấy là trên mạng tự phát tiến hành bầu phiếu, số phiếu không phân cao thấp.

Mà mặt khác ba người, danh khí so với Tống Từ và Trương Thu Thu thấp hơn một chút, nhưng trên người đều có tác phẩm đoạt giải, phân biệt là Khương Lê, Lâm Tiểu Thi, Hoàng Đại Đại.

Lúc ánh mắt Tô Dung dừng ở trên người năm người, dừng bước chân.

Tính thêm cô tổng cộng sáu người, chỉ có cô là người mới không hề có tên tuổi hay tác phẩm.

Tô Dung rũ mắt, trong lòng có chút khản trương, cô thật sự có thể thắng được nhân vật "Thanh Thiên" cùng năm người này sao?

"Tô Dung, làm gì thế? Sao lại không đi tiếp?"

Chị Kiều từ phía sau Tô Dung vòng đến trước mặt, liền nhìn thấy Tô Dung có chút ù rũ.

Chị Kiều như rồng mảy, "Sao vậy? Sợ hãi?"

Tô Dung lắc đầu, "Không phải sợ hãi, em có chút không tự tin."

"Tô Dung, ai đều không phải một bước lên trời được, đường bây giờ em đang đi, các cô ấy cũng từng đi qua."

Đôi tay chị Kiều giữ vai Tô Dung, động viên cô, "Không phải sợ, chị không phải đã nói cho em sao? Đạo diễn Lương chậm chạp không có định ra nhân vật này, chính là bởi vì không có tìm được gương mặt thích hợp, Tô Dung, em phải tự tin lên, em chính là người thích hợp với nhân vật Thanh Thiên này nhất!"

Tô Dung ngẩng đầu nhìn chị Kiều, dùng sức găt đầu, "Em đã biết chị Kiều, em sẽ nỗ lực!"

Chị Kiều trong lòng thở phào nhẹ nhõm, hạ giọng trêu đùa Tô Dung, "Em đừng quên em chính là bạn gái của Thẩm ảnh đế, phải có tự tin!"

"Chị Kiều!" Tô Dung nhỏ giọng, lập tức duỗi tay đi che miệng chị Kiều, "Chị đừng tùy tiện nói ra a! Lỡ như bị người khác nghe thấy làm sao bây giờ!"

"Ngô ngô ngô, ngô ngô!" Chị Kiều bẻ tay Tô Dung ra, dờ khóc dờ cười nhìn Tô Dung, "Em thật đúng là xuổng tay a!"

Tô Dung mắt chứa xin lỗi, giống như... Xuổng tay xác thật tàn nhẫn một chút.

Chị Kiều mắt thấy Tô Dung thả lỏng lại, "Đi chuẩn bị đi, rất nhanh sẽ bắt đầu."

"Được!" Sau khi Tô Dung trả lời, hít sâu một hơi, thẳng lưng, đi đến chỗ mấy người Tổng Từ.

Tô Dung đến kỳ thật không muộn, là mấy người Tổng Từ đến quá sớm.

Rốt cuộc điện ảnh của đạo diễn Lương danh tiếng vẫn luôn đều rất tốt, mấy bộ điện ảnh của ông đều ở quốc tế đoạt được giải, điện ảnh của ông, ít nhiều diễn viên đều tranh nhau muốn lấy được một nhân vật,ngay cả khi là một cái nhân vật rất nhỏ.

Bộ 《 Chước Tâm 》này từ ba tháng trước liền bắt đầu tuyển chọn, cho đến bây giờ, chỉ còn lại nam chính và một cái nhân vật vai ác tên là "Thanh Thiên" chưa được định.

Sau khi Thẩm Ngự Dương nhận nhân vật, chỉ còn lại có nữ số 2 Thanh Thiên.

Đạo diễn Lương đối với người sắm vai nhân vật Thanh Thiên này, còn đề bụng hơn so với nữ chính.

Thanh Thiên trong bộ điện ảnh, là một nhân vật rất rối rắm.

Tướng mạo Thanh Thiên rất đẹp, đối với người ngoài luôn là hình tượng quyền rũ, mang theo thù hạ tiểu đệ nhất bang làm việc, nhưng trong đêm tối,lúc một người ở trong phòng, Thanh Thiên tẩy sạch trang dung lúc sau, lại là một nữ hài từ tâm linh thuần tịnh (lương thiện+thuần khiết).

Quyến rũ và thuần khiết.

Diễn viên sắm vai Thanh Thiên nếu có thể diễn hai loại phong cách cực đoan, diễn thanh thuần, lại giả được mỉ hoặc.

Đây cũng là lý do Thanh Thiên vẫn luôn chưa định ra.

Nữ diễn viên đã có mức độ nổi tiếng nhất định trên cơ bản đều có thiết lập, đã quen một cái hình tượng nhất định, muốn đồng thời suy diễn cơ hồ là phân hoá nhân vật, diễn viên định hình rất khó.

Mà người mới lại bởi vì không có kinh nghiệm, mỉ hoặc quyến rũ cũng có khiếm khuyết.

Đạo diễn Lương yêu cầu luôn luôn tương đối cao, vai Thanh Thiên này vẫn chậm chạp chưa định.

Mà ông có thể nhìn trúng Tô Dung, đáp ứng cho cô một cái cơ hội thử kính, cũng là vì thông qua quan hệ với Lăng Trạch, đem một đoạn video ngắn Tô Dung quay quảng cáo cho công ty M, giao cho Lương Đạo.

Cứ việc chỉ có vài phút, hơn nữa vẫn là biên tập cắt nối ra tới.

Nhưng Tô Dung diễn tiểu tiên nữ ban ngày cùng yêu tinh cây ban đêm ở trong đoạn video này, biểu hiện vô cùng tốt.

Sau khi đạo diễn Lương xem qua, đối với Tô Dung cũng có chút chờ mong.

Bên này Tô Dung ngồi xuống, Khương Lê liền ngồi xuống bên cạnh cô.

Tô Dung quay đầu đi, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Khương Lê thấy thế, nhẹ giọng bật cười.

Khi Khương Lê cười, trên má phải có một cái lúm đồng tiền, thật đáng yêu.

"Xin chào, tôi là Khương Lê, cô cũng là tới thử kính vai Thanh Thiên sao?" Khương Lê vươn tay với Tô Dung, trông rất thân thiện.

Tô Dung "A" một chút, lúc này mới nắm lấy tay Khương Lê, "Xin chào, tôi là Tô Dung."

"Tô Dung?" Khương Lê nghiêng đầu, ở trong đầu nghĩ tên này đã xuất hiện ở đâu trên tác phẩm nào.

Sau một lúc lâu, Khương Lê không nghĩ được, thực xin lỗi cười cười với Tô Dung, "Ngại quá ~ tôi cảm thấy cô rất quen thuộc, nhưng là không có nhớ tới cô xuất hiện ở bộ tác phẩm nào, thật xin lỗi."

Tô Dung vội vàng xua tay, "Khương tiểu thư, tôi không có diễn qua phim truyền hình hoặc là điện ảnh."

Lời này Tô Dung vừa nói ra, biểu tình trên mặt Khương Lê rõ ràng cứng một chút.

"Phốc!" Một trận tiếng cười truyền đến, Tô Dung nhìn về người phía sau Khương Lê kia, là Hoàng Đại Đại.

Chỉ thấy Hoàng Đại Đại đi đến bên cạnh Tô Dung, ngồi cạnh Tô Dung, sau đó duỗi tay câu lấy bả vai cô, đến gần cô ấy cổ tình hạ giọng, lại dùng thanh âm vừa vặn có thể làm Khương Lê nghe thấy nói, "Tô Dung, cô cẩn thận cô ta một chút, cô ta mặt ngoài nhìn qua không có như vậy phúc hậu và vô hại!"

Tô Dung kinh ngạc.

Làm trò bổ trí trước mặt Khương Lê, như vậy thật sự được sao?

Biểu tình Khương Lê chỉ một cái chớp mắt thay đổi, không đến ba giây lại khôi phục thành dáng vẻ đáng yêu, "Tô Dung, cô đừng nghe Hoàng Đại Đại nói bậy, tôi mới không phải người như vậy đâu ~"

Tô Dung rung mình một cái, nghĩ thầm Khương Lê thật là có điểm làm người sợ hãi, cô ấy là cái dạng người gì tại sao lại muốn cùng cô giải thích một câu?

Hoàng Đại Đại khước môi câu cười, cách Tô Dung tới gần Khương Lê, "Cô không phải người như vậy? Vậy cô nói nhân vật tiểu thư lần trước bị cô đoạt là chuyện như thế nào a!"

"Tôi..." Khương Lê mới vừa há mồm, liền bị người đánh gãy.

"Đại Đại!" Lâm Tiểu Thi cau mày, trong mắt tràn đầy không tán đồng.

Hoàng Đại Đại thấy thế, vội vàng gơ lên tay tới, "Em không nói gì cả."

Lâm Tiểu Thi "Ừ" một tiếng, ánh mắt đối diện Tô Dung, cùng cô gật gù đầu, xem như chào hỏi.

Tô Dung gật đầu lại cười nhạt, liền không nói chuyện nữa.

Khương Lê cùng Hoàng Đại Đại liếc nhau, từng người "Hừ" một tiếng, liền về lại vị trí cũ.

Tô Dung lấy điện thoại ra nhắn cho Thẩm Ngự Dương một tin, 【 Em đột nhiên cảm thấy tranh đấu giữa nữ diễn viên với nhau thật đáng sợ a!!! 】

Tô Dung cố ý dùng ba cái dấu chấm than để biểu đạt tâm tình của mình.

Thẩm Ngự Dương gần như là hồi lại trong ngay, 【 Em cũng là người sẽ trở thành một nữ diễn viên...】

Tô Dung vỗ vỗ gương mặt, người này thật là... An ủi cô một chút cũng không được sao...

Tô Dung nhìn nhìn đồng hồ, còn có mười phút đến 3 giờ rưỡi.

Tô Dung đứng dậy, cô ra khỏi phòng 6302 trái phải tìm kiếm phương hướng toilet, cô có chút khẩn trương.

May mắn khoảng cách toilet với nơi này không xa, ra cửa rẽ một cái chỗ ngoặt là được.

Liền sau khi Tô Dung đi ra ngoài, phòng 6302 bỗng nhiên náo nhiệt lên.

Khương Lê hừ lạnh một tiếng, "Cũng không biết mặt hàng nơi nào đến, vậy mà cũng có thể tới thử kính!"

Hoàng Đại Đại liếc cô ta một cái, buồn cười nói, "Cô không phải vội vàng đi lên muốn cùng người ta đánh cái quan hệ tốt sao?"

Khương Lê trừng lại, "Cô còn không phải có tâm tư giống tôi à?"

Lâm Tiểu Thi không có nhìn hai người, chỉ là nhàn nhạt nói câu "Hai người các cô ngừng nghĩ một chút được chưa?"

Khương Lê và Hoàng Đại Đại nhìn nhau, Lâm Tiểu Thi ba người là bạn cùng phòng thời đại học, gần như là thời gian tương đồng bước vào giới giải trí, làm diễn viên.

Khương Lê và Hoàng Đại Đại mỗi khi nhìn thấy đối phương đều nhịn không được muốn gây hai câu, duy độc đối với Lâm Tiểu Thi, hai người tồn một ít tâm tư sợ hãi.

Hai người các cô, là duy nhất hai người gặp qua Lâm Tiểu Thi tức giận.

Thật sự rất khủng bố...

Nghĩ đến này, Khương Lê cùng Hoàng Đại Đại đồng thời rung mình một cái.

Tổng Từ lặng yên không một tiếng động đến gần Trương Thu Thu.

Trương Thu Thu mí mắt cũng chưa động một chút, nhẹ giọng nói, "Tổng Từ cô có thể cách tôi xa một chút không? Tôi dị ứng với nước hoa trên người cô."

Tổng Từ sùng sốt một chút, nói câu "Xin lỗi" liền tách ra một ít.

Trương Thu Thu lúc này mới nhìn về phía Tổng Từ, "Cô muốn nói cái gì?"

"Tôi..."

"Nếu là muốn nói giống họ, cô liền không cần phải nói."

"Ừm."

Tống Từ rầu rĩ lên tiếng, Trương Thu Thu dường như thật sự có thể nhìn thấu tâm tư người khác, mỗi lần cô cùng cô ấy gặp nhau, đều là không đợi nói chuyện cô ấy liền biết cô muốn làm gì...

Tống Từ buồn bực trong chốc lát, bỗng nhiên nhớ tới một việc, "Thu Thu, cô biết người hôm nay đến xem thử kính ngoại trừ đạo diễn Lương còn có ai sao?"

Trương Thu Thu suy nghĩ một chút, "Người đại diện của tôi hỏi thăm tin tức, hình như người đóng vai nam chính sẽ tự mình đến."

"Nam chính?" Tống Từ nghĩ nghĩ, cười nói, "Chẳng lẽ là muốn tự mình chọn diễn viên vai Thanh Thiên cùng anh ta đóng cảnh thân mật sao?"

Nhân vật Thanh Thiên này cùng nam chính có hai cảnh thân mật, đây là việc mà diễn viên đến thử kính đều biết.

Có thể diễn nam chính của điện ảnh của đạo diễn Lương, như thế nào cũng là đến cấp bậc ảnh đế, mà xem xét toàn bộ ảnh đế trong giới, có thể diễn nhân vật này, cũng chỉ có vài người.

Nhưng bất luận là ai, các cô chỉ cần cùng anh ta có quan hệ, mặt sau cũng sẽ đi theo nước lên thì thuyền lên.

"Ài! Nếu là Thẩm ảnh đế thì tốt rồi a ~" Khương Lê nghe xong Tống Từ và Trương Thu Thu nói chuyện, làm như có cảm tính mà nói một câu.

Mà lúc này, Tô Dung đi toilet đã trở lại, sắc mặt không phải rất tốt.

Khương Lê vốn định lại trang điểm một chút, lại có một người phụ nữ đi vào.

Ánh mắt người phụ nữ nhìn chung quanh một vòng, lãnh đạm nói, "Đạo diễn Lương mời vài vị đi cách vách thử kính, xin theo tôi tới."

"A? Đạo diễn Lương đã đến rồi sao?" Mấy người kinh ngạc.

Người phụ nữ gật gù đầu, "Đã đến một lát rồi, vài vị xin theo tôi."

Mấy người Khương Lê tôi nhìn cô cô nhìn tôi, sôi nổi đứng dậy ra cửa, đi theo người phụ nữ đến cách vách.

- -----

Tác giả có lời muốn nói: 【PS:Nữ diễn viên trong văn xin đừng dò số chỗ ngồi u ~ là vì cốt truyện yêu cầu mới cần thiết kể tính cách nhân vật như vậy đấy ~】

Thẩm Ngự Dương: Vợ của anh lập tức phóng vấn ~ rất kích động ~

Tô Dung:.....

Bạn đang đọc truyện *Chú Nhà Tôi Là Ảnh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Người phụ nữ đưa họ đi thử kính họ Mai, cô nói cho mấy người họ kêu cô trợ lý Mai là được.

Khương Lê trước hết cười ra tiếng, nhỏ giọng cùng Hoàng Đại Đại nói chuyện, "Trợ lý Mai, không trợ lý *, tên này nghe thật buồn cười a!"

*từ Mai [梅] đồng âm với từ không [没]

Hoàng Đại Đại vốn dĩ cảm thấy không có gì, bị Khương Lê nói như vậy, ngược lại muốn cười.

Hai người ai cũng không có phát hiện, sau khi Khương Lê nói chuyện, trợ lý Mai đã nhủm.

Trợ lý Mai để mọi người ở bên ngoài ngồi chờ một chút, cô đi nói một tiếng với đạo diễn Lương.

Sáu người trên mặt đều mỉm cười, rốt cuộc ai cũng không biết trợ lý Mai và đạo diễn Lương là quan hệ gì, nếu là không cẩn thận đắc tội người ta, thì phải làm thế nào?

Sau khi trợ lý Mai đi vào, liền đóng cửa phòng 6303 lại.

Mấy người trong phòng nghe thấy tiếng vang, sôi nổi quay đầu lại xem.

Lương đạo* thấy trợ lý Mai liền bật cười, "Đại biên kịch Mai, mấy người này thế nào a?"

*đổi thành Lương đạo cho đỡ dài dòng nhé.

"Biên kịch?" Thẩm Ngự Dương bên cạnh Lương đạo nhưng này, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc.

Kể từ khi anh đến đây, người phụ nữ họ Mai này vẫn luôn tự xưng là trợ lý của Lương đạo, anh còn cười đùa vài câu với Lương đạo, lúc này mới bao lâu không gặp, cư nhiên dùng đến trợ lý?

Thẩm Ngự Dương vuốt cằm, hồi tưởng không lâu trước đây sau khi Lương đạo nghe thấy anh nói thì ánh mắt ý vị thâm trường, trong lòng hiểu rõ.

Sợ là từ lúc biên kịch Mai đi cách vách, đã bắt đầu thử kính rồi.

Càng có lẽ, còn ở sớm hơn, có lẽ là khi người đầu tiên đến nơi này, cũng đã bắt đầu rồi.

Thẩm Ngự Dương cười nhẹ, "Lương đạo, ông vì nữ số 2 này, thật đúng là hao tổn tâm huyết a!"

Lương đạo vuốt ria mép chính mình, không cho là đúng cười.

Thẩm Ngự Dương nhìn biên kịch Mai, "Xin chào, tôi là Thẩm Ngự Dương."

"Xin chào Thẩm ảnh đế, tôi là Mai Thanh, biên kịch《Chước Tâm》." Mai Thanh mặt mang ý cười, cùng bộ dáng vừa mới đối mặt với sáu diễn viên hoàn toàn không giống nhau.

Lương đạo liếc Mai Thanh một cái, "Biên kịch Mai, cô còn chưa nói mấy người kia thế nào."

Mai Thanh thờ dài, "Khương Lê và Hoàng Đại Đại không được."

"Không có?"

"Không có."

Lương đạo cất một tiếng, xua xua tay với Mai Thanh, "Tôi còn tưởng rằng cô chủ động đi qua, có thể nhìn ra điểm gì khác biệt đâu."

Mai Thanh và Lương đạo quen biết lâu năm, hai người nói chuyện thực tùy ý.

Chỉ thấy Mai Thanh mặt tròn trĩnh, "Ông là đạo diễn, đương nhiên muốn ông đến tuyển, tôi chỉ là muốn nhìn ai có thể hay không làm tôi kinh điển."

"Có sao?" Lương đạo thuận miệng hỏi một câu.

Vốn tưởng rằng Mai Thanh sẽ không trả lời ông, nhưng không nghĩ tới, Mai Thanh lại nhấp nhấp môi, cười, "Có một người."

"Ai?" Lương đạo kinh ngạc, ánh mắt Mai Thanh luôn luôn bắt bẻ, rất chú trọng cảm giác, lần này thử kính vậy mà sẽ có một người như vậy?

"Ông nhìn xem sẽ biết, tôi không nói, sẽ quấy nhiễu đến phán đoán của các ông." Mai Thanh lắc đầu, nhìn về phía Thẩm Ngự Dương, "Nghe nói lần này bên trong sáu người, có một người là Thẩm ảnh đế đề cử lại đây?"

Thẩm Ngự Dương gật đầu, "Không sai, tôi cảm thấy cô ấy rất thích hợp nhân vật này, bất quá biên kịch Mai có thể yên tâm, tôi sẽ không bởi vì quen biết cô ấy liền bắt công."

"Thẩm ảnh đế lo lắng nhiều, về phần chuyên nghiệp, không ai trong chúng ta có thể sánh được với Thẩm ảnh đế, nếu có thể làm Thẩm ảnh đế đề cử, tự nhiên là có chỗ hơn người."

Danh tiếng của Thẩm Ngự Dương ở trong giới được công nhận là tốt, chỉ cần là cùng anh hợp tác qua, bất luận nam nữ, đối với anh tuyệt đối là tán thưởng có thêm.

"Ai u, hai người các cô đừng thảo luận nữa, đến cuối cùng là ai thích hợp, chúng ta để các cô ấy tiến vào chẳng phải sẽ biết sao?" Lương đạo đứng dậy, đem hai người vẫn luôn không nói gì gọi lại đây, cũng giới thiệu cho Thẩm Ngự Dương và Mai Thanh, "Hai vị này, một vị là phó đạo diễn Dương Tất, một vị là nhà đầu tư Trương Cách Thiên."

"Chào các anh, tôi là Thẩm Ngự Dương đóng vai nam chính Văn Ngôn trong 《Chước Tâm》."

"Tôi là biên kịch Mai Thanh."

Thẩm Ngự Dương cùng Lương đạo và Mai Thanh mọi người hôm nay đều là lần đầu tiên gặp mặt, ngày thường mọi người đều là người bận rộn, liên lạc đều là dựa vào call video.

"Biên kịch Mai, còn phải phiền cô tiếp tục làm trợ lý a!" Lương đạo vỗ vỗ bả vai Mai Thanh, giao cho cô trọng trách.

Mai Thanh phui tay ông, "Tránh ra! Phiền chết!"

Mai Thanh xoay người, đi đến cửa.

Lương đạo nhìn Thẩm Ngự Dương ba người, "Chúng ta ngồi xuống đi."

"Được." Mấy người theo tiếng, sôi nổi trở lại vị trí của mình ngồi xuống.

Mai Thanh một lần nữa mở cửa phòng 6303, "Các vị mời vào đây."

Tống Từ và Trương Thu Thu liếc nhau, tiến vào trước.

Theo sát sau đó chính là Lâm Tiểu Thi, sau đó là Khương Lê và Hoàng Đại Đại.

Tô Dung cách họ khoảng cách hai ba bước, tiến vào cuối cùng.

Mai Thanh đóng cửa lại, không có tiến lên, liền đứng ở trước cửa như vậy, hai tay hoàn ngực nhìn sáu vị nữ diễn viên.

Ánh mắt Tô Dung thực tự nhiên nhìn mấy người trước mặt, từ trái đến phải theo thứ tự xem qua.

Khi ánh mắt dừng ở trên một người cuối cùng, Tô Dung suýt nữa la lên.

Thẩm Ngự Dương!

Anh cư nhiên cũng là người thẩm định thử kính lần này!

Anh thế mà một chút tin tức đều không có để lộ ra!

Tô Dung nghĩ thầm, khó trách cô nói lúc anh không có bên cạnh có chút khẩn trương, Thẩm Ngự Dương có một chút không thích hợp!

Thẩm Ngự Dương mặt vô biểu tình, chỉ có khi đối diện với ánh mắt Tô Dung, thần sắc mới hơi hơi thay đổi một chút.

Mà Tô Dung lại đem ánh mắt chuyển đi, thực bình tĩnh, không có bất luận cái gì biến hóa.

Thẩm Ngự Dương lại thẳm than một tiếng không tốt trong lòng, Dung Dung khẳng định tức giận!

"Chào các vị, tôi là đạo diễn 《Chước Tâm》, tôi họ Lương."

"Chào Lương đạo." Mấy người Tô Dung chào hỏi.

Lương đạo gật gù đầu, "Vị này chính là Thẩm Ngự Dương đóng vai nam chính Vân Ngôn, tin tưởng các cô đều biết."

"Thật sự là Thẩm Ngự Dương!" Khóe miệng Khương Lê nhếch lên, đôi mắt nhìn Thẩm Ngự Dương tỏa sáng.

Tô Dung rũ mắt, ở trong lòng mắng Khương Lê.

Đó là bạn trai của cô được không?

Thẩm Ngự Dương lại không phải tiểu cá khô! Đôi mắt Khương Lê cô sáng lên cái gì?

Hừ hừ o(╯^╰o#)

Tô Dung ở trong lòng chửi thề một trận, cuối cùng đã bay lên đến "Đều là do Thẩm Ngự Dương lớn lên đẹp như vậy!"

"Tôi rất muốn cùng Thẩm ảnh để đáp diễn a! Nếu có thể giành được nhân vật Thanh Thiên này, sẽ là lần diễn cảnh thân mật đầu tiên của Thẩm ảnh để xuất đạo tới nay, tám tác!"

Khương Lê và Hoàng Đại Đại rất thân thiết, thanh âm nói chuyện cũng như là từ cổ họng chui ra tới.(nói thầm thì, nhỏ tiếng)

Nhưng có tình lổ tai Tô Dung, lại gặp được vấn đề có quan hệ với Thẩm Ngự Dương, rất nhạy bén.

Bạn trai của mình bị một cô gái khác nhớ thương như vậy, mặc cho là ai trong lòng cũng sẽ không dễ chịu!

Tô Dung nhấp môi, hai tay nắm chặt, cô nhất định phải cố gắng, giành được vai Thanh Thiên này!

Kỳ thật không ngừng là Khương Lê, nơi này ngoại trừ Tô Dung nắm vị kia đều muốn tận lực leo lên Thẩm Ngự Dương. Mà sau khi Lương đạo tuyên bố nam chính là Thẩm Ngự Dương, cố ý không nói gì, chỉ vì để quan sát thần sắc sáu người.

Hoặc nhiều hoặc ít, mỗi người trong mắt đều có một ít kinh hi.

Chỉ ngoại trừ Tô Dung, gần như là không hề dao động.

Lương đạo không khỏi nhìn Tô Dung thêm vài lần.

Bất quá nếu là Tô Dung biết ý tưởng trong lòng Lương đạo, nhất định sẽ cảm thấy dở khóc dở cười, cô thật sự chỉ là bởi vì có người nhớ thương bạn trai cô mới có thể như vậy!

Xem qua biểu tình vài vị nữ diễn viên, Lương đạo tiếp tục nói, "Các vị hẳn là đều biết, hôm nay thử kính là vì Thanh Thiên chuẩn bị."

"Tôi có thể minh xác nói cho mọi người, Thanh Thiên nhân vật nữ số 2 này thậm chí so với nữ chính càng quan trọng một ít, trước khi thử kính, mỗi người các cô đều nhận được một đoạn cốt truyện 《Chước Tâm》, tin tưởng các cô đều đã luyện tập qua."

Biểu tình trên mặt Lương đạo, có thể dùng hòa ái để hình dung, nhưng hoàn toàn sai lầm.

Khương Lê chính là người đứng mũi chịu sào, "Xin chào Lương đạo, tôi là Khương Lê, tôi rất nghiêm túc nghiền ngẫm đoạn cốt truyện qua tay này, tôi tự tin nhất định có thể trở thành Thanh Thiên."

"Còn có tôi!" Hoàng Đại Đại không cam lòng yếu thế, theo sát sau đó, "Lương đạo, tôi cũng rất nghiêm túc xem qua cũng thử diễn qua."

Hoàng Đại Đại nói xong, Khương Lê liền trừng mắt nhìn cô.

Hoàng Đại Đại lại không cam lòng yếu thế, trừng qua lại.

Tổng Từ và Trương Thu Thu thần sắc tuy rằng có chút biến hóa, lại không có mở miệng.

Lấy danh hiệu "Lương quái tài"* ở trong giới của Lương đạo, thời điểm ông thử kính nữ diễn viên, hẳn là không phải phương thức này mới đúng.

*có tài nhưng tính tình cổ quái.

Lâm Tiểu Thi trước sau nhìn thẳng, cũng không tham dự.

Tô Dung còn lại là chuẩn bị yên lặng xem diễn biến này, rốt cuộc cô cũng không quen biết ai, vẫn là không cần mạnh mẽ xuất đầu chọc người khác để ý.

Lương đạo cười tủm tỉm, ánh mắt dừng ở trên người Khương Lê và Hoàng Đại Đại, "Nếu hai người các cô có tự tin như vậy..."

Hai người Khương Lê trông mắt tỏa sáng, chỉ còn chờ câu nói xuống.

Lương đạo bỗng nhiên thay đổi thần sắc, "Hai vị mời trở về đi, hai người các cô không thích hợp Thanh Thiên."

"A?" Biểu tình hai người nháy mắt cứng đờ, mặt mày suy sụp, "Tại sao a?"

Lương đạo rất không kiên nhẫn xua xua tay, "Nói các cô không thích hợp chính là không thích hợp, đâu ra như vậy nhiều lý do!"

"Không phải Lương đạo, chúng tôi..."

"Trợ lý Mai, mời hai vị đi ra ngoài đi!"

Mai Thanh lạnh mặt mở cửa, "Hai vị mời đi, không cần nháo đến mắt mặt."

Hai người Khương Lê nhìn nhau, ánh mắt đạo qua một vòng trên người mọi người, thấy không có ai chịu nói chuyện, lúc này mới rũ đầu, cả người ủ rũ đi ra ngoài cửa.

Chờ sau hai người họ đi ra ngoài, dư lại bốn người vài phút vẫn chưa hoàn hồn.

Này cũng quá ngoài dự đoán.

Còn không có bắt đầu, cũng đã kết thúc, đây là tại sao?

Lương đạo nhìn thoáng qua Mai Thanh, Mai Thanh gật gật đầu, đi ra ngoài.

Không qua mấy phút, Mai Thanh trở về, trên tay còn nhiều một chồng giấy.

Lương đạo tiếp nhận giấy trên tay Mai Thanh, cầm trong tay quơ quơ, "Nơi này, chính là nội dung các cô thư kính."

Cái gì?

Tất cả mọi người sững sốt.

Lương đạo chậm rãi đi đến bốn người, sau đó duỗi thẳng tay, đem giấy đưa tới trước mặt mấy người, "Rút đi, rút đến cái gì liền diễn cái đó, đương nhiên, không nhất định là Thanh Thiên u~"

Lương đạo nói xong, còn nghịch ngợm chớp chớp mắt đối với họ.

Bốn người: "....."

Chắc, thật là ác thú vị a!

Tô Dung nhìn thoáng qua Thẩm Ngự Dương, thấy khóe môi anh câu lấy cười, nhẹ nhàng gật đầu với cô.

Tô Dung hít sâu một hơi, tùy tay rút một tấm ra.

"Được, cho các cô thời gian chuẩn bị mười phút."

Lương đạo nói xong xoay người trở về vị trí của mình.

Bốn người Tô Dung chia nhau mở ra, từng người nhìn nội dung trên giấy chính mình.

"Hô!" Tô Dung đột nhiên ra tiếng, hấp dẫn tới mọi người ghé mắt nhìn lại.

"Không, không có việc gì." Tô Dung giật nhẹ khóe miệng, xấu hổ cười cười.

Một lần nữa đem ánh mắt đặt trên giấy, ngón tay Tô Dung gần như muốn nhào tờ giấy này.

Tô Dung giơ tay che mặt, trong đầu lại nhảy ra bốn chữ kia trên giấy.

【 Câu dẫn Văn Ngôn. 】

Tác giả có lời muốn nói: Nhuyễn Đường: A! Vì chúc mừng chương sau Dung Dung muốn cùng Thẩm ảnh để phối hợp diễn, chương này sẽ gửi bao lì xì đến2 bình luận trước khi cập nhật vào ngày mai ~~~ cũng không biết.... Ách.... Có tiêu tiền nữ lý ta hay không...QAQ

Bạn đang đọc truyện *Chú Nhà Tôi Là Ảnh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Tô Dung thật sự rất muốn hỏi Lương đạo một chút, lúc ra đề mục thì ông đang nghĩ cái gì, thật là không phụ cái danh hiệu "Lương quái tài" này!

Thẩm Ngự Dương vẫn luôn âm thầm chú ý Tô Dung, thấy sắc mặt cô thay đổi thiếu chút nữa không nhịn được muốn tiến lên hỏi một chút cô làm sao vậy.

Thẩm Ngự Dương cũng rất tò mò, Lương đạo rốt cuộc ra đề mục gì, nhìn mọi người xung quanh hiện lên kinh ngạc, hẳn là cũng không biết sẽ lâm thời thay đổi đề mục thư kính.

Rất nhanh, thời gian mười phút liền tới rồi.

Lương đạo vỗ vỗ tay, "Các vị hẳn là không sai biệt lắm đi!"

Tổng Từ, Trương Thu thu, Lâm Tiểu Thi gần như là đồng thời gật đầu, Tô Dung chần chờ hai giây, cũng gật gật đầu.

Lương đạo bỗng nhiên cười, trong đầu của Tô Dung, chỉ nghĩ tới một cái từ, 【 từ ái 】【

"Tới, thu đề mục của từng người lại, Lâm Tiểu Thi làm người đầu tiên đi."

Lâm Tiểu Thi gật gật đầu, ba người còn lại lui ra phía sau, "Chào Lương đạo, tôi là Lâm Tiểu Thi, tôi bóc trứng đề mục là..."

"Từ từ." Lương đạo kêu ngừng lại, "Thực tiếp bắt đầu, không cần nói cho chúng tôi cô bóc được cái gì."

Lâm Tiểu Thi khựng lại, không nói cho mọi người? Vậy chẳng phải là làm cho bọn họ đoán? Lâm Tiểu Thi nghĩ nghĩ đề mục của mình, có chút khó.

Nhưng đề mục chính là đề mục, cũng có khả năng những người khác còn muốn khó hơn cô.

Lâm Tiểu Thi bắt đầu.

Ánh mắt cô bỗng nhiên trở nên kinh hoàng, ngã xuống đất, đôi tay vòng ở sau người, ra sức giãy giụa, trên mặt lộ vẻ phần nộ."Tao sẽ không nói cho mày lão đại ở đâu! Có giỏi mày liền giett tao!"

"Được rồi, dừng lại."

Lâm Tiểu Thi đột nhiên ngẩng đầu, "Lương đạo?"

Lương Đạo xua xua tay, "Đứng lên đi, đã đủ rồi."

Lâm Tiểu Thi vâng một tiếng, trong mắt che kín nghi hoặc, chỉ như vậy hai câu Lương đạo liền nói đủ rồi?

"Người tiếp theo, Tống Từ."

Đề mục của Tống Từ liên quan đến Thanh Thiên, là cảnh trận quyết đấu cuối cùng của Thanh Thiên cùng cảnh sát Vân Ngôn, cánh tay phải của cô vuron, tay trái nắm lấy tay phải, rõ ràng là trên tay có sủng, ánh mắt Tống Từ ẩn nhẫn, hàm chứa không tha, ngón trỏ bóp lấy cò hơi hơi run rẩy, tỏ rõ chủ nhân nội tâm giãy giụa.

Đoạn này tuy rằng không có lời kịch, nhưng yêu cầu dựa ánh mắt, hành vi cử chỉ để biểu hiện, so với Lâm Tiểu Thi khó khăn lớn một chút.

Ngay sau đó là Trương Thu Thu, cô là vai thứ, yêu cầu biểu hiện ra tâm tình phức tạp khi Vân Ngôn biết thân phận của Thanh Thiên.

Sau khi ba người biểu diễn, Lương đạo thật sự kinh ngạc, "Tôi chỉ đưa ra hai nhân vật có quan hệ với Thanh Thiên, vậy mà lại bị bóc được cả hai! Thật là ý trời a!"

Lâm Tiểu Thi & Trương Thu Thu:.....

Nên nói là các cô xui xẻo sao?

Lương đạo nhìn về phía cuối cùng Tô Dung, "Hai nhân vật không liên quan đều được bóc, tin rằng trên tay Tô Dung nhất định là cốt truyện của Thanh Thiên."

"Đúng vậy." Tô Dung hơi có chút xấu hổ gật nhẹ khoe miệng, nhìn về phía Thẩm Ngự Dương, "Có thể mời Thẩm ảnh đế hỗ trợ đáp diễn một chút không? Cái đề mục này của tôi.. Một người thật diễn không được."

"Ồ? Cốt truyện một người diễn không được?" Tay Lương đạo nâng cằm chính mình, làm như đang hỏi tường lại đề mục ông đã ra.

Ước chừng mười giây, Lương đạo bừng tỉnh đại ngộ, "A! Là cái cốt truyện kia a!"

"Cái nào?" Dương Tất bỗng nhiên ra tiếng, ông ta thật đúng là khá tò mò.

Lương Đạo chỉ là cười, "Chính là cái kia."

Dương Tất:..... Chắc, thật là ác thú vị!

Người ở đây người đều cảm thấy Tô Dung nhờ Thẩm Ngự Dương hỗ trợ đáp diễn, thực sự không phải một hành động sáng suốt.

Thẩm Ngự Dương là ảnh đế, nếu anh tiến vào trạng thái của nhân vật, sợ là khí thế trên người sẽ áp Tô Dung.

Mai Thanh do dự, muốn khuyên Tô Dung một chút hay không, rốt cuộc cô nhìn Tô Dung rất thuận mắt.

Nhưng lúc này, Thẩm Ngự Dương cũng đã từ chỗ ngồi đứng lên đi đến chỗ Tô Dung.

Anh không có chần chờ, trực tiếp đi đến trước mặt Tô Dung, rũ mắt nhìn cô, trong mắt mang theo ý cười.

Tô Dung lui về phía sau một bước, giữa đầu nhìn anh, "Muốn làm phiền Thẩm ảnh đế, cảm ơn ngài hỗ trợ."

Tô Dung đem từ "Ngài" này, nghiêng thật nặng.

Thẩm Ngự Dương nghe được ra cảm giác cô nghiêng răng nghiêng lợi, không khỏi bật cười.

Cái nụ cười này, mấy người Tống Từ gần như nhìn ngây người, "Trời ạ! Thẩm ảnh đế cư nhiên cũng sẽ cười như thế!"

Lương đạo một bên nhướn mày, đây là hấp dẫn a!

Lương Đạo há mồm, vừa định kêu bắt đầu, Tô Dung cũng đã động.

Tô Dung hôm nay không có trang điểm. Trước khi đi đổi sang một chiếc váy trắng, mặt trên còn thêm hoa cúc vàng nhạt, chân đi giày vải bạt, khí chất cả người sạch sẽ, như cô gái nhà bên làm người ta thích ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Tô Dung lui về phía sau một bước, đối với Thẩm Ngự Dương chớp chớp mắt, "Anh thích em sao?"

Thẩm Ngự Dương một giây nhập diễn, ánh mắt phức tạp nhìn cô, không có lên tiếng.

Đây là khi Vân Ngón bị thương được Thanh Thiên mang về nhà, sau khi ở chung một đoạn thời gian, cảnh Thanh Thiên đâm thủng bầu không khí ái muội giữa hai người.

Cũng là một trong số hai cảnh thân mật trong toàn bộ phim.

Thanh Thiên cười khê, khoe môi gọi lên, lại mang theo một tia chua xót.

Cô đi về phía trước nửa bước, tới gần Vân Ngón, sau đó nâng cánh tay lên, hai ngón tay mềm yếu như không có xương đặt trên bả vai Vân Ngón, gây tiếp theo, Thanh Thiên cúi người, đem đầu dựa vào ngực anh, rầu rĩ nói, "Anh thật sự không thích em sao?"

Trong lúc nói chuyện, một bàn tay của Thanh Thiên từ vai anh xuôi xuống đến ngực, ngón tay trên ngực anh vẽ vòng tròn.

"Thật sự, không thích em sao?" Thanh Thiên ngẩng đầu, nhúu mày, mắt chứa ỳ khuất.

Hầu kết Vân Ngón khê nhúc nhích, đông cứng quay đầu đi, "Buông ra."

Thanh Thiên nghe lời buông anh ra, cúi đầu, bộ dáng thực mất mát.

Ánh mắt rơi xuống bàn tay anh vô thức nắm chặt lại, Thanh Thiên cau môi cười.

Bỗng nhiên, Thanh Thiên ngẩng đầu, dùng sức đẩy Vân Ngón một phen.

Vân Ngón đột nhiên không kịp phòng ngừa, lui về phía sau hai bước vừa vịn ngồi ở trên ghế.

Thanh Thiên đè bả vai Vân Ngón lại, chân dài vừa nhấc, ngồi ở trên đùi Vân Ngón.

Vân Ngón:...???

Thanh Thiên không cho Vân Ngón cơ hội hoàn hồn, ngón trở tay phải câu trên cằm Vân Ngón, khiến cho anh ngược mắt đối diện với ánh mắt của cô, Thanh Thiên cúi người tới gần Vân Ngón, hơi thở ấm áp phả vào trên mặt Vân Ngón.

Cô nhả khí như lan, "Anh không thích em? Nhưng mà..."

Thanh Thiên kéo dài ngữ điệu, "Em thích anh a ~ làm sao bây giờ đây?"

Theo "Đây" giọng nói rơi xuống, môi Thanh Thiên đến gần Vân Ngón, thoạt nhìn giống như là muốn hôn anh.

Tô Dung ngừng lại khi cách môi Thẩm Ngự Dương còn có 1cm, nhưng ngón tay câu ở cằm anh lại theo hầu kết chậm rãi trượt xuống.

Ánh mắt Thanh Thiên chuyên chú nhìn anh, ngón tay hoa đến trên nút áo sơ mi, thông thả cởi ra.

Ngón tay tinh tế trắng nõn cởi nút áo của người đàn ông, đầu ngón tay làm như không cần thận xẹt qua làn da của người đàn ông dưới lớp áo sơ mi.

Vân Ngón rũ mắt, nhìn cô gái rõ ràng đang dùng ánh mắt lên án anh vô tình, trên tay lại làm động tác cùng ngoài miệng tương phản, cười nhẹ ra tiếng.

Vân Ngón nâng tay lên, một bàn tay đặt ở sau đầu Thanh Thiên.

Ở dưới ánh mắt kinh ngạc của Thanh Thiên, trên tay Vân Ngón dùng sức, đem mặt Thanh Thiên vốn cách anh rất gần ấn càng gần một ít.

Vân Ngón cau môi, trầm thấp thanh âm vang lên, "Không phải nói, thích ta sao? Như thế nào không thân xuống dưới? Ân?"

Thanh Thiên sùng sốt, Vân Ngón tăng lực trên tay, cô chỉ cảm thấy đầu của nhào về phía trước một chút, môi liền đụng phải mềm mại, ấm áp... Môi của anh.

"Tốt! Ha ha ha ha, phi thường tốt!" Tiếng vỗ tay của Lương đạo vang lên, kéo Tô Dung và Thẩm Ngự Dương bùng tỉnh, cũng đồng thời làm những người khác phục hồi tinh thần lại.

"A! Hôn rồi!" Tống Từ thất thanh kinh hô, ngay sau đó gờ tay che miệng lại, trong mắt toàn là ảo não, làm như đang trách miệng chính mình quá nhanh.

Tiếng Tống Từ la lớn lên, bỗng nhiên liền đem tầm mắt của mọi người dời đi.

Thẩm Ngự Dương và Tô Dung? Hôn rồi!

Lương đạo nhướn mày cười, "Thảm ảnh đế, này đều kết thúc, cậu sao còn không buông Tô Dung ra a?"

Tô Dung ngăn ra, ngay sau đó mặt đỏ từ trên người Thẩm Ngự Dương xuống dưới, "Cảm ơn Thẩm ảnh đế hỗ trợ, nhiều có đắc tội."

Thẩm Ngự Dương từ ghế trên đứng lên, thông thả ung dung đem nút áo bị Tô Dung cởi bỏ gài lại, tiện đà hơi hơi khom lưng, xoa nhẹ hai cái trên đầu Tô Dung, "Cô gái nhỏ có tiềm lực, tiếp tục nỗ lực."

Tô Dung gật gật đầu, không dám nhìn ánh mắt mấy người bên cạnh.

Thẩm Ngự Dương nghiêng đầu tiến đến bên tai Tô Dung, đem thanh âm dè dặt, "Bảo bối, buổi tối về nhà chúng ta tiếp tục diễn!"

Thẩm Ngự Dương nói xong liền đứng thẳng người, xoay người trở về vị trí nguyên bản của anh.

Lương Đạo và Mai Thanh cũng lần lượt ngồi.

Vài người ngồi thảo luận, Tô Dung liền đi tới chỗ mấy người Tống Từ ngồi xuống, chờ kết quả.

Tô Dung nghĩ đến vừa rồi Thẩm Ngự Dương ở trước mặt mọi người hôn cô, không tự giác nhấp môi dưới.

"U ~ đây là đang dư vị đi, bắt quá lại nói tiếp a, cô cũng không xem như hôn môi, nhiều lắm xem như chạm một chút mà thôi." Tống Từ liếc Tô Dung một cái, "Tô tiểu thư, cô cũng

không nên bởi vậy liền tồn cái tâm tư gì đó không nên có a."

Tô Dung ngược mắt nhìn về phía Tổng Từ, nhìn thấy đáy mắt cô ta hiện lên một tia ghen ghét.

Tô Dung cười cười, đang muốn mở miệng, Trương Thu Thu lại đẩy Tổng Từ một phen, "Đừng nói lung tung."

Tổng Từ dùng sức "Hừ" một tiếng, giật giật thân thể, chuyển hướng Trương Thu thu.

Tô Dung bỗng nhiên nghĩ đến một câu, "Ghen ghét khiến người mất đi lý trí", đại khái nói Tổng Từ bây giờ đi.

"Các vị, có kết quả." Mai Thanh hô một câu, làm mấy người Tô Dung đưa ánh mắt qua.

Lương đạo cầm trên tay một tờ giấy, trên mặt viết tổng hợp những lời binh có quan hệ với bốn người các cô.

"Đầu tiên đã bốn vị vất vả, tiếp theo vai Thanh Thiên của《Chước Tâm》, trải qua thảo luận, chúng tôi quyết định chọn Tô Dung tiểu thư."

"Không công bằng! Dựa vào cái gì là cô ta!" Lương đạo nói mới khó khăn lắm nói xong, Tổng Từ đã "Tạch" một cái đứng lên.

Ngực cô phập phồng kịch liệt, rõ ràng tức đến thở không được.

Tổng Từ chỉ vào Tô Dung, lời nói lại là nói với mấy người Lương Đạo, "Cô ta có Thẩm ảnh để hỗ trợ phụ cho vai chính, thành tích khẳng định so với chúng tôi tốt hơn! Hơn nữa cô ta khảo đề còn đơn giản như vậy! Chúng tôi đều khó hơn so với cô ta!"

Lương đạo trầm mặt, "Tổng Từ tiểu thư, sự chuyên nghiệp của cô ở nơi nào?"

Mặt Tổng Từ "Bá" một chút liền trắng bệch, "Lương đạo..."

Mai Thanh đứng lên, lạnh mặt, "Tôi lấy thân phận biên kịch《Chước Tâm》thông tri ba vị, các cô cũng không thích hợp diễn nhân vật Thanh Thiên này, mời trở về đi."

Trương Thu Thu cùng Lâm Tiểu Thi gật gật đầu, đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài.

Trước khi đi, Trương Thu Thu còn kéo Tổng Từ một phen.

Tổng Từ đi được vài bước, bỗng nhiên dừng lại, xoay người lao về phía Tô Dung đánh tới, "Tô Dung! Cô là cái đồ tiện nữ!"

- -----

Tác giả có lời muốn nói: Cái kia, các người cũng biết không thể viết quá mức ha! Ta liền hàm súc một chút, (π[∕] ^ ∖ π)

Bạn đang đọc truyện *Chú Nhà Tôi Là Ảnh Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Động tác của Tổng Từ diễn ra nhanh chóng và quyết liệt, móng tay sắc nhọn đánh thẳng đến mặt Tô Dung.

Mọi người ở đây cũng không ai nghĩ tới, Tổng Từ cư nhiên sẽ thẹn quá thành giận, trực tiếp động thủ.

"Tổng Từ cô dám!" Thẩm Ngự Dương khẽ quát một tiếng, lập tức đi đến chỗ Tô Dung, mấy người Lương đạo cũng đồng thời đứng lên.

Tô Dung bị Tổng Từ điên cuồng, bị cô ta dữ tợn hoảng sợ, nhưng mắt thấy Tổng Từ đã nhào tới, Tô Dung theo bản năng về phía sau lui một bước.

Cảnh tượng Tô Dung bị Tổng Từ cào mặt không có xuất hiện.

Cảnh tượng Tổng Từ và Tô Dung xé rách nhau cũng không có xuất hiện.

Chỉ có "Bùm" một cái, "A" một tiếng, rõ ràng truyền vào lỗ tai mỗi người.

Chân trái Tổng Từ vướng chân phải, ngã nhào trên mặt đất, cảm trực tiếp hôn mặt đất, thậm chí tiếng kêu đau đều phát không ra.

Di?

Tô Dung chớp chớp mắt, diễn biến này không đúng rồi!

Mà chỉ trong vài giây, Thẩm Ngự Dương đã đến trước mặt Tô Dung, che cô ở phía sau, lui hai bước, để phòng nhìn Tổng Từ.

Đầu Tổng Từ trống rỗng ba giây mới dần dần phục hồi tinh thần lại.

Tại sao lại như vậy?

Cô ta muốn nhân lúc Tô Dung chưa kịp phòng ngừa đánh lại, nhưng kết quả lại là chính cô ta tự ngã như chó ăn phân?

Đôi tay Tổng Từ chống lên mặt đất, miễn cưỡng bò lên, sắc mặt đã khó coi đến mức tận cùng!

Mới vừa ngẩng đầu, liền thấy Thẩm Ngự Dương dùng ánh mắt nhìn chăm chăm cô như nhìn kẻ thù.

Tống Từ vẫn luôn rất hy vọng Thẩm Ngự Dương có thể liếc nhìn cô ta một cái, hôm nay Thẩm Ngự Dương rút cuộc cũng nhìn cô ta, còn không ngừng liếc mắt một cái, nhưng Tống Từ lại chỉ muốn khóc.

Tống Từ che lại cằm mình, nước mắt lưng tròng, nhìn qua thực đáng thương, "Thắm ảnh đế, đều do Tô Dung tôi mới có thể ngã."

Tô Dung nghe xong Tống Từ nói đã bị tức đến cười.

Cho tới nay, hình tượng Tống Từ ở trước mặt công chúng đều là ưu nhã hào phóng, rất hiểu chuyện.

Phim truyền hình Tống Từ diễn, danh tiếng cũng không tồi, tuy nói so không được minh tinh hạng nhất, lại cũng coi như là tiểu hoa lưu lượng.

Nhưng mà hôm nay Tống Từ làm một phen, hoàn toàn điên đảo hình tượng của cô ta tạo dựng ở trước mặt công chúng.

Thậm chí Trương Thu Thu cùng Lâm Tiểu Thi đều sợ ngây người.

Đây vẫn là Tống Từ sao?

Tô Dung thật cẩn thận vươn tay, tìm được bên hông Thẩm Ngự Dương,捏 một phen, "Anh gây ra đào hoa, hừ!"

"Ai ai, vợ à, bảo bối, nhẹ chút, đau!" Thẩm Ngự Dương hơi hơi nghiêng người, dùng thanh âm chỉ có một người Tô Dung có thể nghe được bắt đầu bán thảm, "Tống Từ này đầu óc có bệnh, bảo bối em không thể tính trên đầu anh a!"

"Hừ hừ, ai kêu cô ta thích anh!"

"Dung Dung, bảo bảo, anh sai rồi o(∩____∩)o!" Theo Thẩm Ngự Dương, bất luận ai đúng ai sai, anh nhận sai trước chuyện này tuyệt đối không sai!

Mất thấy Thẩm Ngự Dương càng ngày càng có xu thế, Tô Dung vội vàng dùng tay đẩy đẩy anh, để anh phía trước.

Thẩm Ngự Dương nhỏ giọng nói, "Vây em không được giận anh."

"Được được được, không giận anh!"

Tô Dung dỗ anh hai câu, "Ai nha, Tống Từ người ta còn cùng anh nói chuyện kia ~"

Lúc Thẩm Ngự Dương một lần nữa chuyển qua, trên mặt đã không có bất luận biểu cảm gì dư thừa.

Tô Dung cảm khái, ảnh đế chính là ảnh đế!

Tống Từ còn đang oán oán nói, "Thắm ảnh đế, anh hẳn là có thể nhìn ra, Tô Dung chính là cái tiểu tiện nhân, nói cách khác, cô ta như thế nào sẽ tìm anh đáp đền?"

"Thắm ảnh đế, anh không thể bị cô ta lừa a, cô ta chỉ là muốn kết quan hệ với anh mà thôi."

"Thắm ảnh đế..."

"Đủ rồi!" Thẩm Ngự Dương cau mày, chặn Tống Từ nói, "Tô Dung muốn thế nào tôi không rõ ràng lắm, nhưng tôi biết cô nhất định là không có ý tốt."

Tiếng của Tống Từ đột nhiên im bật.

Cô ta không thể tin được, Thẩm Ngự Dương cư nhiên sẽ dùng khẩu khí nặng nề như thế nói chuyện!

Trong mắt Thẩm Ngự Dương để lộ ra một tia không kiên nhẫn, trực tiếp lấy điện thoại ra gọi cho Lăng Trạch.

"Anh Lăng, là em, về sau chỉ cần là liên quan với Tống Từ, chúng ta đều cự tuyệt."

"Đúng vậy, nhân phẩm không được."

"....."

"Ừm, trở về em sẽ kỹ càng tỉ mỉ nói với anh."

"Được, cúp trước."

Sau khi Thẩm Ngự Dương cúp điện thoại, còn phát phát tay với Tống Từ, "Vừa lòng sao? Tống Từ tiểu thư!"

Thẩm Ngự Dương nói xong nhìn thoáng qua Lương đạo.

Sắc mặt Lương đạo cũng cực kỳ khó coi.

Kể từ khi ông làm đạo diễn đến bây giờ, ông còn chưa từng gặp được diễn viên nào bởi vì thù kính không được còn muốn làm thương tổn người khác!

Thật thật là làm ông mở rộng tầm mắt a!

"Tống Từ tiểu thư, hy vọng về sau ở hiện trường thù kính của tôi, cũng hoặc là tác phẩm hợp tác đều không cần nhìn thấy bóng dáng của cô."

Mai Thanh nhưng thật ra cười ra tiếng, "Người này không được tuyển nhân vật thật đúng là không phải không có nguyên nhân, chắc, thật đủ đáng sợ, Lương đạo, chúng ta đi trước đi, sợ trong chốc lát có người a, lại bắt đầu nổi điên."

Lương đạo gật gật đầu, "Thắm ảnh đế, Tô Dung, chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm đi."

"Được." Thẩm Ngự Dương gật gật đầu, lấy lại tinh thần, "Ý Tô tiểu thư?"

Tô Dung khẽ cười một tiếng, "Từ chối thì bất kính."

Đoàn người trước sau ra phong 6303, Trương Thu Thu cùng Lâm Tiểu Thi cũng chỉ chân chữ một lát, liền cũng rời đi.

Toàn bộ phòng 6303, chỉ còn lại có một người Tống Từ đứng ngáy ngốc ở chỗ đó.

Trước sau bất quá hơn hai giờ, tại sao liền biến thành như vậy?

Đáng tiếc, không có người sẽ trả lời cô ta.

Chầu này cơm, Lương đạo làm ông chủ mời khách.

Trương Cách Thiên làm thời có việc, đi trước một bước, dư lại đó là Thẩm Ngự Dương, Tô Dung, bên kia là Lương Đạo, Mai Thanh, Dương Tất, chị Kiều không có đi theo, chỉ là dặn dò Tô Dung uống ít rượu.

Lương đạo trước đó đã đặt phòng, sau khi họ tới, đồ ăn liền bắt đầu.

Tô Dung vốn định cách Thẩm Ngự Dương xa một chút, nhưng cố tình Lương đạo và Mai Thanh ồn ào, một hai phải cô và Thẩm Ngự Dương ngồi cùng nhau, mỹ danh rằng là làm hai người bồi dưỡng một chút cảm tình trước.

Tô Dung trong lòng chửi thầm, bồi dưỡng cảm tình cũng nên là nữ chính cùng nam chính, cô là một cái nữ số 2 cùng nam chính....

Bất quá nghĩ lại ngẫm lại, nếu thật là để nữ chính cùng Thẩm Ngự Dương bồi dưỡng cảm tình, trong lòng cô nhất định sẽ ghen muốn chết.

Nghĩ như vậy, Tô Dung cũng liền thuận theo tự nhiên.

Tóm lại có một ngày, cô và Thẩm Ngự Dương yêu nhau sẽ công khai.

Rượu quá ba tuần, Tô Dung cảm giác hơi say, ánh mắt bắt đầu mờ mịt lên, nhưng rất ngoan, chỉ là ngồi ở trên ghế nhìn đồ ăn trên bàn.

"U, Tô Dung đây là uống nhiều quá đi?" Mai Thanh ngồi đối diện Tô Dung, nhìn bộ dáng hai má đỏ bừng của Tô Dung, không khỏi cười ra tiếng.

Thẩm Ngự Dương giờ tay xoa xoa đầu Tô Dung, sau đó dùng một cái tay khác bưng ly nước trước mặt Tô Dung đưa tới bên miệng cô, nhẹ giọng dỗ cô, "Ng ngoan, uống chút nước mát ong."

Tô Dung nắm lấy tay của Thẩm Ngự Dương, cúi đầu uống lên hai hớp.

Mấy người Lương đạo không rên một tiếng, cứ như vậy yên lặng nhìn Thẩm Ngự Dương.

Uống qua nước mát ong, Thẩm Ngự Dương đem Tô Dung ôm vào trong lòng ngực, "Nghỉ một lát, chờ một chút chúng ta liền trở về."

Tô Dung ở trong lòng ngực Thẩm Ngự Dương tìm cái tư thế thoải mái ngủ, hai tay vòng qua eo Thẩm Ngự Dương, sau đó giao thiệp ở phía sau anh.

Thẩm Ngự Dương ngược mắt nhìn nhìn Lương Đạo, "Hu" một tiếng, "Lương đạo, không bằng chúng ta lần sau lại uống?"

Lương đạo vừa định gật đầu, Mai Thanh ở dưới bàn nhéo Lương Đạo một phen, "Thẩm ảnh đế, ngài cùng Tô Dung đây là..."

Thẩm Ngự Dương cười ôm Tô Dung càng chặt một ít, "Đây là bạn gái của tôi."

"Thì ra là thế." Trong mắt Mai Thanh toàn là thần sắc hiểu rõ, "Xem ra người Thẩm ảnh đế để cừ lại đây thử kính, là Tô Dung không thể nghi ngờ."

"Đúng vậy." Thẩm Ngự Dương đem ly nước Tô Dung uống qua đưa đến bên môi mình, uống một hơi cạn sạch.

Sau khi đặt cái ly ở trên bàn, Thẩm Ngự Dương đỡ Tô Dung đứng dậy, "Lương đạo, biên kịch Mai, Dương phó đạo, Tô Dung uống nhiều quá, tôi đưa cô ấy về trước, chúng ta hẹn lại lần sau."

"Được được được, Thẩm ảnh đế các anh đi thôi." Lương Đạo cười tùm tùm vẫy vẫy tay.

Thẩm Ngự Dương đối mặt với hai người khác gật gật đầu, sau đó kéo cánh tay Tô Dung qua, để cô ôm lấy cổ anh.

Một cánh tay Thẩm Ngự Dương ôm eo Tô Dung, một cái tay nâng lấy chân cô, trên tay dùng sức, hai chân Tô Dung quấn lấy eo Thẩm Ngự Dương, Thẩm Ngự Dương đỡ cô, đi ra ngoài cửa.

Lương đạo chờ thân ảnh Thẩm Ngự Dương biến mất, lúc này mới cùng Dương Tất và Mai Thanh nói, "Nhìn không ra Thẩm ảnh đế cũng sẽ yêu đương."

Mai Thanh cùng Dương Tất đồng thời cười ra tiếng, "Lương Đạo sợ là đang chờ đợi từng ngày đến ngày khởi động máy đi."

"Ha ha ha, bị các cậu đã nhìn ra a, điện ảnh khởi động máy, Thẩm ảnh đế và bạn gái cùng nhau đóng phim, ngẫm lại đều cảm thấy có ý tứ a!

Dương Tất & Mai Thanh: "....." Chậc, ác thú vị a!

Thẩm Ngự Dương biết hôm nay sẽ uống rượu, trước tiên nói cho Lăng Trạch phải tài xế lại đây.

Chờ chân chính đưa Tô Dung về đến nhà, đã hơn 10 giờ tối.

Một đường này, Tô Dung ôm Thẩm Ngự Dương không có buông tay, khi thì cười cười, khi thì ghen ngào ra tiếng, làm Thẩm Ngự Dương dở khóc dở cười.

Cô gái nhỏ này, uống say thế mà sẽ là như này, nhưng thật ra ra ngoài dự kiến của anh.

Tô Dung nói không hề có logic, nghĩ đến cái gì liền nói cái đó.

Trong chốc lát ôm Thẩm Ngự Dương kêu ba ba, trong chốc lát ôm anh kêu ca ca.

Trong chốc lát nói muốn anh, trong chốc lát cảm ơn anh, đến cuối cùng, Thẩm Ngự Dương đã vô pháp phân tích Tô Dung đến cuối cùng muốn biểu đạt ý gì.

Thẩm Ngự Dương đem Tô Dung đặt ở trên giường, sau đó lấy khăn lông vắt nước ẩm, ngồi ở mép giường lau mặt cho Tô Dung.

Thời điểm Thẩm Ngự Dương lau tay, Tô Dung tỉnh lại.

Tô Dung xoa xoa đầu, nửa hép mắt, "Thẩm Ngự Dương..."

Thẩm Ngự Dương cúi môi, đem khăn lông đặt ở đầu giường, sau đó ngồi ở bên cạnh Tô Dung, cánh tay vòng qua bả vai cô, để cô dựa vào đầu vai anh, hai tay thế tay cô giúp cô xoa đầu, "Tỉnh?"

"Ừm..." Tô Dung thoải mái râm rì một tiếng, làm nũng với Thẩm Ngự Dương, "Đầu đau quá ~"

"Anh giúp em xoa xoa, em ngủ đi." Thanh âm Thẩm Ngự Dương mềm nhẹ, như là dỗ dành trẻ em.

Tô Dung nhắm hai mắt, hô hấp dần dần đều đặn.

Thẩm Ngự Dương không tiếng động cười, có em ở bên người, thật tốt.

"Thẩm Ngự Dương..." Tô Dung lẩm bẩm một câu.

Thẩm Ngự Dương thuận miệng theo tiếng, "Ừ?"

Theo tiếng qua đi, Thẩm Ngự Dương lại cười chính mình, Tô Dung cho dù là ngủ say khi vô ý thức nói mớ, anh nghe cũng cảm thấy rất hay.

Thẩm Ngự Dương nghiêng đầu, khẽ hôn lên mi tâm của Tô Dung.

"Thẩm Ngự Dương..."

"Ừ?"

"Em giống như đã gặp qua anh, ở hiện trường tai nạn xe của cha mẹ em."

Ngón tay Thẩm Ngự Dương xoa đầu Tô Dung đột nhiên dừng lại.

Hơn nửa ngày, anh ách giọng mang theo chút chần chừ nói, "Em..... Nhớ đến sao?"

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Nhuyễn Đường: Thẩm ảnh đế, thiết lập của anh muốn sửa lại.

Thẩm Ngự Dương: Sửa cái gì?

Nhuyễn Đường: Thề nó.

Tô Dung: Rất tốt, tôi thích.

- - - - -

Mình trở lại rồi đây~

Bạn đang đọc truyện *Chú Nhà Tôi Là Ảnh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Thẩm Ngự Dương nói xong, lẳng lặng nhìn Tô Dung, chờ cô mở miệng.

Nhưng đợi đã lâu, Tô Dung cũng không có đáp lời.

Thẩm Ngự Dương thờ dài, chậm rãi buông Tô Dung ra, để cô nằm xuống, anh mới cầm khăn lông đi phòng tắm.

Không bao lâu, tắm xong Thẩm Ngự Dương từ phòng tắm đi ra, chỉ mặc một cái quần dài.

Anh đi đến bên kia giường, xốc chăn lên nằm xuống, sau đó tới gần Tô Dung.

Tô Dung theo bản năng dịch lại gần Thẩm Ngự Dương, oa tiến vào trong lòng ngực anh, đem đầu gối lên cánh tay anh, khóe môi gọi lên nụ cười thỏa mãn.

Thẩm Ngự Dương rũ mắt, trong mắt toàn là sùng nịch, hôn lên trán cô một cái, lúc này mới ôm cô ngủ.

Một giấc này, Tô Dung ngủ đến hơn 10 giờ.

Thời điểm thức dậy, đầu còn có chút đau.

Thẩm Ngự Dương đẩy cửa tiến vào, liền nhìn thấy Tô Dung ôm gối nằm của anh, uể oải ỉu xiu.

"Làm sao vậy?" Thẩm Ngự Dương đi đến cạnh Tô Dung.

Tô Dung ngược mắt, buông gối ra, giang hai cánh tay, "Muốn ôm một cái ~"

Thẩm Ngự Dương bật cười, ngay sau đó khom lưng, đem cô ôm vào trong ngực, "Hôm nay như thế nào thức liền làm nũng? Hửm?"

Đầu Tô Dung gối lên cổ Thẩm Ngự Dương cọ cọ, "Tôi hôm qua em uống say, không có nói mê sảng chứ?"

Thẩm Ngự Dương dừng một chút, "Không có, em uống say rất ngoan, rất an tĩnh, trở về liền ngủ."

"Như vậy a..." Tô Dung kéo dài ngữ điệu, đem môi để sát vào lỗ tai Thẩm Ngự Dương, sau đó thổi khí, "Em không có nói, em đã gặp anh sao?"

Thẩm Ngự Dương giữ tay nheo mắt Tô Dung, "Em nói."

Tô Dung "Ờm" một cái ngồi dậy, khuôn mặt nghiêm túc, "Không phải anh nói em rất an tĩnh, rất ngoan, sau đó liền ngủ sao?"

Thẩm Ngự Dương lên giường, ngồi xếp bằng đối diện với Tô Dung, khuỷu tay chống ở đầu gối, tay nắm thành quyền chống cằm, sau đó nghiêng đầu nhìn Tô Dung, chớp chớp mắt.

Tô Dung oán hận trừng mắt nhìn Thẩm Ngự Dương, "Không được dùng mỹ nam kế!"

"Được, không dùng." Thẩm Ngự Dương ngồi thẳng, đôi tay đặt ở trên đùi, sau đó ngược mắt đối diện đôi mắt của Tô Dung, "Hỏi đi, em hỏi cái gì anh đều trả lời, bảo đảm không dấu điểm bất luận việc gì."

"Thật sự?"

"Thật sự!"

Cô hít sâu một hơi, chậm rãi phun ra, "Thẩm Ngự Dương, chúng ta trước kia đã gặp qua!"

Tô Dung dùng chính là câu khẳng định.

Thẩm Ngự Dương gật gật đầu, "Gặp qua, ở hiện trường tai nạn xe cộ của cha mẹ em."

Mặc dù Tô Dung đã làm tốt xây dựng tâm lý, nhưng sau khi nghe đến những lời này của Thẩm Ngự Dương, Tô Dung vẫn có cảm giác đã chịu shock.

Thế nhưng, thật là hần!

**

Tô Dung là người thành phố T, gia cảnh khá giả, cha mẹ ân ái, hơn nữa lại chỉ có Tô Dung là con một, Tô Dung có thể nói là từ nhỏ bị sủng lớn lên.

Chỉ là cha mẹ Tô Dung tuy rằng yêu thương Tô Dung, nhưng sẽ không cưng chiều, Tô Dung từ nhỏ chính là cái thực nhận người thích hài tử, nói ngọt người ngoan ngoãn, học tập lại tốt, người biết cô đều khen không dứt miệng.

Ở một năm sơ tam kia của Tô Dung, công ty Tô gia cùng công ty khác cạnh tranh một cái hạng mục rất lớn, cuối cùng, hạng mục rơi vào tay công ty Tô gia, lão tổng công ty kia liền nổi lên hận ý.

Vì cái hạng mục này, công ty kia gần như trút xuống toàn bộ tâm huyết, không thể bắt được hạng mục liền đại biểu cho bọn họ sẽ phá sản, chính cái gọi là thương trường như chiến trường, công ty Tô gia cũng yêu cầu hạng mục này, tự nhiên sẽ không thoái nhượng.

Dưới tình huống kết quả không được như mong muốn, công ty kia không thể không tuyên bố phá sản, lão tổng công ty cũng bởi vì nhất thời đầu choáng váng, xuống tay làm sai.

Bất cóc Tô Dung.

Ông ta chỉ là muốn ép cha mẹ Tô Dung đem hạng mục giao ra, cũng không có thật sự muốn thương tổn bất luận kẻ nào.

Nhưng đối với một đứa trẻ vẫn luôn sinh hoạt thực âm áp, một đứa trẻ mười tuổi luôn nghĩ thế giới tràn ngập thiện ý mà nói, đây là ác mộng vô cùng đáng sợ.

Sau khi Tô Dung bị bắt cóc vẫn luôn bị nhốt ở trong một gian phòng, rất tối, không có người ở bên, không có bất luận tiếng vang nào, chỉ có lúc đưa cơm, cánh cửa mới được mở ra, đến cuối cùng, Tô Dung đã không biết thời gian trôi qua bao lâu nữa.

Cô không dám ngủ, sợ ngủ rồi chính mình liền sẽ bị giết chết, cho nên vẫn luôn tròn tròn mắt, lúc cô chịu không nổi, liền sẽ dùng tay véo đùi mình để bảo trì thanh tỉnh.

Không biết là qua ba ngày, năm ngày hay là bảy ngày.

Cánh cửa căn nhà nơi nhốt Tô Dung bị mở ra.

Nhìn cửa, hai chân cô giật giật gần như không có cảm giác, với suy nghĩ muốn chạy trốn, Tô Dung chạy đi ra ngoài.

Thực mau, cô bị người nọ phát hiện đào tẩu.

Người đàn ông kia vẫn luôn ở phía sau đuổi theo cô, nhưng cô không dám dừng lại, nỗ lực chạy còn có hy vọng sống, dừng lại vậy thật sự sẽ chết.

Tô Dung không biết mệt mỏi, nhưng thân thể cô không chịu nổi đã mỏi mệt đến mức tận cùng.

Cô ngã xuống, ngã vào một bụi cỏ.

Lại lần nữa tỉnh lại, là ở một phòng khám nhỏ.

Hồi lâu không có quen với ánh sáng, Tô Dung hí hóp mắt đánh giá nơi này.

Vừa vận y tá vén rèm tiến vào, thấy cô tỉnh liền chủ động tiến lên giải thích, cô là bị người qua đường đưa đến nơi này, bởi vì trên người cái gì đều không có, chỉ có thể chờ cô tỉnh.

Tô Dung nói cảm ơn, mượn điện thoại gọi cho cha mẹ.

Ấn nhầm ụy khuất trong một thời gian dài cuối cùng không thể kiểm soát được khi điện thoại được kết nối, rốt cuộc không chế không được, lúc ấy, dường như trừ bỏ khóc, cái gì cũng làm không được.

Cũng may, y tá phòng khám này rất tốt bụng, nói địa chỉ cho cha mẹ Tô Dung qua điện thoại, sau đó nói cho Tô Dung, cha mẹ cô sẽ mau chóng đến đây.

Tô Dung vừa khóc vừa nói cảm ơn, y tá đỡ cô một lần nữa nằm xuống giường bệnh.

Nhưng mà, Tô Dung lại không chờ được cha mẹ đến, là cảnh sát đến đón cô.

Tim của Tô Dung nhảy thình thịch, mặc danh cảm thấy bất an.

Cảnh sát đưa Tô Dung một nơi khói dày đặc, xuyên thấu qua đám đông vây xem, Tô Dung dường như thấy hai chiếc xe đâm vào nhau, trong đó một chiếc đâm rất nghiêm, nàng nhận thức.

Là xe của cha mẹ cô.

Một khắc đó, trong nháy mắt, Tô Dung cái gì đều nghe không thấy.

Trong mắt cô, chỉ có thể nhìn đến máu trên mặt đất chảy xuôi, chỉ có thể nhìn đến cha mẹ cô vô lực rũ tay xuống.

Người xung quanh chỉ chỉ trỏ trỏ nói cái gì, tất cả Tô Dung đều không nghe thấy, chỉ có thể căn cứ khẩu hình miệng bọn họ suy đoán, bọn họ là đang nói, vụ tai nạn này quá thảm.

Thân thể Tô Dung cứng đờ đi qua.

Nhưng ở khoảng cách hiện trường tai nạn còn có một mét, nhưng cô thể nào cũng không đi được.

Một cảnh sát vẫn luôn đi theo sau Tô Dung, thấy cô dừng lại, giờ tay lấy cô một chút, "Em không sao chứ?"

Tô Dung ngồi bệt xuống đất, khóc ròng.

Trong lúc nhất thời, hiện trường tai nạn một mảnh hỗn loạn âm ỉ.

Cảnh sát đỡ Tô Dung đến một bên ngồi, sau đó đi theo đội giao thông dò hỏi tình huống.

Cô ngồi ở bậc thang, hai mắt trống rỗng, quanh thân đều là khí tức bi thương.

Cô cảm thấy rất lạnh, không khỏi vươn hai tay ôm lấy chính mình, chui đầu vào khuỷu tay, Tô Dung yên lặng khóc.

Khóc thật lâu, có người lấy Tô Dung một chút.

Tô Dung ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ mơ hồ đến nhìn không rõ người trước mắt là ai.

Cô chỉ biết, người kia đưa đến trên tay cô một ly trà sữa nóng, sau đó nói cho cô, một người cũng phải sống tốt, phải kiên cường nỗ lực...

Thanh âm người kia rất êm tai, rõ ràng cùng cô xưa nay không quen biết, nhưng chính là trấn an tâm hoảng loạn của Tô Dung.

Cô xoa xoa nước mắt nhìn lại người nọ, anh lại vừa vận đứng dậy rồi đi, cô chỉ có thấy một cái sườn mặt.

Cô nhớ rõ bóng lưng anh, là một thiếu niên khoảng hai mươi tuổi, mặc một thân quần áo màu đen, dáng người đỉnh bật*.

**Xuất chúng.*

Sau khi thiếu niên biến mất, Tô Dung thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Sau khi lo tang sự cho cha mẹ, Tô Dung liền ủy thác luật sư Trương đi đến thành phố F, mãi cho đến bây giờ.

...

Tô Dung dựa vào lồng ngực Thẩm Ngự Dương, cười khẽ, "Em nguyên bản chỉ là cảm thấy anh và anh ấy có chút giống nhau, căn bản không dám nghĩ anh và anh ấy cư nhiên là một người."

Thẩm Ngự Dương cúi đầu hôn một cái lên mặt Tô Dung, "Nói là ở lúc ấy anh cho em một cái động lực sống sót, chỉ bằng nói là anh từ em chỗ đó có được dũng khí tiếp tục sinh hoạt."

"Hửm?" Tô Dung đứng dậy, nhìn về phía Thẩm Ngự Dương, "Có ý tứ gì?"

Cánh tay Thẩm Ngự Dương dùng sức, đem Tô Dung một lần nữa ôm vào trong ngực, sau đó cầm đề ở trên vai Tô Dung, trầm giọng nói, "Một ngày trước khi gặp được em, cha mẹ anh vừa mới hoàn thành thủ tục ly hôn."

"Anh rất khó hiểu, rõ ràng mấy ngày hôm trước còn rất tốt, tại sao lại đột nhiên liền phải tách ra."

"Anh suy nghĩ cả đêm cũng không thể nghĩ thông suốt, chỉ nghĩ rồi đi bọn họ rất xa, cho nên liền đi suốt đêm, nghĩ rồi đi thành phố F thay đổi tâm tình."

"Nhưng ngày đó, tâm trạng của anh rất tồi tệ, anh gặp em."

"Anh nhìn thấy em ngồi dưới đất thống khổ, mọi người xung quanh đều đàm luận tai nạn của cha mẹ em, nhưng không có một người chịu vươn tay giúp em một phen, kéo em lên, ngay lúc đó em nhỏ như vậy, bị thương như thế, anh nhìn em, trong lòng bỗng nhiên liền hiểu rõ."

Thẩm Ngự Dương cúi đầu đối thượng Tô Dung ánh mắt, "Giữa người với người, đều có duyên phận, lúc có duyên, chúng ta sẽ cùng nhau đi qua một đoạn đường, duyên phận hết, tự nhiên nên tách ra, có một số việc, không phải cưỡng cầu là được."

Ngữ khí Thẩm Ngự Dương nhàn nhạt, nghe không ra cảm xúc tốt xấu.

Tô Dung xoay người ôm lấy Thẩm Ngự Dương, nhẹ nhàng hỏi anh, "Vậy anh cảm thấy duyên phận giữa anh và em thì sao?"

"Nha đầu ngốc, nói cái gì vậy!" Thẩm Ngự Dương giơ tay nheo chớp mũi Tô Dung không buông tay, "Duyên phận của anh và em, ở thật lâu trước kia liền định, bây giờ vừa mới vừa mới bắt đầu mà thôi."

Tô Dung nhú nhú cái mũi, "Ai biết anh có thể hay không có một ngày, cũng muốn cùng em duyên phận hết."

Thẩm Ngự Dương cúi đầu cắn một ngụm trên môi Tô Dung, "Nói hươu nói vượn, nên cắn."

Tô Dung "Ai nha" một tiếng, chui đầu vào ngực Thẩm Ngự Dương, "Thẩm Ngự Dương."

"Ừm?"

"Chúng ta vẫn luôn ở bên nhau đúng không?"

"Ừ." Thẩm Ngự Dương ôm Tô Dung, cười nhẹ một tiếng, "Em không muốn biết anh làm như thế nào nhận ra em sao?"

Tô Dung ngẩng đầu, ngo ngoe nhìn anh, "Đúng vậy, anh làm sao mà biết được?"

Thẩm Ngự Dương buông ra Tô Dung, xoay người kéo ngắn tú đầu giường ra, từ bên trong lấy ra một vật, nắm ở trong lòng bàn tay.

Tay anh úp xuống đến trước mặt Tô Dung, lật bàn tay lại, sau đó chậm rãi mở ra.

Là một tấm thẻ. (*mình tra thì giống như thẻ sinh viên ấy*)

Mặt trên có ảnh cùng tên của Tô Dung.

Tô Dung lấy thẻ qua, "Em còn tưởng rằng ném đi rồi, thì ra bị anh nhặt được."

"Đúng vậy." Thẩm Ngự Dương giơ tay nắm lấy tay của Tô Dung, ánh mắt rơi xuống trên tay cô, "Nếu gặp được em là duyên phận của chúng ta bắt đầu, tấm thẻ này chính là tín vật làm anh đối với em nhớ mãi không quên, Tô Dung, anh yêu em."

Mũi Tô Dung chưa xót, ôm anh muốn chui đầu vào cổ anh, "Thẩm Ngự Dương, cái đồ đáng ghét, làm gì sến súa* như vậy a."

**Nguyên văn là phiến tình [煽情] có thể hiểu là dạt dào tình cảm, cảm xúc.*

"Sến súa sao?"

"Ừm"

"Cảm động sao?"

"Ừm." Anh niệm cô nhiều năm như vậy, nếu nói cô không cảm động kia thật là trái lương tâm.

"Kia giả cho được không?"

"Ừm." Tô Dung tạm dừng ba giây, "Ừm???"

Tác giả có lời muốn nói: Nhuyễn Đường: Hắc hắc hắc, đáp ứng sao đáp ứng sao đáp ứng sao?

Tô Dung (mắt tròn trắng):Có thể sao có thể sao có thể sao?

Bù lại ba chương nè, ôi đối với một đứa lười như mình thật là hết sức rồi:)))

Bạn đang đọc truyện *Chú Nhà Tôi Là Ảnh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Tô Dung bình tĩnh nhìn Thẩm Ngự Dương, dường như để xác nhận sự thật trong lời nói của anh.

Thẩm Ngự Dương chớp chớp mắt nhìn cô, rất là nghịch ngợm mà phóng điện.

Vốn dĩ không khí khá tốt, bị Thẩm Ngự Dương làm như vậy, Tô Dung nhin không được cười ra tiếng.

Tô Dung nằm trên gối, nghiêng người nhìn Thẩm Ngự Dương, mặt mang ý cười nói, "Thẩm anh để muốn hỏ em nha ~ em mới không cần đáp ứng gả cho anh đâu ~"

Thẩm Ngự Dương thờ phào nhẹ nhõm, giờ tay nhéo mặt Tô Dung một phen, "May mắn em không đáp ứng."

Tô Dung:???

Anh nói cái gì? May mắn không đáp ứng?

Tô Dung nhắc chân đá đá chân Thẩm Ngự Dương, "Anh nói cái gì đó."

Thẩm Ngự Dương suy nghĩ một chút lời vừa mới nói, hình như nghe có chút nghĩa khác.

Thẩm Ngự Dương cười khê, một bàn tay ôm cằm Tô Dung, thân thể nửa áp trên người Tô Dung, cầm chống lên vai cô, nhẹ nhưong mày, "Giận?"

"Hừ hừ!" Tô Dung bĩu môi, không để ý tới anh.

Thẩm Ngự Dương cúi người dùng sức hôn một cái lên cái môi nhô nhếch lên của cô, "Em biết anh không phải có ý khác, tâm ý anh muốn cưới em là thật sự, nhưng nếu em thật sự đáp ứng rồi, anh sẽ cảm thấy chính mình quá phận, làm sao có thể đơn giản như vậy liền cầu hôn?"

"Dung Dung, anh hy vọng anh có thể cho em điều tốt nhất."

Thẩm Ngự Dương nói tình ý chân thành, không có nửa phần giả dối.

Tô Dung nhấp môi, đề nặng khoe môi muốn nhếch lên, cô không có giận, chỉ là tiểu tính tình của con gái nổi lên, tự nhiên muốn nũng nịu với bạn trai mà thôi.

Mà nghe Thẩm Ngự Dương nghiêm túc giải thích như vậy, Tô Dung ngược lại cảm thấy chính mình có chút ngượng ngùng.

"Ai nha ~ em không có..."

"Suyt!" Ngón trỏ Thẩm Ngự Dương để trên môi Tô Dung, "Anh biết, anh đều biết."

Tô Dung xoay người ôm lấy cổ Thẩm Ngự Dương, tiếng xin lỗi rất nhỏ, "Thực xin lỗi, thái độ của em không đúng"

"Sẽ không." Cầm Thẩm Ngự Dương tựa lên đầu của Tô Dung, sau đó cọ cọ, "Bảo bối của anh nói cái gì đều đúng."

"Nếu thật là em sai thì sao?"

"Anh là đàn ông, anh sẽ nhường em, nếu thật là em sai, kia vẫn là anh làm không tốt."

"Di ~" Tô Dung ngửa đầu cắn cằm Thẩm Ngự Dương, mơ mơ hồ hồ nói, "Anh buồn nôn chết!"

Thẩm Ngự Dương tùy ý cô cắn, cũng không giận ngược lại còn cười tủm tỉm, "Này còn buồn nôn, anh còn có buồn nôn hơn, bảo bối em muốn thử xem không?"

"Em không cần!" Tô Dung lập tức ra khỏi trong lòng ngực anh, sau đó đá đá cẳng chân anh, "Em đói bụng, hôm nay anh nấu cơm được không?"

"Tuần mệnh!" Thẩm Ngự Dương xoay người ngồi ở mép giường, dò hỏi Tô Dung, "Muốn ăn cái gì?"

Tô Dung nghiêng đầu, "Anh làm, cái gì cũng ngon."

"Được." Thẩm Ngự Dương lê dép lê, ra khỏi phòng đi đến phòng bếp.

Tô Dung sau khi Thẩm Ngự Dương ra cửa, đột nhiên bật cười, sau đó ôm chần ở trên giường lăn trái lăn phải, "Ai ~ có chút thẹn thùng, hi hi!

Tô Dung ở trên giường cười mi mắt cong cong, vừa nhắc đầu, Thẩm Ngự Dương ôm hai tay cười xem nhìn cô.

Tô Dung: "..... Làm gì?"

"Không làm sao, anh chính là tới hỏi một chút bạn gái ở trên giường lăn qua lăn lại, giữa trưa ăn đậu Hà Lan có thể chứ?"

Tô Dung gật gật đầu, mặt vô biểu tình ừm một tiếng, "Anh làm cái gì cũng ngon."

Thẩm Ngự Dương gật gật đầu, cũng nhìn không ra có cái gì dị thường, xoay người rời đi.

Tô Dung nhìn chăm chăm cửa phòng hơn một phút đồng hồ, Thẩm Ngự Dương cũng không có quay lại.

"A!!!" Tô Dung dùng chăn che đầu lại, kêu lên!

Cư nhiên bị bạn trai nhìn thấy bộ dạng này!!!

Lúc ăn cơm trưa, toàn bộ hành trình Tô Dung đều không có nhìn Thẩm Ngự Dương, vẫn luôn cúi đầu yên lặng ăn.

Thẩm Ngự Dương cười, "Dung Dung, anh lại không cười em, em làm gì..."

"Không được nói!" Tô Dung đột nhiên ngắt đầu, cắn chiếc đũa tự nhận là hung tợn trừng mắt nhìn Thẩm Ngự Dương một cái.

Nhưng Thẩm Ngự Dương nhìn cô, chỉ cảm thấy cô quá đáng yêu.

Nếu bạn gái không cho nói, vậy không thì không nói.

Thẩm Ngự Dương trong lòng bật cười, thật là cái tiểu cô nương dễ thương hoạt bát a!

Com nước xong, Thẩm Ngự Dương ở trong phòng bếp rửa chén, Tô Dung ngồi ở trên sofa xem TV.

Bỗng nhiên, điện thoại của Thẩm Ngự Dương vang lên, Tô Dung nhìn thoáng qua, trên màn hình hiện lên tên "Mai Thanh."

Tô Dung nhướn mày, cầm lấy điện thoại đi đến phòng bếp, "Thẩm đại ảnh đế, là biên kịch Mai."

Trên hai tay Thẩm Ngự Dương còn dính bột xà phòng, hất hất cầm với Tô Dung, "Tiếp nghe đi."

Tô Dung nhận điện thoại, mở loa ngoài.

"Thẩm ảnh đế, chào buổi trưa oa!" Thanh âm Mai Thanh vang lên rất sung sướng.

Thẩm Ngự Dương câu môi, "Biên kịch Mai hôm nay tâm tình hẳn là không tồi."

"Nga?" Mai Thanh kinh ngạc, "Thẩm ảnh đế như thế nào biết?"

"Nghe ra thôi." Thẩm Ngự Dương rửa sạch sẽ bột trên tay, tiếp nhận điện thoại, sau đó kéo tay Tô Dung, đi ra ban công, "Biên kịch Mai lúc này gọi điện thoại, là đã định ngày bấm máy 《Chúc Tâm》 rồi?"

Mai Thanh cười ra tiếng, "Thẩm ảnh đế chính là Thẩm ảnh đế, đoán không sai."

Thẩm Ngự Dương ôm lấy bà vai Tô Dung, "Ồ? Không biết Lương đạo chọn ngày nào?"

"Ngày một tháng sáu."

"Tết thiếu nhi???" Tô Dung có chút kinh ngạc, Lương đạo chọn ngày này, làm người nghe liền muốn cười.

Mai Thanh nghe được tiếng của Tô Dung liền trêu ghẹo hai người, "Nga u, Tô Dung cũng ở a."

Lỗ tai Tô Dung nháy mắt đỏ, "A, cái kia, tôi..."

"Biên kịch Mai, Dung Dung da mặt mỏng, cô miệng hạ lưu tình a."

"Được được được, anh là Thẩm ảnh đế tự nhiên là anh định đoạt, ha ha ha."

Tô Dung và Thẩm Ngự Dương cùng Mai Thanh hàn huyên một hồi liền cúp điện thoại.

Tô Dung thờ dãi, "Có thể hay không em lưu lại ấn tượng không tốt với biên kịch Mai a."

Thẩm Ngự Dương vuốt ve ngón tay Tô Dung, "Làm gì có? Dung Dung của anh tốt như vậy mà."

Tô Dung đối Thẩm Ngự Dương liếc mắt một cái, "Anh không được nói như vậy trước mặt biên kịch Mai a, em còn muốn mặt mũi!"

"Đúng, anh không biết xấu hổ, chờ nhìn thấy Mai Thanh, nhất định lại nói mười lần hai mươi lần."

"Thẩm Ngự Dương! Anh đáng ghét!" Tô Dung nhú nhú cái mũi, "Không được."

Thẩm Ngự Dương chỉ là ghẹo cô, "Dung Dung, còn có một tháng điện ảnh mới bấm máy, em muốn làm cái gì? Muốn đi chơi không?"

"Đi ra ngoài chơi a..." Tô Dung nghiêm túc nghĩ nghĩ, tiện đà lắc đầu, "Vẫn là đừng đi nữa, em không muốn scandal của hai đứa mình lên đầu đề."

Thẩm Ngự Dương nhướn mày, "Như thế nào, cùng anh có scandal không tốt sao?"

"Không tốt." Tô Dung nghiêng đầu dựa vào vai Thẩm Ngự Dương, sau đó lấy một bàn tay của Thẩm Ngự Dương qua, cùng anh mười ngón giao triền, "Em hy vọng có thể dựa vào chính mình nỗ lực trở thành người con gái có thể cùng anh sống vai, mà không phải mỗi khi có người nhắc tới em, liền sẽ thêm mấy chữ "Bạn gái Thẩm ảnh đế" trước tên của em."

Thẩm Ngự Dương xoa xoa đầu Tô Dung, nhẹ giọng nói câu "Được."

Tô Dung cười cười, cả người oa vào trong lòng ngực Thẩm Ngự Dương, tìm cái tư thế thoải mái.

Bởi vì hai người nhận điện ảnh 《Chúc Tâm》, cho nên Lăng Trạch và chị Kiều cũng không có an bài rất nhiều công việc.

Hôm nay, Tô Dung vừa mới chuẩn bị nghỉ ngơi, chị Kiều liền tới điện thoại.

"Alo? Chị Kiều?"

"Ừ, Tô Dung bây giờ em đang làm gì?"

"Bây giờ?" Tô Dung vừa nhìn nhìn chần trong tay chính mình, "Em... Chuẩn bị ngủ trưa."

"Ngủ trưa?" Chị Kiều "xi" cười ra tiếng, "Tô Dung, em cùng chị Kiều nói thật, em có phải mang thai hay không a?"

Tô Dung mặt đỏ lên, "Chị Kiều! Em mới không có!"

Chị Kiều ở đầu bên kia điện thoại cười ha ha, "Bây giờ em sinh hoạt cùng thai phụ không sai biệt lắm a."

"Nào có!" Tô Dung phản bác, "Em mỗi ngày đều cùng Thẩm Ngự Dương tập luyện được không, mấy ngày nay còn gầy đâu!"

"Ha ha, vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi."

"Chị Kiều chị tìm em có chuyện gì a?"

"À, đúng rồi, suýt nữa quên." Chị Kiều vỗ trán mình một cái, "Lúc em đi thử vai, không phải gặp phải Tổng Từ sao? Cô ta từ ngày đó kết thúc thử vai cả người liền có điểm không thích hợp, bởi vì trạng thái không tốt, cho nên có một cái tiết mục, cô ta lên không được, bị chuyển tới nơi này của chúng ta."

"Cho nên... Chị Kiều ý của chị là?" Tô Dung nhấp môi, trong lòng cô kỳ thật không quá muốn nhận tiết mục này, bởi vì có liên quan đến Tổng Từ.

Chị Kiều nghe ra ngữ khí của Tô Dung có chút nhân nhật, trấn an cô nói, "Tô Dung, này là cái tiết mục tốt, bằng không chị Kiều cũng sẽ không nói với em, nếu hiệu quả tốt, mức độ nổi tiếng của em nhất định sẽ rộng hơn."

"Chị Kiều, để em suy nghĩ một chút đi, chị cũng biết Tổng Từ..."

"Được." Chị Kiều một ngụm đồng ý, "Đúng rồi Tô Dung, 8 giờ tối ngày mai, quảng cáo son môi M em quay sẽ bắt đầu phát ở trên website chính thức, ngày hôm sau, các quầy bán hàng còn có quảng cáo đều sẽ lục tục đổi thành em."

"Thật vậy à?" Tô Dung thật kinh hi, quảng cáo son môi M là quảng cáo đầu tiên của cô, thật sự có thể nói là có ý nghĩa phi phạm với cô.

Hơn nữa, có thể bắt lấy nhân vật Thanh Thiên này, cùng quảng cáo này có quan hệ rất lớn.

Nghe được quảng cáo sắp phát, Tô Dung so với ai khác đều vui vẻ hơn.

Chị Kiều biết tâm tình của cô, tự nhiên muốn cho cô vui vẻ một chút, dặn dò Tô Dung kĩ suy xét tiết mục, liền cúp điện thoại, về việc liên quan đến tiết mục, chị Kiều đã nhắn tin cho Tô Dung.

Cái này làm Tô Dung ngủ trưa cũng ngủ không được.

Trực tiếp từ trên giường nhảy xuống, dép đều không có mang, liền đi tìm Thẩm Ngự Dương.

Thẩm Ngự Dương đang gọi điện thoại với Lăng Trạch, nghe thấy tiếng vang quay đầu thấy Tô Dung không có mang dép, liền kêu Lăng Trạch chờ một chút, nói với Tô Dung, "Bảo bối, đi lấy dép lê đi vào."

"Ai nha, chờ một chút lại mang, em có chuyện muốn nói với anh."

Thẩm Ngự Dương nhíu mày, lập tức đi lại phía cô.

"Thẩm, a!"

Một bàn tay Thẩm Ngự Dương ôm lấy eo Tô Dung, sau đó dùng sức khiêng cô lên.

Thật là khiêng.....

"A! Ta mẹ ơi em chóng mặt, Thẩm Ngự Dương anh mau thả em xuống dưới a!" Tô Dung giẫy chân, hai tay vỗ lưng Thẩm Ngự Dương.

Thẩm Ngự Dương khiêng Tô Dung vào phòng, ném ở trên giường, sau đó khinh thân áp người cô, cúi đầu cắn một ngụm trên môi cô, "Bảo bối, ngoan một chút."

Tô Dung đỏ mặt, không giãy giụa, cũng không la lên.

Thẩm Ngự Dương xoa xoa đầu Tô Dung, đem điện thoại một lần nữa đưa lên lỗ tai, "Anh Lăng, anh vừa rồi nói với em cái gì tiết mục? Em không nghe rõ."

Lăng Trạch cảm thấy một búng máu nghẹn ở yết hầu.

Vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Thẩm Ngự Dương làm cái gì với Tô Dung mà Tô Dung kêu thảm như vậy? Chẳng lẽ bạo lực gia đình?

Sẽ không, Thẩm Ngự Dương thích Tô Dung như thế, làm sao bỏ được?

Thẩm Ngự Dương không biết, Lăng Trạch tự mình ở trong đầu đã nào bỏ một vở diễn.

"Anh Lăng?"

Thẩm Ngự Dương kêu vài tiếng mới làm Lăng Trạch hoàn hồn.

Lăng Trạch a một tiếng, "Có cái tiết mục, mức độ nổi tiếng ratings cũng không tệ lắm, đang thiếu một nam khách quý, anh cảm thấy có thể, cho nên hỏi ý kiến cậu một chút."

"Tiết mục?" Thanh âm treu ghẹo của Tô Dung truyền qua điện thoại đến lỗ tai Lăng Trạch, "Không phải là 《 Cuối tuần vui vẻ 》 đi?"

Lăng Trạch dừng một chút, "Em làm sao mà biết được?"

"Ách..." Cô muốn nói là tính ra, anh Lăng có thể tin tưởng không?

- - - - -

Một con cầu độc thân đi edit thể loại này thật là ngược chết tui mà."((((((

Muốn hỏi mấy bạn chút là tiền độ này có chậm quá không? So với mấy truyện khác ý.

Bạn đang đọc truyện *Chú Nhà Tôi Là Ánh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24

Thẩm Ngự Dương nhướn mày, "Người như thế nào biết?"

Tô Dung đề sát vào lỗ tai hắn, nhỏ giọng nói, "Vừa rồi Kiều tỷ cho ta gọi điện thoại, cũng nói cái này tiết mục sự tình."

Thẩm Ngự Dương gật gật đầu, "Lăng ca, cái này 《 vui sướng cuối tuần 》 là tình huống như thế nào a?"

Lăng Trạch cho rằng Thẩm Ngự Dương muốn cẩn thận hiểu biết một chút, toại tiếp tục nói, "《 vui sướng cuối tuần 》 người cũng biết, ở trong giới danh tiếng cũng không tệ lắm, mấy ngày hôm trước liên hệ ta thời điểm, làm người suy xét mấy ngày, nhưng ngày hôm qua ra Tổng Từ sự tình về sau, ta nghĩ vẫn là đây, rốt cuộc này kỳ khách quý định hảo có Tổng Từ."

"Chính là vừa mới cùng 《 vui sướng cuối tuần 》 đạo diễn liên hệ thời điểm, hắn nói Tổng Từ đã bị đổi đi, cho nên ta nghĩ vẫn là hỏi một chút người, muốn hay không đi."

Thẩm Ngự Dương nhìn về phía Tô Dung, dùng khẩu hình hỏi nàng, "Muốn hay không ta đi?"

Tô Dung giơ tay đem Thẩm Ngự Dương mặt đẩy ra, "Người có đi hay không làm gì hỏi ta?"

"Người đi ta liền đi."

Thẩm Ngự Dương nói xong, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm nàng

Từ tiếp nhận, tóm lại là có một chút cách ứng

Thẩm Ngự Dương ôm lấy Tô Dung bả vai, ở nàng cái trán hôn một cái, "Không nghĩ đi liền không đi."

Thẩm Ngự Dương nói xong, liền đối với di động, nói cho Lăng Trạch, "Lăng ca, này tiết mục đây..."

"Ai, đừng đừng đừng, đừng đây, ta đi thôi." Tô Dung nhấp nhấp môi, "Một vòng tròn từ tóm lại còn hội ngộ thấy."

Thẩm Ngự Dương cười cười, "Lăng ca, tiết mục ta đi."

Lăng Trạch nghe xong, không tiếng động tròn trắng mắt, cái này Thẩm Ngự Dương, thật đúng là bị Tô Dung ăn đã chết a, liền thượng tiết mục loại sự tình này còn phải thảo luận một chút.

Bất quá cẩn thận ngẫm lại, hắn nếu là không có nghe lầm nói, Tô Dung vừa rồi nói chính là "Ta đi thôi."

"Ân?" Lăng Trạch bỗng nhiên hoàn hồn, "Tô Dung người cũng đi sao?"

Tô Dung một cánh tay duỗi thẳng, sau đó đầu gối lên mặt trên, "Ân" một tiếng, "Kiều tỷ vừa mới cho ta đánh quá điện thoại, Tổng Từ bị thay cho đi về sau, mời ta."

"Khó trách." Lăng Trạch cười ra tiếng tới, "Thẩm Ngự Dương a Thẩm Ngự Dương, người cũng thật hành."

Thẩm Ngự Dương cười nhạo một tiếng, "Lăng ca người đem hành trình dùng tin tức chia ta đi, ta cắt đứt."

"Ai, Thẩm Ngự Dương!"

Thẩm Ngự Dương mới không để ý tới Lăng Trạch còn muốn nói cái gì, trực tiếp cắt đứt điện thoại, đưa điện thoại đi động ném tới một bên.

Tô Dung liếc hắn liếc mắt một cái, "Người tổng quai Lăng ca điện thoại."

Thẩm Ngự Dương thay đổi cái tư thế, cùng nàng mặt đối mặt, "Quai hắn điện thoại có cái gì, chỉ cần ta không quai ta bảo bối nhi điện thoại là đến nơi."

Tô Dung duỗi tay, niết ở Thẩm Ngự Dương cái mũi thượng, bật cười nói, "Người thật là mỗi thời mỗi khác đều nghĩ cách lừa ta một chút a!"

Thẩm Ngự Dương thò người ra, một bàn tay ấn ở Tô Dung trên vai, làm nàng nằm thẳng về sau, cánh tay liền chống ở nàng đầu sườn.

Hắn câu lấy Tô Dung cằm, sau đó cúi người nhìn Tô Dung, cố ý đem thanh âm đè thấp, "Bảo bối nhi ~ lừa đến người sao?"

Tô Dung hai tay phùng Thẩm Ngự Dương mặt, hé mở hồng | môi, gần từng chữ một, "Không, có!"

"Ha ha ha ha ha!"

Tô Dung biên cười, biên xoay người trực tiếp từ bên kia xuống giường hướng cửa chạy tới, làm ra khỏi phòng phía trước, Tô Dung quay đầu lại nhìn Thẩm Ngự Dương, hắn còn vẫn duy trì vừa mới tư thế không có biến.

Làm như nhận thấy được Tô Dung tầm mắt, Thẩm Ngự Dương quay đầu đi, ánh mắt u oán.

Tô Dung cười càng hoan, "Thẩm đại ảnh đế, ta sẽ không dễ dàng như vậy đã bị người kịch bản!"

Thẩm Ngự Dương câu môi, "Phải không? Kia... Chúng ta rửa mặt mong chờ!"

"Hảo." Tô Dung cười mi mắt cong cong, đối Thẩm Ngự Dương ngoác ngoác ngón tay, "Ta đi trên ban công phơi nắng, thuận tiện nhìn xem Kiều tỷ cho ta phát tiết mục tin tức, người có đi hay không?"

Thẩm Ngự Dương xoay người, đôi tay chống ở trên giường, đối mặt Tô Dung cười lạnh, hừ một tiếng, "Ta sao có thể không đi."

"Phốc ha ha ha ha ha ha!" Tô Dung cười không được.

Thẩm Ngự Dương đứng một trường nghiêm trang mặt, nói ra nói lại là cùng chi hoàn toàn tương phản, "Ai u uy, Thẩm Ngự Dương, người như thế nào như vậy đáng yêu nha ~"

Thẩm Ngự Dương câu môi, tiện đà xuống giường đi đến Tô Dung bên người, cánh tay dài duỗi ra, trực tiếp ôm lên Tô Dung eo, mang theo nàng hướng dương đài đi đến, "Có thể làm bảo bối nhi vui vẻ, đáng yêu cũng không sao."

Tô Dung mỉm cười, nhìn Thẩm Ngự Dương sùn mặt, Tô Dung cảm thấy nàng đối Thẩm Ngự Dương thích, thật sự mỗi ngày đều sẽ nhiều một chút.

Trên ban công an trí ghế mây rất lớn, Thẩm Ngự Dương ngồi ở một đầu, Tô Dung còn lại là đầu gối lên hán trên đùi.

Tô Dung giờ đi động, "Ta nhìn xem Kiều tỷ cho ta phát, này kỳ chủ đề kêu... Ân?"

Thẩm Ngự Dương một tay vỗ về Tô Dung mặt, một bàn tay theo nàng phát, "Chủ đề kêu ân?"

"Không phải." Tô Dung buông có chút lên men cánh tay, trờ mình.

Thẩm Ngự Dương nhìn nàng đều phải rớt xuống ghế mây, vội vàng duỗi tay lôi kéo nàng một phen.

Tô Dung đôi mắt nhìn đi động, "Chủ đề kêu 《TA là người.. Nhất 》, thông tin được tổng hợp trên Weibo một tháng trước, gồm bốn vị trí đẹp nhất, soái nhất, có lực ảnh hưởng nhất, được hoan nghênh nhất, còn có một cái là... Vương giả nhất? Đây là cái gì a?"

Thẩm Ngự Dương nheo mắt lại, "Anh đại khái biết là có ý gì."

Tô Dung "Úc" một tiếng, sau đó nhấn vào Weibo, tìm tìm weibo thông tin được tổng hợp của tổ tiết mục lúc ấy, nhấn vào bình luận, bên trong hoa hòe loè loẹt, nói cái gì đều có.

"Yò?" Tô Dung kinh ngạc, ngón tay vuốt lên vuốt xuống vài lần, "Thẩm ảnh đế, mười người bên trong hết tám người đều chọn anh."

"Phải không?" Thẩm Ngự Dương lấy điện thoại Tô Dung nhìn nhìn.

Bình luận dưới Weibo, rất nhiều người đều tag Thẩm Ngự Dương, bao gồm đẹp nhất, hơn nữa rất nhiều người tán đồng.

Thẩm Ngự Dương nhú mày, "Chọn mù quáng."

Tô Dung cười đoạt lại điện thoại, nhìn nhìn nội dung Thẩm Ngự Dương xem, cười ra tiếng, "Thẩm ảnh đế, anh thật là đều đem bốn hạng này chiếm đầu a."

Thẩm Ngự Dương nheo mắt Tô Dung, "Bảo bối em có phải hay không cho rằng, anh không dám làm gì với em?"

"Không có không có." Tô Dung lập tức thu liễm tươi cười, rất nghiêm túc nói, "Thẩm ảnh đế, em thề, em tuyệt đối không có nghĩ như vậy."

Thẩm Ngự Dương khom lưng, hôn một cái lên môi Tô Dung, "Tha cho em đó."

Tô Dung chấp tay trước ngực, chống cằm, đầy mặt cảm kích, "Tạ chủ long ân!"

"Em xem nhiều phim cung đấu quá rồi đấy." Thẩm Ngự Dương cười bắt đắc dĩ, "Không được kêu loạn."

"Vâng, điện hạ." Tô Dung nói xong, chính mình cũng không nhịn được cười ra tiếng.

Hai người lại náo loạn trong chốc lát, nháo nháo, này không khí liền thay đổi.

Vốn chính là vừa mới yêu đương, đúng là thời kỳ tình yêu cuồng nhiệt, nói nháo, Thẩm Ngự Dương liền đem Tô Dung ôm về phòng, "Khi dễ" trong chốc lát.

Cuối cùng, khước mắt Tô Dung chảy ra nước mắt, giọng nói cũng khàn khàn, quần áo lộn xộn, hô hấp không xong.

Thẩm Ngự Dương kéo chăn qua bọc lấy Tô Dung, sau đó vùi đầu vào cổ cô, nhẹ nhàng hôn, hôn, cắn.

"Bảo bối, đừng để cho anh chờ qua lâu, được không?"

Thanh âm Thẩm Ngự Dương khàn khàn, cố gắng kìm nén cảm giác ào ạt trong cơ thể.

Cả người Tô Dung gói gọn ở trong chăn, giống như một con mèo nhỏ mới dứt sữa, thấp thấp "Ừm" một tiếng.

Thẩm Ngự Dương ngẩng đầu hôn thật mạnh một cái lên môi Tô Dung, sau đó đứng dậy đi phòng tắm.

Tô Dung đỏ mặt, bàn tay ở dưới tấm chăn, sửa sang lại quần áo trên người một chút, gài lại nút áo ban nãy anh mở ra một lần nữa, lúc này mới từ trên giường xuống.

Nhìn thời gian, Tô Dung quyết định đi siêu thị một chuyến.

Tô Dung để lại tờ giấy cho Thẩm Ngự Dương, đội mũ và đeo khẩu trang, ra cửa.

Siêu thị.

Tô Dung đẩy xe mua sắm đi khu đồ ăn vặt, đồ ăn vặt trong nhà lần trước mua, vẫn là lần trước Thẩm Ngự Dương mua, ăn cũng không sai biệt lắm.

Nghĩ đến sắp lên tiết mục, vào tổ đóng phim điện ảnh, Tô Dung quyết định mua cho lại chính mình một lần.

"Yò? Bánh quy này ra vị mới?" Tô Dung duỗi tay cầm một bao bỏ vào xe, nhìn nhìn đồ đã mua, nghĩ cũng không sai biệt lắm, liền chuẩn bị đi tính tiền.

"Tô Dung? Sao cô lại ở chỗ này?" Một giọng không thể tin tưởng, sắc bén vang lên.

Tô Dung xoay người, mày nhún lại, thế mà là người quen, Jennifer.

Cô gật đầu với đôi phương, tính làm là chào hỏi qua, cô cũng không nghĩ có liên quan gì đến đôi phương, Jennifer giống như keo dán chó, dính lên liền ném không được, vẫn là nên sớm một chút rồi đi cho thỏa đáng.

Nhưng Jennifer không nghĩ như vậy.

Dưới chân Jennifer dẫm lên đôi giày cao gót mười phân bay nhanh qua, vài bước liền ngăn cản Tô Dung.

Tô Dung kéo khẩu trang xuống, thần sắc đậm mực, "Có việc sao?"

Jennifer hai tay hoàn trước ngực, trên mặt tràn đầy trào phúng, "Tô Dung, tôi đã cảnh cáo cô cách A Thiên xa một chút, sao cô lại tiện như vậy, thiếu đàn ông không thể sống sao?"

"Ngô Trần Ni! Miệng sạch sẽ chút đi!" Tô Dung trầm mặt, ngón tay nắm thanh xe đẩy bỗng nhiên xiết chặt.

Jennifer tức muốn học máu la với Tô Dung, "Cô không được kêu tên của tôi!"

Tô Dung cười lạnh, "Tên là cha mẹ đặt, nếu có tên, tự nhiên là cho người kêu, như thế nào? Không thích Ngô Trần Ni sao?"

"Tô Dung! Cô..."

"Ngô Trần Ni tiểu thư, nếu cô làm một người mẫu mà chỉ có loại tổ chất như thế, tôi tin tưởng kiếp sống người mẫu của cô cũng đi không dài." Tô Dung xoay người, đẩy xe từ đi qua, "Tôi đi trước, Ngô tiểu thư chậm rãi dạo đi."

"Tô Dung! Cô đứng lại đó cho tôi!" Jennifer nắm chặt đôi tay thành quyền.

Bởi vì phần nộ, cho nên tiếng có chút lớn.

Mất thấy xung quanh có người đã nhìn lại đây, Jennifer vội vàng đi đến bên người Tô Dung, hạ giọng, "Tô Dung, cô đừng tưởng rằng A Thiên đem tiết mục cho cô, là cô có thể dào dạt đắc ý, nói cho cô biết, tiết mục này tôi cũng sẽ đi! Chờ coi đi, tôi nhất định sẽ tốt hơn cô."

Jennifer nói xong, liền xoay người đi hướng bên kia.

Tô Dung nhìn bóng dáng cô ta, ánh mắt nhàn nhạt.

Lận Thiên là người lập kế hoạch điều hành của giải trí Vũ Hồng, cũng là đại thiếu gia của công ty, hẳn muốn làm cái gì, đem tiết mục cho ai, lại không phải cô có thể khống chế.

Tô Dung thiết tình cảm thấy, Jennifer đã đạt đến trạng thái trông gà hoá cuốc rồi.

Lắc đầu bất đắc dĩ cười, Tô Dung vừa muốn đi, lại có người gọi tên cô.

Tô Dung: "....."

Cô chỉ là dạo cái siêu thị, mua cái đồ ăn vặt, sao có thể gặp được nhiều người quen như vậy?

Tô Dung quay đầu lại, thời điểm nhìn đến người, trong lòng đã nhận không được muốn chửi thề.

Đây là hẹn nhau à? Tổng cộng có hai người đáng ghét, thế mà đều gom đủ lại đây!

Người kêu cô, là Lận Thiên!

Bạn đang đọc truyện *Chú Nhà Tôi Là Ảnh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Nếu hiện tại không phải Lận Thiên đứng trước mặt Tô Dung, cô thật sự rất muốn cảm khái một câu, vận khí của cô, thật là không ai*!

*[没谁了]: cái này mình tra baidu có nhiều nghĩa, nhưng nói chung là mìa mai thôi. Hiểu đơn giản là không ai sánh bằng đi.

Trong mắt Lận Thiên rõ ràng có kinh hi, hẳn vài bước đến trước mặt Tô Dung, "Thật là cô a, tôi còn tưởng rằng nhìn lầm rồi."

Tô Dung trều trều khoe miệng, chào hỏi, "Lận tổng."

Ánh mắt Lận Thiên nhìn nhìn trái phải, "Cô một mình?"

"Chẳng lẽ Lận tổng thấy những người khác sao?" Tô Dung bắt đắc dĩ, "Lận tổng có việc gì không? Không có việc gì tôi phải đi."

"Ách, không có việc gì." Lận Thiên liếc liếc mắt xe đẩy của Tô Dung, "Cô mua nhiều đồ như vậy, để tôi đưa cô về."

"Đừng!" Tô Dung kéo xe đẩy về phía sau hai bước, "Không nhọc Lận tổng đại giá, tôi tự mình đi thôi, tránh bị người thấy nói ra nói vào."

Lận Thiên nhú mày, "Là ai ở trước mặt cô khua môi múa mép sao?"

Mắt Lận Thiên trầm xuống, làm như lập tức muốn tức giận.

"Không có gì, Lận tổng ngàn vạn đừng tùy tiện hoài nghi ai."

"Tô Dung, tôi đưa cô, vừa lúc đi đến nơi cô ở nhìn xem hoàn cảnh, nếu có chỗ không tốt, tôi sẽ giúp cô đổi." Thái độ của Lận Thiên rất tha thiết, nhiệt tình làm Tô Dung thực phản cảm.

Tô Dung dùng sức kéo tay xe đẩy, âm thanh lạnh lùng nói, "Lận tổng, thỉnh anh tự trọng."

Lận Thiên giống như bị thái độ của Tô Dung đã kích, chân tay luống cuống xoa xoa tay, "Tô Dung, tôi không phải có ý đó, tôi..."

Không đợi Lận Thiên nói cho hết lời, điện thoại của Tô Dung vang lên.

Tô Dung nhìn màn hình, là Thẩm Ngự Dương.

Cô xoay người, hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi thờ ra, lúc này mới nhận điện thoại.

"Alo?" Nháy mắt Tô Dung nghe điện thoại, giọng nói liền mềm xuống, làm cho Lận Thiên nghe đến sùng sốt.

Một Tô Dung ôn nhu như vậy, giọng nói mềm mại như thế, là trước nay hắn đều không có gặp qua.

Trong lúc nói chuyện, mặt mày cô đều là ý cười, khóe môi bất giác gợi lên, hơi thở quanh thân đều thay đổi.

Tay Lận Thiên nắm chặt thành quyền, rất muốn xông lên đi đoạt điện thoại của Tô Dung, nghe một chút người đó đến tốt cùng là nói cái gì, mới có thể làm cô vui vẻ thành như vậy.

Tô Dung vừa nghe điện thoại vừa đi đến quầy thu ngân.

Lận Thiên đi theo sau Tô Dung, cách ước chừng hai mét.

Tô Dung chuyên tâm nói chuyện điện thoại nên không có phát hiện Lận Thiên, cũng chưa từng nghĩ Lận Thiên thế mà sẽ đi theo cô!

Tính tiền xong, cô xách hai cái túi đi ra ngoài.

Ra cửa siêu thị, cô liếc mắt một cái liền thấy Thẩm Ngự Dương đội mũ và khẩu trang, anh đang đứng dưới tàng cây đối diện cửa siêu thị chờ cô.

Tô Dung cười cười, tăng nhanh bước chân đi đến chỗ anh.

Khi Lận Thiên đi ra cửa siêu thị chỉ nhìn thấy Tô Dung cùng Thẩm Ngự Dương song song rời đi.

Cô và anh, trên tay mỗi người một cái túi, nhưng rõ ràng đồ trong túi anh rất nhiều, hẳn là chuyển từ trên tay Tô Dung qua.

Tô Dung kéo cánh tay anh, hơi hơi ngửa đầu, cười tươi như hoa.

Lận Thiên cắn răng, Tô Dung khi nào có bạn trai, hẳn như thế nào không biết!

Lấy điện thoại từ túi quần, Lận Thiên bấm số điện thoại, "Tra cho tôi một chút về bạn trai Tô Dung!"

Nói xong, cũng không để người bên kia đáp lại, trực tiếp cúp điện thoại.

Thẩm Ngự Dương có thể cảm giác được Tô Dung có một chút cảm xúc không đúng, mặc dù cô đang cười từ siêu thị đi ra.

Thẩm Ngự Dương dùng một bàn tay trống ôm lấy bà vai Tô Dung bà, sau đó cánh tay dùng sức, làm cô dựa vào ngực anh, "Làm sao vậy?"

Tô Dung "Hửm?" Một tiếng, "Cái gì làm sao vậy?"

"Em có chút không thích hợp." Ngữ khí Thẩm Ngự Dương nhàn nhạt, nhưng rất chắc chắn.

Tô Dung cười khê, "Anh làm thế nào mà cái gì cũng có thể cảm nhận ra hết."

"Dung Dung ngốc." Thẩm Ngự Dương cười khê, "Anh thích em như thế, đương nhiên đối với cảm xúc của em rõ như lòng bàn tay."

"Ngà u!" Tô Dung giơ tay nhéo Thẩm Ngự Dương một phen, "Phạm quy a, Thẩm ảnh đế."

Thẩm Ngự Dương xiết chặt cánh tay, cô tạm thời không nghĩ nói, anh liền không hỏi.

Về đến nhà, Thẩm Ngự Dương đem hai túi đồ ăn vặt để trên bàn trà trong phòng khách.

Tô Dung không biết suy nghĩ cái gì, còn ở cửa chậm rì rì đổi giày.

Thẩm Ngự Dương quay đầu lại, thấy bộ dáng cô như đi vào cõi thần tiên không khỏi nhướng mày, "Dung Dung?"

"A?" Tô Dung mờ mịt nhìn Thẩm Ngự Dương, "Anh kêu em?"

Thẩm Ngự Dương nhìn cô, nhìn ba giây.

Sau ba giây, anh lập tức đi về phía cô, sau đó khom lưng, bế cô đi đến sofa. Thẩm Ngự Dương ngồi xuống, để Tô Dung ngồi trên đùi của mình, "Nói đi, em làm sao vậy?"

Thân thể Tô Dung cứng lại, anh có thể cảm giác được cứng đờ, "Em..."

Thẩm Ngự Dương giơ tay vỗ về đầu Tô Dung, "Anh ở đây."

Tô Dung bỗng nhiên đỡ xuống phòng bị, cả người mềm nhũn dựa vào vai Thẩm Ngự Dương, "Vừa rồi em ần ần có loại cảm giác bị theo dõi."

Tô Dung vừa dứt lời, liền cảm giác được tay Thẩm Ngự Dương ôm eo cô đột nhiên xiết chặt.

"Thẩm Ngự Dương..." Tô Dung ngẩng đầu.

Thẩm Ngự Dương rũ mắt, thanh âm trầm thấp, "Ồ siêu thị có phát hiện người nào khả nghi không?"

Tô Dung nghĩ nghĩ, "Gặp được Jennifer cùng công ty, xem như nói hai câu với cô ấy, cô ấy mới vừa đi, lại gặp Lận tổng của công ty."

"Lận tổng?" Thẩm Ngự Dương nghĩ nghĩ, "Người điều hành kế hoạch của giải trí Vũ Hồng?"

"Ừm." Tô Dung kéo tay Thẩm Ngự Dương đang để trên đầu cô,捏 ngón tay anh, "Anh ta thật sự rất phiền, lần trước bởi vì đem đại ngôn quảng cáo son môi M cho em, Jennifer tìm em gây sự, lúc chuyển nhà, công ty chỉ trả một phần tiền thuê nhà, Jennifer cũng nói là bởi vì Lận Thiên, còn có,《 Cuối tuần vui vẻ 》, Jennifer đều nói có liên quan đến Lận Thiên."

Nói đến đây, Tô Dung bỗng nhiên nhớ tới, Jennifer có nói qua.

Cô ta nói, cô ta cũng tham gia chương trình.

"Thẩm Ngự Dương."

"Hửm?"

"Jennifer... Hình như cũng muốn tham gia 《 vui sướng cuối tuần 》."

Thẩm Ngự Dương nhíu mày, "Anh nhờ anh Lãng tìm hiểu một chút."

"Được."

Thẩm Ngự Dương cấp Lãng Trạch gọi điện thoại, Tô Dung lẳng lặng nghe.

Chỉ cần ở cạnh Thẩm Ngự Dương, bị Lận Thiên mang đến cảm xúc xấu, dường như cũng không có gì.

Cúp điện thoại, Thẩm Ngự Dương nói cho Tô Dung, "Anh Lãng giải thích tin tức cho anh, cũng sẽ đem chuyện này nói cho cảnh sát Uông bọn họ."

"Nói cho cảnh sát Uông có phải có chút chuyện bé xé ra to hay không?" Tô Dung có chút bất an, kinh động cảnh sát, này ý nghĩa đã có thể không giống nhau.

Khuôn mặt Thẩm Ngự Dương nghiêm túc, "Hung thủ vốn dĩ còn chưa bắt được, chúng ta đã có manh mối khả nghi, theo lý thường thì nói cho cảnh sát mới đúng."

Tô Dung nghe vậy cũng gật gật đầu, "Có đạo lý."

Thẩm Ngự Dương xoa xoa đầu Tô Dung, "Chuyện này giao cho anh, em không cần phải xen vào."

"Được."

Thẩm Ngự Dương nói Tô Dung không cần lo, Tô Dung liền thật sự không nghĩ nữa.

Lãng Trạch nói với Thẩm Ngự Dương sáng hôm sau có tin tức, quả nhiên là buổi sáng.

Còn không đến 7 giờ, Lãng Trạch liền gọi tới.

"Lần này khách mời tổng cộng có năm người, ngoại trừ em và Tô Dung, còn có Jennifer, Tần Tinh Hạo và Ngô Hoa Nhiên."

Thẩm Ngự Dương ở trong lòng yên lặng nghĩ vài người này, Ngô Hoa Nhiên và anh xem như quen biết đã lâu, Tần Tinh Hạo là ca sĩ, nhưng không quá quen thuộc, còn có Jennifer...

"Được, em đã biết, vất vả anh Lãng."

"Ai ô ô!" Lãng Trạch kinh ngạc, "Thảm ảnh để hôm nay cư nhiên khách khí với anh như vậy! Khách khí như vậy!"

Thẩm Ngự Dương a một tiếng, cúp điện thoại.

Lãng Trạch giật nhẹ khóe miệng, từ khi Thẩm Ngự Dương bắt đầu yêu đương, số lần cúp ngang điện thoại của anh có chút nhiều a.

Thời gian ban ngày, Tô Dung cứ theo lẽ thường cùng Thẩm Ngự Dương ở nhà xem chương trình, tập thể hình.

Thân phận Thẩm Ngự Dương đặc thù, hơn nữa anh và Tô Dung đều không phải người thích náo nhiệt, ngốc ở nhà nhưng thật ra cũng rất thích ý.

Buổi tối 7 giờ rưỡi, chị Kiều sợ Tô Dung đã quên việc quảng cáo được đăng lên, còn chuyên nghiệp gọi điện thoại nhắc nhở cô.

Tô Dung bật cười, "Chị Kiều, đây là quảng cáo đầu tiên của em, em sao có thể quên chứ."

"Này nhưng khó mà nói a." Chị Kiều tỷ, "Từ sau khi việc em cùng Thẩm ảnh để ở bên nhau phơi bày ra trước mặt chị và Lãng ca, tự em đếm đếm bao lâu rồi em không có cùng chị gặp mặt? Hai người chúng ta sợ là chỉ có thể dùng điện thoại liên hệ."

Tô Dung "Ai nha" một tiếng, sờ sờ lỗ tai đã nóng lên của cô, "Chị Kiều ~ không cần như vậy mà."

"Được được được! Chị không nói." Chị Kiều cười ha ha, "Lát nữa Thẩm ảnh để nhà em lại ghen, ha ha ha ha!"

Chị Kiều nói liền cúp điện thoại.

Tô Dung cầm điện thoại trừng mắt nhìn Thẩm Ngự Dương, "Đều tại anh."

"Hửm?" Thẩm Ngự Dương một chút manh mối đều không có, "Anh làm sao?"

Tô Dung nhếch miệng, "Sau khi cùng anh ở bên nhau, thời gian em và chị Kiều gặp mặt thời đều ít đi."

Thẩm Ngự Dương cười khẽ, "Nói giống như anh và anh Lăng ca gặp mặt dài ấy."

Tô Dung tưởng tượng, xác thật là có chuyện như vậy a.

"Ách... Kia, em vừa rồi cái gì đều không có nói ~"

Thẩm Ngự Dương rất phối hợp, "Ừm, anh cái gì đều không có nghe thấy."

Tô Dung cười cười, "Thật đủ gốc."

Rất nhanh, liền tới 8 giờ.

Tô Dung mở trang web chính thức của công ty M, hình ảnh hơi lag một chút, ngay sau đó mượt mà.

Việc muốn công ty M đổi người phát ngôn mới, đã sớm công bố ra ngoài.

Nhắc tới tên Tô Dung, rất nhiều người cũng không biết, công ty M tuyên bố thông cáo trên weibo có tag cô, rất nhiều người đều nhấn vào mới biết được, thì ra Tô Dung chính là cô gái nổi tiếng trở thành "Nữ thần đẹp nhất" mặc hán phục kia.

Chỉ là, có một bộ phận người rất lớn cũng không xem trọng Tô Dung.

Một người giữa chừng thay đổi, người mẫu mới nổi này cũng không biết là dựa vào "Ảnh chụp" hay là "Chiều lửa", cũng dám nhận quảng cáo, không ít người đều nói hành động của công ty M lần này thật là lớn mật.

Trước ba ngày quảng cáo được đăng lên, weibo công ty M mỗi ngày đều sẽ phát ảnh của Tô Dung hoặc là video ngắn.

Chờ tới khi đến giờ, thật đúng là có rất nhiều người đứng thủ ở đây, chờ xem quảng cáo này.

Quảng cáo không đến bốn phút, rất nhanh liền xem xong rồi.

Tô Dung nhìn chính mình trong video, còn ở cảm khái, "Thì ra tự mình xem chính mình là loại cảm giác này nha ~"

Thẩm Ngự Dương nắm lấy tay Tô Dung bởi vì khấn trương, lòng bàn tay đã đỏ mề hôi rùng rùng, "Quảng cáo quay rất tuyệt, Dung Dung của anh, thật sự rất tuyệt!"

Tô Dung chỉ là cười nhạt, vành mắt chậm rãi đỏ.

"Thật vậy ư? Thật sự tuyệt sao?"

Thẩm Ngự Dương ừ một tiếng, đem điện thoại giơ lên trước mặt Tô Dung, là chuyển tiếp video được đăng lên, Thẩm Ngự Dương mở ra, đúng là bình luận.

【 Tô Dung tiểu tỷ tỷ diễn thật tốt, quá đẹp! 】

【 Lầu trên +1, xem xong video, tôi đều muốn mua một cây son môi. 】

【 Ta cảm thấy tiểu tiên nữ so với tinh linh cây càng đẹp, đồng ý like ta!!! 】

【 Không nói, ta muốn đi liếm màn hình ~ nữ thần, ta tới đây ~】

【.....】

Mọi việc như thế, vân vân.

Mặc dù bình luận bên trong vẫn là hỗn loạn một ít không hài hòa, nhưng Tô Dung đã rất vừa lòng.

Điện thoại của cô giờ phút này không ngừng chấn động, màn hình nhấp nháy nhấp nháy, thông báo hiện lên, rõ ràng là Weibo.

"Leng keng" một tiếng, là thông báo wechat.

Tô Dung mở màn hình, là chị Kiều.

【 a a a a a! Tô Dung! Chúc mừng em a!! Quảng cáo siêu cấp thành công! 】

Tô Dung chớp chớp mắt, quay đầu ghé vào lòng Thẩm Ngự Dương, nghẹn ngào ra tiếng.

"Thẩm Ngự Dương, em rất vui, rất rất vui a!"

Tác giả có lời muốn nói: Canh hai tới rồi ~~~ moah moah!

Chị Kiều sẽ kêu Lăng Trạch là Lăng ca nhé, ngược lại Lăng Trạch kêu chị Kiều là Kiều tỷ.

Bạn đang đọc truyện *Chú Nhà Tôi Là Ánh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Thẩm Ngự Dương ôm Tô Dung, nhẹ giọng trấn an cô.

"Dung Dung của anh thật sự rất tuyệt, rất lợi hại." Khóe môi Thẩm Ngự Dương cong lên, cười còn muốn vui vẻ hơn so Tô Dung.

Nhìn tất cả mọi người đều khen cô, Thẩm Ngự Dương thậm chí cảm thấy giờ phút này so với anh đoạt giải thưởng còn vui hơn.

Dỗ trong chốc lát, Tô Dung đỏ mặt ngồi lên từ trong lòng ngực Thẩm Ngự Dương, hít hít mũi, nhìn một mảnh ướt nhỏ trên vai Thẩm Ngự Dương, "Em không phải cố ý."

Thẩm Ngự Dương bật cười, giờ tay xoa đầu Tô Dung, "Không cho khóc nữa."

Tô Dung ừm một tiếng.

"Anh vào phòng thay quần áo." Nói Thẩm Ngự Dương đứng dậy, hôn Tô Dung một cái mới đi.

Tô Dung hồi âm lại cho chị Kiều, tiếp tục xoát bình luận.

《Cuối tuần vui vẻ 》 thứ 6 bắt đầu quay, hơn nữa là ở thành phố H.

Vé máy bay được đặt vào 10 giờ sáng thứ 5, Thẩm Ngự Dương và Tô Dung, cộng thêm chị Kiều, Lăng Trạch cùng một trợ lý, Tiểu Cảnh.

Chưa ăn sáng, hơn 6 giờ mấy người chị Kiều liền tới tiểu khu Thượng An.

Chị Kiều và Lăng Trạch đều sợ hãi người kia chưa thức dậy, liền điện thoại đều cùng nhau gọi, nghĩ có thể thông tri một người thì một người, ai cũng không thể buông tha.

Nhưng không nghĩ tới, Tô Dung cùng Thẩm Ngự Dương ai cũng không tắt máy.

"Alo?"

"Alo."

Hai giọng nói gần như là đồng thời vang lên, một tiếng mơ hồ, một tiếng thanh tỉnh.

Chị Kiều và Lăng Trạch liếc nhau, đồng thời che lại ống nghe, dùng ngón tay chỉ đi động, dùng khẩu hình nói cho đối phương, "em ấy / cậu ấy nhận! "

"Khụ!" Lăng Trạch thanh thanh giọng nói, "A Ngự, chúng tôi đến bên ngoài tiểu khu."

Thẩm Ngự Dương ừm một tiếng, nhìn Tô Dung còn mơ màng ngủ cảm đi động, nói với Lăng Trạch, "Nói với chị Kiều cúp điện thoại, hai mươi phút sau, Tiểu Cảnh vào đón chúng em"

"Được." Lăng Trạch nhìn Tiểu Cảnh, "Anh Thẩm của cậu chỉ đích danh muốn cậu đi đón."

"Em?" Tiểu Cảnh không dám tin tưởng chỉ chỉ chính mình, "Anh Thẩm hẳn là biết em là tài xế đi?"

"Biết." Lăng Trạch gật đầu, "Tôi hôm qua đã nói với cậu ấy."

"Vậy như thế nào còn?" Tiểu Cảnh thật là sờ không tới đầu óc, Thẩm Ngự Dương không bao giờ cần cậu đón a, tuy nói trên danh nghĩa cậu là trợ lý, nhưng gần như đều là làm tài xế.

Chị Kiều bỗng nhiên cười khẽ ra tiếng, "Ây, này còn cần nghĩ sao, Lăng ca, hai ta đi lên khăng định sẽ cần nhàn, Thẩm ảnh để không thích nghe hai ta nói chuyện mới để Tiểu Cảnh đi lên đó!"

Lăng Trạch & Tiểu Cảnh:..... Đột nhiên cảm thấy một miệng đầy cầu lương.. Còn không phải là buổi sáng rời giường..

Tiểu Cảnh lên tiếng kêu Lăng Trạch, "Vậy anh Lăng, em đi thật a?"

Lăng Trạch dựa vào ghế, cả người tản ra hơi thở mất tinh thần, vô lực xua xua tay, "Cậu đi đi, đi thôi."

Tiểu Cảnh cười cười, đẩy cửa xe đi xuống.

Chị Kiều chống cằm nhìn Lăng ca, "Phốc" một tiếng bật cười, "Lăng ca, anh đây là hà tất đâu."

Lăng Trạch liếc chị Kiều một cái, "Cô biết cái gì, theo tôi cực cực khổ khổ dưỡng mười năm, liền như vậy bị cái trắng cô mang theo nửa năm dụ hoặc đi rồi, tôi có thể không tức sao?"

Chị Kiều nâng cằm lên, hừ hừ một tiếng, "Vậy chỉ có thể thuyết minh cái trắng nhà tôi hợp khẩu vị của heo nhà anh, bằng không này trong giới nhiều đồ ăn như thế, heo nhà anh sao lại coi trọng cái trắng nhà tôi chứ!"

"Hắc, tôi nói này Kiều tỷ, cô còn rất tự hào à?" Lăng Trạch ngồi thẳng, nhìn chị Kiều bật cười.

Chị Kiều thu liễm thần sắc, nghiêm túc gật gật đầu, "Ừ, tôi chính là nghĩ như thế."

Lăng Trạch: "....."

Đang lúc Lăng Trạch chuẩn bị cùng chị Kiều tỷ tiếp tục đấu khẩu, cửa sổ xe bị "Cộc cộc" gõ vang.

Lăng Trạch kéo cửa sổ xe xuống, là Tiểu Cảnh, "Làm sao vậy?"

Tiểu Cảnh một khuôn mặt khóc tang, "Anh Lăng, em vào tiểu khu không được!"

Lăng Trạch bật cười, "Cậu đi phòng an ninh, nói cho bọn họ... Ài, tính, tôi đi nói cho cậu một tiếng đi."

Lăng Trạch nói xong xuống xe, mang theo Tiểu Cảnh đi phòng an ninh.

Ánh mắt chị Kiều không tự giác đuổi kịp Lăng Trạch, trông mắt sâu thẳm, làm như suy nghĩ cái gì.

7 giờ mười lăm, đoàn người Thẩm Ngự Dương từ tiểu khu Thượng An xuất phát đi sân bay.

Tiểu Cảnh lái xe, Lăng Trạch và chị Kiều tỷ ngồi ở trung gian, Thẩm Ngự Dương và Tô Dung ở cuối cùng.

Tô Dung xoa đôi mắt, ôm cánh tay Thẩm Ngự Dương, đầu dựa vào vai Thẩm Ngự Dương, buồn ngủ ngáp mấy cái liền.

Chị Kiều quay đầu lại nhìn thoáng qua, "Tô Dung, tối hôm qua mấy giờ em ngủ, làm sao trông buồn ngủ vậy?"

Ý thức Tô Dung sắp bay đi rồi, mơ hồ đáp lời, "Không a, em 9 giờ liền nằm xuống ngủ."

"Vậy em đây là..."

Tô Dung ồm một tiếng, trực tiếp nhéo cánh tay Thẩm Ngự Dương một phen, bừa bãi oán trách nói, "Đều do Thẩm Ngự Dương, em đều ngủ rồi, anh ấy thế nào cũng phải nháo..."

Tô Dung nháy mắt thanh tỉnh, ngậm miệng lại.

Tô Dung trừng lớn đôi mắt, ngược mắt nhìn thoáng qua Thẩm Ngự Dương, khoe môi anh mỉm cười, trong mắt mang theo nghiền ngẫm, ánh mắt nhìn Tô Dung làm như đang nói với cô, "Em nói a, sao lại không nói tiếp vậy? "

Tô Dung dời đi ánh mắt, nhìn về phía chị Kiều và Lăng Trạch, hai người cũng là vẻ mặt chờ mong, chờ cô nói tiếp.

Tô Dung nhấp môi, ngồi thẳng dậy, mặt vô biểu tình.

Chị Kiều vuốt cằm, "Tô Tiểu Dung, em đang nói a, sao lại không nói."

Tô Dung thần sắc nhàn nhạt, "Nói cái gì? Em vừa rồi nói chuyện sao?"

"Ha ha ha ha ha!" Trong xe tức khắc vang lên một mảnh tiếng cười.

Thẩm Ngự Dương xoa đầu Tô Dung, "Đúng vậy, em không nói gì, vừa rồi là chị Kiều và anh Lăng nhìn lầm rồi nghe lầm."

"Hừ hừ!" Tô Dung lệch đầu về một bên, một lần nữa ôm lấy cánh tay Thẩm Ngự Dương, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thẩm Ngự Dương xua xua tay với hai người chị Kiều, ý bảo hai người bọn họ bỏ qua đi, Tô Dung da mặt mỏng, hai người này còn muốn trêu chọc cô.

Thẩm Ngự Dương tuyệt đối sẽ không thừa nhận, vừa rồi xem bộ dáng Tô Dung vẻ mặt nghiêm túc làm như không có việc gì, thật sự quá đáng yêu!

Đến sân bay.

Tiểu Cảnh đi gửi vận chuyển hành lý, chị Kiều và Lăng Trạch đi đổi vé.

Thẩm Ngự Dương đội mũ và khẩu trang, ôm lấy Tô Dung cũng đeo khẩu trang, suy xét vấn đề lát nữa ăn gì.

Thẩm Ngự Dương hỏi Tô Dung, "Muốn ăn cái gì?"

"Không có gì muốn ăn." Tô Dung lắc đầu, "Không quá muốn ăn cơm."

"Không muốn ăn cơm a..." Thẩm Ngự Dương ôm lấy cô, "Khó mà làm được, ngày thường em giám sát anh ăn cơm chính là một chút không qua loa, như vậy đi, anh cùng em đi ăn chút cháo được không?"

Tô Dung lắc lắc cánh tay Thẩm Ngự Dương, "Ây nha, bạn trai em muốn cùng em ăn cháo nha ~"

Thẩm Ngự Dương giơ tay điểm điểm cái mũi Tô Dung, "Bướng bỉnh!"

Tô Dung cười nị mắt cong cong, nhón chân cách hôn lên lớp khẩu trang trên mặt anh.

"Bạn trai của em thật tốt, làm sao tốt như vậy chứ!"

Trong lúc nói chuyện, chị Kiều, Lăng Trạch còn có Tiểu Cảnh trước sau chân đã trở lại.

"Chúng ta vào thôi."

"Ừ."

Thẩm Ngự Dương chuyến này đi thành phố H, hoàn toàn là hành trình bí mật, không có công bố ra.

Sân bay là một nơi rất dễ dàng bị fans phát hiện, lúc trước có chuyến bị fans nhận được tin tức ở sân bay đem anh vây chặt như nêm cối.

Thẩm Ngự Dương vẫn là lần đầu tiên ở sân bay bao kín mít như vậy, chủ yếu là suy xét có Tô Dung, lần đầu tiên cùng cô xuất hiện, tận lực điệu thấp điệu thấp lại điệu thấp.

Vào lúc 1 giờ chiều máy bay đáp xuống sân bay ở thành phố H.

Thời tiết thành phố H nhiều mây, trời dường như sắp mưa.

Sau khi xuống máy bay, Lăng Trạch liền liên lạc với người của 《 Cuối tuần vui vẻ 》 đến đón.

Ước định địa điểm xong, đoàn người lấy hành lý, liền đi bãi đỗ xe ngầm.

Người đến đón họ Phương, nhìn thấy Thẩm Ngự Dương một hàng năm người còn kinh ngạc một chút, "Không phải nói, ba người sao?"

Lăng Trạch "Đi" một tiếng, "Không phải a, ngày hôm qua liên hệ, đã nói sẽ có hai người khác đồng hành."

"A, không có việc gì không có việc gì." Tài xế Phương cười cười, "Mọi người lên xe đi, đến rồi lại nói, này thật đúng là, ít nhiều hôm nay tôi cũng lấy xe lớn hơn một chút a."

Chị Kiều cười lạnh một tiếng, "Này không thể được, chúng tôi nói như thế nào cũng là khách quý được mời tham gia tiết mục, cũng không thể liên ỷ ỷ khuất khuất như vậy cùng các anh đi."

Thần sắc trên mặt tài xế Phương trở nên xấu hổ, hướng Lăng Trạch cầu cứu, "Này... Anh xem này, quản lý Lăng, chúng ta đi trước đi, lát nữa tới rồi chúng ta lại nói chuyện này được không?"

Lăng Trạch sắc mặt cũng không tốt, "Tài xế Phương, là ai thông tri anh tới đón?"

"Phó đạo diễn tiết mục của chúng tôi."

"Nhưng là người cùng tôi liên lạc, là tổng đạo diễn Hình Bản."

"Quản lý Lăng, anh xem tôi chỉ là tài xế, có vấn đề gì, chờ tôi đài truyền hình rồi chúng ta lại nói được không?" Tài xế Phương trong lòng cũng ỷ khuất, hẳn nhận được tin tức xác thật là ba người, mà hiện tại là năm người.

Không biết là nơi nào xảy ra vấn đề, là phó đạo diễn nhớ lầm vẫn là cố ý.

Chỉ là, này đó đều không phải một tài xế như hẳn có thể quản.

Lăng Trạch nhìn Thẩm Ngự Dương, "A Ngự, cậu nói đi?"

"Xác thật đối với chị Kiều bọn họ có chút quá phận." Thẩm Ngự Dương thần sắc nhàn nhạt, nhưng chỉ cần là người hiểu biết Thẩm Ngự Dương, đều có thể minh bạch, Thẩm Ngự Dương càng là như vậy càng đại biểu anh rất tức giận.

Tô Dung nhú mày, việc này nếu là nói trong đó không có người giờ trò quý, cô mới không tin.

Tô Dung nhìn về phía chị Kiều, "Chị Kiều, chúng ta đi đài truyền hình trước đi, tài xế Phương hẳn là không biết những việc này."

Chị Kiều hừ lạnh một tiếng, "Nếu Tô Dung nói như vậy, tôi liền đi theo anh đến đài truyền hình nhìn xem, chuyện này tôi nhất định phải thảo luận một chút!"

"Ai ai ai, các vị mời, trước lên xe đi." Tài xế Phương thờ phào nhẹ nhõm, chỉ cần chịu lên xe, đi theo về đài truyền hình liền ổn a.

Việc còn lại, hẳn liền mặc kệ.

Trên đường đến đài truyền hình, tâm tình mấy người đều không tốt.

Đặc biệt lấy Thẩm Ngự Dương quanh thân áp suất thấp nhất.

Tô Dung lặng lẽ duỗi tay, néo cánh tay Thẩm Ngự Dương một phen, hạ giọng, "Đừng như vậy, lát nữa tới rồi lại nói."

Thẩm Ngự Dương cầm tay Tô Dung, "Bạn gái của anh sao lại có thể chịu loại ỷ khuất này?"

Tô Dung vỗ vỗ cánh tay anh, "Người ta không biết em là bạn gái anh, nói nữa, em là một người mới xuất đạo, có thể có đãi ngộ gì? Nếu không phải Tống Từ bị đẩy ra, làm sao em có thể lên tiết mục này?"

"Vậy cũng không được!" Thẩm Ngự Dương trừng mắt nhìn Tô Dung "Không được nói mình như vậy, việc này hôm nay, đổi thành là nữ nghệ sĩ khác, tổ tiết mục cũng không thể làm như vậy, càng đừng nói, em là bạn gái anh."

"Được được được, trước xin anh bớt giận." Tô Dung trong lòng âm áp, Thẩm Ngự Dương tức giận cô hiểu.

Anh không muốn cô chịu ỷ khuất.

Đây là Tô Dung có bạn trai như Thẩm Ngự Dương vậy, nếu không có đâu?

Cô là một người mới, liền xứng đáng bị người khi dễ như vậy sao?

Xe đi sau một giờ, ngừng ở trước cửa đài truyền hình.

Chị Kiều trước hết xuống xe, khuôn mặt nghiêm túc.

"Chúng ta đi."

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Tô Dung: Hừ hừ (ノ^_^)ノ

- - - - -

Đi học rồi là đi học rồi, bạn editor lại lười rồi~

Bạn đang đọc truyện *Chú Nhà Tôi Là Ảnh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Đoàn người chị Kiều xuống xe, liền dừng lại đều không có, trực tiếp nổi giận đùng đùng đi vào đài truyền hình.

Tài xế Phương thấy tình huống không đúng, vội vàng gọi điện cho phó đạo diễn, đem tình huống nói một lần.

Sau khi giải thích xong, tài xế Phương mới chuyển động tay lái yên tâm đi tìm chỗ đậu xe, hắn còn thở dài, "Chuyện gì đây a!"

Đài truyền hình rất lớn, mấy người chị Kiều đi vào liền cùng người khác hỏi thăm, tìm kiếm trường quay ghi hình《 Cuối tuần vui vẻ 》.

Hỏi xong phương hướng, đi được vài phút có người kêu tên Lăng Trạch.

Chị Kiều dừng chân, nhìn Lăng Trạch.

Lăng Trạch nhìn về phía người tới, nhỏ giọng nói, "Là tổng đạo diễn《 Cuối tuần vui vẻ 》, Hình Bản."

Thẩm Ngự Dương nhẹ nhàng gật đầu, Lăng Trạch đi hướng Hình Bản, mặt mang ý cười nhạt, "Hình đạo, sao ông lại ở chỗ này?"

Hình Bản ha ha cười hai tiếng, bắt tay với Lăng Trạch, "Tôi xem thời gian không sai biệt lắm, nghĩ anh và Thẩm ảnh đế cũng nên tới, cho nên ra tới nghênh đón các anh."

"U, thật ngại quá." Lăng Trạch cười cười, "Còn làm phiền Hình đạo đại giá tự mình đón."

"Ài, quản lý Lăng nói như vậy, tôi không thích nghe a! Cái gì kêu phiền toái a." Hình Bản giống như tức giận, mắt lại mang ý cười cùng Lăng Trạch nói giòn.

Cùng lúc đó, Thẩm Ngự Dương Tô Dung đi đến trước mặt Hình Bản.

Hình Bản nhìn nhìn Tô Dung, có chút kinh ngạc hỏi Lăng Trạch, "Không nghĩ tới anh nói với tôi sẽ có người đồng hành là Tô tiểu thư a."

"Hình đạo." Tô Dung cười khẽ gật gật đầu, "Cửu ngưỡng đại danh, hôm nay có thể nhìn thấy Hình Đạo, thật sự là vinh hạnh."

Hình Bản vui vẻ.

Lời nói dễ nghe, ai đều không thích nghe.

"Ai ~ tôi nào có cái gì đại danh a, Tô tiểu thư chịu tới tham gia tiết mục, với tôi mà nói đã là vinh hạnh lớn lao."

"Hình đạo, chúng ta đi phòng nghỉ nói đi." Trợ lý phía sau Hình Bản nhỏ giọng nhắc nhở, "Nơi này cũng không phải chỗ nói chuyện."

Hình Bản liên tục gật đầu, để trợ lý dẫn đường, cùng nhau đi đến phòng nghỉ.

Tô Dung dùng khuỷu tay thọc thọc Thẩm Ngự Dương, hạ giọng hỏi anh, "Sao em cảm thấy Hình đạo này có chút cảm giác không đúng? Quá... Hòa ái?"

Thẩm Ngự Dương khẽ cười một tiếng, "Em cũng cảm giác ra à, bất quá em nói rất đúng, Hình đạo xác thật cũng không phải loại tính cách này, phỏng chừng là đã biết việc tài xế Phương đến đón, muốn tiến một bước trước"

Tô Dung nhướn mày, không nói gì, nhưng trong mắt kinh ngạc rõ ràng.

Hình đạo này, cư nhiên có thể biết tin nhanh như vậy, hơn nữa làm ra phán đoán?

Thẩm Ngự Dương đoán đúng tám phần.

Nói đến cũng khéo, lúc tài xế Phương gọi điện cho phó đạo diễn, phó đạo diễn mới vừa cùng Hình Bản họp xong, Hình Bản thậm chí còn không có rời đi vị trí.

Trong phòng hội nghị an tĩnh, tài xế Phương nói chuyện lại lớn, những nội dung đó Hình Bản tất cả đều nghe thấy được.

Vì không tạo thành hậu quả càng thêm nghiêm trọng, Hình Bản nhanh chóng quyết định vội vàng mang theo trợ lý ra, tự mình nghênh đón mấy người Thẩm Ngự Dương.

Chính cái gọi là duỗi tay không đánh gương mặt người tươi cười, ông ta tiến một bước trước, tóm lại là không có sai.

Sự thật chứng minh, ông ta làm quyết định là rất đúng, ít nhất ở khu vực công cộng của đài truyền hình không có sinh ra ảnh hưởng không tốt.

Phó đạo diễn phân phó tài xế bỏ qua khách mời tham gia tiết mục, việc này nếu là truyền ra ngoài, mặt Hình Bản ông còn chỗ nào để? 《 Cuối tuần vui vẻ 》 mặt hướng chỗ nào phóng? Càng hoặc là, toàn bộ đài truyền hình đều bị người chỉ chỉ trò trò.

Bất quá việc này nếu là đặt ở trên người nghệ sĩ khác, không sai biệt lắm cũng đã bỏ qua, rốt cuộc tiết mục《 Cuối tuần vui vẻ 》 lực ảnh hưởng rất lớn, không đáng bởi vì việc này cùng tổng đạo diễn nháo không thoải mái.

Nhưng cố tình gặp gỡ Thẩm Ngự Dương, một người đàn ông luyện tiếu bạn gái của mình chịu một chút ủy khuất.

"Hình đạo, nếu ngài tự mình ra tới tiếp chúng tôi, nói vậy ngài cũng biết đã xảy ra cái gì."

Mông Hinh Bân ngồi ở trên sô pha còn chưa có ngồi ổn, Thẩm Ngự Dương liền trước một bước đã mở miệng.

Hinh Bân trên mặt tươi cười đột nhiên cứng đờ, "Thẩm ánh đế."

Tô Dung kéo một chút Thẩm Ngự Dương tay áo, "Thẩm Ngự Dương.."

"Em không cần phải nói, anh tôi nói." Thẩm Ngự Dương khẽ nhú mồm, ánh mắt nặng nề nhìn về phía Hinh Bân, "Hình đạo khả năng không biết đi, tôi và Tô Dung là bạn tốt, bạn phi thường tốt, hơn nữa anh Lăng trước đó đã cùng Hinh đạo chào hỏi qua, như thế nào còn sẽ làm Tô Dung lâm vào hoàn cảnh xấu hổ như thế? Chuyện này nếu Hinh đạo không có biện pháp cho một cái quyết định công bằng, tôi nghĩ tôi hẳn là suy xét một chút tiết mục《 Cuối tuần vui vẻ 》 này."

"Đừng dừng dừng." Hinh Bân từ trên sô pha đứng lên, "Thẩm ánh đế, anh trước đừng nóng giận, tôi lập tức để người đi tìm phó đạo diễn đến."

Tô Dung cư nhiên là bạn tốt của Thẩm Ngự Dương?

Hinh Bân trong lòng hoảng sợ, Thẩm Ngự Dương xuất đạo mười năm, chính miệng thừa nhận qua bằng hữu "tốt" chỉ có một Phó Thanh, nếu là ông ta không có nhớ lầm, Tô Dung là người thứ hai cậu ta thừa nhận bạn bè tốt!

Nguyên bản tưởng người mới không có bối cảnh gì, hiện tại xem ra, hẳn lần này là nhìn lầm.

Phó đạo diễn vốn là không đi xa, trợ lý rất nhanh đem người tìm được phòng nghỉ.

Phó đạo diễn vào nhà trước thấy được Thẩm Ngự Dương, trong lòng lộ bộ một tiếng, sau đó lại nhìn đến Hinh Bân đen mặt, liền biết sự tình có chút lớn.

"Hình đạo, Thẩm ánh đế." Phó đạo diễn đầu tiên là chào hỏi, tiện đà giải bộ hồ đồ hỏi, "Hình đạo tìm tôi tới là?"

Hinh Bân cười lạnh, "Được rồi, ông cũng đừng già bộ với tôi, tình huống như thế nào tôi vừa mới cũng nghe đại khái, ông thật đúng là hồ đồ a!"

Phó đạo diễn khẽ cắn môi, "Hình đạo ông có chút không đúng rồi đi, tài xế Phương chính mình nghe lầm, cũng không thể toàn trách tội ở trên đầu tôi được."

Thẩm Ngự Dương cười lạnh, "Vậy trách tội trên đầu tôi à?"

"Đừng, Thẩm ánh đế ngàn vạn đừng nói như vậy." Phó đạo diễn liên tục xua tay, thực hoảng loạn, "Ngài này người có fans đến tám con số không trên Weibo, tôi gánh vác không được trách nhiệm lớn như vậy trách nhiệm."

Vừa dứt lời, Thẩm Ngự Dương nhú mồm, Lăng Trạch trầm mặt, Hinh Bân thì mặt đen như đáy nồi.

Lời nói này, quả thực chính là nói Thẩm Ngự Dương ý thế hiếp người!

"Hình đạo, tôi xem tiết mục lần sau các ông làm thời thiếu khách mời đều không cần tìm người, trực tiếp để phó đạo diễn lên là được." Thẩm Ngự Dương từ trên sô pha đứng lên, vài bước đi đến trước mặt phó đạo diễn, từ trên cao nhìn xuống mà nhìn hẳn, "Tôi thật tò mò, ông là như thế nào tiến vào Đài truyền hình thành phố H."

Phó đạo diễn nhất thấy Thẩm Ngự Dương đã tới gần hẳn, Hinh Bân lại vẫn không có mở miệng nói chuyện, tính nhất thời không có ngăn chặn.

"Thẩm ánh đế, cậu đừng có quá phận."

Thẩm Ngự Dương câu môi, "Thẩm Ngự Dương tôi xuất đạo mười năm, vẫn là lần đầu tiên nghe thấy có người dùng hai chữ quá phận tới hình dung tôi, như thế nào, ông là muốn nói tôi ý thế hiếp người?"

Phó đạo diễn ngạnh cổ, "Đúng thì thế nào?"

"Xem ra, tôi không đem tội danh này chứng thực, đều thực có lỗi với cái mũi ông chụp lên đầu tôi."

Thẩm Ngự Dương ngữ khí nhàn nhạt, chỉ là nghiêng đầu liếc phó đạo, phó đạo diễn rung mình một cái.

Thẩm Ngự Dương... Cậu ta nên sẽ không thật sự muốn làm cái gì đi?

"Thẩm ánh đế." Phó đạo diễn há mồm, làm như muốn chịu thua.

Thẩm Ngự Dương không có cho hắn cơ hội, trực tiếp xoay người một lần nữa ngồi vào trên sô pha.

Phó đạo diễn??? Cậu ta như thế nào không nói?

Thẩm Ngự Dương câu môi, "Tô Dung, cô là cùng tôi đến, chuyện này cô muốn xử lý như thế nào?"

Tô Dung nhấp môi, cô cũng là lần đầu tiên gặp được loại việc này, "Tôi không biết."

"Nếu như vậy, tôi giúp cô xử lý được không?"

Tô Dung ừm một tiếng, đồng ý.

Cũng đúng, một người mới xuất đạo như cô, tại đây trước mặt hai vị đạo diễn có quyền gì lên tiếng?

Thẩm Ngự Dương nhìn phó đạo diễn, "Chỉ cần ông nói ra là ai sai ông làm như vậy, tôi liền không cùng ông so đo khuyết điểm."

"Còn có người khác?" Mọi người trong phòng nghỉ đều thực kinh ngạc nhìn Thẩm Ngự Dương.

Chuyện này, như thế nào cảm thấy có chút phức tạp?

Thẩm Ngự Dương nhàn nhạt cười, "Đương nhiên là có người sau lưng, nếu không nói, phó đạo diễn hẳn là cũng không có lá gan làm như vậy mới đúng."

Phó đạo diễn rũ mắt, hai tay nắm thành quyền, không chịu nói chuyện.

Thẩm Ngự Dương vuốt cằm mình, "Tôi đoán, hẳn là người của giải trí Vũ Hồng đi."

"Anh làm sao mà biết được?" Phó đạo diễn đột nhiên ngừng đầu, lời nói buột miệng thốt ra, nuốt cũng không nuốt vào được.

Tô Dung hiểu rõ, nghĩ nghĩ trước hai ngày trước, "Là Jennifer."

"Jennifer?" Chị Kiều nhủu mày, "Cô ta có thể có năng lực lớn như vậy?"

Thẩm Ngự Dương chỉ vào phó đạo diễn, "Này liền muốn hỏi ông ấy một chút, buổi chiều có diễn tập, nói vậy Jennifer hẳn là còn ở đài truyền hình không có đi đi."

Hình Bản "đăng" một cái đứng lên, phân phó trợ lý của ông, "Tiểu Lưu, cậu nhanh lên đi xem phòng nghỉ khách mời, tiểu thư Jennifer có ở đây không."

"Vâng, Hình đạo."

Tiểu Lưu mở cửa, chạy chậm đến phòng nghỉ khách mời.

Tô Dung nhìn Hình Bản và phó đạo diễn, nhẹ giọng nói, "Tôi muốn đi phòng nghỉ khách mời nhìn xem."

Ánh mắt Hình Bản dừng ở trên người Tô Dung, Tô Dung cùng ông đối diện, "Phiền toái Hình đạo hỗ trợ dẫn đường một chút."

Hình Bản dừng một chút, không tiếng động thờ dài.

"Được, Tô tiểu thư đi theo tôi."

"Chúng ta cùng đi." Chị Kiều lời kéo Lăng Trạch, liền muốn theo sau.

Đoàn người thưa thớt, cuối cùng đều đi đến phòng nghỉ khách quý.

Này dọc theo đường đi, gặp không ít người tò mò đối với đối bọn họ, đều bị Hình Bản dùng lý do qua loa lấy lệ.

Phó đạo diễn đi ở cuối cùng, bước chân cọ tới cọ lui, khoảng cách người trước mặt càng ngày càng xa.

Phó đạo diễn đánh giá người phía trước hẳn là nghe không thấy hẳn nói cái gì, từ túi quần lấy ra điện thoại, nháy ra một cái dãy số.

"Alo? Là tôi."

"Bọn họ kêu Hình Bản cho cái công đạo, chúng ta nên làm như thế nào?"

"Tiểu thư Jennifer? Như vậy được không?"

"Tốt, tôi đã biết, được được được, ngài yên tâm, việc này tôi sẽ làm tốt, vậy..." Phó đạo diễn thần sắc do dự một chút, rồi vui vẻ lên, "Tốt tốt, ngài yên tâm đi, được, tài khoản vẫn là cái kia."

"Cảm ơn, cảm ơn Lận tổng, cảm ơn!"

Phó đạo diễn cúp điện thoại, sự hoảng loạn trên mặt đã bị cuốn đi.

Ngay sau đó, hẳn chạy chậm vài bước, đuổi theo tiến lên.

Năm phút đồng hồ sau, "Phòng nghỉ khách mời" năm chữ xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Trợ lý tiểu Lưu vận then cửa ra, trong nháy mắt, từ bên trong bay vụt ra một cái cái ly.

"Phanh" một tiếng, nện nát ở trên tường.

Thân thể Tiểu Lưu cứng đờ tại chỗ, thiếu chút nữa, liền thiếu chút nữa, cái ly liền in trên mặt cậu!

"Lận Thiên! Anh cái đồ vương bát đần*!" Thanh âm Jennifer nghiêng răng nghiêng lợi truyền ra.

Tô Dung nhưóng mày, quào?

*Vương bát là rùa, đần là trúng=hình tròn, hợp lại thì thành mai rùa, ý chửi đồ rùa rụt cổ, gặp chuyện không dám đối mặt.

Bạn đang đọc truyện *Chú Nhà Tôi Là Anh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Ba phút trước khi tiểu Lưu mở cửa phòng nghỉ, Jennifer nhận được điện thoại của Lận Thiên.

Nhìn đến trên màn hình hai chữ "A Thiên", Jennifer quả thực muốn cười ra tiếng.

Người mình thích chủ động gọi điện thoại lại đây, tâm tình nhảy nhót thật là khó lòng giải thích, chỉ có chính cô ta hiểu rõ, một khắc đó, trong lòng có đầu nai con đâm trái tim cô vang lên "Thình thịch!".

Jennifer hít sâu một hơi, sau đó tiếp nghe điện thoại, "A lô, A Thiên!"

Tong giọng nói của cô ta có che dấu không được vui sướng, khóe môi nhếch lên, mặt mày mang ý cười.

Nhưng điện thoại đối diện Lận Thiên không biết nói gì đó, nụ cười trên mặt Jennifer cứng đờ, sau đó trong mắt chậm rãi nổi lên một tia không thể tin tưởng.

Lận Thiên nghe được Jennifer ngọt nị nị thanh âm thẳng nhũm mảy, "Tôi không phải đã nói rồi cô không được kêu tôi như vậy, chẳng lẽ lời tôi nói cô đều xem như gió thoảng bên tai?"

Jennifer có điểm mắt mát, vẫn là rầu rĩ lên tiếng, "Lận tổng."

Lận Thiên có chút không kiên nhẫn, "Jennifer, tôi cho cô cơ hội lên tiết mục, cô phải hiểu được quý trọng, hiện tại nơi này tôi có chút phiền phức, cô gánh một chút trách nhiệm."

"A?" Jennifer có chút ngốc.

"Tô Dung đã đến đài truyền hình, hơn nữa đoán được là người của giải trí Vũ Vũ Hồng làm ngáng chân, bất quá người cô ấy suy đoán hẳn là cô, bọn họ hiện tại hướng cô đi, cô trước phải nhận, sau đó chống đỡ trong chốc lát, cô liền thừa nhận là cô tiêu tiền mua được người của đài truyền hình, truyền đạt sai tin tức cho tài xế, mới có thể chậm trễ cô ấy."

"Nói tóm lại, không thể để việc tôi làm, tiết lộ đi ra ngoài."

"Jennifer, tôi là bởi vì cảm thấy cô là người thông minh, cho nên mới hợp tác với cô, chính Tô Dung như vậy, nhưng là tôi cảnh cáo cô, tôi có thể chinh Tô Dung, cô tuyệt đối không được, nếu không nói, cô đừng trách tôi không cho cô lưu tình!"

Lận Thiên nói thực mau, nói xong, cũng không có cấp Jennifer nói chuyện cơ hội, liền cắt đứt điện thoại.

Jennifer nghe bên tai truyền đến tiếng "Tít tít", tức khắc cảm thấy một cỗ lửa giận sôi trào trong lòng.

Tô Dung Tô Dung, cái gì cũng là Tô Dung!

Jennifer tùy tay bắt lấy cái ly bên cạnh, phát tiết ném đi ra ngoài.

Lại không nghĩ đến, suýt nữa quăng trúng người.

Jennifer nhũm mảy, nghĩ thầm cũng không biết vừa mới buột miệng thốt ra câu nói kia, có bị người nghe thấy hay không.

Cô ta nhìn tiểu Lư đã phát hỏa, "Cậu sao lại thế này? Tiến vào không biết gõ cửa sao? Nơi này là phòng nghỉ khách mời, cậu không biết tôi đang làm cái gì cậu liền mở cửa tiến vào?"

Tiểu Lư cái gì cũng chưa nói, chỉ là mở cửa, để mọi người phía sau tiến vào.

Jennifer thấy một chuỗi người đằng sau, đột nhiên ngậm miệng lại tự biết mình nói sai.

"Tiểu Lư, cậu tránh ra." Hình Bân một phen đẩy tiểu Lư ra, "đằng đằng đằng" vài bước liền vào.

"Ngô tiểu thư, cô đang trách cứ người khác, không kiểm điểm chính mình một chút sao? Nơi này là Đài truyền hình thành phố H, cô ngồi chính là ghế của phòng nghỉ khách mời của tổ tiết mục《 Cuối tuần vui vẻ 》, cô đặt ly của đài truyền hình chúng tôi còn chưa có bắt cô đền, người nhưng lại trách cứ trợ lý của tôi trước?"

Tô Dung đứng ở phía sau Thẩm Ngự Dương, cả kinh bụng kín miệng chính mình.

Thẩm Ngự Dương quay đầu lại cười nhẹ, "Không nghĩ tới Hình đạo là người bênh vực người mình như vậy."

"Đứng rồi đứng rồi!" Tô Dung liên tục gạt đầu, "Anh xem Hình Đạo đều giận đến kêu Jennifer là Ngô tiểu thư."

Hình Bân lớn tiếng nói xong, mới nhớ tới mặt sau còn có vài người.

Hình Bân tránh cửa ra, "Ngại quá, che các vị."

Thẩm Ngự Dương lắc đầu, "Không có việc gì."

Trong đầu Jennifer hiện tại chính là một đống hồ nhão, căn bản không biết đã xảy ra cái gì, chỉ biết Tô Dung mà cô ta ghét nhất đã tới rồi, vẫn là cùng Thẩm Ngự Dương đến.

Hai tay Jennifer hoàn lại, âm dương quái khí nói, "Ai u, này không phải Tô Dung sao? Không nghĩ tới cô cư nhiên cũng ở a."

Tô Dung ồ một tiếng, ánh mắt nhìn cô ta có chút đáng tiếc, "Tôi cho rằng Ngô tiểu thư ngoại trừ tuổi lớn cũng không có gì, lại chưa từng nghĩ, thì ra Ngô tiểu thư đã đi vào dấu hiệu của người già, chắc chắn, thật là đáng tiếc a."

"Người nói hươu nói vượn cái gì!" Jennifer dậm lên giày cao gót đến gần Tô Dung, "Người nói lại lần nữa!"

Tô Dung câu môi cười nhạt, "Này như thế nào còn không cho người ta nói lời nói thật? Chẳng lẽ dễ quên không phải lão niên sĩ ngọc chứng điệp báo? Kiến nghị Ngô tiểu thư có rãnh vẫn là đi xem bác sĩ đi, rốt cuộc người tuổi tuy đại, lại vẫn là có thể phấn đấu mấy năm."

Jennifer muốn cùng Tô Dung lý luận, nhưng trong đầu, lại nghĩ tới lời Lận Thiên nói.

Jennifer nhấp môi, ngược lại nhìn về phía Hình Bân, "Hình đạo, ông dẫn người xông vào phòng nghỉ của tôi là có ý tứ gì?"

"Phòng nghỉ của cô?" Hình Bân nhìn bảng trên cửa, "Ngô tiểu thư, cô đây là trí nhớ không tốt hay ánh mắt cũng không được phải không? Nơi này là phòng nghỉ khách mời, như thế nào liên thành của cô?"

Hình Bân chỉ chỉ Thẩm Ngự Dương, "Thẩm ảnh đế cũng là khách mời lần này, chẳng lẽ cô còn muốn cho cậu ấy đi ra ngoài?"

Jennifer nhìn nhìn Thẩm Ngự Dương, thần sắc của anh đậm nhạt, quanh thân tản ra một cỗ hơi thở, anh ta rất không cao hứng!

"Thẩm ảnh đế, tôi là người mẫu của giải trí Vũ Hồng - Jennifer, tôi còn là fan của anh nữa, không nghĩ tới lần này sẽ đứng chung sân khấu với Thẩm ảnh đế, thật là quá vinh hạnh."

Jennifer giờ tay đem một bên tóc hất ra sau, cười rất là dịu dàng.

Tô Dung trong lòng "Chậc" một tiếng, Jennifer làm người mẫu gì chứ, cô ta hẳn là đi làm diễn viên mới đúng, tốc độ biến sắc mặt này, so kịch Từ Xuyên biến sắc mặt còn muốn mau, muốn giả dạng chuyện gì cũng không có? Quả thực nằm mơ!

Thẩm Ngự Dương đối với thanh âm cổ tình già vờ ủy mị của Jennifer quả thực ghê tởm đến không được.

Bước chân Thẩm Ngự Dương lui về phía sau, cau mày, "Ngô tiểu thư, mời cô cách tôi xa một chút."

"Cái gì?" Jennifer sừng sốt, không phải nói Thẩm ảnh đế tuy rằng tính cách tương đối thanh lãnh, nhưng đối với nữ giới rất phong độ sao?

Tô Dung "Xi" cười ra tiếng.

Thẩm Ngự Dương đây là vô hình cho Jennifer một kích a! Lấy địa vị của Thẩm Ngự Dương hiện tại mà nói, nếu quang minh chính đại khó xử Jennifer, nơi này còn có nhiều người nhìn như vậy, tóm lại là sẽ truyền ra nhân thoại.

Nhưng Jennifer muốn ở trước mặt Thẩm Ngự Dương xoát hảo cảm, Thẩm Ngự Dương cự tuyệt ở phía sau, đã là làm Jennifer có chút không chỗ dung thân.

Quả nhiên, Jennifer giật nhẹ khóe miệng, thực xấu hổ.

Ánh mắt tại gian phòng nghỉ dạo qua một vòng, không ai dùng ánh mắt thiện ý nhìn cô ta, bọn họ nhìn cô ta, giống như là đang xem một vai hề.

Jennifer nhấp môi, rũ mắt nhìn dưới mặt đất.

Vài giây về sau, Jennifer ngược mắt nhìn về phía Hình Bân, "Hình đạo, tôi và 《Cuối tuần vui vẻ》là ký hợp đồng, ông không thể thay tôi."

Hình Bân nhưng thật ra không nghĩ tới cô ta sẽ đột nhiên nhắc tới cái này, chỉ là gật gật đầu, không nói gì.

Jennifer nói nhưng thật ra nhắc nhở ông, mặc kệ cô ta làm việc gì, hai bên là ký hợp đồng, tự nhiên không thể vi phạm.

Hình Bân chỉ tự hỏi ba giây, liền đánh giằng hòa.

"Thẩm ảnh đế, Tô tiểu thư, không bằng... Chúng ta chuẩn bị diễn tập trước đi, chuyện này, tối nay lại nói."

Tô Dung.....

Hình Bân cười cười, đi hai bước che ở trước người Thẩm Ngự Dương, hạ giọng nói, "Thẩm ảnh đế, chúng ta hiện tại không có chứng cứ xác thật, không bằng trước một sự nhin chín sự lành."

Thẩm Ngự Dương rũ mắt, đối với Hình Bân ngoài cười nhưng trong không cười, "Được a, phiền toái Hình Đạo trước mang chúng tôi đi phòng nghỉ, chắc sẽ không để tôi và Tô Dung đi theo Ngô tiểu thư dùng một gian đi."

Hình Bân ai u một tiếng, tiếp đón tiểu Lưu, "Mau mau mau, tiểu Lưu a, mang Thẩm ảnh đế cùng Tô tiểu thư đi phòng nghỉ bên cạnh nghỉ ngơi."

"Tốt, Hình đạo."

Chị Kiều nhú mày, còn muốn phát tác.

Nhưng Thẩm Ngự Dương một ánh mắt đi qua, chị Kiều liền tạm thời nuốt xuống khẩu khí này.

Thẩm Ngự Dương nhìn Tô Dung, Tô Dung ngay sau đó đuổi kịp.

Bốn người thêm một trợ lý, ra phòng nghỉ, đi bên cạnh.

Jennifer nhẹ nhàng thở ra, "Hình đạo, thỉnh các ông đi ra ngoài đi."

Hình Bân không cùng cô ta so đo, mang theo tiểu Lưu Thuận để phó đạo diễn đuổi kịp, chỉ để lại một mình Jennifer.

Phòng cách vách.

"Thẩm ảnh đế, chẳng lẽ chúng ta liền tính như vậy sao?" Chị Kiều vào phòng, không đợi ngồi xuống liền chất vấn Thẩm Ngự Dương.

Thẩm Ngự Dương lời kéo Tô Dung ngồi xuống, nhân nhạ nói, "Ai nói em sẽ như vậy tính?"

"Vậy cậu..."

Thẩm Ngự Dương cười nhẹ một tiếng, "Hà tất làm khó Hình đạo, ông ấy là đạo diễn của《Cuối tuần vui vẻ》, tự nhiên là phải vì tiết mục suy nghĩ, lại nói chúng ta cũng xác thật không có chứng cứ chứng minh không phải là Jennifer làm"

Chị Kiều nghe xong, thực ừ rừ ngồi ở trên sofa, "Vậy làm sao bây giờ?"

Tô Dung hơi trầm tư, "Các anh nói, vừa rồi Jennifer nói câu kia "Lận Thiên, anh là cái đồ vương bát đần" là có ý tứ gì?"

Thẩm Ngự Dương nhướng mày, "Em là cảm thấy?"

"Ừm" Tô Dung gật đầu, "Jennifer rất thích Lận Thiên, có thể làm cô ta mở miệng mắng Lận Thiên là vương bát đần, này cũng không phải là chuyện dễ dàng gì."

"Như vậy a." Thẩm Ngự Dương vuốt cằm, nở nụ cười.

Buổi chiều 6 giờ, phòng thu《 Cuối tuần vui vẻ 》.

Khách mời tham gia tiết mục đều đến đông đủ, ngoại trừ Jennifer.

Người chủ trì là hai nam một nữ, Thiếu Bạch, Tần Dật, Nguyễn Tuyết.

Ba người cộng sự làm tiết mục《 Cuối tuần vui vẻ 》 này cũng có mấy năm, tự nhiên có độ ăn ý nhất định.

Người chủ trì cùng khách mời gặp mặt, không tránh được hàn huyên một phen, làm nóng lên.

Chờ mấy người sau khi làm quen, liền bắt đầu nói chuyện phiếm.

"Anh Thiếu Bạch, không phải nói chúng ta tổng cộng là năm khách mời sao? Sao lại thiếu một cái a?"

Nói chuyện chính là Tần Tĩnh Hạo, năm nay 27 tuổi, là ca sĩ đang nổi.

Thiếu Bạch nghe vậy cùng hai người chủ trì khác liếc nhau, trong mắt để lộ ra một chút bất đắc dĩ, "Vị kia có chút việc, chúng ta diễn tập trước đi."

Tần Tĩnh Hạo dường như là cảm giác được cái gì, chỉ là cười cười, chỉ chỉ phương hướng Thẩm Ngự Dương, "Nghe nói một vị khác là người mẫu a, xem ra là tôi nông cạn, liền Thẩm ảnh đế người ta đều có thể tới đúng giờ diễn tập, thật là, ai!"

Câu nói kế tiếp Tần Tĩnh Hạo không có nói xong, nhưng chỉ cần người có chút đầu óc, đều có thể nghe ra được, Tần Tĩnh Hạo đây là đang biểu đạt bất mãn.

Tần Tĩnh Hạo là ca sĩ nổi nhất bây giờ, còn có một bên không nói gì trừ danh diễn viên - Ngô Hoa Nhiên, hơn nữa ảnh đế Thẩm Ngự Dương, ba khách mời quan trọng đều có thể đúng giờ, cô ta là một người mẫu, như thế nào liền không thể đúng giờ?

Thẩm Ngự Dương cười nói, "Đừng dừng dừng, tất cả mọi người đều là công tác bình thường, tôi tới đúng giờ, cũng là nên làm."

Tần Tĩnh Hạo làm động tác đập tay với Thẩm Ngự Dương, ánh mắt dừng lại trên người Tô Dung.

"Yo? Đây người phát ngôn mới nhất của công ty M đi?"

Tô Dung cười nhạt, "Xin chào, tôi là Tô Dung."

Tần Tĩnh Hạo vuốt cằm, "Công ty M lần này chọn người phát ngôn thật tốt, xinh đẹp như vậy, nhìn cảnh đẹp ý vui."

Tô Dung cười khẽ, không có nói tiếp.

Thẩm Ngự Dương nhìn Tần Tĩnh Hạo, bỗng nhiên cảm thấy hần không được thuận mắt cho lắm.

Mấy người lại hàn huyên vài phút, Jennifer mới khoan thai tới muộn.

Thấy bọn họ đều ở, cô ta còn rất kinh ngạc, "Các anh sao lại tới sớm như vậy nha?"

Tần Tĩnh Hạo hai tay vờn quanh, nâng cằm, "Cô tới thật đúng là " vừa lúc " a!"

Jennifer cười cười, tự nhận là rất đẹp hất một chút tóc, "Tôi là đến vừa lúc, hần là không có đến trễ nha ~"

Tần Tĩnh Hạo: "Ha ha!"

Bạn đang đọc truyện *Chú Nhà Tôi Là Ảnh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Tần Tĩnh Hạo nói xong liền xoay người đi đến bên cạnh Ngô Hoa Nhiên.

Tô Dung nén cười, Tần Tĩnh Hạo đã 27 tuổi, như thế nào giống như đứa trẻ, cái gì đều viết ở trên mặt.

Thẩm Ngự Dương lặng lẽ kéo Tô Dung đến bên người, dè nặng giọng nói, "Không cần bị cậu ta lừa, cậu ta lớn như vậy sao có thể đơn thuần thế."

Tô Dung ngẩn ra một chút, ngay sau đó gật gật đầu, "Em biết rồi."

Tô Dung nói xong, liền ở cạnh Thẩm Ngự Dương không di chuyển.

Tần Tĩnh Hạo dư quang liếc liếc Tô Dung, rất có chút khó hiểu, nếu hần vừa mới không có cảm giác sai, Tô Dung hần là cười mới đúng, như thế nào quay người lại, biểu tình lại nghiêm túc như thế?

Thẩm Ngự Dương thực lơ đãng đem ánh mắt từ Tần Tĩnh Hạo trên người đảo qua, ánh mắt nặng nề, nhẹ nhấp một chút môi.

Bên kia, Jennifer còn bị thái độ của Tần Tĩnh Hạo làm cho buồn bực, liền mở miệng hỏi Nguyễn Tuyết, "Chị Nguyễn Tuyết, là em đã tới chậm sao?"

Nguyễn Tuyết cười ha ha, nghĩ đến việc phở đạo diễn đã nói với ba người bọn họ, cho Thiếu Bạch cái ánh mắt.

"Tôi tới tới, nếu tất cả mọi người đều đến, chúng ta đừng chậm trễ thời gian, nắm chặt diễn tập a." Thiếu Bạch tiếp đón mấy người, Tần Dật cũng là cười bắt đầu cùng, mọi người nói về lưu trình.

《 Cuối tuần vui vẻ 》 là chương trình được phát sóng vào khung giờ vàng lúc 8 giờ ngày chủ nhật, khách mời cơ bản đều có tính đề tài, trong trò chơi cũng chơi rất lẫn xà.

Chủ đề lần này tên là 《TA Là Người... Nhất 》，tổng cộng chia làm ba phần.

Phần thứ nhất là phân đoạn phỏng vấn khách mời, để người xem đối cỏi mọi người quen thuộc một chút.

Phần thứ hai là phân đoạn trò chơi, hai cái đơn giản, đoạt bằng ghế và phân tổ đáp đề.

Trò chơi thứ ba hơi có chút khó khăn, khách mời rút thăm rút ra một người tới bịt kín đôi mắt, người còn lại yêu cầu thay tổ tiết mục chuẩn bị quần áo, xịt nước hoa hoặc là cảm đạo cụ quấy nhiễu, làm người này suy đoán là ai.

Dựa theo hiểu biết của tổ tiết mục trước đó đối với khách mời, năm vị khách mời này ngày thường giao thoa không nhiều lắm, chỉ dựa vào chút thời gian ở trên sân khấu, rất khó phân biệt ra ai là ai.

Phân đoạn cuối cùng, là thời gian tự do hoạt động của khách mời.

Có thể dựa vào chương trình《 Cuối tuần vui vẻ 》 này mỗi tiếng bao nhiêu, liền phải xem tạo hóa của họ rồi.

Tần Dật nói xong đại khái lưu trình, ánh mắt quét một vòng qua năm người, cười hỏi, "Mọi người không thành vấn đề đi?"

"Không thành vấn đề."

"Ừ, cơ bản hiểu rõ."

"Tốt."

"Nếu không thành vấn đề, vậy chúng ta hiện tại bắt đầu..." Tần Dật nói, liền muốn muốn mang mọi người lên sân khấu.

Jennifer lại đột nhiên hỏi Tần Dật, "Tần ca, làm sao em cảm thấy ống kính của em có chút ít nha ~"

Tần dật nhấp môi, "Jennifer, ống kính cũng không phải là chúng tôi có thể an bài."

"Phải không?" Ánh mắt Jennifer hồ nghi, tựa hồ hoài nghi lời Tần dật nói là thật hay giả.

Tần Dật buồn cười, nghĩ thầm người này tuy rằng là lần đầu tiên lên tiết mục, nhưng cũng không đến mức hỏi ra vấn đề ngu ngốc như vậy chứ, không ăn qua thịt heo chẳng lẽ còn chưa thấy qua heo chạy sao?

7 giờ đúng.

Chính thức bắt đầu diễn tập, trình tự lên sân khấu là Tần Tinh Hạo cùng Ngô Hoa Nhiên, sau đó là Tô Dung cùng Jennifer, Thẩm Ngự Dương làm khách mời đặc biệt cuối cùng.

Lưu trình đi một lần, mấy người cũng đại khái nhớ kỹ lưu trình, nhưng hiệu quả cuối cùng, vẫn là muốn dựa vào phản ứng lâm thời ở hiện trường đêm mai thu.

Hôm nay diễn tập, tổ tiết mục ẩn tàng một chút nội dung, nếu đều nói hết cho khách mời, liền sẽ mất đi điểm thú vị.

Diễn tập kết thúc, đã hơn 9 giờ.

Ban đầu mấy người chủ trì Thiếu Bạch muốn mời năm vị khách mời ăn cơm, mọi người đều cự tuyệt.

Ngày mai chính là quay chính thức, hôm nay vẫn là ăn ít một chút đi.

Mọi người đều trụ cùng một khách sạn, đều ở lầu tám.

Tổ tiết mục cho xe đưa mấy người về khách sạn, mọi người liền từng người trở về phòng.

Lăng Trạch và chị Kiều trước một bước về khách sạn, xử lý việc vào ở, còn có việc liên quan đến giải trí Vũ Hồng ngáng chân Tô Dung.

Tô Dung và Thẩm Ngự Dương không ở cùng nhau.

Lúc trở về phòng, ba vị nam sĩ đưa Tô Dung và Jennifer về phòng trước, sau đó bọn họ mới từng người trở về phòng.

Trên đường về phòng, Tần Tinh Hạo vẫn luôn ở phun tào* Jennifer, "Thật không biết giải trí Vũ Hồng là nghĩ như thế nào, loại này không có đầu óc, cũng dám tùy tiện thả ra lên tiết mục, thật là không sợ làm hỏng chiêu bài của chính mình à, chắc chắn."

**Nói mấy lời châm chọc, ghê tởm,...*

Ngô Hoa Nhiên cười Tần Tinh Hạo, "Cậu một người đàn ông, cùng phụ nữ so đo chuyện này để làm gì?"

Tần Tinh Hạo "Hắc" một tiếng, giờ tay câu lấy cổ Ngô Hoa Nhiên, "Ngô ca, này anh liền nói không đúng rồi, tiêu chuẩn như Jennifer, quả thực liền kéo thấp trình độ chính thể của khách mời chúng ta a, bất quá người phát ngôn Tô Dung của công ty M kia không tồi, lớn lên xinh đẹp người cũng điệu thấp."

"Ha ha ha ha!" Ngô Hoa Nhiên cười to, xoay tay lại câu lấy bả vai Tần Tinh Hạo, hai người rõ ràng là một bộ dáng anh em tốt, hoàn toàn không giống thời điểm ở đài truyền hình xa lạ như vậy.

Tần Tinh Hạo cùng Ngô Hoa Nhiên nói nửa ngày, bỗng nhiên phát hiện Thẩm Ngự Dương một tiếng cũng không nói.

Cánh tay Tần Tinh Hạo dùng sức, nhỏ giọng hỏi Ngô Hoa Nhiên, "Ngô ca, anh xem Thẩm ảnh đế có phải cảm xúc rất không thích hợp hay không a!"

Ngô Hoa Nhiên liếc mắt một cái, gật gật đầu, "Có chút."

Hai người liếc nhau, từng người buông cánh tay ra, sau đó lặng lẽ thả chậm bước chân, thối lui đến phía sau Thẩm Ngự Dương.

"Oa!" Tần Tinh Hạo cùng Ngô Hoa Nhiên đồng thời chụp bả vai Thẩm Ngự Dương.

Tưởng tượng dọa cho Thẩm Ngự Dương thất sắc cũng không có xuất hiện.

Tần Tinh Hạo "Ây" một tiếng, "Thảm ảnh đế, anh thật không thú vị."

Thẩm Ngự Dương nhàn nhạt liếc nhìn Tần Tinh Hạo, hừ một tiếng.

Vừa vặn đi đến cửa phòng Thẩm Ngự Dương, Thẩm Ngự Dương cùng Ngô Hoa Nhiên chào hỏi liền mở cửa đi vào.

Tần Tinh Hạo sờ sờ đầu chính mình, "Tôi đây là nơi nào đắc tội Thẩm ảnh đế?"

Ngô Hoa Nhiên gật gật đầu, phụ họa Tần Tinh Hạo, "Đúng vậy, cậu là chỗ nào đắc tội cậu ấy thế?"

"Hử?" Tần Tinh Hạo nhìn Ngô Hoa Nhiên, "Ngô ca, tôi làm sao cảm thấy anh biết tình huống gì đó vậy?"

Ngô Hoa Nhiên nhếch miệng cười, gật đầu nói, "Tôi biết a."

"Cái gì? Mau nói cho..."

"Không nói cho cậu."

Ngô Hoa Nhiên trực tiếp chặt đứt niệm tưởng của Tần Tinh Hạo, cười đi nhanh về phía trước hai bước, mở cửa phòng vào phòng.

Tần Tinh Hạo: "....."

Hắn nhìn nhìn cửa phòng hai người, đuôi lông mày nhướng lên, lại không rõ rốt cuộc là bởi vì cái gì.

Sau hai mươi phút Tô Dung đến phòng Thẩm Ngự Dương.

Lăng Trạch và chị Kiều đều ở.

Tô Dung đi qua, ngồi cạnh Thẩm Ngự Dương, cầm lấy mấy văn kiện đặt trên bàn trà, nhìn nhìn.

"Hủy hợp đồng?" Tô Dung kinh ngạc, "Chị Kiều, em muốn hủy hợp đồng sao?"

Chị Kiều gật đầu, "Ừ, hủy hợp đồng."

"Thẩm Ngự Dương, đây là có chuyện gì a?"

Thẩm Ngự Dương tiếp nhận văn kiện trên tay Tô Dung đặt ở một bên, giải thích với cô, "Lần này có người mua chuộc phó đạo diễn làm cho em nan kham, anh Lăng tra được, hẳn là Lận Thiên làm."

"Hắn?" Tô Dung nhướng mày, "Hắn là điên rồi sao?"

"Hôm nay chúng ta ở phòng nghỉ không phải nghe thấy Jennifer kêu Lận Thiên là vương bát đần sao? Lận Thiên muốn để Jennifer gánh vác chuyện này."

Tô Dung "Chậc" một tiếng, "Thật khó cho Lận Thiên, còn có thể nghĩ ra loại biện pháp này."

"Còn có một việc, anh cảm thấy cũng nên nói cho em" Tay Thẩm Ngự Dương nắm bả vai Tô Dung bỗng nhiên dùng sức, làm như đang nỗ lực ấn nhẫn khác chế.

Tô Dung kéo tay Thẩm Ngự Dương qua, càng dựa sát vào trong lòng ngực anh, nhẹ giọng hỏi, "Làm sao vậy?"

Thẩm Ngự Dương trầm giọng nói, "Lận Thiên tìm người tra phòng ở hiện tại của em."

"Nhà của chúng ta?" Tô Dung lần này là thật sự kinh ngạc, "Hắn dựa vào cái gì tra nhà của chúng ta?"

Thẩm Ngự Dương bị ba chữ "Nhà của chúng ta" của Tô Dung lấy lòng, anh câu môi, "Nhà của chúng ta?"

"Đúng vậy, nhà của chúng ta." Tô Dung dùng sức gật đầu, "Nhìn không ra, Lận Thiên vậy mà sẽ làm loại việc này."

"Lần trước em đi siêu thị đầu tiên là gặp được Jennifer, sau lại gặp được Lận Thiên, lúc ra siêu thị, lại cảm giác có người đi theo em, anh nhờ anh Lăng đem việc này nói với cảnh sát Uông một lần, cảnh sát Uông phái người đi lấy video giám sát, xác thật có người theo dõi em."

Ngón tay Tô Dung nắm lấy tay Thẩm Ngự Dương bất giác buộc chặt, mày chau lại.

Thẩm Ngự Dương trấn an hôn hôn mặt Tô Dung, "Sau đó, Lận Thiên liền điều tra nhà của chúng ta, điều tra người bên cạnh em, cường điệu điều tra bạn trai của em."

"Anh?" Tô Dung "đăng" một cái từ trong lòng ngực Thẩm Ngự Dương bật dậy, hai tay nâng Thẩm Ngự Dương mặt, mắt hàm chứa lo lắng, "Vậy làm sao bây giờ? Anh sẽ không có nguy hiểm đi?"

Thẩm Ngự Dương một tay ôm phía sau lưng Tô Dung, trên tay dùng sức, để cô ghé vào trong lòng anh.

Cầm Tô Dung để ở trên vai Thẩm Ngự Dương, thờ dài nói, "Là em liên lụy anh."

Thẩm Ngự Dương xoa xoa đầu Tô Dung, cười khẽ ra tiếng, "Làm sao có thể là liên lụy? Bảo hộ bạn gái là việc của bạn trai nên làm, may mắn chính là, việc này bị chúng ta phát hiện, hẳn còn không thể tra ra cái gì, làm cái gì."

"Chúng ta làm sao bây giờ?" Tô Dung đứng dậy, ánh mắt đối diện với ánh mắt của Thẩm Ngự Dương.

Thẩm Ngự Dương cúi đầu, hôn một cái lên môi Tô Dung, "Không có việc gì, có anh đây, chúng ta hủy hợp đồng với giải trí Vũ Hồng trước, chuyển tới giải trí Văn Dương."

"Giải trí Văn Dương?" Tô Dung nhấp môi, sau đó nói, "Giải trí Văn Dương có thể ký với em sao?"

Thẩm Ngự Dương cười khê, giờ tay nạm cái mũi nhỏ của Tô Dung, "Có bạn trai của em ở đây, lo lắng cái gì."

Tô Dung bình tĩnh nhìn Thẩm Ngự Dương, nhoen miệng cười.

"Vậy phiền toái bạn trai à ~" Tô Dung nghiêng đầu, ở Thẩm Ngự Dương trên mặt "Bếp" hôn một cái, thanh âm thực vang.

Thẩm Ngự Dương cùng Tô Dung nhìn nhau cười, quanh thân hai người tức khắc tản ra hơi thở xuân phong phấp phới.

Lăng Trạch và chị Kiều ngồi đối diện hai người, bỗng nhiên cảm thấy thật sâu lo lắng, một ngày nào đó, sẽ bị hai người kia sặc chết đi!

Bọn họ hai cái người sống chính ỉnh ngồi ở đối diện, thế nhưng bị bỏ qua này! Triệt! Đề! Bỏ! Qua!

Lăng Trạch thậm chí muốn lật bàn, rõ ràng những việc này đều là anh làm, như thế nào Tô Dung liền nhìn không tới anh!

Chị Kiều vỗ vỗ bả vai Lăng Trạch, "Quen rồi liền tốt thôi."

Lăng Trạch bất đắc dĩ thờ dài, "Hai chúng ta không nên xuất hiện ở chỗ này."

"Đồng ý." Chị Kiều lên tiếng, "Hai ta đi thôi, việc hủy hợp đồng chúng ta lại nghiên cứu nghiên cứu."

"Được." Lăng Trạch thu thập một chút văn kiện trên bàn, đi theo chị Kiều cùng nhau ra ngoài.

Bên kia, sau khi Jennifer trở về phòng, lại nhận được điện thoại của Lận Thiên.

"Jennifer, lần này cô thật sự phải giúp tôi!" Giọng của Lận Thiên mang theo một tia hoảng loạn không dễ phát hiện.

Jennifer cười lạnh, "Lận tổng, anh là thật xem tôi như con ngốc để chơi sao?"

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Tô Dung: Tôi iu bạn trai!

Thẩm Ngự Dương: Anh iu bạn gái!

Nhuyễn Đường: Ăn dưa

- - - - -

Thuyền [Kiều x Trạch] ai đẩy với mình không nào ~~~

Bạn đang đọc truyện *Chú Nhà Tôi Là Ảnh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Lận Thiên sùng sốt một chút, giọng của Jennifer cùng giọng nói ủy mị ngày thường thật sự có sự khác biệt rất lớn.

"Cô..." Lận Thiên hơi chần chờ, trực giác nói cho hắn hiện tại Jennifer không dễ chọc.

Jennifer đi đến máy uống nước bên cạnh, tay phải cầm điện thoại, tay trái lấy nước, "Lận tổng, anh muốn đem tôi đẩy ra để đánh lạc hướng của Thẩm ảnh đế, không khỏi cũng quá ý nghĩ kỳ lạ đi."

Lận Thiên nói, "Jennifer, tôi đối đãi cô không tệ."

"Tôi chưa nói Lận tổng anh đối với tôi cạn, nhưng cũng không thâm." Jennifer đưa ly lên nhấp một ít, "Lận tổng, tôi thích anh, thời điểm nâng niu anh trong lòng bàn tay, anh chính là cái ly, nhưng mà tôi buông ra tay ra thì..."

Jennifer hạ điện thoại xuống, tay trái buông ra.

"Lách cách" Thanh âm xuyên thấu qua điện thoại truyền đến tai Lận Thiên.

Jennifer mở loa ngoài, "Nghe thấy được sao Lận tổng? Buông anh ra, anh chính là những mảnh thủy tinh, ở chỗ tôi cái gì cũng không phải."

"Lận tổng." Jennifer khê cười một tiếng, "Anh đừng tưởng rằng chính anh có bản lĩnh rất lớn, rồi đi Lận gia, bỏ đi thân phận đại thiếu gia của giải trí Vũ Hồng, anh thật sự cái gì cũng không có, tôi mà ném mặt đi sợ là anh chơi không nổi đâu!"

Lận Thiên không có đáp lời liền cúp.

Hắn cũng thật sự không biết nên nói cái gì.

Lận đại thiếu gia của giải trí Vũ Hồng, Lận Thiên tự tiến vào công ty, một đường xuôi gió xuôi nước, chức vị cao thì nhường hắn, chức vị thấp lại không dám chọc hắn.

Jennifer nói rất hiện thực, cũng giống như cảnh tỉnh, bỗng nhiên gõ tỉnh Lận Thiên.

Lận Thiên nắm chặt di động trong tay, bộ mặt dữ tợn gầm nhẹ một câu "Chết tiệt!"

Lận Thiên và Jennifer sẽ xảy ra chuyện gì, Tô Dung cũng mặc kệ, nhiệm vụ hàng đầu bây giờ của cô, là phải chuẩn bị một chút về vấn đề có khả năng bị hỏi khi quay tiết mục, ngăn lại có lẽ sẽ tình huống phát sinh, để tránh trở tay không kịp.

Buổi sáng thức dậy, Tô Dung sớm hơn Thẩm Ngự Dương một chút.

Nhìn đồng hồ, 6 giờ rưỡi.

Tô Dung nằm ở trên giường, đôi mắt nhìn chăm chăm hoa văn trên trần nhà, nhũn nhũn.

Không qua mấy phút, Thẩm Ngự Dương cũng thức, đầu lệch về một bên, liền phát hiện Tô Dung biểu tình nghiêm túc.

Thẩm Ngự Dương câu môi, xoay người nằm nghiêng ở bên người cô, một bàn tay chống đầu, một cái tay khác niết cằm Tô Dung, trên tay dùng sức để Tô Dung quay đầu qua.

"Anh thức rồi!" Trên mặt Tô Dung nháy mắt nở rộ ra tươi cười, sau đó thò người ra hôn một cái trên môi Thẩm Ngự Dương, rất là nghịch ngợm chớp chớp mắt, "Hôn chào buổi sáng."

Tô Dung hôn như chuồn chuồn lướt, Thẩm Ngự Dương có chút chưa đã thềm đuôi đầu lưỡi ra liếm môi dưới.

Thẩm Ngự Dương nhướn mày, "Hôn chào buổi sáng?"

"Ừm." Tô Dung cong môi, "Tôi hôn qua không có hôn ngữ ngon cho anh."

"A ~" Thẩm Ngự Dương cười khê, cơ thể hơi nghiêng về phía trước, đầu tới gần Tô Dung, nhìn vào đôi mắt cô, "Hôn chào buổi sáng? Đây mới là hôn chào buổi sáng!"

Vừa dứt lời, một bàn tay của Thẩm Ngự Dương ấn ở sau đầu Tô Dung, sau đó môi liền dán lên môi Tô Dung.

Môi anh ban đầu chỉ là mò mẫm, đầu lưỡi khắc họa từng phần trên môi cô, lúc này mới dùng sức cạy răng cô, công thành đoạt đất.

Tô Dung "Ừm" một tiếng, Thẩm Ngự Dương cúi người áp cô ở dưới.

Cô gơ hai tay lên, câu lấy cổ của Thẩm Ngự Dương, anh khép hờ mắt, đầu lưỡi ở trong miệng cô càn quấy lung tung, mang theo ngang ngược.

Thẩm Ngự Dương nhéo cằm Tô Dung nâng lên, cô ngẩng đầu, môi lưỡi quấn quýt bên nhau, tiếng thờ dốc của cô dần dần tăng thêm.

Rất nhanh, Tô Dung liền cảm thấy đầu lưỡi của mình tê dại mà Thẩm Ngự Dương còn chưa có dấu hiệu muốn dừng lại.

Cô nửa nheo mắt, cắn Thẩm Ngự Dương một ngụm.

Thẩm Ngự Dương ắn đau, cũng không có rút khỏi miệng cô.

Anh nhìn cô, ánh mắt dần dần trở nên âm trầm lên.

Tô Dung thầm than một tiếng không tốt, hình như gây họa rồi!

Quả nhiên, Thẩm Ngự Dương buông tha môi của cô, đôi môi dần dần đi xuống, lướt qua cái cổ trắng nõn, lại lần nữa xuống phía dưới.

"Ừm ~" Cổ họng Tô Dung phát ra âm thanh ngọt ngào, tay đặt ở trên vai Thẩm Ngự Dương dùng sức đẩy anh một chút.

Thẩm Ngự Dương dừng lại, sau đó lấy cái chân không biết khi nào bị ném ở bên cạnh, che khuất Tô Dung.

Bị ngăn cách bởi chân, anh ôm cô thật chặt và vùi đầu vào cổ cô thờ dốc.

Lúc này hơi thở của anh đã không phải ảm áp mà là nóng rực, Tô Dung thậm chí cảm thấy làn da bị hơi thở của anh phả vào đã trở nên nóng bỏng.

"Thẩm Ngự Dương..." Giọng Tô Dung nho nhỏ, "Em..."

Thẩm Ngự Dương ngẩng đầu dùng sức cắn một ngụm lên môi cô, "Ngoan, còn chưa đến lúc."

Nói xong, Thẩm Ngự Dương xoay người xuống giường, đi vào phòng tắm.

Tô Dung nằm góc chăn, nghe trong phòng tắm truyền đến tiếng nước "Xào xào", mím môi.

Anh..... Hắn là rất khó chịu đi.

Chính là cô cũng không có nói là không được, không có nói là không thể...

"Ai~ mắc cỡ chết được!" Tô Dung lòi kéo chăn, cả người vùi trong ổ chăn, cái loại cảm giác lúc này kia, gần như làm cô cảm thấy đã không phải là chính mình!

Nửa tiếng sau, Thẩm Ngự Dương từ trong phòng tắm ra, liền nhìn đến Tô Dung ôm chăn ở trên giường quay cuồng.

Buổi tối cô mặc váy ngủ, bởi vì động tác không thành thật của cô, váy ngủ đã tấp lên một mảng lớn.

Thẩm Ngự Dương nhìn đôi chân trắng nõn của cô lộ ra ngoài, theo động tác của cô ẩn ẩn hiện hiện... Thẩm Ngự Dương cảm thấy vừa mới tắm nước lạnh xem như vô dụng.

Ài.

Thẩm Ngự Dương không tiếng động thờ dài, ma nhân tiểu yêu tinh a!

"Khụ, khụ khụ!" Thẩm Ngự Dương ho khan hai tiếng, khiến cho Tô Dung chú ý.

Tô Dung đột nhiên từ trên giường bật dậy, "Anh nhanh như vậy liền ra rồi!"

"Nhanh... như vậy?" Thẩm Ngự Dương đi đến Tô Dung, một chân quỳ gối trên giường, thân thể nghiêng về phía trước, khoe môi gọi lên ý cười, "Tô Dung, cái từ nhanh này, cũng không thể tùy tiện nói với đàn ông."

Yết hầu Tô Dung động động, theo bản năng nuốt một cái.

Sao lại có loại cảm giác nguy hiểm?

Không chờ Tô Dung phản ứng, Thẩm Ngự Dương đứng thẳng lên, "Năm một lúc nữa hay là lên ăn bữa sáng?"

Tô Dung nghĩ nghĩ, "Năm năm phút nữa!"

"Được, vậy năm năm nữa." Thẩm Ngự Dương xoay người, "Em năm, anh đi ra ngoài mua bữa sáng."

Tô Dung nghi hoặc, "Chúng ta không ăn ở khách sạn sao?"

"Không, tới thành phố H không thể đưa em đi ra ngoài dạo, vốn nên để em ăn những món ăn đặc sắc ở đây mới đúng." Thẩm Ngự Dương vừa thay quần áo vừa nói với Tô Dung, "Gần khách sạn này có một nhà hàng rất không tồi, anh ăn qua hai lần, hoành thánh và xiu mại em muốn ăn cái nào?"

Tô Dung liếm liếm môi, "Em đều muốn ăn."

Thẩm Ngự Dương gài nút xong đi ra, vừa vận thấy bộ dáng thêm liếm môi của Tô Dung, không khỏi cười ra tiếng, "Để anh xem, mỗi loại mua ít một chút, em thích cái gì lần sau chúng ta lại mua."

"Ừm ừm ừm." Tô Dung liên tục gật đầu, vẫy vẫy tay với Thẩm Ngự Dương, "Anh mau đi đi."

Thẩm Ngự Dương ngồi ở mép giường, sừng mặt đối mặt Tô Dung, sau đó ngón tay chỉ chỉ mặt của mình.

Tô Dung "Phụt" cười ra tiếng, bẹp một ngum trên mặt anh, "Vất vả bạn trai em~"

Thẩm Ngự Dương xoa xoa đầu Tô Dung, "Anh đi đây."

"Ừm"

Thẩm Ngự Dương đội mũ và đeo khẩu trang ra cửa mua bữa sáng, Tô Dung ngồi ở trên giường còn có chút cảm giác không chân thật.

Trước kia lúc không nhận thức Thẩm Ngự Dương, cảm thấy anh hẳn là loại người không dính khói lửa phạm tục, nhưng mà bây giờ, cô và anh đang yêu đương, thời điểm hai người ở chung, cũng sẽ cùng nhau nấu cơm, cùng nhau dạo siêu thị.

Anh cũng sẽ giống như chàng trai khác muốn ôm ấp hôn hít.

Tô Dung cười, Thẩm Ngự Dương như thế, thật tốt, đặc biệt chân thật.

Lại ở trên giường quay cuồng vài phút, Tô Dung nhận mệnh bò dậy, thật sự ngủ không được, giường khách sạn lại thoải mái, cũng không bằng giường trong nhà chính mình trong nhà.

Nhà, nhà của cô và anh.

Lúc chị Kiều tới gõ cửa, Tô Dung đang say mê ăn hoành thánh ngon lành.

Thẩm Ngự Dương đi mở cửa, "Chị Kiều."

Chị Kiều cười cười, vào phòng liền nghe đến hương vị bữa sáng.

Chị Kiều: "....."

Chị Kiều đi nhanh hai bước, nhìn Tô Dung cầm chén nhỏ, ăn đến chị tới cũng chưa ngừng đầu, chị Kiều đỡ trán, "Tô Dung a, em ăn nhiều như vậy, tiết mục buổi tối làm sao bây giờ!"

Tay Tô Dung cầm cái muỗng khựng lại, nuốt xuống một nửa hoành thánh trong miệng, "A? Em quên mất."

"Không sao chị Kiều." Thẩm Ngự Dương vừa nói liền gấp cho Tô Dung một viên xiu mại nhỏ, "Buổi chiều em và cô ấy tập luyện một chút."

Chị Kiều thờ dài, "Chi có thể như vậy."

Tô Dung hi hi cười, giờ chén hời chị Kiều, "Chị có muốn ăn một chút hay không?"

Chị Kiều hừ một tiếng, sau đó ngồi xuống, cũng không khách khí, "Chị ăn chút đi, vừa lúc đói bụng."

Tô Dung cùng Thẩm Ngự Dương liếc nhau, cười ra tiếng.

Qua bữa sáng, Thẩm Ngự Dương và Tô Dung tập dượt lại một lần lưu trình tiết mục buổi tối, Thẩm Ngự Dương nói với cô, không nhất định một hai phải dựa theo kịch bản, phải có điểm đặc biệt của chính mình, mới có thể làm người xem nhớ kỹ cô.

Tô Dung nghiêm túc nghe, cùng Thẩm Ngự Dương thảo luận về vấn đề có thể xuất hiện.

Trong chốc lát, thời gian liền qua một buổi sáng.

Bữa trưa ăn ở khách sạn, buổi chiều Thẩm Ngự Dương lôi kéo Tô Dung tập luyện một tiếng bù lại, không bao lâu, đài truyền hình liền phái xe tới đón khách mời.

Tô Dung và Thẩm Ngự Dương tách ra ra cửa, ở trên xe hội họp.

Tần Tinh Hạo và Ngô Hoa Nhiên đến sớm nhất, Jennifer như cũ đến trễ nhất, bất quá cũng chỉ là kém vài phút, nhưng thật ra không ai nói cái gì.

Sau khi vào đài truyền hình, năm vị khách mời nam nữ tách ra, từng người đến phòng hóa trang.

Tô Dung và Jennifer ngồi gần nhau trang điểm, Jennifer hừ một tiếng, "Cô bé lọ lem mang thủy tinh giầy vào cũng không thay đổi được bản chất là cô bé lọ lem."

Tô Dung không lý cô ta, chỉ là cười nhạt nhìn chính mình trong gương.

"Cố lên! Máy có thể!"

Tô Dung ở trong lòng vì chính mình cổ vũ.

Jennifer thấy cô không nói gì, không thú vị liếc cô một cái, cũng không nói.

Trang điểm thay quần áo xong không bao lâu, nhân viên công tác liền thông tri khách mời chuẩn bị.

Tô Dung và Jennifer đồng thời đứng dậy, Jennifer bơi vì ngồi gần cửa, so với Tô Dung nhanh hơn một bước.

Hai người đều mặc váy dài, cùng màu, chỉ là đuôi váy của Tô Dung bắt quy tắc, đuôi váy của Jennifer hơi chạm đất.

Khoe môi Jennifer gọi lên tia ý cười, cổ chân chuyển động, gót của chiếc giầy liền dẫm lên làn váy của Tô Dung.

Một giây sau đó, một tiếng thét kinh hãi vang lên, "A!!!!"

- -----

Tác giả có lời muốn nói: Tô Dung: Tôi ngã à?

Bạn đang đọc truyện *Chú Nhà Tôi Là Ánh Đèn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

"A~ cẩn thận!" Một bên chuyên viên trang điểm đang dọn dẹp dụng cụ theo bản năng đuổi tay kéo một phen.

Jennifer vỗ ngực chính mình, bị dọa đến mặt mũi trắng bệch.

Tô Dung nhìn về phía cô ta, nét mặt biểu lộ một nụ cười xa cách, "Ây da, Jennifer cô thật là không cẩn thận, vừa mới nếu không phải người ta kéo cô nhanh, sợ là bây giờ cô đã ngã rồi."

"Tô Dung! Cô cố ý!" Jennifer đuổi thẳng cánh tay chỉ vào Tô Dung, hốc mắt chuyển nước mắt, bộ dáng là chắc chắn khóc làm người xem thực sự đau lòng.

Tô Dung buồn cười, "Tôi đứng ở chỗ này cũng chưa động, làm sao liền thành cố ý?"

"Cô dẫm váy của tôi!" Ngữ khí Jennifer thực khẳng định.

Tô Dung và Jennifer ngồi gần nhau, váy đều là loại dài, sau khi đứng dậy, làn váy của hai người chồng lên nhau, cho nên nếu Jennifer một hai phải nói là Tô Dung dẫm cô ta, Tô Dung thật đúng là không nhất định có thể cãi lại rõ ràng.

Tô Dung bình tĩnh nói, "Jennifer, rốt cuộc là chuyện như thế nào cô so với tôi rõ ràng, tôi sợ dĩ không có gây ông đập lưng ông, chẳng qua là vì tiết mục suy xét thôi."

"Cô nói vậy, cô đang giao biện, Tô Dung cô dám làm không dám nhận!" Jennifer mới mặc kệ Tô Dung nói cái gì, cô ta đã hạ quyết tâm, mặc kệ Tô Dung nói cái gì đều phải phản bác, đều phải nói chính là Tô Dung cố ý.

"A ~" Tô Dung cười lắc đầu, "Jennifer, cô quá thật quá đáng buồn."

Tô Dung nói xong, trực tiếp lướt qua Jennifer đi đến cửa ra.

Mới vừa mở cửa, Thẩm Ngự Dương, Tần Tinh Hạo và Ngô Hoa Nhiên ba người đứng ở cửa.

Tô Dung cười nhạt, "Sao các anh lại đến?"

Ánh mắt Thẩm Ngự Dương đánh giá Tô Dung một chút, giải thích nói, "Đạo diễn nói khách mời cùng nhau đi, chúng tôi đến xem cô."

Thẩm Ngự Dương nói chính là "Cô" mà không phải "Các cô", Tần Tinh Hạo nhìn Ngô Hoa Nhiên liếc mắt một cái, trong đó ý vị không cần nói cũng biết.

Ngô Hoa Nhiên khụ hai tiếng, làm bộ không có nhìn thấy.

"Ừ, chúng ta đi thôi, đạo diễn sẽ không sốt ruột chờ đi?" Tô Dung đuổi tay chính làn váy một chút, giầy cao gót động vài cái, xác nhận chính mình dẫm không đến mới đi.

"Từ từ." Thẩm Ngự Dương kêu Tô Dung lại, ánh mắt nhìn về phía trong phòng nghỉ, "Vừa mới tôi nghe thấy một tiếng kêu sợ hãi là chuyện gì xảy ra?"

Tô Dung quay đầu lại, liếc mắt Jennifer một cái, lắc đầu với Thẩm Ngự Dương. "Không có việc gì, là Jennifer dẫm lên váy của mình thiếu chút nữa ngã, nhờ chị chuyên viên trang điểm kéo kịp thời, nếu không, sợ là Jennifer hôm nay liền không thể lên sân khấu."

"Như vậy a." Thẩm Ngự Dương nheo lại hai tròng mắt, thật sâu nhìn Jennifer, lúc này mới xoay người đi theo Tô Dung rời đi.

Jennifer không ngọn nguồn rùng mình một cái, vừa mới Thẩm Ngự Dương nhìn cô ta, lạnh băng làm lông tơ dựng thẳng lên.

Tần Tinh Hạo hô một tiếng "Ngô ca", liền cùng Ngô Hoa Nhiên đuổi theo Thẩm Ngự Dương và Tô Dung.

Jennifer hoãn vài phút, lúc này mới dẫn theo lần váy chậm rãi đi đến trường quay.

Hình Bản vừa thấy đến Tô Dung trên mặt liền ngập tràn tươi cười, "Tô tiểu thư, thật là ngại quá, ngày hôm qua cho tới hôm nay vẫn luôn vội, cũng không có không cùng cô nói lời xin lỗi."

"Hình Đạo muốn xin lỗi cái gì, sao tôi lại không rõ?" Tô Dung cười mi mắt cong cong, làm như việc ngày hôm qua không có phát sinh.

Hình Bản sững sốt một chút, ngay sau đó liên tục hô vài tiếng "Tốt", khen Tô Dung thật là thông tuệ.

Tô Dung chỉ là cười nhạt, không có đáp lời.

Hình Bản âm thầm gật đầu, ở trong lòng thầm khen Tô Dung hiểu chuyện.

Việc ngày hôm qua xác thật là đài truyền hình sơ suất, nhưng Tô Dung lại trực tiếp đem việc này bỏ qua, căn bản không đề cập đến, quả thực cho giữ đủ mặt mũi cho ông, Hình Bản nghĩ, nếu Tô Dung lên tiết mục thật sự đủ xuất sắc, ông nhất định phải giữ thêm ống kính cho Tô Dung.

"Ai, này vẫn là Tô tiểu thư mặt mũi lớn a ~ Hình đạo liền mấy người chúng tôi đều nhìn không thấy!" Tần Tinh Hạo vuốt cằm, nhìn Hình Bản trêu ghẹo nói.

Hình Bản cũng không thêm đề ý, "Chúng ta quen thuộc như vậy, hà tất chú ý những cái nghi thức xã giao đó? Tô tiểu thư người ta là lần đầu tiên đến thành phố H, vẫn là một cô gái, khẳng định đãi ngộ với các cậu không giống nhau rồi."

"Đến đến đến, đầu năm nay a, còn phải hương bánh trái cho nữ khách mời a, xem ra tôi phải chú ý kỹ em gái Tô Dung, tranh thủ càng nhiều ống kính mới được." Tần Tinh Hạo nói liền muốn tới gần Tô Dung.

Thẩm Ngự Dương một bước che ở trước người Tô Dung, ánh mắt bình tĩnh nhìn cậu ta.

"Ách..." Yết hầu Tần Tinh Hạo động động, nuốt một chút, nếu hắn không có cảm giác sai, Thẩm ánh để hiện tại là đang dùng ánh mắt "Đề phòng, cảnh cáo" nhìn hắn.

Thẩm Ngự Dương hừ lạnh một tiếng, nói với Hình Bản, "Hình đạo, còn chưa bắt đầu sao?"

"Ai, bắt đầu bắt đầu." Hình Bản đáp hòa một tiếng, tiểu Lưu vội vàng thông tri các bộ chuẩn bị.

Thiếu Bạch lại đây mang mấy người đi lên sân khấu đợi.

Tần Tinh Hạo không dám tới gần Thẩm Ngự Dương, chỉ có thể cùng Ngô Hoa Nhiên lải nhải, "Em làm sao cảm thấy em đã kết thù với Thẩm ánh để thế?"

Ngô Hoa Nhiên nói cho Tần Tinh Hạo, "Cậu cách Tô Dung xa một chút, chuẩn không có việc gì."

Tần Tinh Hạo: "???"

Lại nhìn thoáng qua hai người đi phía trước, nam tuấn nữ mỹ, cô nghiêng đầu, mặt mang mỉm cười nhìn anh, hình như đang nói cái gì.

Thẩm Ngự Dương tuy rằng trên mặt không có biểu cảm gì lớn, nhưng có thể từ trong ánh mắt anh cảm nhận được tình yêu đối với cô.

Từ từ!

Tình yêu!

Tần Tinh Hạo một cổ đầu mình một cái, nhưng coi như thấy được chỗ nào không đúng rồi.

Là bầu không khí giữa Tô Dung và Thẩm Ngự Dương.

Tần Tinh Hạo cho rằng, Tô Dung và Thẩm Ngự Dương cùng đi máy bay đến thành phố H, tự nhiên là cùng Thẩm Ngự Dương tương đối thân quen, nhưng hiện tại nghĩ đến, trạng thái giữa hai người đã không ngừng là thân quen, mà là thân mật.

Một loại không khí khi hai người ở bên nhau, vô thức sẽ tạo ra thân mật.

Mà loại cảm giác này, tản ra hương vị yêu đương.

Tần Tinh Hạo suy nghĩ cẩn thận tại sao Thẩm Ngự Dương vẫn luôn dùng cái ánh mắt này nhìn chằm chằm hắn, cuối cùng là thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Nghiêng đầu về một bên, vừa vận thấy Ngô Hoa Nhiên đang cười hắn, Tần Tinh Hạo chuyển chuyển mắt, "Được a Ngô ca, anh đã sớm biết."

Ngô Hoa Nhiên cười to, "Tôi đã sớm nói cho cậu, là chính cậu lĩnh hội không đến, trách tôi sao?"

Nói xong, Ngô Hoa Nhiên còn buông tay, tỏ vẻ chính mình bắt đắc dĩ.

Tần Tinh Hạo bật cười, Ngô Hoa Nhiên đã bốn mươi ba tuổi, làm ra loại động tác này lại một chút đều không có không khoẻ.

"Đến, hai ta nhanh lên thôi, đều bị bỏ lại phía sau rồi."

"Ừ."

Tần Tĩnh Hạo cùng Ngô Hoa Nhiên nói chuyện, đi tương đối chậm, Tô Dung và Thẩm Ngự Dương liền bỏ xa hai người một đoạn đường.

"Jennifer muốn đâm vấy của em, làm em xấu mặt." Ngờ khi Thẩm Ngự Dương bình đạm, nhưng lại rất khẳng định.

Tô Dung gật đầu, "Đúng vậy, đáng tiếc cô ta không đâm được, trong nháy mắt cô ta muốn đâm vấy của em, em đã đá vấy của cô ta lên trên, kỳ thật cô ta là tự mình đâm mình."

Tô Dung nháp môi cười, mang theo tia nghịch ngợm.

"Không có sao liên tốt." Thẩm Ngự Dương âm thầm thở phào nhẹ nhõm, anh thật sợ cô ngấm bồ hòn.

"Hi hi, làm sao có thể, tôi là Tô Dung nha ~ tôi nói với anh nè, bạn trai tôi rất lợi hại đó ~~" Tô Dung chớp chớp mắt với Thẩm Ngự Dương, "Nếu tôi có sao, bạn trai của tôi khẳng định sẽ không cho qua như vậy đâu."

Tâm tình nhiều mây của Thẩm Ngự Dương chuyển sang nắng ấm, cong môi nói, "Có cơ hội có thể giới thiệu bạn trai của cô cho tôi làm quen nhé."

"Không thành vấn đề."

Tô Dung đáp ứng thống khoái, hai người "Xi" cười ra tiếng.

Thiếu Bạch không thích thân cận quá với khách mời, khi đi qua ngã rẽ cuối cùng, Thiếu Bạch dừng lại chờ bọn họ, lúc mơ hồ nghe thấy được hai chữ "Bạn trai".

Thiếu Bạch kinh ngạc, "Tô Dung có bạn trai rồi?"

"Đúng vậy." Tô Dung cười gật đầu, "Vừa mới ở bên nhau."

Thiếu Bạch dừng một chút, "Tô Dung thật là tính tình tốt, thẳng thắn như vậy."

"Yêu đương nha, vì cái gì muốn che giấu, tôi còn muốn nói cho mọi người đấy." Tô Dung nghiêng đầu liếc Thẩm Ngự Dương một cái, "Anh nói phải không? Thẩm ảnh đế?"

"Đúng." Giọng nói Thẩm Ngự Dương mang theo tia ý cười, không khó nghe ra tâm tình của anh cũng không tệ lắm, "Chuyện tốt thế này tự nhiên là muốn chia sẻ cho mọi người, cũng không biết Tô tiểu thư chuẩn bị khi nào công bố tình yêu?"

Tô Dung cười ý vị thâm trường, "Chờ đến thời điểm nên công bố, tự nhiên sẽ công bố."

"Ồ? Đến lúc đó Tô tiểu thư cần phải nói cho tôi một tiếng a, tôi rất tò mò bạn trai của Tô tiểu thư, rốt cùng là người thế nào, làm sao mạng tốt như vậy, tìm được Tô tiểu thư làm bạn gái."

"Nhất định." Tô Dung rũ mắt, trong mắt tràn đầy ý cười.

Thiếu Bạch nghe hai người anh tới tôi đi mỗi người một câu, nghĩ nghĩ, cũng cười nói với Tô Dung, "Nếu không ngại, ngày đó công khai cũng có thể nói với tôi một tiếng."

"Được a, chỉ cần Thiếu Bạch ca không chê hai người chúng tôi cái phiền toái là được rồi ~"

"Làm sao có thể?" Thiếu Bạch cười cười.

Vừa đi vừa nói chuyện phiếm, tổng cảm thấy thời gian qua đặc biệt mau.

Thiếu Bạch dẫn Tô Dung và Thẩm Ngự Dương đưa tới chỗ lát nữa lên sân khấu, để cho bọn họ chờ một lát.

Tô Dung gật gật đầu, "Thiếu Bạch ca có việc đi trước vội đi, chúng tôi liền ở chỗ này cũng không đi đâu."

"Được, chờ mùa mở màn qua đi, ba người chủ trì chúng tôi sẽ đi lên trước, ba phút sau, khi giới thiệu các cô lên sân khấu là được." Thiếu Bạch thực tri kỷ nhắc lại một tràng xuất hiện một lần.

Tô Dung thực cảm kích Thiếu Bạch cẩn thận.

Nhưng Tô Dung cũng hiểu rõ, Thiếu Bạch là xem mặt mũi của Thẩm Ngự Dương, mới có thể như thế.

Rốt cuộc từ khi Thẩm Ngự Dương xuất đạo đến nay, chưa bao giờ có nữ nghệ sĩ nào có thể cùng Thẩm Ngự Dương nói chuyện đến không chỗ nào có kỵ.

Thiếu Bạch đi.

Thẩm Ngự Dương đứng ở bên cạnh Tô Dung, nhìn trái nhìn phải, anh nghiêng đầu nhanh chóng cắn một ngụm lên lỗ tai Tô Dung, hạ giọng nói, "Hửm? Ai phiền toái?"

Tô Dung không nghĩ tới tại nơi đây tùy thời sẽ có người đến Thẩm Ngự Dương còn sẽ cắn cô!

Tô Dung nghiêng người, che lại lỗ tai trùng mắt với anh.

Thẩm Ngự Dương lại tâm tình cực tốt! Anh thích ánh mắt của Tô Dung dừng ở trên người anh, cho dù là loại này trùng, cũng làm anh cao hứng!

Tô Dung nghiêng răng, "Anh đáng ghét!"

Thẩm Ngự Dương "A" một tiếng, để sát vào cô, "Dung Dung bảo bối, muốn hay không đến chút kích thích?"

"Anh muốn làm gì?" Tô Dung cảnh giác nhìn anh.

Khóe môi Thẩm Ngự Dương gọi lên, "Em đoán xem!"

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói:

Tô Dung:..... Đoán... em gái anh.

Thẩm Ngự Dương: Không liên quan đến Thẩm Tinh Dương.

Tô Dung:.....

Nhuyễn Đường: Ăn dưa, hai vợ chồng mấy người sẽ chơi cái gì.

- ---

(3" ∠) khẩu tạ các tiểu tiên nữ duy trì!

- -----#

Một nửa chặng đường rồi ~ Cảm thấy chậm quá (o_o)

Bạn đang đọc truyện *Chú Nhà Tôi Là Anh Để* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 32

Tô Dung trầm mặc ba giây, ngạo kiều quay đầu qua một bên, "Em không đoán."

Thẩm Ngự Dương: "..... Dung Dung bảo bối, em lại không theo kịch bản rồi."

Tô Dung hừ hừ hai tiếng, nhỏ giọng nói thầm, "Em mới không cần bị người hổ đầu!"

Thẩm Ngự Dương bật cười, lắc đầu, giờ tay búng nhẹ lên trán của Tô Dung một cái.

Tô Dung "Ây da" một tiếng, Thẩm Ngự Dương lại xoa xoa cho cô.

"Em... Khụ, Tô Dung!" Tần Tinh Hạo cứng đờ đem từ "Gái" nghẹn lại, "Đây là đầu va phải cái gì à?"

Tô Dung đỏ mặt, phất tay Thẩm Ngự Dương ra, hạ giọng cảnh cáo anh, "Anh chú ý chút đi."

Thẩm Ngự Dương nheo mắt liếc Tần Tinh Hạo một cái, "Em sợ cái gì, cậu ta biết."

Tô Dung: "....."

Thẩm Ngự Dương còn muốn nói cái gì, cô nhìn không được, kéo tay áo của Thẩm Ngự Dương một chút, mềm mại nói, "Anh đừng nói nữa."

"Được, không nói." Thẩm Ngự Dương thời khắc ghi nhớ không thể chọc Tô Dung nóng nảy, bằng không cuối cùng bị tội vẫn là chính anh.

Tiết mục múa mở màn đã kết thúc.

Tô Dung nhìn thoáng qua phía sau, không có bóng dáng của Jennifer.

Đang lúc cô nghĩ nên làm cái gì bây giờ, Jennifer dẫm lên giày cao gót chậm rì rì đi ra.

"Tất cả mọi người đều ở đây à." Jennifer thực tự nhiên chào hỏi, hoàn toàn nhìn không ra tới cô ta và vài người có mâu thuẫn.

Tô Dung ở trong lòng mắt trợn trắng, thiết tình cảm thấy Jennifer tiến sai ngành sản xuất, không đi diễn kịch quả thực đáng tiếc.

"Chúng ta hãy vỗ tay chào đón, khách mời hôm nay..." Tiếng của Thiếu Bạch từ trước mặt truyền đến, Tần Tinh Hạo và Ngô Hoa Nhiên đối diện phía trước, nghe được tên liền đi ra ngoài.

Tô Dung nhìn thoáng qua Thẩm Ngự Dương, dùng khẩu hình nói với anh, "Em sắp đi ra! "

Thẩm Ngự Dương gật đầu, đáp lại cô "Cố lên"

Jennifer hừ một tiếng, dẫn đầu đi ra ngoài, Tô Dung chậm hơn nửa bước so với cô ta.

Khi Tô Dung đi lên phía trước, nghe thấy bên ngoài có tiếng hoan hô thực vang dội.

Cô hít sâu một hơi, giờ tay xoa ngực, tim cô nhảy bang bang rất nhanh.

Jennifer nhìn Tô Dung, "Thật không biết cô khẩn trương cái gì, cũng không phải là chương trình cuối cùng."

Tô Dung mặc kệ cô ta.

Thiếu Bạch gọi tên hai người, nhiệt tình của người xem phía dưới tăng vọt, Tô Dung và Jennifer đồng thời thẳng lưng, đi ra ngoài.

"Oa! Oa oaoaoaoa!"

"Đẹp quá a!"

"Oa! Tô Dung tiểu tiên nữ!"

"Tiểu tiên nữ! Tiểu tiên nữ! Tiểu tiên nữ!"

Rất nhiều người đều nhận ra, Tô Dung là người phát ngôn của công ty M, lúc ấy quảng cáo công bố, bởi vì Tô Dung, đơn đặt hàng son môi tăng lên rất nhiều.

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ trường quay, đều đang kêu tên Tô Dung.

Thiếu Bạch cùng Tần Dật và Nguyễn Tuyết liếc nhau, ai cũng không nghĩ tới Tô Dung chỉ dựa vào một cái quảng cáo liền được hoan nghênh như vậy.

Hình Bân thấy thế, hơi suy tư, vội vàng thông tri ba người chủ trì trên sân khấu, kế hoạch có thay đổi.

Ba người Thiếu Bạch không dấu vết gạt đầu.

Jennifer lại là tức điên!

Quảng cáo son môi của công ty M, nên là cô ta mới đúng!

Này toàn trường hoan hô, người xem hét to tên, cũng nên là cô ta mới đúng!

Tươi cười trên mặt Jennifer có chút cứng đờ, lại còn có thể nỗ lực duy trì, "Tô Dung đáng chết, vì sao chuyện tốt gì đều hướng đến cô ta! "

Đôi tay Jennifer nắm chặt nhau, mười ngón tay bắt giác xiết chặt, đầu ngón tay trở nên tái nhợt lên.

Chờ nhiệt tình của người xem hơi giảm một chút, Thiếu Bạch tiến lên, đưa cho Tô Dung một cái micro, cười hỏi Tô Dung, "Tô Dung bây giờ tâm tình như thế nào? Bị nhiều người xem gọi tên như thế."

Cô tiếp nhận micro, tiến lên một bước, hai tay chấp ở trước ngực. Sau đó khom lưng chín mươi độ với tất cả người xem.

Ước chừng mười giây, Tô Dung mới đứng dậy.

Đôi mắt cô rõ ràng đỏ, hốc mắt cũng ướt át lên.

Tô Dung cầm micro, "Cảm ơn... Thật sự cảm ơn mọi người."

Giọng nói của cô nghẹn ngào, trong mắt đều là cảm động.

Người xem ở hàng phía trước rất rõ ràng có thể nhìn đến Tô Dung kích động, cũng có chút động dung.

Có người không ngừng một lần đến hiện trường quay《 Cuối tuần vui vẻ 》, bình tĩnh mà xem xét, người có thể lên chương trình này, ít nhiều đều là có chút mức độ nổi tiếng cũng hoặc là trên người có đề tài đề nói.

Nhưng trước nay không có một vị khách mời nào, sẽ bởi vì người xem nhiệt tình gọi tên vui vẻ đến mức khóc.

Bản thân Tô Dung chính là người mới, trên người lại chỉ có một quảng cáo vừa mới công bố, căn bản không có nghĩ tới sẽ có nhiều người đều nhớ rõ cô như vậy.

Tô Dung một lần nữa giờ lên micro, "Cảm ơn mọi người, rất vui vẻ có thể tham gia chương trình 《 Cuối tuần vui vẻ 》này, cảm ơn."

"Nào, mọi người hãy vỗ tay cổ vũ cho Tô Dung đi." Nguyễn Tuyết đưa khăn giấy cho Tô Dung, giúp cô lau nước mắt, Nguyễn Tuyết cười nói với người xem, "Ai nha, vừa rồi lúc tôi giúp Tô Dung lau nước mắt, chạm phải làn da của Tô Dung, ả u, thật tốt a!"

Tần Dật tiếp Nguyễn Tuyết nói, "Đúng rồi, Nguyễn tỷ khẳng định sẽ hâm mộ, rốt cuộc thời điểm tuổi trẻ của Nguyễn tỷ, làn da cũng không tốt như vậy."

"Đi đi đi, cậu thiếu đánh à!" Nguyễn tuyết cùng Tần Dật đầu vỗ mồm, "Tôi nói thật mà."

Trường quay cười ầm ầm, ba cái người chủ trì này thật là quá thú vị.

Nói trong chốc lát, Thiếu Bạch bỗng nhiên nghĩ đến hình như không có giới thiệu Jennifer, trong lúc Tần Dật và Nguyễn Tuyết nói chuyện, Thiếu Bạch đem đề tài dẫn đến Jennifer trên người, cuối cùng là để cho cô ta làm cái tự giới thiệu, chỉ là, tiếng hô của cô ta so với Tô Dung, thực sự kém rất nhiều.

Hàn huyền vài phút, trạng thái Tô Dung rơi vào cảnh đẹp.

Thiếu Bạch bỗng nhiên đối mặt với người xem, rất tùy ý dò hỏi một câu, "Có người nào muốn gặp nhất hay không đây?"

Thanh âm trường quay thảo luận dần dần mở rộng, cuối cùng mọi người gần như là đồng thời hô lên một cái tên, "Thẩm Ngự Dương!"

Thiếu Bạch cười, "Nếu tất cả mọi người đều muốn gặp anh ấy như vậy, chúng ta hãy vỗ tay hoan nghênh, Thẩm Ngự Dương! Thẩm ảnh đế!"

"Oa!!!!!!!!!"

"Má ơi! Thật là Thẩm Ngự Dương sao?"

"Ôi mẹ ơi! Tôi sắp gặp chồng tôi rồi ~ oa oa oa oa!"

"Thẩm Ngự Dương! Thẩm Ngự Dương!"

"Thẩm Ngự Dương! Thẩm Ngự Dương!"

Bốn người Tô Dung ngồi ở một bên ghế nhỏ giọng nói chuyện.

Tần Tinh Hạo: "Em thật sự không quá thích cùng Thẩm ảnh để đứng chung sân khấu."

Ngô Hoa Nhiên nhìn hần một cái, "Chờ khi cậu đến cái tuổi này như tôi liền không sao cả."

Tần Tinh Hạo: "Ha ha!"

Jennifer cười lạnh một tiếng, "Thành tích này của Thẩm ảnh để phỏng chừng rất khó có người vượt qua, anh vẫn là không cần vọng tưởng."

"Hắc, tôi nói cô người này sao lại thế này a! Đây là ở trên sân khấu, đang ghi hình hiểu không?" Tần Tinh Hạo vốn là chán ghét Jennifer, hiện tại Jennifer thế nhưng còn ở trường hợp công chúng khiêu khích hần?

Jennifer cười như không cười, "Anh muốn lên hot search anh liền phát hỏa."

Tần Tinh Hạo một nhặng, đứng rồi, nơi này nhiều người như vậy, hần cái gì đều không thể làm

Tần Tinh Hạo dùng sức kéo khoe miệng, "Ngô Trần Ni! Cô chờ đó cho tôi!"

Cái này, đến phiên Jennifer trừng hần.

Tô Dung nghe hai người nói, khẽ nhủ mày.

Jennifer vì cái gì muốn khiêu khích Tần Tinh Hạo? Vốn dĩ cũng không có việc gì to tát, tại sao lại muốn lần nữa khơi mào lên? Jennifer muốn làm cái gì? Hay là nói, cô ta đã làm cái gì?

Tô Dung làm bộ lơ đãng liếc mắt qua Jennifer một cái, bộ dáng tức giận, không có gì đặc biệt.

Ánh đèn trên khấu thượng tối xuống, chỉ có một bóng đèn chiếu vào lối vào của sân khấu.

Người xem nín thở chăm chú nhìn, chỉ còn chờ bóng người kia đi lên.

Ba giây sau, Thẩm Ngự Dương đi lên sân khấu.

Trên trường quay bỗng nhiên phát ra ra nhiệt liệt vỗ tay.

"Oa oa oa oa! Thẩm Ngự Dương!"

"A a a a a!! Chồng của tôi nhìn tôi, nhìn tôi a!"

"Thẩm Ngự Dương, em yêu anh, em yêu anh nhất, em vĩnh viễn đều yêu anh! A a a a!"

Trên mặt Thẩm Ngự Dương cười nhạt, giọng tay cùng mọi người chào hỏi, sau đó đứng ở giữa sân khấu, "Chào mọi người, tôi là Thẩm Ngự Dương."

Không chờ nói xong, lại là một mảnh thét chói tai.

Thiếu Bạch đưa micro cho Thẩm Ngự Dương, "Chào buổi tối Thẩm ảnh đế, người xem của chúng tôi nhiệt liệt hoan nghênh với Thẩm ảnh đế như vậy, không biết Thẩm ảnh đế có cái gì muốn cùng khán giả nói hay không?"

Thẩm Ngự Dương làm động tác giống như Tô Dung, khom lưng chín mươi độ với khán giả trường quay.

"Cảm tạ mọi người đối với tôi hậu ái, vô cùng cảm kích, cảm ơn."

Thiếu Bạch nhìn Thẩm Ngự Dương cười khê, hai người kia thật đúng là tính cách giống nhau.

Tần Dật: "Đến, chúng ta hoan nghênh bốn vị khách mời lên sân khấu."

Theo người xem vỗ tay, bốn người Tô Dung chậm rãi đã đi qua.

Chi là, Tần Tinh Hạo bởi vì ghen ghét Thẩm Ngự Dương không muốn cùng anh đứng chung một chỗ, chính mình không chịu, còn một hai phải lôi kéo Ngô Hoa Nhiên cũng rời đi Thẩm Ngự Dương.

Jennifer thì là sợ hãi, không dám đứng gần, cuối cùng chỉ còn lại có Tô Dung, không thể không nhận mệnh đứng ở bên cạnh Thẩm Ngự Dương.

Tâm tình Thẩm Ngự Dương rất tốt câu môi, anh chỉ cần đứng chung một chỗ với Tô Dung, trên người liền sẽ phát ra hơi thở thân thiện hòa ái.

Hàn huyền trong chốc lát, rốt cuộc tiến vào phân đoạn trò chơi.

Nghỉ ngơi giữa giờ, khách mời đi xuống thay quần áo, nhân viên công tác lên sân khấu chuẩn bị đạo cụ.

Tô Dung đổi xong quần áo liền ngồi ở ghế trên chờ bỏ trang.

Bỗng nhiên, Tô Dung cảm giác trước mắt có bóng đen, ngược mắt, là Thẩm Ngự Dương.

Thẩm Ngự Dương đem ly nước trên tay đưa tới trước mặt Tô Dung, "Àm"

Tô Dung chỉ chỉ môi của mình, "Có son môi."

"Không sao." Thẩm Ngự Dương kéo tay Tô Dung kiên quyết đưa cái ly cho cô, "Lát nữa để chuyên viên trang điểm bỏ lại cho em, vừa nãy em khóc, không uống nước giọng nói sẽ không thoải mái."

Tô Dung ồ một tiếng, tiếp nhận uống lên nửa ly.

Thẩm Ngự Dương vẫn luôn đứng ở trước mặt Tô Dung, chờ sau khi cô uống xong, cầm cái ly đi.

Chuyên viên trang điểm liền đến sau khi anh đi, Tô Dung cầm gương nhìn một ít son môi biến mất.

"Tô tiểu thư?"

Tô Dung quay đầu lại, khẽ cười một tiếng, "Cảm ơn cô nha ~"

Chuyên viên trang điểm lắc đầu, vừa lấy đồ vừa cùng Tô Dung xin lỗi, "Thực xin lỗi Tô tiểu thư, tôi tới chậm một chút, vừa mới Jennifer tiểu thư bên kia ra một chút vấn đề, chỉ có thể xử lý xong mới lại qua đây, thật là ngại quá."

"Không có việc gì, tôi cũng không vội."

"Tô tiểu thư, tính cách của cô thật sự tốt a."

Tô Dung nhấp môi cười, "Không có a ~"

Chuyên viên trang điểm nói với Tô Dung việc Jennifer bên kia, "Jennifer tiểu thư a, thật là một chút đều không cho người bót lo a, ai, còn không phải là bỏ trang sau Tô tiểu thư thôi sao, nói cái gì cũng không chịu, cứng mềm không ăn, đột nhiên hét lớn một tiếng, kết quả đập lên váy mới thay của mình, vấp ngã."

"A? Ngã?" Tô Dung kinh ngạc, " Vấp ngã thành cái dạng gì a?"

Chuyên viên trang điểm nhìn Tô Dung một cái, thấy trong mắt cô tràn đầy lo lắng, suy nghĩ một chút, ghé vào bên tai Tô Dung nói cho cô.

Tô Dung càng nghe càng muốn cười, phân đoạn trò chơi tiếp theo, Jennifer sợ là phải chịu khổ a!

Bạn đang đọc truyện *Chú Nhà Tôi Là Ánh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Đoạt ghế.

Tham gia trò chơi chính là năm người khách mời, hai người chủ trì, khán giả chọn ngẫu nhiên ra ba người.

Thiếu Bạch đứng ở một bên, nói quy tắc trò chơi một lần, "Chuẩn bị sẵn sàng chưa?"

"Sẵn sàng!"

"Vậy bắt đầu, âm nhạc lên."

Thiếu Bạch nói xong, trong trường quay liền vang lên tiếng nhạc sôi động, mười người xoay quanh chín cái ghế, đi nhanh đi chậm nối tiếp nhau.

Trong ánh mắt Tô Dung có phần kích, Jennifer ở trên cô hai vị trí, Tô Dung thường thường liếc nhìn cô ta một cái, còn phải chú ý một chút tiếng nhạc.

Âm nhạc đột nhiên ngừng lại.

Tô Dung theo bản năng ngồi lên ghế bên cạnh, dừng một chút, tiện đà thờ phào nhẹ nhõm.

Cô nhìn những người khác, hai người chủ trì và hai người khán giả đều ngồi xuống, Thẩm Ngự Dương, Tần Tinh Hạo, Ngô Hoa Nhiên cũng ngồi xuống, còn có một cái ghế, là Jennifer đang cùng một khán giả khác tranh đoạt.

Hai người không ai nhường ai, cố gắng hết sức để đẩy đối phương ra, Jennifer trong lòng thầm mắng khán giả không biết điều, cô ấy nên để cho cô ta ngồi mới đúng.

Nhưng cô ta cũng không nghĩ, khán giả thật vất vả mới được lên sân khấu, vẫn là cùng sân khấu với thần tượng của mình, sao có thể đi xuống đơn giản như vậy?

Hai bên gắng co sắp năm phút đồng hồ, Thiếu Bạch nhìn thời gian, quá lâu, liền chuẩn bị can thiệp.

Vào lúc này, Jennifer đẩy người khán giả ra, ngồi trên ghế.

Không đợi cô ta cười ra tiếng, rõ ràng có thể nghe một tiếng "Răng rắc", ghế Jennifer ngồi đột nhiên chia năm xẻ bảy.

"A!" Jennifer thét chói tai, ngã xuống.

Trên khán đài, đột nhiên phát ra tiếng cười to.

"Ha ha ha ha, ai u, cười chết tôi!"

"Cô gái thật thảm, thật vất vả cướp được, thế mà lại dính vào cái hư."

"2333* tổ tiết mục thật hổ a, ha ha ha ha, cười chết cười chết."

*Ahahaha

Thiếu bạch như rồng mây, thầm nghĩ số Jennifer thật là đủ xui.

Tô Dung nhìn Thẩm Ngự Dương, ý tứ trong mắt không cần nói cũng biết, "tổ tiết mục thật hổ, còn chơi như vậy được."

Thẩm Ngự Dương nhún nhún vai, ý bảo Tô Dung cẩn thận một chút.

Chẳng mấy chốc, hai người từ sân khấu đưa Jennifer xuống, khán giả cũng không có nghĩ nhiều, chỉ thấy ngã nhẹ một chút thôi, nhưng không ít người cảm thấy cô ta rất làm ra vẻ, còn không phải là ngã một chút thôi sao, ghế lại không cao.

Nhưng trên sân khấu, chỉ Tô Dung biết, cô ta chỗ nào là ngã nhẹ, rõ ràng là không thể tiếp tục.

Ánh mắt Tô Dung lập loè một chút, nhớ tới lúc này chuyên viên trang điểm nói với cô.

Trợ lý giúp Jennifer thay quần áo là vừa tới đài truyền hình làm việc không bao lâu, Jennifer thay xong quần áo, bị trợ lý tùy tay vắt lên trên ghế.

Nhưng chất liệu của váy rất trơn, liền rơi xuống dưới.

Jennifer từ phòng thay đồ ra, căn bản không có nhìn dưới chân, hơn nữa cô ta là chuẩn bị ra đôi giày, mang trên chân vẫn là giày cao gót mười hai centimet, nháy mắt gót giày dẫm lên váy, dưới chân bị trượt một chút, Jennifer ngã quỵ trên mặt đất, xương hông đụng vào mặt đất.

Tổ tiết mục ban đầu khuyên cô ta nên nghỉ ngơi, nhưng mà cô ta không muốn, nhịn đau lên sân khấu.

Nhưng ai biết được, thế nhưng lại ngã.

Tổ tiết mục vì hiệu quả, lúc đầu là chuẩn bị một vòng loại hai người, một người không cướp được, một người ngồi ghế hư.

Không nghĩ tới vận khí của Jennifer đen đến cực điểm, cho nên mới xảy ra việc thế này.

Thời gian giả lao ngắn ngủi nghỉ ngơi đi qua, trò chơi tiếp tục.

Lần này tất cả mọi người đều để lại tâm nhãn, rất cẩn thận.

Rất nhanh, đến vòng cuối cùng.

Trên sân khấu chỉ còn có Thẩm Ngự Dương, Tô Dung và Tần Tinh Hạo.

Tần Tinh Hạo quả thực không còn lời gì để nói rồi, đừng tưởng rằng hắn không phát hiện Thẩm Ngự Dương trong tối ngoài sáng cho hắn ánh mắt, để hắn thua bởi Tô Dung.

Tần Tinh Hạo nghĩ, Thẩm Ngự Dương thật là vì vợ liên mặt đều từ bỏ a!

Như Thẩm Ngự Dương nguyên, cuối cùng liền Thẩm Ngự Dương đều thua bởi Tô Dung.

Nhưng người sáng suốt đều nhìn ra, hai người bọn họ là nhường vị nữ sinh Tô Dung này.

Khán giả cảm thấy rất tốt, nam nghệ sĩ rất có phong độ thân sĩ, trò chơi à, không cần tích cực như vậy, đạt tới hiệu quả mới là tốt nhất.

Nguyễn Tuyết lời kéo Tô Dung đứng ở giữa, "Tô Dung thắng có cảm tưởng gì không?"

Tô Dung nhấp môi cười thẹn thùng, sau đó quay đầu đi, nghịch ngợm chớp mắt với Thẩm Ngự Dương, "Muốn cảm ơn Thẩm ảnh đế nhường tôi nha ~"

Khán giả cười ha ha, Tô Dung lớn lên xinh đẹp, tính tình lại thẳng thắn, có cái gì thì nói cái đó, đối với Thẩm Ngự Dương cũng không có cố tình lấy lòng, tương tác cũng rất tự nhiên, thật sự rất dễ dàng làm người thích cô.

Thẩm Ngự Dương trước kia tham gia gameshow vài lần, lại trước nay không có phối hợp với ai.

Lần này, khán giả thấy được một Thẩm Ngự Dương khác.

Thẩm Ngự Dương đối với Tô Dung lộ ra một tia cười nhạt, giọng microphone cười khê ra tiếng, "Có thể nhường Tô tiểu tiên nữ, vinh hạnh của tôi."

【Oa oa ~】

【A aa oa oa aa ~~~】

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều ồn ào lên, Thẩm Ngự Dương hành động thật là quá ngoài dự đoán!

"Nhìn ra được Thẩm ảnh đế của chúng ta đối với Tô tiểu tiên nữ ấn tượng thật sự rất hảo oa!" Tần Dật trêu ghẹo Thẩm Ngự Dương, "Thẩm ảnh đế và Tô Dung quen biết sao?"

Thẩm Ngự Dương cười, "Hiện tại không phải phân đoạn trò chơi sao? Sao lại biến thành talk show rồi."

【ha ha ha ha!!!】

Thiếu Bạch nghe vậy, cho rằng Thẩm Ngự Dương không muốn đàm luận chuyện này, vừa muốn mở miệng đòi đề tài, Thẩm Ngự Dương đã lên tiếng trước.

"Bất quá, tôi thật ra muốn cùng mọi người giải đáp một chút."

Thẩm Ngự Dương vươn một bàn tay với Tô Dung, Tô Dung cười cười, giọng tay đặt lên tay anh.

Thẩm Ngự Dương dắt Tô Dung lên phía trước vài bước, "Cùng mọi người long trọng giới thiệu một chút, vị nữ sĩ bên cạnh tôi, tên là Tô Dung, cô ấy....."

Thẩm Ngự Dương cong môi, ánh mắt ở trường quay nhìn chung quanh một vòng, "Quan hệ giữa tôi và cô ấy..."

Mọi người nín thở, thậm chí có cô gái đã bưng kín miệng mình, sợ chính mình thét ra tiếng.

"A ~" Thẩm Ngự Dương một tiếng cười khê, "Cùng mọi người giới thiệu một chút, vị này chính là nữ diễn viên sẽ hợp tác với tôi trong bộ điện ảnh tiếp theo, Tô Dung tiểu thư."

【 A ~】

【 Phù ----】

【 không chơi như vậy đâu, Thẩm ảnh đế quá nghịch ngợm ~】

Tô Dung nhẹ nhàng phun ra một hơi, che lại trái tim nhảy bang bang, hù chết cô!

Cô còn tưởng rằng, Thẩm Ngự Dương muốn trực tiếp công khai!

Thẩm Ngự Dương nhìn Tô Dung, đáy mắt hiện lên một tia ý cười trò đùa dai thực hiện được.

Tô Dung giật Thẩm Ngự Dương liếc mắt một cái, "Đáng ghét! "

Đều tại anh, trước khi lên sân khấu, một hai phải cùng cô nói cái gì "Thêm một cái kích thích", làm cho trong lòng cô hoang mang rối loạn.

Tô Dung này liếc mắt một cái, tự nhiên rất nhiều người đều thấy được.

Nhưng trải qua Thẩm Ngự Dương giải thích, mọi người còn tưởng rằng anh và cô là bởi vì muốn phải diễn chung một bộ điện ảnh, tương đối quen thuộc mới có thể như thế.

Tần Dật tiếp tục gọi lên không khí, "Thì ra Thẩm ảnh đế và Tô tiểu tiên nữ còn có một tầng quan hệ như vậy, thật là làm người ta ngoài dự đoán, tin rằng mọi người nhất định muốn nhìn xem hai vị ын ý ~"

"Đúng vậy, để chúng ta tiến vào phân đoạn tiếp theo 《 Bạn và tôi đoán 》, mọi người đối với Thẩm ảnh đế và Tô tiểu tiên nữ rửa mắt mong chờ nha!"

Ngày hôm qua diễn tập, nói chính là phân nhóm để đáp đề.

Hình Bàn ốau khi nói chuyện với Thẩm Ngự Dương, cải biến một chút nội dung, như vậy chương trình biên tập cắt nối ra sẽ càng có nhiều điểm để xem.

Sau một thời gian nghỉ giải lao, khách mời một lần nữa lên sân khấu.

Sân khấu thiếu một người Jennifer, hình như không có ảnh hưởng gì mấy, thậm chí hiệu quả so với lúc ban đầu cô ta ở trên sân khấu, còn tốt hơn rất nhiều.

Tần Tinh Hạo và Ngô Hoa Nhiên cố ý giúp đỡ Thẩm Ngự Dương cùng nhau nâng Tô Dung, bất động thanh sắc liền làm Tô Dung trở thành tiêu điểm của chương trình lần này.

Tô Dung không phụ sự mong đợi của mọi người, phân đoạn kế tiếp đều làm rất tốt, chơi rất hết mình.

Trong lúc vô thức, mọi người dường như đã tiếp nhận tổ hợp Thẩm Ngự Dương và Tô Dung ở bên nhau rồi.

Từ cái trò chơi thứ hai《 Bạn và tôi đoán 》 bắt đầu, đến cái thứ ba 《 Đoán xem tôi là ai 》, Tô Dung vẫn luôn cùng Thẩm Ngự Dương ở bên nhau.

Tiết mục cuối cùng, Tô Dung và Thẩm Ngự Dương còn cùng nhau hợp xướng một bài hát, là một bài hát khi anh và cô ở nhà, thích ngâm nga.

Lúc chương trình quay đã kết thúc, từ người chủ trì đến khán giả đều chưa đã thèm.

Chương trình kỳ này, thật sự có rất nhiều chỗ để xem, mọi người gần như đã gấp không chờ nổi muốn nhìn đến chương trình phát sóng.

Ăn khuya ở đài truyền hình xong, đã gần 12 giờ.

Thời điểm quay còn bất giác, một kết thúc này, Tô Dung ân ân cảm giác chính mình đã buồn ngủ sắp chịu không nổi rồi.

Đài truyền hình muốn ra xe đưa mọi người trở về, Thẩm Ngự Dương và Tô Dung cùng nhau cự tuyệt, chị Kiều và anh Lăng đã ở bãi đỗ xe đợi một lúc.

Tần Tinh Hạo và Ngô Hoa Nhiên quyết định ngồi xe của đài truyền hình.

Thiếu Bạch, Tần Dật và Nguyễn Tuyết đưa bốn vị khách mời đi ra ngoài.

Mọi người ra khỏi tòa nhà mới phát hiện, bên ngoài đã mưa to tầm tã.

"Ai, sao lại mưa lớn như vậy?" Nguyễn Tuyết kinh ngạc, "Tôi không mang dù a!"

Thiếu Bạch nhìn thoáng qua Tần Dật, "Mọi người chờ một lát, chúng tôi trở về lấy dù."

"Được."

Hai người Thiếu Bạch đi trở về, Nguyễn Tuyết ở lại chờ.

"Hắt xì!"

Tô Dung xoa xoa cái mũi, xoa xoa cánh tay.

"Lạnh?" Thẩm Ngự Dương nói rồi cởi áo khoác, đắp lên người Tô Dung.

"Đừng." Tô Dung không chịu, "Áo của anh cho em rồi, cũng chỉ còn một cái áo sơ mi."

Thẩm Ngự Dương lấy tay ra Tô Dung, đem áo khoác phủ thêm cho cô, "Em là con gái, không thể cảm lạnh."

Tô Dung "À!" một tiếng, còn muốn nói cái gì, lại ở dưới ánh mắt nhìn chăm chăm cô của Thẩm Ngự Dương, ngoan ngoãn cúi đầu phủ thêm áo.

"Ngao!" Thẩm Ngự Dương cười khen cô.

"Ai u uy, sao tôi lại ngửi thấy được mùi chua của tình yêu trong không khí a ~" Tần Tinh Hạo câu lấy cổ Ngô Hoa Nhiên, "Ngô ca, anh có cảm giác được hay không a ~"

Ngô Hoa Nhiên né tránh Tần Tinh Hạo, "Tôi không có, tôi cái gì cũng chưa thấy."

Tần Tinh Hạo "Hắc" một tiếng, lại hỏi Nguyễn Tuyết, "Chị Nguyễn, còn chị?"

Nguyễn tuyết che lại đôi mắt, "Tôi cái gì đều không có nhìn thấy!"

Tần Tinh Hạo: "....."

Thẩm Ngự Dương và Tô Dung đứng ở một bên, nhìn biểu cảm vô ngữ của Tần Tinh Hạo, đồng thời cười ra tiếng.

Chẳng mấy chốc, Thiệu Bạch và Tần Dật lấy đủ quay lại.

Mỗi người một cây, liền đi ra ngoài.

Mưa to hình như đã một thời gian, trên mặt đất có không ít nước.

Tô Dung nhìn giày cao gót trên chân của mình, nghĩ thầm giày này xem như muốn hư.

Đến bậc thang cuối cùng, Thẩm Ngự Dương giữ chặt Tô Dung.

Tô Dung "Hừm?" Một tiếng.

Thẩm Ngự Dương thu dù trên tay lại, đưa cho Tô Dung, sau đó đưa lưng về phía Tô Dung khom xuống, "Đi lên!"

Tô Dung nhấp môi dưới, "Thẩm Ngự Dương..."

"Nhanh đi lên, rất lạnh."

Tô Dung ừm một tiếng, ngoan ngoãn đi lên.

Tay Thẩm Ngự Dương kéo áo khoác trên người cô xuống đỡ lấy đuôi Tô Dung, Tô Dung gió dù, Thẩm Ngự Dương nhìn phương hướng xe đỗ, đi xuống bậc thang cuối cùng.

Tô Dung vui đầu vào cổ của Thẩm Ngự Dương, thấp giọng gọi anh, "Thẩm Ngự Dương"

"Ừ?" Bước chân Thẩm Ngự Dương trầm ổn, Tô Dung gần như không cảm giác được xóc nảy.

"Thẩm Ngự Dương"

"Ừ, anh đây."

"Em yêu anh."

Thẩm Ngự Dương cười khẽ, "Anh cũng yêu em."

Tháng ngày về sau, trong mưa trong gió, có anh cùng đi hết con đường, thật tốt.

#Thông báo: Bạn editor một tuần qua vô cùng bận và sắp tới còn bận hơn nữa nên thời gian ra truyện có vẻ không được liền mạch lắm"((((Chân thành xin lỗi mấy bạn nhé huhu. Biết làm sao được vì mình đang phấn đấu thành người nổi nghiệp chủ nghĩa xã hội mà ^^

Bạn đang đọc truyện *Chú Nhà Tôi Là Ánh Đèn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 34

Thẩm Ngự Dương công Tô Dung từ đài truyền hình đến bãi đỗ xe, cho đến khi lên xe, Tô Dung chỉ có chân bị ướt nhẹp, nửa người trên mặc áo khoác của Thẩm Ngự Dương áo, một giọt nước đều không có.

Trái lại Thẩm Ngự Dương, gần như từ đầu đến chân đều bị ướt.

Chị Kiều và Lăng Trạch nhìn thấy hai người tương phản lớn như thế, quả thực chính là không dám tin.

Bởi vì đã là nửa đêm, hơn nữa trời mưa to, tầm mắt cũng không tốt, cho nên trên đường về khách sạn, Lăng Trạch không dám chạy quá nhanh.

Lúc Tô Dung và Thẩm Ngự Dương trở lại khách sạn, đã 1 giờ rạng sáng.

Chờ khi về phòng, Tô Dung vội vàng chạy vào phòng tắm xả nước cho Thẩm Ngự Dương đi tắm rửa, sợ anh bị bệnh.

Tắm xong liền cho rằng không có việc gì, nhưng không nghĩ tới, hai người mới vừa nằm xuống nghỉ ngơi không bao lâu, Tô Dung liền xảy ra trạng huống.

3 giờ sáng, đầu giường đèn sáng lên.

"Hắt xì! Hắt xì!"

Tô Dung ngồi ở trên giường, trên người bọc chăn.

Thẩm Ngự Dương đứng ở trước mặt Tô Dung, rũ mắt nhìn cô, thần sắc trên mặt vừa bức mình vừa buồn cười, anh bị ướt. Một chút việc cũng không có, cô lại bị cảm.

Tô Dung hít hít mũi, quay người từ trong chăn vươn một bàn tay lấy khăn giấy để một bên.

Nhưng khăn giấy có chút xa, cô lại không muốn nhúc nhích, cố vươn vài lần, vẫn là thiếu chút nữa.

Tô Dung nhấp môi, thu hồi tay, sau đó ngược mắt, thật cẩn thận nhìn Thẩm Ngự Dương một cái, một bàn tay kéo kéo góc áo của anh, đáng thương hể hể, "Giúp người ta lấy một chút đi."

"Em đó!" Thẩm Ngự Dương giơ tay điểm điểm trên trán Tô Dung, thuận thế xoay người đưa khăn giấy cho cô.

Tô Dung lau sạch mũi, cau mày ách giọng nói làm nũng với anh, "Em muốn uống nước ấm, chính là cái loại có một chút nóng nhưng còn có thể uống."

Thẩm Ngự Dương: "....."

Thật là... Tiểu yêu tinh hành người.

Chính là làm sao bây giờ đây? Lúc hành người khác anh cũng cảm thấy cô thực đáng yêu a ~~~

Thẩm Ngự Dương nhận mệnh hầu hạ tiểu yêu tinh, rót nước, lau mồ hôi, lại lấy thêm một chiếc chăn.

Mũi Tô Dung không thông, cổ họng lại đau, muốn ngủ lại rất khó chịu.

Thẩm Ngự Dương giúp cô đắp chăn lại, nằm nghiêng ở bên người cô, đem cô và chăn đều ôm lên, tay nhẹ nhàng vỗ chăn, dỗ cô ngủ.

Tô Dung nhắm mắt lại, rồi lại mở mắt nhìn anh, "Sao anh lại muốn ôm chăn luôn?"

"Dung Dung bảo bối, đêm nay ra mồ hôi sáng mai liền sẽ tốt hơn."

"Không." Tô Dung tiếp tục nhìn chăm chăm anh, "Anh có phải ghét bỏ em bị cảm hay không, sợ lây bệnh cho anh, anh mới ôm chăn cách em?"

Thẩm Ngự Dương cười khẽ, hai ngón tay niết của mũi của cô, "Cô gái nhỏ bị bệnh đều thích miên man suy nghĩ như vậy sao?"

Tô Dung nghiêng đầu, muốn ném tay anh ra, "Ừm, anh....."

Thẩm Ngự Dương buông ngón tay ra, rốt cuộc vẫn xóc chăn lên nằm vào.

Tô Dung có chút phát sốt, làn da rất nóng, Thẩm Ngự Dương ôm cô đều cảm thấy nóng đến hoảng.

Tô Dung gật gật, cánh tay ôm eo Thẩm Ngự Dương, sau đó để sát vào anh, cái mũi cọ cọ ngực của anh, nói thầm, "Em muốn lây bệnh cho anh, như vậy thì anh khó chịu thay em, hừ hừ."

"Được ~ lây bệnh cho anh đi." Thẩm Ngự Dương cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên đầu cô, sau đó cười khẽ, "Anh thật ra ước gì thay em bị cảm."

Cánh tay Tô Dung ôm Thẩm Ngự Dương nắm thật chặt, mí mắt dần dần nặng đi, hồ hấp chậm rãi trầm ổn lên.

Thẩm Ngự Dương cho gom lại chăn phía sau cho cô, nhắm mắt lại chuẩn bị nghỉ ngơi một lát.

Đêm nay, Thẩm Ngự Dương không có ngủ tốt, Tô Dung có một chút động tĩnh anh liền sẽ lập tức mở to mắt.

Ngày mới, Tô Dung lại bắt đầu phát sốt, Thẩm Ngự Dương nhờ chị Kiều đến giúp, hai người đắp cô uống thuốc, lại chườm lạnh, bận việc hơn hai giờ, Tô Dung mới hạ sốt.

Chị Kiều vô cùng buồn ngủ, nằm ở trên sofa bên ngoài ngủ, sức lực đi đến phòng cũng không có.

Thẩm Ngự Dương ngồi ở mép giường, tay cầm tay Tô Dung, nhìn sắc mặt tái nhợt cô, mặc dù trong lúc ngủ say vẫn nhíu mày lại, trên mặt Thẩm Ngự Dương tràn đầy đau lòng.

Bảo bối của anh a!

10 giờ rưỡi, Tô Dung mở to mắt, chỉ cảm thấy đầu rất nặng.

Động động tay, bóng dáng Thẩm Ngự Dương lập tức xuất hiện ở trước mắt anh, "Bảo bối, em tỉnh rồi!"

Tô Dung hơi há mồm, muốn nói chuyện, nhưng yết hầu rất đau.

Một bàn tay Thẩm Ngự Dương cô ngồi dậy, sau đó xoay tay lại lấy cái ly từ trên đầu giường qua, đưa tới bên môi cô.

Uống nước xong nuốt giọng, Tô Dung nghiêng đầu nhìn anh, "Em phát sốt?"

"Ừ." Thẩm Ngự Dương lên tiếng, "Có muốn nằm một lát nữa không?"

"Không được." Tô Dung lắc đầu, "Nằm đau đầu."

"Em muốn ăn cái gì?" Thẩm Ngự Dương đem gối đầu dựa vào phía sau cô, cúi người lấy trán chính mình tựa vào trán cô, "Còn tốt, không phải rất nóng."

Tô Dung ồm một tiếng, "Miệng cảm thấy rất khô đắng."

"Đồ ngốc, em bị bệnh a." Thẩm Ngự Dương điểm điểm nàng cái mũi, lại xoa xoa nàng đầu, "Hai ngày nữa thì sẽ tốt thôi."

Bị bệnh, dường như người trở nên lăm ra và lên.

Tô Dung rũ mắt nhìn tay chính mình, trong lòng không thể nói tới khổ sở, chỉ là cảm thấy chính mình muốn khóc, muốn nóng nảy.

"Thẩm Ngự Dương."

"Ừm? Sao vậy?"

"Em không thoải mái a." Trong giọng nói của Tô Dung mang theo một tia tức nờ.

Thẩm Ngự Dương tự hỏi một lược, hiểu rõ cô gái nhỏ đang khó chịu cái gì.

Thẩm Ngự Dương "A" một tiếng, ngón tay niết cằm Tô Dung, sau đó dùng sức, cường bách cô ngẩng đầu nhìn anh.

Quả nhiên, anh nhìn thấy hốc mắt cô đỏ lên, trong mắt là rõ ràng là ủy khuất.

Thẩm Ngự Dương trong lòng cảm thấy buồn cười, không dám biểu hiện ra ngoài, sợ cô gái nhỏ lại miên man suy nghĩ.

Giây tiếp theo, Thẩm Ngự Dương cúi người, trực tiếp lấy môi phong miệng.

Bởi vì phát sốt, môi Tô Dung rất khô.

Thẩm Ngự Dương quán lấy đôi môi Tô Dung, sau đó dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm, giúp môi cô mềm mại hơn.

Mùi Tô Dung không thông khí, cho nên lúc hôn hô hấp không thuận.

Thẩm Ngự Dương hôn hai cái liền phải buông Tô Dung ra để cô hít thở.

Liền như vậy vài phút, Tô Dung "Xi" một tiếng bật cười.

Thẩm Ngự Dương cuối cùng cắn môi của cô một ngụm, thanh âm mơ hồ không rõ, "Tiểu yêu tinh, rốt cuộc cười."

Tô Dung duỗi tay ôm Thẩm Ngự Dương, "Em đói bụng."

"Nói đi, muốn ăn cái gì anh đi mua."

"Muốn ăn đồ anh làm."

"Được."

Thẩm Ngự Dương đứng dậy, để Tô Dung lại nằm một lát, anh hôn một cái lên mi tâm của cô, "Ngoan, rất nhanh sẽ khỏe."

"Ừm."

Tô Dung ngoan ngoãn gật đầu, nhìn Thẩm Ngự Dương ra khỏi phòng, lúc này mới lấy điện thoại từ đầu giường qua.

Mới vừa mở khóa, lướt weibo liền thấy một cái tin tức.

Chợt lóe qua, Tô Dung thấy ba chữ "Thẩm Ngự Dương".

Tô Dung nhướn mày, một bên ấn vào tin tức vừa nghĩ Thẩm Ngự Dương đã làm cái gì, lại bị paparazzi đưa lên tin nóng.

Hai giây, tin tức hiện ra.

【Thứ Bảy Gặp V: Hôm nay rạng sáng 12 giờ, ở bãi đỗ xe đài truyền hình thành phố H, ảnh đế Thẩm Ngự Dương lưng công một cô gái thần bí, hư hư thực thực là bạn gái, hai người đi cùng một xe trở lại cùng một khách sạn. # Tình yêu Thẩm Ngự Dương lộ ra ánh sáng #】

Bên dưới văn bản, còn có sáu ảnh.

Tô Dung click mở, mỗi một tấm đều xem, hai tấm là Thẩm Ngự Dương ở bãi đỗ xe đài truyền hình công cô, hai tấm là anh và cô cùng nhau xuống xe, hai tấm cuối cùng, một tấm là hai người cùng vào cửa lớn khách sạn khi Thẩm Ngự Dương giúp cô mặc lại áo khoác, một tấm là ảnh chụp khách sạn.

Tô Dung xóc chân lên, vội vàng xuống giường, lê dép ra phòng.

Thẩm Ngự Dương trong phòng bếp nấu cơm, may mà tủ lạnh trong khách sạn cơ bản không thiếu cái gì, bằng không Thẩm Ngự Dương thật đúng là không biết nên đi ra ngoài mua đồ ăn như thế nào.

"Thẩm Ngự Dương, Thẩm Ngự Dương!"

Thanh âm Tô Dung vội vàng, Thẩm Ngự Dương cũng vội vàng giảm lửa, đi ra ngoài.

"Sao lại không mặc áo khoác." Thẩm Ngự Dương kéo tay Tô Dung đến trên sofa ngồi xuống, sau đó trở về phòng đi lấy một cái áo khoác phủ thêm cho cô.

"Ai, anh trước đừng động em." Tô Dung đem điện thoại đưa tới trước mắt Thẩm Ngự Dương, rất nôn nóng, "Anh mau nhìn xem cái này, có người tối hôm qua chụp được chúng ta."

Thẩm Ngự Dương lấy điện thoại, nhìn từng tấm ảnh, sau đó ồ một tiếng, không thèm quan tâm ném điện thoại một bên.

"A?" Tô Dung sùng sốt, "Anh không nóng này sao?"

Thẩm Ngự Dương buồn cười, "Anh ấp cái gì."

Tô Dung chỉ chỉ điện thoại, "Anh bị lộ ra ngoài nha ~"

"Dung Dung, có phải em bị sốt đến choáng váng rồi hay không?" Thẩm Ngự Dương cười ra tiếng, ngồi ở bên cạnh Tô Dung, "Tin nóng trên weibo chính là ai?"

"Là anh ~"

"Sai rồi, là anh và em."

Tô Dung???

"Cô ngốc." Thẩm Ngự Dương giơ tay vỗ nhẹ đầu Tô Dung, "Ảnh chụp chụp chính là anh và em, chúng ta là quan hệ bạn bè nam nữ hợp pháp, lại không phải có người nhận ra, lên tin nóng lại có thể thế nào?"

Tô Dung tưởng tượng, cũng đúng... Cô gấp cái gì a?

Nghĩ như vậy, Tô Dung ảo não vỗ chính mình một chút, "Em thật là ngu ngốc a!"

Thẩm Ngự Dương cười đứng dậy, đi đến phòng bếp.

Một lát sau, Tô Dung xoay người ghé vào trên sofa, "Thẩm Ngự Dương, anh chuẩn bị đáp lại như thế nào ~"

Thẩm Ngự Dương từ phòng bếp đi ra về phía cô, "Em muốn anh đáp lại như thế nào?"

Tô Dung nghĩ nghĩ, "Không đáp lại được không?"

Thẩm Ngự Dương cầm tô đặt ở trên bàn trà, sau đó đi vào phòng bếp cầm cái chén và muỗng, ngồi ở trên sofa không ra tiếng, chỉ là yên lặng múc cháo từ tô sang chén, dùng cái muỗng khuấy, làm nó nguội một chút.

"Thẩm Ngự Dương?" Tô Dung cẩn thận gọi anh.

Thẩm Ngự Dương liếc cô một cái, không nói chuyện.

Tô Dung hiểu rõ, đây là đem người chọc mao.

Tô Dung nhích nhích móng tới gần anh, sau đó đôi tay ôm lấy cánh tay trái, nghiêng đầu dựa vào trên người anh, "Ài nha, anh đừng giận mà, em chỉ là không muốn bây giờ công bố mà thôi ~ anh không cần đáp lại, không thừa nhận cũng không phủ nhận là được."

Thẩm Ngự Dương khẽ hừ một tiếng, không nói gì, cái muỗng trên tay nhưng thật ra múc một muỗng cháo đặt ở bên môi thối thối, lại đưa đến bên miệng Tô Dung.

Tô Dung rất tự nhiên há miệng ă, sau khi nuốt xuống, còn khuyên anh, "Được không, ít nhất chờ đến chúng ta quay xong 《Chúc Tâm》 lại nghiên cứu công khai được không?"

Thẩm Ngự Dương: "Hừ hừ."

Tô Dung "Hi hi" cười, lại là một muỗng cháo đến bên miệng.

Ăn xong cô đứng dậy nhìn Thẩm Ngự Dương, sau đó hai tay nâng mặt anh lên, "Bếp" một cái lên môi anh.

"Hôn anh một cái liền muốn anh nguôi giận?" Thẩm Ngự Dương nhướn mày, "Em nghĩ rất hay."

Tô Dung "Ồ" một tiếng, "Vậy em lại hôn một cái?"

Thẩm Ngự Dương đem cái muỗng đưa tới bên miệng Tô Dung, sau đó cầm chén đặt ở trên bàn trà, cúi người hôn cô, răng môi tương dán, cô dường như nghe được Thẩm Ngự Dương nói một câu "Lại hôn một cái!"

Khóe môi Tô Dung hơi hơi gọi lên, ôm cổ anh đáp lại nụ hôn.

"Úm..." Không đến ba phút, Tô Dung đẩy anh, "Khó... khó thở..."

Thẩm Ngự Dương buông cô ra, khóe môi câu cười, tâm tình rất.

Anh đưa lưỡi ra liếm môi chính mình, "Úm, hương vị có chút ngọt."

Tô Dung một chút che lại môi của mình, trừng mắt nhìn anh, "Lưu manh!"

Thẩm Ngự Dương nhướn mày, vừa định nói cái gì đó, điện thoại Tô Dung liền vang lên.

Tô Dung ấn nhận, tiếng chị Kiều vội vàng truyền tới, "Tô Dung, em và Thẩm anh để thu dọn nhanh lên một chút, chúng ta lập tức đi sân bay về thành phố F."

Ánh mắt Thẩm Ngự Dương hơi trầm xuống, "Em ăn hết cháo đi sau đó thay quần áo, anh đi thu dọn đồ."

"Dạ."

Khi Thẩm Ngự Dương thu dọn đồ đạc, có sáu bảy công ty truyền thông đang hoá tốc chạy tới nơi anh ở.

Hai mươi phút sau, Tô Dung và Thẩm Ngự Dương mặc kín mít từ cửa sau khách sạn rời đi

Gần như cùng lúc, cửa trước của khách sạn dừng vài chiếc xe.

Cửa xe mở ra, mười mấy người cầm máy ảnh và micro, lao vào khách sạn.

Tác giả có lời muốn nói: Thẩm Ngự Dương【 Liếm Môi 】: Hôn một cái, lại hôn một cái, lại đến một ngụm! Đờ thềm trước!!!

Bạn đang đọc truyện *Chữ Nhà Tôi Là Ánh Đèn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 35

Khi【Thứ Bảy Gặp 】đăng tin lên weibo, chị Kiều và Lăng Trạch quyết định lập tức mua vé về thành phố F.

Chương trình lần này Thẩm Ngự Dương cùng Tô Dung quay, vốn chính là bí mật, nếu bị người ta ngăn lại ở khách sạn, fan sau khi nghe tin đến sợ là sẽ càng ngày càng nhiều.

Biện pháp tốt nhất chính là thừa dịp tin tức còn chưa lan truyền rộng rãi thì đi nhanh.

Tuy rằng【 Thứ Bảy Gặp 】không đề cập đến tên khách sạn, nhưng người thành phố H chỉ cần vừa thấy liền biết đây là nơi nào.

Mà các phóng viên vội vã chạy đến khách sạn, lúc xuống xe đang chuẩn bị vào bên trong, người quản lý đã đứng ở cửa ngăn cản bọn họ.

"Ngại quá các vị phóng viên, xin hỏi có chuyện gì sao?" Trên mặt quản lý mang cười, rất hòa thuận.

"Ai ai ai, ông mau tránh ra, chúng tôi muốn vào phòng vấn."

Quản lý lắc đầu, "Thực xin lỗi các vị, tôi chưa nhận được bất kỳ tin tức nào về cuộc phỏng vấn tại khách sạn ngày hôm nay."

Các phóng viên nhìn nhau, không vào được khách sạn, làm sao bạn biết ai là bạn gái bí ẩn của Thẩm Ngự Dương?

Thấy một tin tức lớn phải trượt khỏi tay mình, các phóng viên thực sự hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Người quản lý giống như là không có nhìn thấy bọn họ tức muốn chết. Ánh mắt vẫn giữ ý cười, trong lòng lại suy nghĩ, ông đã sớm nhận được tin tức, được lệnh đứng ở đây cản đám phóng viên này, chính là vì không cho bọn họ đi vào.

Khách sạn của bọn ông nổi danh nhất chính bảo vệ sự riêng tư của khách, cho dù là nhân vật công chúng ở khách sạn có phỏng vấn, cũng phải cần chào hỏi với khách sạn trước đó, lại há có thể là bọn họ muốn xông vào liền xông vào?

Liền đây đưa như vậy hơn mười phút, các phóng viên rốt cuộc vẫn bất lực trở về, tuy rằng thời gian không phải rất dài, nhưng nếu là muốn đi, lái xe cũng đi rất xa rồi.

Mọi người nhìn tôi tôi nhìn anh, cuối cùng cũng không có cách nào, chỉ phải xoay người rời đi.

Quản lý đứng ở cửa đối với bọn họ hô to, "Hoan nghênh các vị lần sau lại đến ~"

Các phóng viên trong lòng đồng thời mắng một câu, có quý mới đến lần nữa, lại không cho bọn họ đi vào!

Hai giờ chiều, máy bay đáp xuống ở sân bay.

Lần này Thẩm Ngự Dương đi lối VIP, trực tiếp rời sân bay.

Tô Dung ngủ thiếp đi trong xe, đắp áo khoác của Thẩm Ngự Dương.

Lăng Trạch lái xe, chị Kiều ngồi ở ghế phụ, cách vài phút liền phải quay đầu lại xem một lần.

"Thắm ảnh đế, có cần đưa Tô Dung đi bệnh viện kiểm tra một chút hay không?"

"Em không đi đâu, về nhà uống thuốc ngủ một giấc thì tốt rồi." Không đợi Thẩm Ngự Dương nói chuyện, Tô Dung mơ mơ màng màng cự tuyệt chị Kiều.

Thẩm Ngự Dương giờ tay sờ cái trán của Tô Dung một chút, "Còn hơi nóng, chị Kiều chị lấy nhiệt kế giúp em."

"Được." Chị Kiều lên tiếng, lấy nhiệt kế từ trong túi đưa cho Thẩm Ngự Dương. "Tô Dung nói cũng đúng, bây giờ các cửa hàng của công ty M đều có poster và video người phát ngôn, không chừng đi bệnh viện cũng sẽ bị người khác nhận ra."

Thẩm Ngự Dương nâng Tô Dung dậy, đo nhiệt độ cho cô, "37.7 độ, có chút sốt nhẹ."

Tô Dung co rụt lại trong lòng ngực Thẩm Ngự Dương, "Chúng ta về nhà đi, em không muốn đi bệnh viện."

"Được, về nhà." Thẩm Ngự Dương cúi đầu mi Tô Dung, nhìn về phía chị Kiều, "Trở về đi, đi bệnh viện bị người khác nhận ra sẽ càng rắc rối hơn."

"Được rồi, nhưng nếu có vấn đề nhất định phải nói cho tôi." Chị Kiều bắt đầu dỗi thờ dài.

Từ khi Tô Dung cùng Thẩm Ngự Dương ở bên nhau, cô cảm thấy cũng chẳng có việc gì phiền đến mình nữa, hết thấy đều có Thẩm Ngự Dương an bài.

Thuận lợi đưa Thẩm Ngự Dương và Tô Dung về tiểu khu, Lăng Trạch và chị Kiều liền đi, việc giải hợp đồng còn phải nắm chặt thời gian xử lý, Tô Dung sắp phải cùng Thẩm Ngự Dương tiến vào đoàn phim 《Chước Tâm》, tốt nhất là có thể đưa hợp đồng của Tô Dung vào giải trí Văn Dương trước khi khởi động máy.

Có lẽ là về đến nhà, Tô Dung ngủ một giấc, tỉnh lại đã cảm thấy tốt hơn rất nhiều.

Nằm ở trên giường vài phút, nhìn đồng hồ đã hơn 6 giờ tối, Tô Dung từ trên giường ngồi dậy, Thẩm Ngự Dương không ở trong phòng.

Tô Dung xuống giường, mang dép lê mở cửa đi ra ngoài.

Phòng khách phòng bếp đều nhìn, không có.

Tô Dung nhú nhú cái mũi, đi đến phòng tập thể dục.

Quả nhiên, Thẩm Ngự Dương đang chạy bộ, trên máy chạy bộ còn mở video, Thẩm Ngự Dương nhìn chăm chăm xem rất nhập thần đến tiếng bước chân của Tô Dung cũng không có nghe thấy.

Tô Dung thả nhẹ bước chân, chậm rãi tới gần Thẩm Ngự Dương, ở khoảng cách còn cách anh một bước, nhón chân về phía trước nhìn màn hình của máy chạy bộ.

"Dậy rồi?" Thẩm Ngự Dương quay đầu lại, cười cười với Tô Dung.

Tô Dung "A" một tiếng, lao đảo một chút.

Thẩm Ngự Dương chậm rãi dừng lại, ấn tạm dừng video, sau đó từ trên máy chạy bộ xuống, cười xoa xoa tóc Tô Dung, "Đói bụng không?"

"Không có." Tô Dung lắc đầu, ánh mắt dừng ở trên máy chạy bộ, "Anh đang xem cái gì vậy?"

"Không có gì, chúng ta đi ra ngoài đi." Thẩm Ngự Dương giật nhẹ khóe miệng, xấu hổ cười, ngay sau đó hai tay ấn ở trên vai Tô Dung, đẩy Tô Dung đi.

Tô Dung nhìn anh một cái, kì lạ à? Cô chính là tò mò thuận miệng hỏi một câu, anh làm gì khẩn trương thành như vậy?

"Thẩm Ngự Dương, anh không đứng lắm a!"

Biểu cảm Thẩm Ngự Dương bỗng nhiên nghiêm túc lên, "Không thể nào, ngoan, chúng ta đi ra ngoài đi."

Tô Dung theo lực đạo của Thẩm Ngự Dương bước chân đi, mới vừa đi ra hai ba bước, Tô Dung bỗng nhiên nghiêng người, chạy đến máy chạy bộ.

"Dung Dung!" Thẩm Ngự Dương kêu cô một tiếng, bắt đắ dĩ dĩ trán.

Vài giây sau, phòng tập thể dục vang lên tiếng cười của Tô Dung.

"Ha ha ha ha ha ha ha, Thẩm Ngự Dương, anh đang làm gì nha!"

Tô Dung ngồi ở trên máy chạy, hai tay ôm bụng, cười đến không được.

Thẩm Ngự Dương sờ sờ cái mũi, anh liền biết nếu cô thấy nhất định sẽ cười ra tiếng, cho nên mới muốn để cô nhanh rời khỏi đây.

Thẩm Ngự Dương ngồi xổm xuống, vươn ngón trỏ đẩy một chút trên trán Tô Dung, "Không được cười."

"Ha ha ha ha, anh nói em liền ở trước mặt anh, anh còn muốn xem video làm gì chứ!"

Tô Dung ngồi thẳng dậy, giờ tay ở lau nước mắt ở khóe mắt một chút.

Thẩm Ngự Dương đang xem quảng cáo công ty M của cô.

"Anh thích cô ấy." Thẩm Ngự Dương câu môi, "Anh cảm thấy cô gái trong quảng cáo kia thật sự quá xinh đẹp, nhất định là một cô gái rất tốt."

Tô Dung dần dần thu tiếng cười, ánh mắt đối diện với ánh mắt của Thẩm Ngự Dương.

"Dung Dung, anh yêu cô gái trong video, muốn cưới cô ấy làm vợ, muốn cùng cô ấy mãi mãi ở bên nhau, tạo một mảnh trời vì cô ấy mà che mưa chắn gió."

"Nhìn cô ấy khóc, anh sẽ khổ sở, nhìn cô ấy cười, anh càng vui vẻ hơn cô ấy, thấy rất nhiều người khác nói thích cô ấy, anh lại vui vẻ lại ghen ghét."

"Dung Dung, em nói, sao anh lại yêu cô ấy như vậy!"

Thẩm Ngự Dương sờ khuôn mặt của Tô Dung, sau đó dặt tay cô, kéo cô đứng lên, đi ra ngoài.

Tô Dung nhấp môi, rũ mắt nhìn trên mặt đất, bước chân cùng Thẩm Ngự Dương đồng điệu, từng bước một đi tới.

"Thẩm Ngự Dương." Tô Dung dừng lại, giữ chặt tay anh, ngược mắt nhìn anh.

Thẩm Ngự Dương xoay người, "Ừ?"

Tô Dung đỏ mặt, "Cô gái anh yêu kêu em nói với anh, chỉ cần anh muốn, cô ấy lúc nào cũng có thể đáp ứng."

Thẩm Ngự Dương sùng sốt một chút, ngay sau đó thần sắc như bay lên.

Giây tiếp theo, Thẩm Ngự Dương ôm Tô Dung lên xoay vòng.

Ngoài dự đoán... Qua vui mừng!!!

Tô Dung ôm lấy cổ Thẩm Ngự Dương, mềm mại kêu anh, "Em chóng mặt."

"Ha ha ha ha ha!" Thẩm Ngự Dương cười sung sướng, buông Tô Dung, khom lưng hôn một cái lên môi cô, "Bảo bối giỏi quá!"

Tô Dung cười mi mắt cong cong, mím môi cười xấu hổ.

Bỗng nhiên, Thẩm Ngự Dương nhú nhú mày, ôm lấy bả vai Tô Dung đi vào phòng ngủ, vừa đi vừa nói, "Dung Dung bảo bối, mau về trên giường nằm đi, nghỉ ngơi cho tốt, chờ em khỏe rồi, anh muốn một lần chính thức."

Tô Dung dờ khóc dờ cười, lần trước chính là Thẩm Ngự Dương cảm thấy không đủ chính thức, còn nhẹ nhàng thờ ra, nói là may mắn cô không có đáp ứng, lần này lại giống nhau.

Tô Dung lặng lẽ ngược mắt, nhìn khoe môi của Thẩm Ngự Dương vẫn luôn nhếch lên, bỗng nhiên cảm thấy cuộc sống như vậy thật sự rất tốt.

Một năm mất đi cha mẹ kia, là anh cô vũ cô, cho cô tin vào cuộc sống.

Nhiều năm như vậy, anh vẫn luôn nhớ kỷ cô, thật tốt a, cô và anh còn có thể gặp lại, về sau cũng sẽ vẫn luôn ở bên nhau.

Tô Dung cười cười, chỉ cảm thấy trong lòng mình thực nhẹ nhàng thực bình thản, cũng rất hạnh phúc.

Thẩm Ngự Dương vẫn luôn trông mong bệnh của Tô Dung mau khỏi, nhưng cố tình trận cảm mạo này nghiêm trọng, dây dưa dây cả nửa tháng, Tô Dung mới khỏi.

Không đợi Thẩm Ngự Dương có hành động, đoàn phim《Chước Tâm》đã thông tri, Lương đạo tự mình gọi điện thoại, hy vọng các vị diễn viên chính có thể vào đoàn trước ba ngày, kịch bản có một ít biến hóa yêu cầu cùng diễn viên chính trao đổi một chút.

Thẩm Ngự Dương kế hoạch còn không có bắt đầu, chỉ có thể trước gác lại một bên, thu thập đồ vật cùng Tô Dung cùng nhau chuẩn bị tiến tổ.

Quay chụp mà ở bốn ngoại ô thành phố ngoại điện ảnh trong căn cứ, nhưng thật ra không xa, nhưng nếu không có gì tất yếu sự tình, Lương Đạo hy vọng tất cả mọi người có thể đi theo đoàn phim.

Nói cũng bất tiện khi đi qua lại giữa các thành phố, lỡ như trì hoãn thì sẽ chậm trễ thời gian của toàn bộ đoàn phim.

Thẩm Ngự Dương và Tô Dung thu xếp mọi thứ tốt, theo như lời Lương đạo vào đoàn phim trước.

Đã gần một tháng kể từ khi gặp Lương đạo và Mai Thanh.

Mai Thanh trong lúc này còn cùng Tô Dung gọi điện thoại hàn huyên vài lần, hai người nghiêm nhiên muốn phát triển thành phương hướng khuê mật*.

**Bạn cực kỳ thân, thường dùng cho con gái.*

Lúc Mai Thanh nhìn thấy bóng dáng của Tô Dung, đôi mắt tỏa sáng ngay lập tức, đón lại đây, "Tô Dung, em rốt cuộc tới!"

"Chị Mai Thanh." Tô Dung cười cười, "Chị tới sớm như vậy a."

"Đúng vậy." Mai Thanh kéo cánh tay Tô Dung, gạt Thẩm Ngự Dương qua một bên, cùng Tô Dung nói nói cười cười, "Nửa tháng trước chị đã cùng Lương đạo đến đây, có một số việc muốn nói, có chút đồ vật dùng để quay cũng muốn tự mình xem qua, tự mình chuẩn bị."

"Chị Mai Thanh và Lương đạo vất vả rồi~"

"Không vất vả." Mai Thanh tới gần Tô Dung, "Chị và Lương đạo có một chuyện muốn nói với em."

"Chuyện gì thế?"

"Chuyện tốt." Mai Thanh thần bí cười, quay đầu lại hỏi Thẩm Ngự Dương, "Thẩm ảnh đế, cậu có thể đoán được sao? "

Thẩm Ngự Dương suy nghĩ, "Về《Chước Tâm》?"

"Ừ."

Thẩm Ngự Dương cong môi, ý vị thâm trường cười, "Tôi đã biết."

Mai Thanh hiểu rõ, "Thẩm ảnh đế thật là người thông minh."

"Hai người các cô đang nói cái gì nha?" Tô Dung nghe hai người bọn họ nói chuyện, làm sao nghe không hiểu?

Mai Thanh lôi kéo Tô Dung đi nhanh vào phòng, "Vẫn là đề Lương đạo nói với cô đi."

Lương Đạo cùng Mai Thanh phòng cách không xa, Tô Dung đi vào liền thấy Lương Đạo ngồi cạnh cái bàn, mày chau lại, rất nghiêm túc.

Mai Thanh đi qua, chụp vai Lương đạo một cái thật mạnh, "Thẩm ảnh đế cùng Tô Dung tới!"

Lương đạo ngược mắt, mày giãn ra, cười cười với hai người, "Các cậu tới rồi, mau ngồi."

Thẩm Ngự Dương và Tô Dung ngồi ở đối diện Lương đạo, chờ ông nói chuyện.

Lương Đạo xoa xoa tay, ánh mắt nhìn về phía Tô Dung, "Tôi cùng Mai Thanh thương lượng rất lâu, quyết định đem suất diễn của nhân vật Thanh Thiên tăng thêm."

"A?" Tô Dung kinh ngạc, suất diễn của nhân vật Thanh Thiên này đã là nữ số 2, khá quan trọng a!

Lương Đạo cười cười, "Chúng tôi và bên nhà đầu tư cũng đã thương lượng, bọn họ cũng đồng ý, đưa nữ 2 Thanh Thiên đổi thành nữ chính《Chước Tâm》, Tô Dung, cô có tự tin hay không?"

"Nữ chính? Tôi sao?" Tô Dung chỉ chỉ chính mình, không thể tin được.

Đây quả thực chính là quả kinh hi a!

Chắc qua hai tuần nữa mới rảnh hơn a~

Bạn đang đọc truyện *Chú Nhà Tôi Là Ảnh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Tô Dung đứng lên, khom lưng với Lương đạo và Mai Thanh, "Cảm ơn Lương đạo và chị Mai Thanh, em sẽ nỗ lực, nhất định sẽ nỗ lực!"

Lương đạo cười cười, "Ai u, không cần như vậy a, đây cũng không phải tôi định đoạt, cân nhắc ý kiến của mọi người mới ra quyết định."

Thẩm Ngự Dương giơ tay kéo Tô Dung ngồi xuống, "Cho nên Lương đạo, kịch bản đã cải biến như thế nào?"

"Mai Thanh a, cô cùng Thẩm ảnh đế và Tô Dung nói một chút đi." Thân thể Lương đạo tựa lưng vào ghế ngồi, hai tay khoanh lại, một bộ dáng thong dong ta đây không làm.

Mai Thanh liếc trắng Lương đạo một cái, mở miệng nói, "Kịch bản ban đầu, Vân Ngôn là cảnh sát, lúc làm nằm vùng, yêu người không nên yêu Thanh Thiên, cuối cùng hai người chĩa súng vào nhau, Thanh Thiên cũng chết."

"Vâng." Tô Dung gật gật đầu.

Mai Thanh lật một đồng tư liệu trên bàn Lương đạo, tìm được kịch bản đã sửa lại cho Thẩm Ngự Dương và Tô Dung.

Hai người tiếp nhận.

Mai Thanh nâng nâng cằm, "Mở ra nhìn xem"

Thẩm Ngự Dương và Tô Dung cùng nhau mở ra đọc.

Đơn giản xem qua một lần, Tô Dung kinh ngạc, "Thanh Thiên không chết?"

"Ừm." Mai Thanh cười, "Ban đầu chị cảm thấy, Thanh Thiên đối với Vân Ngôn mà nói, yêu mà không được mới hẳn là kết quả tốt nhất cho hai người, nhưng em và Thẩm ảnh đế cho chị cảm giác đặc biệt tốt, quả thực chính là bản nhân Vân Ngôn và Thanh Thiên, cho nên chị cảm thấy, không nên tàn nhẫn với Vân Ngôn như vậy, hai người nên ở bên nhau mới đúng."

Thẩm Ngự Dương khép lại kịch bản, nhướn mày cười khế, "Cho nên thân phận cuối cùng của Thanh Thiên thay đổi?"

"Đúng vậy." Mai Thanh nhìn Thẩm Ngự Dương, "Vân Ngôn là cảnh sát, tự nhiên là không thể mặc kệ hẳn cùng một nhân vật phản diện ở bên nhau, nhưng Thanh Thiên vốn chính là cô gái nội tâm rất sạch sẽ, thân thể cũng rất phức tạp cùng mâu thuẫn, sau khi sửa chữa kịch bản, càng thêm phù hợp với Thanh Thiên."

Thẩm Ngự Dương gật đầu, cười nhìn về phía Tô Dung, "Xác thật là một cô gái rất thuần khiết."

Mặt Tô Dung đỏ lên, bàn tay lặng lẽ nâng lên, duỗi đến trên eo Thẩm Ngự Dương, ngắt một phen, đồng thời ánh mắt hờn dỗi trừng anh một cái, "Nói bậy gì đó!"

Thẩm Ngự Dương "Sh" một tiếng, bàn tay nắm lấy bàn tay nhỏ của Tô Dung, sau đó mạnh mẽ đem năm ngón tay của mình đan vào năm ngón tay Tô Dung, "Lương đạo bọn họ lại không phải không biết chúng ta đang yêu nhau, ông ấy là một câu độc thân, sợ là không thể hiểu loại cảm giác này."

"Ai ai ai, Thẩm ảnh đế lời này của cậu nói không đúng a." Lương Đạo không thể bình tĩnh, "Tôi như thế nào chính là câu độc thân!!!"

"Hửm?" Tô Dung cùng Thẩm Ngự Dương đồng thời nhìn về phía Lương đạo, "Ông đang yêu?"

Lương đạo nâng cánh tay lên, hai bàn tay chồng lên nhau để sau đầu, thân thể dựa về phía sau, "Thật là ngượng ngùng, kẻ hèn đã kết hôn."

Thẩm Ngự Dương: "....."

Tô Dung: "....."

"Lương đạo trong giới cũng nhiều năm, chưa từng truyền ra tin tức kết hôn." Thẩm Ngự Dương thật là kinh ngạc, Lương đạo chưa từng có công khai qua chuyện tình cảm của bản thân, cũng không có đeo nhẫn cưới hay đại loại là tín vật gì, cái này làm cho người ta làm sao có thể tin tưởng?

Lương đạo câu môi cười về mặt hạnh phúc, "Vợ của tôi không phải người trong giới, cũng không muốn lộ diện, cho nên cô ấy chưa bao giờ cho tôi nói những việc này."

"Lương đạo có một người vợ tốt." Thẩm Ngự Dương cười cười, "Biên kịch Mai cũng biết sao?"

Bị Thẩm Ngự Dương điểm danh Mai Thanh khựng một tiếng, ánh mắt chuyển động, "Cái này... Ừm... Tôi đúng là biết đến."

Thẩm Ngự Dương vỗ vỗ tay, giơ ngón tay cái lên với hai người, "Hai người các ông thật không hổ là bạn tốt a, công tác bảo mật làm rất tốt."

Lương đạo không nói, ông tạm thời coi như đây là Thẩm Ngự Dương đang khen ông đi.

Chờ cùng Thẩm Ngự Dương và Tô Dung giải thích những điều liên quan đến phim, thời gian cũng không còn sớm, Lương đạo nhìn xem Mai Thanh, "Ăn một bữa cơm?"

Mai Thanh ai u một tiếng, "Liên chờ ngài lên tiếng sắp già luôn rồi, buổi sáng tôi cũng chưa ăn."

"Được, tôi mời khách, đi thôi."

Lương Đạo dẫn đầu đứng lên, Mai Thanh cùng Thẩm Ngự Dương Tô Dung theo sát sau đó.

Thẩm Ngự Dương suy nghĩ một chút, "Lương đạo, tôi và Tô Dung trở về thay đồ, vừa đến đoàn phim đã bị biên kịch Mai mang đến nói về kịch bản."

Lương đạo gật đầu, "Tôi và Mai Thanh ở ngoài cửa chờ các cậu."

"Được."

Thẩm Ngự Dương lên tiếng, quay đầu lại cùng Tô Dung nói câu "Đi thôi."

Tô Dung nhướn mày, không hiểu anh vì cái gì muốn đưa cô đi thay quần áo, nghĩ cũng không hỏi, ngoan ngoãn đi theo phía sau anh.

Chờ bóng dáng hai người biến mất, Lương đạo "Xi" một tiếng cười, chỉ vào phương hướng cửa hồi Mai Thanh, "Cô biết Thẩm ảnh để làm gì không?"

Mai Thanh cho cái xem thường, "Ông đều cười đáng khinh như vậy, tôi còn không biết a!"

Lương đạo: "???" Tôi đáng khinh?"

Mai Thanh lấy điện thoại ra, đưa tới trước mặt Lương đạo, "Ồ, tự mình nhìn xem."

Lương đạo nhìn, thật đúng là... Cười quá mức.

"Khụ khụ, khụ khụ khụ." Lương đạo xoa xoa mặt chính mình, hòa hoãn biểu tình một chút, lúc này mới cùng Mai Thanh đi ra ngoài.

Thẩm Ngự Dương và Tô Dung ở tại hai gian phòng liền nhau.

Vào phòng, Thẩm Ngự Dương liền lôi kéo cánh tay Tô Dung, dùng sức đem cô gắt gao ôm vào trong ngực.

Tô Dung ôm lấy anh, "Anh làm sao vậy?"

"Không có việc gì." Thẩm Ngự Dương nhẹ nhàng lắc đầu, "Anh chính là muốn ôm em một cái."

Tô Dung cười nhạt, "Chúng ta mỗi ngày đều ở bên nhau nha ~"

"Ừm." Thẩm Ngự Dương buông Tô Dung ra, "Đổi bộ quần áo đi, hôm nay có chút lạnh, bệnh của em vừa hết, nhớ rõ thêm một cái áo khoác."

Tô Dung gật đầu, "Anh cũng trở về thay quần áo đi, em đợi anh ở ngoài cửa."

"Ừ."

Thẩm Ngự Dương giơ tay xoa đầu Tô Dung, sau đó cúi người hôn hôn mặt cô, lúc này mới xoay người rời đi.

Tô Dung bật cười, yêu Thẩm ảnh để muốn chết u ~

Tô Dung rất nhanh thay quần áo xong, cặp nhỏ trên lưng, kiểm tra một chút điện thoại và ví tiền đều mang theo, lúc này mới chuẩn bị ra cửa.

Thẩm Ngự Dương còn chưa ra, Tô Dung đứng ở cửa cầm điện thoại soát Weibo.

"Xin chào, xin hỏi cô là Tô Dung đóng vai Thanh Thiên phải không?" Một giọng nữ mềm mại vang lên bên tai Tô Dung.

Tô Dung theo tiếng nhìn lại, một cô gái đứng trước mặt, nhìn cao khoảng 1m65, mặc một chiếc áo thun trắng, một góc áo thun nhét vào quần đùi màu xanh da trời.

Tóc cô gái ngang vai, búi nửa bên đầu, ngón tay cầm hai dây của ba lô, trên mặt mang theo nụ cười thẹn thùng, ánh mắt ôn hòa nhìn cô.

Tô Dung suy nghĩ một chút, nhớ tới người kia là ai.

Là diễn viên đóng vai nữ chính là lướt trong《Chước Tâm》, Bạch Tiểu Lan.

Tô Dung mỉm cười gật đầu, "Xin chào, tôi là Tô Dung."

Bạch Tiểu Lan thấy Tô Dung thừa nhận, vui vẻ "Nha" một tiếng, "Tôi còn tưởng rằng chính mình nhận sai người, cô so với trong ảnh chụp còn xinh hơn nhiều."

"Cảm ơn." Tô Dung cười khẽ, "Cô cũng thật xinh đẹp."

"Không không không." Bạch Tiểu Lan phồng má lắc đầu, "Tôi không xinh đẹp, fans của tôi đều nói tôi đáng yêu, nói tôi và xinh đẹp không liên quan nhau."

Tô Dung sững sờ, cô ấy đây là...

Bạch Tiểu Lan tiếp tục nói, "Lương đạo nói với tôi muốn tăng thêm suất diễn của cô, kỳ thật ban đầu tôi không quá cam tâm, rốt cuộc tôi mới là nữ chính."

"Chính là Lương đạo nói, nếu tôi không đồng ý, nhà đầu tư lớn nhất sẽ rút tiền và hậu quả của việc mất phần tài chính này của bộ phim sẽ không cần phải nói."

"Lương đạo và chị Mai đều khuyên tôi tiếp thu, cho nên tôi cũng chỉ có thể tiếp nhận."

"Bất quá tôi thấy cô a, tôi cũng cảm thấy nên cho cô thêm suất diễn, cô xinh đẹp như vậy không nhiều ra ống kính nhiều, quả thực quá lãng phí!"

"Tô Dung, tôi nói những lời này không có ý khác, tôi chỉ là cảm thấy số của cô thật sự thật tốt quá."

"Có nhiều người như vậy vì cô họ giá họ tổng, không giống tôi, chỉ có thể tự mình chậm rãi giao tranh chậm rãi nỗ lực, Tô Dung, tôi hâm mộ cô."

Bạch Tiểu Lan gần là một hơi nói xong nhiều lời như vậy, sau khi nói xong, mặt không đỏ khí không suyễn nhìn Tô Dung.

Tô Dung có chút sờ không tới đầu óc, "Bạch tiểu thư, cô nói với tôi nhiều như vậy, là muốn biểu đạt cái gì? Tôi là dựa vào đi cửa sau? Hay là cô thực không cam lòng?"

Bạch Tiểu Lan lắc đầu, "Tô Dung, tôi chính là đơn thuần muốn nói cho cô, tôi thực hâm mộ cô."

"Ha?" Tô Dung trong lòng chửi thầm, hành động này của cô chính là một chút nhìn không ra "Đơn thuần hâm mộ" a, Tô Dung thậm chí đều cho rằng, Bạch Tiểu Lan là tới tìm cô gây phiền phức.

"Cô không tin tôi sao?" Bạch Tiểu Lan trừng lớn đôi mắt, thần sắc thực vô tội.

Tô Dung gạt nhẹ khóe miệng, "Không có, tôi tin tưởng... Cô."

Bạch Tiểu Lan cười cười, rất thân thiết kéo cánh tay Tô Dung, "Cô là muốn ra cửa sao?"

"Ừ." Cánh tay Tô Dung động động, muốn tránh đi Bạch Tiểu Lan, cô thật sự đối với Bạch Tiểu Lan tự thân quen có chút không thoải mái a.

Bạch Tiểu Lan chớp mắt, "Tôi có thể đi chung với cô sao?"

"Tô Dung."

Thanh âm của Thẩm Ngự Dương truyền tới, Tô Dung thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, rất tự nhiên tránh tay Bạch Tiểu Lan ra, sau đó xoay người, "Thảm ảnh đế."

Thẩm Ngự Dương đến gần, "Kêu tên của tôi được rồi."

Tô Dung gật gật đầu, "Được."

"Nha, Tô Dung cô cùng Thảm ảnh đế quen biết à?" Bạch Tiểu Lan lại lần nữa bắt lấy cánh tay Tô Dung, tự cho là tiếng rất nhỏ, nhưng kỳ thật Thẩm Ngự Dương có thể nghe thấy.

Thẩm Ngự Dương xa cách cười, "Vị này chính là diễn nữ chính Linh Lung, Bạch Tiểu Lan?"

"Ừm ừm ừm, là tôi, thực vinh hạnh gặp Thảm ảnh đế." Bạch Tiểu Lan lập tức khép hai chân lại, thực câu thúc khom lưng với Thẩm Ngự Dương, "Thảm ảnh đế chào ngài, tôi vẫn luôn rất thích tác phẩm của ngài, lần này có thể cùng ngài hợp tác chung một bộ điện ảnh, thật sự rất vinh hạnh."

Bạch Tiểu Lan đứng thẳng dậy, cười cười với Thẩm Ngự Dương, "Thảm ảnh đế, ngài rất trẻ a, một chút đều nhìn không ra ngài sắp 30 tuổi!."

"Phốc!" Tô Dung che miệng cười ra tiếng, cô có chút tin tưởng Bạch Tiểu Lan vừa rồi thật là "Đơn thuần hâm mộ".

Mặt Thẩm Ngự Dương hơi co giật, che dấu rất tốt, "Bạch tiểu thư, tôi và Tô Dung hẹn Lương đạo ăn cơm, phải đi trước một bước, cô có việc gì thì có thể nói."

"Tôi không có việc gì." Bạch Tiểu Lan lắc đầu, "Tôi có thể đi cùng mọi người không?"

Thẩm Ngự Dương: "....." Cô gái này thật đúng là thẳng thắn.

Tô Dung khụ hai tiếng, "Bạch tiểu thư cùng đi đi, cùng Lương đạo nói một tiếng hẳn là không thành vấn đề."

"Được oa." Bạch Tiểu Lan thật vui vẻ, không hề nhận thấy được có cái gì không ổn đi ra cửa trước.

Tô Dung cùng Thẩm Ngự Dương liếc nhau, từ trong mắt đối phương nhìn ra bất đắc dĩ.

Tô Dung đi ở bên cạnh Thẩm Ngự Dương, "Em xem như biết Lương đạo vì sao tìm cô ấy tới diễn nữ chính."

"Đúng không, anh cũng hiểu." Thẩm Ngự Dương khẽ cười một tiếng, "Bạch Tiểu Lan này tính cách thật là quá giống Linh Lung, em muốn nói cô ấy xem không hiểu ánh mắt người khác, cô ấy còn rất thông minh, biết tới kết quan hệ tốt trước."

"Nhưng là em muốn nói cô ấy có mục đích tiếp cận em, cô ấy lại có chút ngốc."

Cánh tay Thẩm Ngự Dương động động, ngón tay câu lấy một ngón tay của Tô Dung, "Chúng ta có thể tin tưởng Lương đạo, ông ấy sẽ không lấy tác phẩm của chính mình nói giỡn."

"Ừm, em biết." Tô Dung cười gật gật đầu, "Em chính là cảm thấy cô ấy rất có ý tứ."

Thẩm Ngự Dương khẽ cười một tiếng, không cho ý kiến.

Lương đạo chọn một nhà đặc biệt để mời mọi người ăn cơm, đối với việc Bạch Tiểu Lan cũng tới, ông nhưng thật ra không sao cả.

Vốn dĩ cũng muốn mang theo Bạch Tiểu Lan, chẳng qua vừa rồi không có tìm được cô.

Lương đạo chọn diễn viên, luôn luôn không xem già trẻ, chỉ xem thích hợp không thích hợp.

Tính cách Bạch Tiểu Lan tuy rằng có một chút thiếu cẩn trọng, nhưng kỹ thuật diễn là không thành vấn đề.

Bữa cơm này, mọi người xem như lại quen thuộc một ít.

Hai ngày kế tiếp, Lương đạo, Mai Thanh mang theo Thẩm Ngự Dương Tô Dung và Bạch Tiểu Lan cùng nhau thảo luận kịch bản, có vấn đề nhỏ kịp thời chỉnh đốn và cải cách.

Rất nhanh, liền tới ngày một tháng sáu.

Ngày điện《Chước Tâm》chính thức khởi động máy.

Mỗi một cái bình luận của các tiểu tiên nữ Nhuyễn Đường đều xem, thật cao hứng mọi người có thể thích Dung Dung và Thẩm ảnh đế.

Nhuyễn Đường là lần đầu tiên viết văn, có chút nơi suy xét không đủ chu toàn, xin mọi người thông cảm nhiều hơn, về sau sẽ chú ý.

Cảm tạ tiểu các tiên nữ cổ vũ, kiến nghị, ta sẽ hào hào nỗ lực, cố lên! Yêu các người.

Bạn đang đọc truyện *Chú Nhà Tôi Là Ảnh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Ngày một tháng sáu Tết thiếu nhi, mọi việc đại cát, là ngày lành.

Buổi sáng 8 giờ rưỡi, Lương Đạo dẫn dắt đoàn phim《Chước Tâm》, biên kịch, diễn viên chính cùng với tất cả nhân viên trong đoàn, tiến hành nghi thức khởi động máy.

Phòng hóa trang.

Tô Dung và Bạch Tiểu Lan ngồi cạnh nhau.

Tô Dung mặc một chiếc áo thun màu đen cổ chữ V, phần eo được thiết kế hở, lộ ra một mảnh eo trắng tinh tẽ và quần rách rối màu đen chín phần, trên chân mang đôi giày cao tám phân cùng màu.

Bạch Tiểu Lan ngồi ở một bên, mặc áo thun trắng và quần jean màu. Cô ấy đã nhìn lên Tô Dung vài lần.

Chuyên viên trang điểm đang giúp Tô Dung đánh phấn mắt, Tô Dung tuy rằng đã nhắm hai mắt lại, cũng có thể cảm giác cặp mắt sáng quắc của Bạch Tiểu Lan.

Tô Dung hỏi cô, "Tiểu Lan, sao cô cứ nhìn tôi hoài thế?"

Bạch Tiểu Lan kinh ngạc, "Tô Dung cô nhắm mắt lại cũng có thể cảm giác được tầm mắt sao?"

"Là ánh mắt của cô quá trực tiếp, tôi muốn xem nhẹ cũng không thể xem nhẹ." Tô Dung cười khẽ nói, "Cô có vấn đề muốn hỏi tôi sao?"

Vừa lúc này, Tô Dung đã đánh phấn mắt xong, chuyên viên trang điểm lui về phía sau, Tô Dung mở to mắt, nhìn chính mình trong gương.

Cách trang điểm của cô rất đơn giản, phấn mắt màu nâu sẫm, cùng màu với kẻ mắt kéo dài đến cuối mắt, lông mày vẽ đơn giản, Tô Dung trao đổi ánh mắt với gương, cả người lập tức trở nên khác biệt.

"Chị Tô, thêm một chút son môi."

"Được."

Tô Dung hơi hơi chu khỏi miệng, đôi môi của cô rất đẹp, đặc biệt phù hợp với màu đỏ. Tô son vài cái, chuyên viên trang điểm đứng thẳng lên nhìn thoáng qua, "Chị Tô, chị đẹp quá."

Tô Dung câu môi, "Cảm ơn."

"Oa!" Bạch Tiểu Lan nghiêng người mới có thể thấy Tô Dung, "Cô thật xinh."

Tô Dung nhìn về phía gương, nhếch lên khóe môi, sóng mắt lưu chuyển, "Phải không?"

"Đúng vậy." Bạch Tiểu Lan dùng sức gật gật đầu, sau đó ánh mắt dừng ở trên người mình, nhỏ giọng nói thầm, "Sớm biết rằng nhân vật Thanh Thiên có thể xinh đẹp như vậy, tôi làm gì còn muốn thủ vai nữ chính a."

Tô Dung nhìn xem cô, "Cô cũng rất xinh."

"Ài." Bạch Tiểu Lan nhut chí, "Nhưng nữ cảnh sát Lung Linh thật sự quá hấu ăn."

Tô Dung nghe vậy, cùng chuyên viên trang điểm đồng thời cười ra tiếng.

"Chị Tô, sắp đến chị." Nhân viên công tác đẩy cửa ra, gọi Tô Dung một câu.

"Tôi sẽ đến ngay." Tô Dung đáp lời, cùng Bạch Tiểu Lan nói câu "Tôi đi trước. đây"

Bạch Tiểu Lan vẫy vẫy tay, "Lát nữa gặp."

"Được."

Tô Dung đứng dậy, mang vào giày cao gót vào đã sắp cao đến 1m8 làm Bạch Tiểu Lan hâm mộ không thôi.

Tô Dung mở cửa, đi về phía phim trường.

Cảnh này, là cảnh rối rắm ngược tâm nhất của toàn bộ 《Chước Tâm》.

Thanh Thiên phát hiện thân phận Vân Ngôn là cảnh sát, tâm tình phức tạp, biết rõ lưu lại Vân Ngôn đối với cô nhất định sẽ là một mối họa, nhưng Thanh Thiên chính là không hạ thủ được.

Vân Ngôn làm nằm vùng, đã thu thập được chứng cứ có thể bắt giữ Thanh Thiên, lúc đang chuẩn bị rời đi, bên tai truyền đến tiếng "Lộc cốc" của giày cao gót.

"Đứng lại."

Giọng của Thanh Thiên rất nhẹ lại rất đậm, cố tình sau khi Vân Ngôn nghe, chân là một bước đều không động đậy, chỉ có thể đứng ở tại chỗ chờ cô lại đây.

"Vân Ngôn." Ngừ khi Thanh Thiên nhàn nhạt, "Anh muốn đi đâu à?"

Vân Ngôn xoay người, cau mày nhìn Thanh Thiên, "Anh phải về nơi anh nên trở về."

"Anh thật sự phải đi sao?" Trong giọng nói ôn định của Thanh Thiên hỗn loạn một tia run rẩy, ánh mắt trở nên tối đi.

Vân Ngôn gật đầu, không nói gì.

Hắn không dám nói nữa, lại mở miệng, hần sợ chính mình sẽ nhận không được ở lại.

Vân Ngôn thật sâu nhìn thoáng qua Thanh Thiên, thực quyết tuyệt xoay người sang chỗ khác.

Cùng lúc đó, Thanh Thiên rút ra súng lục, nhắm ngay phía sau lưng Vân Ngôn, liền mạch lưu loát.

"Vân Ngôn!" Hai tròng mắt Thanh Thiên che kín to máu, nên đi sự chua chát ở môi, khi gọi tên của hắn, rõ ràng mang theo run rẩy.

Vân Ngôn hơi hơi nghiêng đầu, thanh âm trầm thấp nói, "Thực xin lỗi, Thanh Thiên, anh có chức trách của anh, anh có tín ngưỡng không thể vi phạm."

Thanh Thiên cắn chặt đôi môi đang run rẩy, đôi mắt híp lại.

Vân Ngôn nhấc chân, bước ra nửa bước đầu tiên.

Ngón tay Thanh Thiên dùng sức bóp cò súng...

"Cắt!" Lương đạo kêu ngừng.

Tô Dung thờ phào nhẹ nhõm vẫy vẫy tay, Thẩm Ngự Dương lập tức xoay người đi đến Tô Dung, "Có khỏe không?"

Tô Dung gật đầu, nhẹ giọng nói, "Còn ổn."

Thẩm Ngự Dương vừa định muốn giơ tay xoa xoa đầu Tô Dung, bỗng nhiên nhớ lại ở đây không thích hợp, cánh tay đã nâng lên một nửa, véo vào một cái tay khác của mình, "Không cần khăn trương."

"Ừm, em biết rồi." Tô Dung nhợt nhạt cười rồi rũ mắt.

"Tô Dung, cô lại đây một chút." Lương đạo dùng loa kêu Tô Dung.

Tô Dung lên tiếng, vội vàng đi đến Lương đạo.

Thẩm Ngự Dương nhìn giày cao gót dưới chân cô, không tự giác nhíu mày, sau đó đi theo phía sau Tô Dung.

"Lương đạo." Tô Dung gật đầu.

"Ừ, cô đến xem khúc này, cảnh cuối cầm súng..."

Lương đạo cho Tô Dung xem máy quay trước mặt, sau đó cùng Tô Dung nói một chút vừa nãy có chỗ nào sai sót, chỗ nào nên làm gì.

Tô Dung nhìn hình ảnh chính mình, ánh mắt chuyên chú, rất nghiêm túc nghe.

"Thảm ảnh đế."

"Hửm?" Thẩm Ngự Dương đi đến phía sau Tô Dung, nhìn Lương đạo, "Làm sao vậy?"

Lương đạo chỉ vào Tô Dung, "Cậu dạy cho Tô Dung cảm giác lúc cầm súng này đi."

"Được." Thẩm Ngự Dương một ngụm đồng ý.

Lương đạo cười tủm tỉm, rõ ràng là bộ dáng một bụng ý nghĩ xấu, "Thuận tiện thêm Bạch Tiểu Lan, để cô ấy cũng nhìn học tập một chút, hôm nay cô ấy cùng đối thủ của cậu diễn, cũng có cảnh cầm súng."

Thẩm Ngự Dương híp hai mắt nhìn Lương đạo một cái, hừ một tiếng, kêu Tô Dung đi cùng.

Lương đạo biết anh đây là đồng ý, giơ loa lên nói với mọi người, "Nghỉ ngơi nửa tiếng."

Thẩm Ngự Dương dẫn Tô Dung đi xa một chút, ở một chỗ dưới tán cây.

Tô Dung nhíu mày, "Không gọi Bạch Tiểu Lan sao?"

Thẩm Ngự Dương dừng một chút, tùy tay tìm một nhân viên công tác, để cô ấy hỗ trợ đi gọi Bạch Tiểu Lan.

"Chúng ta tập trước."

"Vâng."

Tô Dung không nghi ngờ anh, đứng đối diện Thẩm Ngự Dương.

Thẩm Ngự Dương nhìn cô, "Làm một lần cho anh nhìn xem."

Tô Dung gạt đầu, đem súng trên tay để ra ngang eo, sau đó một lần nữa rút ra giờ lên.

Thẩm Ngự Dương dạo qua một vòng quanh Tô Dung, nhấc chân duỗi đến giữa hai chân Tô Dung, đá một chút, "Hai chân tách ra một chút, em mang giày cao gót, lúc đứng thẳng, hai chân phải hơi rộng ngang vai một chút."

Tô Dung gạt đầu, điều chỉnh lại.

Thẩm Ngự Dương giờ tay ấn trên vai Tô Dung, "Bả vai lại hạ xuống một chút, thả lỏng, không cần khẩn trương."

"Được."

Tô Dung tận lực thả lỏng thân thể, rồi lại không dám hoàn toàn thả lỏng, bả vai trước sau mang theo một tia căng chặt.

Thẩm Ngự Dương ần ần bả vai cô, cánh tay duỗi thẳng về phía trước, liền tư thế của Tô Dung, từ phía sau ôm lấy cô.

"Uy! Thẩm Ngự Dương!" Tô Dung hạ giọng, "Anh làm gì thế?"

Hai tay Thẩm Ngự Dương nắm lấy tay của Tô Dung, nghiêng đầu đi cắn lỗ tai cô, "Dạy em, tư thế, cầm, súng."

Tô Dung: "....." Đùng tưởng rằng cô nhìn không ra tới anh đang nhân cơ hội chiếm tiện nghi của cô.

Thẩm Ngự Dương thấp thấp cười, bàn tay to dán sát trên mu bàn tay Tô Dung, "Hồ khẩu nhất định phải sát vào cổ súng, ngón trỏ móc vào cò súng, đừng quá chặt, để lại một khoảng trống nhỏ. Bên trong lòng bàn tay gần với thân súng....."

"Đúng vậy, chính là như vậy, lại một lần nữa."

Thẩm Ngự Dương buông Tô Dung ra, Tô Dung thả tay ra rồi lại nắm chặt, tìm xem cảm giác.

Thẩm Ngự Dương thực kiên nhẫn, "Không nên gấp gáp, Thanh Thiên là một người có thân thể phức tạp, từ nhỏ đã sống trong thế giới hắc đạo, Dung Dung lúc em cầm súng không cần có áp lực, đây nên là đồ vật quen thuộc nhất từ nhỏ đến lớn của em mới đúng."

"Em tìm xem cảm giác, thử lại một lần."

"Ừ, không vội."

Ước chừng mười phút, cảm giác của Tô Dung tốt rất nhiều.

"Tô Dung, Thẩm ảnh đế."

Tô Dung cùng Thẩm Ngự Dương đồng thời quay đầu lại, là Bạch Tiểu Lan.

Cô ấy như cũ là áo thun trắng cùng quần jean, cột tóc đuôi ngựa, tung tăng nhảy nhót đi tới.

Khỏe miệng cô trêu trêu, "Sao em lại cảm thấy em so với cô ấy già hơn vậy?"

Thẩm Ngự Dương bật cười, "Em già cái gì, Bạch Tiểu Lan so với em còn lớn hơn hai tuổi đấy."

Tô Dung trả cho Thẩm Ngự Dương một cái liếc mắt, "Anh làm sao mà biết được?"

"..... Anh nghe Lương đạo nói liền nhớ kỹ." Thẩm Ngự Dương sờ sờ cái mũi, "Ai bảo trí nhớ của anh tốt quá làm gì."

"Là khá tốt." Tô Dung cười như không cười, "Ảnh đế chính là ảnh đế, em là phạm nhân thật là so không được."

Thẩm Ngự Dương thu thần sắc, khuôn mặt nghiêm túc, "Nói vậy, em rõ ràng là tiểu tiên nữ, làm sao có thể là phạm nhân?"

"Tiểu tiên nữ roi xuống trần gian còn không phải là phạm nhân ư!" Tô Dung nói xong, chính mình nở nụ cười.

Thẩm Ngự Dương câu môi, "Dung Dung mặc kệ là tiểu tiên nữ hay là phạm nhân, anh đều yêu."

Tô Dung nhấp môi cười, "Anh thu liễm một ít."

"Được, nghe cô vợ nhỏ của anh."

"Ai là cô vợ nhỏ của anh~"

"Ai lên tiếng chính là người đó."

"Đáng ghét!"

Thẩm Ngự Dương cùng Tô Dung quấy miệng, nói những lời nói trêu ghẹo giữa đôi lứa yêu nhau, Bạch Tiểu Lan đã tới trước mặt hai người.

Bạch Tiểu Lan đứng đối diện Thẩm Ngự Dương, khom lưng 90 độ với Thẩm Ngự Dương, "Thẩm ảnh đế, Lương đạo để cho tôi đến cùng ngài học tư thế cầm súng."

Thẩm Ngự Dương liếc mắt Tô Dung một cái, "Đề Tô Dung dạy cô đi, tôi dù sao cũng là đàn ông, dạy một cô gái không tiện lắm."

Tô Dung "Phốc" một tiếng cười ra, không có tiện? Vừa mới cũng không biết là ai thừa dịp lúc dạy cô liền chiếm tiện nghi của cô à?

Bạch Tiểu Lan "Dì", "Nhưng mà vừa rồi Thẩm ảnh đế không phải dạy Tô Dung sao?"

Tô Dung khựng lại, lôi kéo tay Bạch Tiểu Lan đi về một bên, "Tôi dạy cho cô đi, Thẩm ảnh đế nhìn chỉ đạo là được rồi."

"Ồ."

Thẩm Ngự Dương đi đến một bên, hai tay ôm ngực, dựa vào gốc nhìn Tô Dung.

Tô Dung dạy Bạch Tiểu Lan liền giống như Thẩm Ngự Dương dạy cô, rất kiên nhẫn và cẩn thận, nhưng Tô Dung không quen cùng người khác quá mức thân mật, chỉ là dạy dỗ trong lời nói đối với Bạch Tiểu Lan, thường thường sửa đúng tư thế của cô ấy. Trong chốc lát thời gian nghỉ ngơi đã hết.

Lương đạo đế Tô Dung cùng Thẩm Ngự Dương quay lại cảnh vừa rồi lại lần nữa.

Như cũ là một lần qua, nhưng hiệu quả so với lần trước tốt hơn không ít, Tô Dung cũng càng thêm tự nhiên.

"Tốt, tốt! Tô Dung nghỉ ngơi một chút, Thẩm ảnh đế năm phút đồng hồ sau, quay cảnh tiếp theo."

Tô Dung động động cổ chân, đi đến một bên ghế ngồi xuống, Bạch Tiểu Lan ngồi ở bên cạnh cô, "Tô Dung, tôi có chút khát nước."

Tô Dung cười nhạt, "Không có việc gì, cô thả lỏng chút, cảnh này của cô hẳn là so với cảnh của tôi dễ dàng một ít."

"Ừ." Bạch Tiểu Lan bung lên cái ly uống miếng nước, giảm bớt một chút khát nước, lúc này mới đứng dậy đi qua.

Thẩm Ngự Dương đã chuẩn bị tốt, Bạch Tiểu Lan đứng đối diện Thẩm Ngự Dương, Lương đạo hô bắt đầu trong nháy mắt, hơi thở quanh thân Bạch Tiểu Lan liền thay đổi.

Tô Dung nhẹ nhàng "Hửm?" Một tiếng, ánh mắt dừng ở trên người Bạch Tiểu Lan không dịch đi.

Cô ấy thật sự rất lợi hại! Đây là ý tưởng duy nhất trong đầu Tô Dung.

"Vân Ngôn, anh cần thiết rồi đi Thanh Thiên, đây là mệnh lệnh!"

- - - - -

Thật sự là rất bận. Tà lỗi với mọi người huhu.

Bạn đang đọc truyện *Chú Nhà Tôi Là Ảnh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Tô Dung vẫn luôn cảm thấy Bạch Tiểu Lan là một cô gái thiếu chút tinh tế, bởi vì cô ấy nói chuyện chẳng phân biệt thời gian hay địa điểm, lời nói ra cũng làm người ta kinh ngạc, rất dễ dàng đắc tội với người khác.

Nhưng tiếp xúc hai ba ngày, Tô Dung phát hiện cô ấy thật đúng là không có ác ý gì hết.

Tô Dung nhìn Bạch Tiểu Lan đứng ở trước ống kính đang tiến vào trạng thái, mang theo một loại tự tin riêng, ưỡn ngực ngẩng cao đầu, mặc dù đối diện chính là Thẩm Ngự Dương, khí thế của cô ấy cũng không có dấu hiệu giảm xuống chút nào.

Tô Dung nâng chính mình cảm nhìn Bạch Tiểu Lan, cảm thấy bản lĩnh chọn diễn viên của Lương đạo thật sự rất lợi hại.

Những ngày quay phim có thể nói là trôi qua rất nhanh, mỗi một ngày đều rất bận rộn, nhưng cũng phong phú.

Không đến nửa tháng, những cảnh rồi rắm ngược tâm chọc nước mắt người xem của Thanh Thiên và Vân Ngôn đã quay xong, Lương đạo nói với Tô Dung, ngày hôm sau bắt đầu quay một mặt khác Thanh Thiên.

Tô Dung cười cười, cuối cùng cũng không cần diễn hắc hóa.

Sáng sớm hôm nay, Tô Dung mặc sơ mi trắng và váy xếp li dài màu xanh da trời, chân mang giày trắng, tóc dài xõa ngang vai, đuôi tóc hơi cong mang theo một tia nghịch ngợm, trang điểm theo kiểu đầy sức sống.

Đoàn phim thay đổi chỗ đến vùng ngoại ô, đi từ phim trường đến đó khoảng 20 phút.

Ở nơi đây, Vân Ngôn và Thanh Thiên lần đầu tiên gặp nhau, Vân Ngôn truy đuổi một tên tội phạm đến tận đây, lúc cùng tội phạm giằng co, bị đối phương dùng dao đâm trúng bụng, tuy rằng cuối cùng đánh bất tỉnh tội phạm nhưng Vân Ngôn cũng mất máu quá nhiều, ngã trên mặt đất không thể động.

Ngày đó, ánh mặt trời chan hòa, Thanh Thiên tâm huyết dâng trào muốn đến vùng ngoại ô một mình, cho nên một cái cấp dưới cũng chưa mang.

Thanh Thiên cách thật xa liền thấy trên mặt đất có một người đang nằm, khi tới gần, mùi máu tươi càng ngày càng nặng.

Thanh Thiên giờ tay bịt cái mũi của mình, bất giác nhũn mảy, rất là chán ghét mùi máu.

Cô thật cẩn thận tới gần người nằm trên mặt đất, đề cao cảnh giác, tay phải của cô chạm vào khẩu súng ở thắt lưng.

Cô không tin đây là trùng hợp, chỉ có hôm nay cô muốn một mình ra ngoài, liền gặp được một người bị thương? Khó để đảm bảo rằng không có người âm thầm quan sát hành tung của

cô, chuẩn bị ở thời điểm cô đơn độc mà xuống tay.

Lúc nghĩ như vậy, Thanh Thiên đã đến gần Vân Ngôn rồi.

Miếng vết thương của Vân Ngôn còn đang chảy máu, hai tròng mắt có chút tan rã, bên cạnh hần không xa, còn một người khác đã lăm vào hôn mê, Thanh Thiên nhú mày, cảm thấy người kia có chút quen thuộc.

"Này, này?" Thanh Thiên nhắc chân, đá Vân Ngôn hai cái.

Vân Ngôn "Úm" một tiếng, mờ to mắt.

Thanh Thiên cúi người xuống, ánh sáng mặt trời chiếu ở trên người cô, phảng phất như cô đang tỏa sáng vậy.

Vân Ngôn theo bản năng nâng tay lên, nhẹ giọng ní non, "Cô... Là thiên sứ sao?"

Thanh Thiên nhú mày, nghĩ thầm, thiên sứ? Nói cô là Satan còn không kém nhiều lắm.

Thanh Thiên thấy mục đích của hần không phải cô, không nghĩ cùng người này có dây dưa gì, xoay người muốn đi.

Mới vừa bước ra một bước, liền cảm giác cổ chân bị người dùng lực nắm.

Thanh Thiên quay đầu lại, hai mắt Vân Ngôn nhắm nghiền, dường như rơi vào trạng thái hôn mê, Thanh Thiên giãy giữa hai cái, không thể tránh ra.

Sắc mặt cô có chút không vui.

Tâm tình khá tốt bị Vân Ngôn phá hư hầu như không còn, cô lấy điện thoại ra, gọi cho một dãy số.

Mười lăm phút sau, hai chiếc xe chạy về phía cô.

Xe dừng lại, có vài người đi xuống và họ đi đến Thanh Thiên trước mặt, kêu cầu "Thiên tỷ."

Thanh Thiên liếc mắt Vân Ngôn một cái, nhàn nhạt nói, "Đem hần mang về."

"Dạ."

Mấy người tiến lên mạnh mẽ bẻ tay Vân Ngôn ra, như là kéo thi thể đem Vân Ngôn kéo lên xe.

Trở lại căn cứ, Thanh Thiên phân phó người vệ sinh sạch sẽ cho Vân Ngôn, sau đó tìm bác sĩ lại đây nhìn xem.

Vân Ngôn bị mang đi sau đó cô liền đi tắm rửa, bị Vân Ngôn nắm như vậy, cô cảm thấy trên người chính mình đã nhiễm mùi máu tươi rồi.

Ước chừng nửa tiếng, Thanh Thiên tắm rửa xong, lúc thay quần áo, vốn định lấy áo thun đen không hiểu sao chuyển hướng, cảm một cái váy màu vàng nhạt.

Thanh Thiên nhìn chính mình trong gương cười khẽ ra tiếng, "Thật là điên rồi!"

Cô thể nhưng nhớ tới hần đã nói cô là thiên sứ.

Đang lúc Thanh Thiên chuẩn bị thay váy, có người lại đẩy gõ cửa, nói với cô Vân Ngôn tỉnh.

Tay của cô khựng lại, trực tiếp mặc váy đi gặp Vân Ngôn.

Trong lòng Thanh Thiên rất phức tạp, cô mang Vân Ngôn về, cũng là tồn một chút lòng riêng.

"Trong phòng hần có người sao?" Cô không có nói tên, nhưng cấp dưới đã hiểu cô là có ý tứ gì.

Cấp dưới thực cung kính, "Thiên tỷ, chỉ có bác sĩ cùng hần ở trong phòng."

Không biết vì sao, Thanh Thiên thờ dài nhẹ nhõm một hơi, cô nói, "Các cậu đều trở về đi, tôi ở chỗ này vài ngày, đừng để ai tới quấy rầy tôi."

"Dạ, Thiên tỷ." Cấp dưới lĩnh mệnh rồi đi.

Thanh Thiên đẩy cửa phòng ra, bác sĩ thấy cô muốn chào hỏi, cô "Suyt" một tiếng, ý bảo hần ra tới.

Bác sĩ gật gù đầu, khi đi ngang qua bên người cô, tạm dừng một chút, "Thiên tỷ, hần vừa mới ngủ, muốn đánh thức hần hay không?"

"Không cần, tôi nhìn xem liền đi."

Bác sĩ nghe vậy, liền đi ra ngoài, thuận tiện đóng cửa phòng lại.

Thanh Thiên thả nhẹ bước chân tới gần Vân Ngôn, đứng ở mép giường nhìn hần.

Vân Ngôn được tẩy sạch, tuy rằng trên mặt còn có trầy da một ít, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng hần ở Thanh Thiên trong mắt là một tên đàn ông rất có lực hấp dẫn.

Thanh Thiên cười nhẹ, không nghĩ tới cô cũng sẽ có một ngày mê sắc đẹp.

Thanh Thiên mới vừa xoay người, tay bị người "Bang" một tiếng bắt được.

Cô bỗng nhiên run sợ một chút, lần thứ hai, hần nắm lấy cô thật chặt.

Thanh Thiên quay đầu lại, đối với đôi mắt người nọ đang nằm trên giường.

Khỏe mới hẳn gọi lên, trong mắt mang theo ý cười, ánh mắt sáng quắc nhìn cô, tuy rằng sắc mặt tái nhợt, nhưng không chút nào giảm ý vị nam tính.

"Thiên sư, cô muốn đi đâu? Hửm?"

Giọng Vân Ngôn trầm thấp, âm cuối cùng bị kéo dài, câu Thanh Thiên thất thần, giọng nói của người đàn ông này dễ nghe như vậy...

Vân Ngôn mắt thấy Thanh Thiên sững sờ, trên tay dùng sức, Thanh Thiên "A" một tiếng, ngã vào người Vân Ngôn.

Cô và hắn, bốn mắt nhìn nhau.

"Tốt, cắt!"

Lương đạo đứng dậy, từ trước máy quay đi ra ngoài, gần như là một đường đi đến mép giường.

Nhìn còn hai người đang thâm tình bốn mắt chân thành nhìn nhau, Lương đạo ho khan vài tiếng, hạ giọng nói, "Không sai biệt lắm được a!"

Tô Dung nhỏ giọng "A" một cái, vội vàng từ trên giường xuống dưới.

Thẩm Ngự Dương chậm rì rì từ trên giường ngồi dậy, "Tôi cảm thấy..."

"Cái gì?" Lương đạo nhìn anh, bỗng nhiên đã quên chính ông lại đây là muốn nói gì.

Thẩm Ngự Dương câu mỗi, "Tôi cảm thấy chỗ này có thể quay lại một chút, ánh mắt Thanh Thiên nhìn Vân Ngôn có thể càng thêm một ít nóng rực."

"Không được." Tô Dung phản bác anh, "Thanh Thiên lúc này mới cùng Vân Ngôn mới vừa tiếp xúc, không thích hợp nóng rực."

"Không không không." Thẩm Ngự Dương nâng hai tay lên gối sau đầu, "Thanh Thiên sợ dĩ cứu Vân Ngôn, một là bởi vì Vân Ngôn bắt được cô, hai là Thanh Thiên coi trọng nhan sắc Vân Ngôn a, rốt cuộc....."

Thẩm Ngự Dương ngoắc ngoắc ngón tay với Tô Dung, kêu cô tới gần chút.

Tô Dung không có nghi ngờ anh, đưa lỗ tai qua.

"Rốt cuộc Thanh Thiên cũng là một cô gái độc thân nhiều năm, muốn tìm một người đẹp trai, cũng là đương nhiên."

Thẩm Ngự Dương nói xong, còn khẽ cắn vành tai của cô một chút.

Tô Dung đột nhiên đứng dậy, sợ mọi người hoài nghi, cũng không dám sờ lỗ tai của mình.

Lương Đạo vuốt cằm nghĩ nghĩ, "Có đạo lý, Tô Dung, cô dựa theo Thẩm ánh để nói, chúng ta lại đến một lần."

Tô Dung "Ồ" một tiếng, quay đầu lại, trừng mắt nhìn Thẩm Ngự Dương một cái.

Lương đạo cùng Tô Dung và Thẩm Ngự Dương lại nói hai câu, nói những việc cần chú ý, lúc này mới một lần nữa đi trở về trước máy quay ngồi xuống.

Cũng không biết là khẩn trương hay là như thế nào, từ khi Thanh Thiên vào cửa đến khi bị Vân Ngôn giữ chặt phắc gục, một đoạn này quay trước sau không thuận lợi.

Lương Đạo kêu cắt, "Tô Dung, cảm giác của cô càng ngày càng trật."

Tô Dung nhấp môi, cô cũng không biết là làm sao nữa, luôn cảm thấy trong lòng không yên ổn, có cảm giác hoảng.

Thẩm Ngự Dương đứng dậy xuống giường, "Lương đạo, có thể nghỉ ngơi một lát không? Tôi muốn nói chuyện riêng với Tô Dung."

"Ừ." Lương Đạo gật đầu, "Nghỉ ngơi nửa tiếng."

"Cảm ơn Lương đạo." Đôi mắt Tô Dung chứa tự trách, nếu không phải cô kéo chậm tiến độ, hôm nay hẳn là có thể kết thúc công việc.

Thẩm Ngự Dương kéo Tô Dung đi vào phòng hóa trang, sau đó nhờ chuyên viên trang điểm ra ngoài một chút.

Cô bị Thẩm Ngự Dương ấn ngồi trên ghế, anh ngồi ở đối diện cô, "Làm sao vậy?"

Tô Dung nhú mày.

Cô cắn môi, "Có chút khó hiểu."

"Với Thanh Thiên?"

"Ừm."

"Nói nghe một chút, nhìn xem bảo bối của anh làm sao."

"Đừng nháo nhào." Tô Dung gờ tay gờ tay Thẩm Ngự Dương ra, anh thừa cơ bắt lấy ngón tay cô nắm ở trong lòng bàn tay.

Tô Dung rút hai cái không ra, đơn giản tùy ý anh đi.

"Thẩm Ngự Dương, Thanh Thiên tại sao muốn cứu Vân Ngôn thế?"

Thẩm Ngự Dương cười khẽ, "Vân Ngôn lớn lên đẹp a."

"Không phải, Thanh Thiên không phải là người như vậy."

Tô Dung nháp môi, Thanh Thiên là một cô gái đã trải qua nhiều thứ phức tạp, dưới tình huống lai lịch của Vân Ngôn còn không rõ ràng, còn sẽ cùng hân ở bên nhau, đây không phải tự mâu thuẫn sao?

Thẩm Ngự Dương xoa xoa đầu cô, "Ngày đó Thanh Thiên gặp được Vân Ngôn, Vân Ngôn đem cô trở thành thiên sứ, Thanh Thiên chính mình không có phát giác, kỳ thật trong nháy mắt cô bị Vân Ngôn bắt lấy mất cá chân kia, đã không có cách nào cự tuyệt Vân Ngôn."

"Tại sao?" Tô Dung hơi giật mình.

Thẩm Ngự Dương cúi người, cười với Tô Dung, "Bởi vì tay của Vân Ngôn ấm áp đấy."

Tô Dung sùng sốt một chút, ngay sau đó hiểu rõ.

Ấm áp, đây là Thanh Thiên vẫn luôn khát vọng rồi lại không dám chạm vào, Vân Ngôn là cảnh sát, trên người mang theo một loại hào quang, Thanh Thiên biết rõ hào quang ấy sẽ sáng chói đến làm cô bông rớt, lại vẫn muốn chạm vào nó.

Sau khi cô nghĩ thông suốt, mày nhủ chặt gần ra, "Cảm ơn anh, Thẩm Ngự Dương."

Hai ngón tay Thẩm Ngự Dương nhéo cái mũi Tô Dung, "Đồ ngốc, cảm ơn cái gì, lần đầu tiên em đóng phim, có gì không rõ là đừng thôi."

Tô Dung "Ừm" một tiếng, bật cười.

Thẩm Ngự Dương nhìn nhìn, "Bảo bối, em tính toán khi nào đổi cái xưng hô cho anh? Hửm?"

"Đổi cái gì?"

Bây giờ cô đã quen kêu tên của anh.

"Không bằng..." Thẩm Ngự Dương để sát vào tai Tô Dung, môi anh gần như dán lên tai anh, "Kêu một tiếng Thẩm ca ca nghe một chút?"

Khi Thẩm Ngự Dương nói chuyện, môi không tự giác xọc qua tai Tô Dung.

Mặt Tô Dung đỏ lên, sau đó đến lỗ tai rồi lan đến cổ.

"Anh, anh đáng ghét!"

Yết hầu Thẩm Ngự Dương động động, dời mắt, chưa quên hôm nay quay còn chưa kết thúc.

"Đi thôi, kết thúc công việc sớm một chút trở về."

Thẩm Ngự Dương đứng dậy, ngón tay mới vừa chạm vào cánh tay Tô Dung, liền nghe thấy giọng nói mềm mại của cô vang lên.

"Thẩm ca ca."

"Oanh" một cái, Thẩm Ngự Dương cảm thấy ngực nóng lên, trái tim trong lòng ngực nhảy bùm bùm.

Bạn đang đọc truyện *Chú Nhà Tôi Là Ánh Đèn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Đây là cô gái nhỏ anh mà đặt ở đầu quả tim muốn cả đời yêu chiều a!

Thẩm Ngự Dương cúi người ôm lấy Tô Dung, chôn đầu ở cổ cô, ách giọng nói nói, "Bảo bối, quay xong anh mang em đi ra ngoài."

Tô Dung nghi hoặc, "Đi chỗ nào? Lương đạo không phải nói là luôn ở đoàn phim sao?"

Thẩm Ngự Dương đứng dậy, ngón tay điểm điểm chóp mũi của Tô Dung, khóe môi gọi lên, trong mắt có ánh sáng, "Cô bé ngốc, chúng ta có chuyện muốn làm đương nhiên có thể rồi đi, chờ suất diễn hôm nay kết thúc, anh nói với Lương đạo một tiếng, em chỉ cần quay xong rồi thay quần áo là được."

Tô Dung "Ồ" một tiếng, "Được, em biết rồi."

Thẩm Ngự Dương nhìn bộ dáng ngoan ngoãn của cô, nghĩ thầm cô nhất định không biết hiện tại cô trong mắt của anh, có bao nhiêu đáng yêu dịu dàng, đến nỗi anh muốn... Hủy đi ăn vào trong bụng.

Thẩm Ngự Dương xoa xoa đầu Tô Dung, dắt tay cô, "Đi thôi."

Tô Dung gật gật đầu, "Anh đừng nắm em"

Thẩm Ngự Dương bật cười, "Được, đều nghe em."

Thẩm Ngự Dương buông tay Tô Dung ra, đi ở phía trước cô, đi một bước lại quay đầu nhìn một cái.

Tô Dung bắt đắc đi, vội vàng chạy đến phía trước Thẩm Ngự Dương, để anh quay đầu lại nhìn cô.

Thẩm Ngự Dương nhướn mày, cảm giác cô thật là quá đáng yêu!

Sau khi cùng Thẩm Ngự Dương nói qua, cảnh đã NG (quay hỏng) nhiều lần rốt cuộc thực thuận lợi thông qua, Lương đạo cao hứng, trực tiếp kết thúc công việc.

Thẩm Ngự Dương kéo Lương đạo đến một bên, khe khẽ nói nhỏ trong chốc lát.

Tô Dung vẫn luôn dùng ánh mắt chú ý nhất cử nhất động của Thẩm Ngự Dương, thấy anh và Lương đạo nói chuyện, lặng lẽ dứng lổ tai nghe, đáng tiếc khoảng cách có chút xa, căn bản nghe không rõ nói cái gì.

Nhưng Tô Dung rõ ràng cảm giác được, Lương đạo kinh ngạc nhìn cô một cái, hình như còn cười nữa.

Tô Dung nhú mày, người này muốn làm cái gì?

Không bao lâu, Thẩm Ngự Dương cùng Tô Dung làm một dấu 【OK】, sau đó chỉ chỉ ngoài cửa.

Tô Dung gật nhẹ đầu, biết rồi.

Thẩm Ngự Dương đi ra ngoài thay quần áo trước, Tô Dung vừa muốn đi, Lương đạo gọi cô lại.

Tô Dung quay đầu, "Lương đạo, ngài kêu tôi?"

Lương đạo chấp tay ở sau lưng, cười từ từ đi tới, lời nói thâm thúy cùng cô nói, "Tô Dung a, Thẩm ảnh đế xin nghỉ với tôi."

Tô Dung nhìn xung quanh, gật đầu nói, "Vâng, tôi biết đến."

Lương đạo nhưng mày, "Nhu vậy a, Tô Dung, tôi đem suất diễn sáng mai điều chỉnh một chút, cảnh diễn của cô và Thẩm ảnh đế đặt ở buổi chiều, hai người các cô không cần sáng sớm lên tới đây."

"Ồ, được ạ."

Lương đạo xua tay với Tô Dung, "Cô mau đi đi, không nên để cậu ấy chờ sốt ruột."

"Được, Lương đạo, tôi đi trước."

Tô Dung hơi hơi khom người với Lương đạo, lúc này mới xoay người đi ra ngoài thay quần áo.

Lương đạo nhìn bóng dáng Tô Dung biến mất, bất đắc dĩ lắc đầu, lấy một loại thân phận người từng trải tấm tắc ra tiếng, "Ai u, tiểu bạch thỏ đáng thương a, bị sói xám tính kế còn vui vẻ như vậy! Thật là ngây thơ u~"

Lương đạo cười xoay người, "Mọi người bố trí cảnh quay ngày mai cho tốt, hôm nay liền có thể trở về nghỉ ngơi sớm, vất vả."

"Cảm ơn Lương đạo!"

Thẩm Ngự Dương phát vị trí cho cô, Tô Dung theo lộ tuyến, cuối cùng cũng tìm được xe của Thẩm Ngự Dương.

Cô lên xe gỡ đem khẩu trang xuống, "Hoắc! Ngộp chết em!"

Thẩm Ngự Dương từ bên cạnh người lấy ra một cái bình giữ ẩm đưa cho Tô Dung, "Nước ẩm, uống chút đi."

Tô Dung tiếp nhận, uống lên hai hớp, lúc này mới hỏi Thẩm Ngự Dương, "Chúng ta đi đây thế?"

"Hẹn hò." Thẩm Ngự Dương cười.

"Ha?" Tô Dung kinh ngạc, "Anh nói cái gì? Đi hẹn hò?"

Thẩm Ngự Dương gật đầu, "Ừ, mang em đi hẹn hò."

Nói, Thẩm Ngự Dương khởi động xe, chở Tô Dung rời đi trường quay.

Đích đến của Thẩm Ngự Dương là một cái trấn nhỏ gần thành phố, nơi đó không phải rất nhiều người, nhưng là nơi đặc biệt thích hợp cho các cặp đôi đi du ngoạn.

Quan trọng nhất, cạnh trấn nhỏ có một hội quán suối nước nóng. Thẩm Ngự Dương muốn đưa Tô Dung đi thả lỏng một chút.

"Trên ghế sau có đồ ăn vặt, em có đói bụng thì ăn trước một chút nhé."

Tô Dung nghe vậy quay đầu nhìn lại, quả nhiên có hai cái túi to ở phía sau.

Cô xoay người kéo một cái túi trong đó qua, "Anh đi mua khi nào?"

"Liệt kê danh sách nhờ anh Lãng hỗ trợ chuẩn bị."

Tô Dung "Phốc" cười ra tiếng, "Anh nói với anh Lãng anh muốn mang em đi ra ngoài chơi?"

"Ừ." Thẩm Ngự Dương gật đầu, "Chị Kiều cũng nói rồi, Lương đạo chỗ đó cũng nói chúng ta ngày mai trở về."

Tô Dung tìm được một túi bánh kem vị dâu tây, ngắt một khối bỏ vào trong miệng, "Khó trách Lương đạo vừa rồi nói với em cảnh quay ngày mai đều dời đến buổi chiều."

Thẩm Ngự Dương cười khẽ, không có đáp lời.

Tô Dung nghiêng đầu, "Anh muốn ăn một miếng không?"

Thẩm Ngự Dương không phải đặc biệt thích ăn vị dâu tằm, nhưng cũng không chán ghét, đặc biệt là khi bạn gái chủ động muốn dứt...

"Ừ." Thẩm Ngự Dương lên tiếng, Tô Dung liền cúi đầu cảm một khối, đưa đến bên miệng anh.

Vừa vận gặp được đèn đỏ, Thẩm Ngự Dương liền không có lập tức ăn.

Sau khi ngừng lại ổn, Thẩm Ngự Dương nghiêng đầu, cắn lên bánh kem nhỏ, thuận tiện cắn ngón tay của Tô Dung.

Cô khựng lại, "Anh... Anh cắn tay của em."

Thẩm Ngự Dương thả ra một chút, đầu lưỡi đem bánh kem nhỏ cuốn vào trong miệng, còn liếm hai cái trên ngón tay Tô Dung.

Tô Dung vội vàng rút ngón tay ra, buông cũng không phải, lau cũng không phải, trong lúc nhất thời, Tô Dung cũng không biết nên làm phản ứng gì.

Thẩm Ngự Dương thấp thấp cười, "Muốn lau thì lau."

Tô Dung trừng mắt nhìn anh, rút giấy xoa xoa trên ngón tay.

Đèn xanh sáng, Thẩm Ngự Dương một lần nữa lái xe, qua cái đèn xanh đèn đỏ này, liền sẽ đến đường cao tốc, Thẩm Ngự Dương cũng không có trêu Tô Dung, mà là chuyển tâm lái xe.

Trong xe bật nhạc nhẹ nhàng, Tô Dung tựa lưng vào ghế ngồi, dần dần thấy buồn ngủ đã thiếp đi.

Anh chỉnh điều hòa trong xe cao lên, tốc độ xe bảo trì ổn định.

Hai giờ sau, đến nơi.

Trần nhô này có một cái tên rất êm tai, gọi là trần Hoa Thủy.

Thẩm Ngự Dương trước đó dự định hội quán suối nước nóng bên có một tòa vườn hoa, là chủ nhân đầu tiên của hội quán suối nước nóng này vì vợ của mình mà xây nên, con cháu của ông vẫn luôn đốc lòng chiếu cố nơi này, chậm rãi, nhưng thật ra thành một đặc sắc của trần Hoa Thủy.

"Ừm." Tô Dung tỉnh lại dụi dụi mắt, Thẩm Ngự Dương đã ngừng xe lại, đang tựa lưng vào ghế ngồi nhắm mắt hồ.

Nghe thấy động tĩnh bên cạnh, Thẩm Ngự Dương mở to mắt, "Thức rồi?"

"Dạ." Tô Dung cười cợt với anh, sau đó đem ánh mắt chuyển hướng bên ngoài, mặt trời còn không có hoàn toàn lặn xuống, nhưng bởi vì đã là hoàng hôn, bầu trời cách đó không xa đã bị hoàng hôn nhuộm đậm thành tầng lớn màu đỏ.

"Thật đẹp a." Tô Dung cảm khái.

Thẩm Ngự Dương mở cửa xuống xe, sau đó đi đến ghế phụ mở cửa xe, duỗi tay qua, "Đi thôi, chúng ta sẽ nghỉ ngơi ở đây trước."

Tô Dung cười nhạt, đặt tay của mình trên tay Thẩm Ngự Dương.

Khóa kỹ xe, lấy hành lý, Thẩm Ngự Dương cùng Tô Dung đội mũ và khẩu trang, đi đến hội quán suối nước nóng.

Bởi vì thân phận Thẩm Ngự Dương đặc thù, cho nên có ý cùng hội quán giám đốc câu thông, có thể tránh đi người nhiều khi vào ở.

Chờ lấy được thẻ, Tô Dung đi theo anh đến phòng, mới đột nhiên kinh giác, anh dường như, chỉ lấy một chiếc thẻ.

Như vậy quang minh chính đại ở cùng một phòng... Thật sự được không?

Phía trước có nhân viên phục vụ dẫn đường, Tô Dung cắn môi dưới, không nói gì.

Rất nhanh, nhân viên phục vụ đưa hai người đưa tới bên ngoài phòng, cũng không có đi vào, chỉ là nói với Thẩm Ngự Dương, có nhu cầu có thể thông qua điện thoại bàn trong phòng gọi điện thoại.

Thẩm Ngự Dương gật đầu nói ca, s on, lời kéo Tô Dung xoay người vào phòng.

Tô Dung mới vừa đi vào, nháy mắt liền quên mất vấn đề muốn hỏi Thẩm Ngự Dương.

Cửa phòng chính đối diện có một cái cửa sổ sắt đất siêu cấp lớn, từ cửa sổ nhìn ra ngoài, vừa vận là vườn hoa của hội quán.

Tô Dung chạy chậm hai bước ghé vào trên cửa sổ, "Đẹp quá."

Thẩm Ngự Dương chậm rãi đến gần Tô Dung, từ phía sau ôm lấy cô, sau đó nhẹ nhàng hôn lỗ tai cô, "Thích sao?"

"Ừm, đặc biệt thích."

Không có cô gái nào không thích loại lãng mạn này.

"Nơi này rất tốt, em thích có thể yên tâm xem, người bên ngoài nhìn không thấy bên trong."

Tô Dung xoay người, cánh tay vòng lấy eo Thẩm Ngự Dương, đầu dựa vào trên ngực anh, "Em rất thích, cảm ơn anh."

Thẩm Ngự Dương giờ tay xoa xoa đầu Tô Dung, "Nói cảm ơn cái gì, không phải đã nói không được nói cảm ơn sao."

Tô Dung hơi hơi đứng dậy, ngửa đầu nhìn anh nghịch ngợm cười, "Vậy... Cảm ơn Thẩm ca ~ ca của em ~"

Tô Dung nói xong, còn nhón chân hôn Thẩm Ngự Dương một ngụm.

Thẩm Ngự Dương vừa muốn ôm cô, Tô Dung liền thấp người từ bên cạnh anh chạy.

"Ha ha ha ha, Thẩm ca ca, em muốn đi tắm một cái, anh xem chúng ta ăn cái gì tối nay đi."

Cùng lúc Tô Dung nói, cửa phòng tắm"Phanh" một tiếng đóng lại.

Thẩm Ngự Dương bất đắc dĩ bật cười, nghĩ thầm tạm thời buông tha cho cô trước, chờ ăn uống no đủ... A ~

Tô Dung lưng dựa phòng tắm môn, đôi tay che lại bang bang nhảy ngực, thò nhẹ hết giận.

Còn tốt cô vừa mới liếc tới phương hướng phòng tắm, bằng không cũng không biết muốn tránh ở chỗ nào đây.

Thẩm Ngự Dương biểu hiện rõ ràng như thế, Tô Dung tuy là có ngốc cũng xem rõ ý đồ của anh.

Đưa cô ra ngoài chơi, còn báo cáo với hai vị người đại diện, thậm chí nhờ Lương đạo hỗ trợ dời cảnh quay.

Tô Dung ngồi xổm xuống, đôi tay che lại gương mặt có chút nóng lên của mình.

Sau khi Thẩm Ngự Dương đặt com xong, cửa phòng tắm còn chưa có dấu hiệu mở ra, anh chỉ phải cầm quần áo chính mình đi gian phòng tắm khác.

Tô Dung ra tới sớm hơn Thẩm Ngự Dương năm phút đồng hồ.

Vừa mới lau khô tóc, ngoài phòng liền vang lên tiếng gõ cửa.

Tô Dung nhìn xuyên thấu qua mắt mèo, là nhân viên phục vụ vừa rồi dẫn bọn họ lại đây, đưa com tới.

Tô Dung mở cửa, đối phương lộ ra một nụ cười nhạt.

Tô Dung nghiêng người, "Làm phiền rồi."

"Có thể vì hai vị phục vụ là vinh hạnh của chúng tôi."

Nhân viên phục vụ đẩy xe đến, sau đó ở trên bàn com bày biện chỉnh tề, liền lập tức đi, "Chúc hai vị có một buổi tối lãng mạn."

"Cảm ơn." Tô Dung ứng đồ mặt, đóng cửa lại.

Vừa vặn, Thẩm Ngự Dương ra tới.

"Đưa đến." Thẩm Ngự Dương vừa xoa tóc vừa đi ra ngoài.

Tô Dung cười lên tiếng, "Đúng vậy, đến rồi."

Thẩm Ngự Dương đắp khăn lông ở trên vai, nhìn tóc của cô còn có ẩm ướt, "Bảo bồi lại đây một chút."

Tô Dung đi qua, "Làm sao vậy?"

Thẩm Ngự Dương nắm tay Tô Dung, đưa cô trở lại phòng tắm, từ trong ngăn tủ lấy ra máy sấy, "Anh giúp em sấy tóc."

Tô Dung cong môi, ngồi ở ghế trên, "Được."

Thẩm Ngự Dương cầm máy sấy xong, mở chốt, tiếng ong ong ở phòng tắm vang lên.

Năm ngón tay Thẩm Ngự Dương xuyên qua làn tóc của Tô Dung, động tác mềm nhẹ, sợ làm đau cô.

Tô Dung nhắm hai mắt, hưởng thụ ôn nhu chỉ thuộc về anh.

Khóe môi Tô Dung nhếch lên, theo lực tay của Thẩm Ngự Dương mà ngửa đầu về phía sau, gần như sắp dựa vào trên bụng của anh.

Thẩm Ngự Dương chỉ cần rũ mắt, liền có thể thấy cái cổ trắng nõn mảnh dài của Tô Dung, xuống phía dưới một chút nữa là khe sườn chảy róc rách.

"Dung Dung." Hần thanh âm trầm thấp ám ách.

"Hửm?" Tô Dung không hề phát hiện, thuận miệng lên tiếng.

Thẩm Ngự Dương tắt máy sấy, hơi thở dần dần đến gần Tô Dung, "Anh, chờ không kịp."

"Hửm? Ừm!" Tô Dung tròn mắt trong nháy mắt, môi của Thẩm Ngự Dương liền hôn xuống, thế tới rào rạt, mang theo hơi thở chỉ thuộc về Thẩm Ngự Dương, bao bọc Tô Dung ở trong đó.

Tô Dung chỉ sửng sốt một giây, liền trở tay ôm chặt Thẩm Ngự Dương, đáp lại anh.

Bạn đang đọc truyện *Chú Nhà Tôi Là Ánh Đèn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Tô Dung ngửa đầu, Thăm Ngự Dương khom lưng.

Nụ hôn này, làm tim của hai người đập nhanh hơn rất nhiều.

Đỉnh nhau một hồi lâu, Tô Dung và Thăm Ngự Dương mới tách ra, thờ hồn hển nhìn đối phương, sau đó không hẹn mà cùng cười phá lên.

Thăm Ngự Dương cúi đầu hôn môi Tô Dung, ách giọng nói khổng chế chính mình, "Ngoan, ăn cơm trước đi."

Tô Dung đỏ mặt gật đầu.

Ngay lúc Thăm Ngự Dương kéo cô đứng lên, bụng liền vang lên tiếng "Ọt ọt".

Thăm Ngự Dương cười khê ra tiếng, "Cũng không thể bỏ đói Dung Dung bảo bối được."

Tô Dung trừng mắt nhìn Thăm Ngự Dương, đôi mắt óng ánh đầy tức giận, không hề có lực uy hiếp.

Thăm Ngự Dương chỉ cười khê.

Bữa tối là điểm đặc biệt của Hoa Thủy trấn, gồm tám món, mỗi món không nhiều lắm, chỉ đủ cho hai người ăn và các món ăn rất tinh tế.

"Lại đây, nếm thử cái này đi." Thăm Ngự Dương ngồi ở bên cạnh Tô Dung, gấp cho cô một món có màu hồng nhạt.

Tô Dung nhìn thoáng qua, thật đẹp, gấp lên bỏ vào trong miệng, đôi mắt cô sáng ngời.

"Ngon quá!"

Thăm Ngự Dương cười nhạt, "Biết là em sẽ thích mà, bên trong món này có bỏ thêm hoa sen đấy."

"Wow?" Tô Dung lại ăn một ngụm, tinh tế phẩm vị một chút, gật đầu khen ngợi, "Đúng rồi."

Thăm Ngự Dương cười, "Đồ ăn nơi đây đều bỏ thêm hoa, là chính bọn họ gieo trồng."

"Quá pro ~" Tô Dung nheo đôi mắt lại, vẻ mặt thỏa mãn.

Sau khi ăn xong và nghỉ ngơi một lúc, màn đêm đã buông xuống.

Đèn bên trong hội quán sáng lên từng cái một, Tô Dung xuyên thấu qua cửa sổ sát đất nhìn về phía vườn hoa, đặc biệt đẹp.

"Thăm Ngự Dương." Tô Dung ghé vào trên cửa sổ xoay người vẫy tay với Thăm Ngự Dương.

"Ừ?" Thăm Ngự Dương tới gần cô.

Tô Dung quay đầu lại, cong môi cười một cái, "Chúng ta đi ra ngoài một chút được không anh?"

Đôi mắt Thăm Ngự Dương khê di chuyển, "Được."

Hai người thay một bộ quần áo, Thăm Ngự Dương mặc sơ mi trắng, tay áo xắn lên, lộ ra một đoạn cánh tay, phối hợp một cái quần tây đen bầy phàn.

Tô Dung mặc áo sơ mi trắng tay nhún, váy chữ A màu đen.

Thăm Ngự Dương nắm tay Tô Dung, không đội mũ và khẩu trang, liền như vậy ra khỏi phòng.

Tô Dung khê nhú mày, "Chúng ta không cần hóa trang một chút sao?"

Thăm Ngự Dương cười khê ra tiếng, cánh tay ôm bả vai của Tô Dung, cúi đầu chạm vào cái trán của cô, "Sao lại đáng yêu như vậy chứ, chúng ta lại không phải gián điệp, còn muốn hóa trang một chút ư."

Tô Dung chu miệng, "Người ta không muốn bị nhận ra thôi."

"Yên tâm đi, sẽ không bị người khác nhận ra." Thăm Ngự Dương mang theo Tô Dung đi, nhẹ giọng nói, "Nơi này.. Anh đã bao hết, chỉ có hai người chúng ta."

Tô Dung "A" một tiếng, "Anh đặt bao hết?"

"Ừ."

Trong lúc nói chuyện, hai người đã ra hội quán.

Tô Dung nghĩ nghĩ, khó trách lúc trước xử lý thủ tục rồi sau lại trên đường đi đến phòng, một người đều không có gặp được, cô còn tưởng rằng trước đó Thăm Ngự Dương đã liên lạc với giám đốc mới có thể như vậy.

Tô Dung đến gần vườn hoa mới phát hiện nơi này thật sự rất lớn, hoa cũng là căn cứ vào chủng loại mà trồng tách ra, phòng cô có thể nhìn đến hoa chỉ là một bộ phận trong đó mà thôi.

Thăm Ngự Dương nắm tay Tô Dung đi trên đường nhỏ, cô nhìn trái nhìn phải, tâm tình vô cùng tốt.

Thăm Ngự Dương lại nheo nheo tay cô.

Cô cho rằng có việc, quay đầu lại "Hửm?" Một tiếng.

Anh dừng lại, từ túi quần rút ra một cái khăn tay, đưa tới trước mặt cô.

Tô Dung chớp chớp mắt, "Anh làm gì thế?"

Thẩm Ngự Dương phẩy chiếc khăn tay ra, đi đến phía sau Tô Dung, dùng khăn tay bịt lại mắt của Tô Dung, "Muốn cho em một bất ngờ."

Cô giờ tay sờ sờ khăn tay trên đôi mắt, cong môi cười nhạt, "Nhưng mà em sẽ sợ."

Sau khi anh buộc chắc, tay phải đặt ở trên vai Tô Dung, tay trái theo cánh tay của cô mà xuống, cùng Tô Dung mười ngón tay đan vào nhau.

Anh cúi người, môi tiến đến bên tai cô hôn hôn, "Có anh ở đây mà."

Tô Dung cười khẽ, "Được."

Thẩm Ngự Dương từ Tô Dung phía sau ôm lấy cô đi về phía trước, tay trái vẫn luôn ở vuốt ve tay ngón tay của cô.

Bây giờ mắt của cô không nhìn thấy gì, cảm giác càng thêm mất cảm lên.

Thẩm Ngự Dương phân tán lực chú ý của Tô Dung lực chú ý, "Bảo bối."

"Dạ?"

"Em có nơi nào muốn đi mà chưa đi được hay không?"

Tô Dung cong môi, "Có a!"

"Chờ quay xong《Chước Tâm》, anh đưa em đi."

"Được a"

Sau khi Tô Dung đáp ứng, tay phải Thẩm Ngự Dương nhéo vai cô một chút.

"Đến rồi sao?"

Thẩm Ngự Dương vỗ vai cô, "Đứng ở đây chờ anh nhé."

"Được."

Tô Dung trả lời xong, liền cảm giác được Thẩm Ngự Dương buông lỏng tay cô ra, sau đó tiếng bước chân dần dần đi xa.

Tô Dung hiện tại không biết chính mình đứng ở chỗ nào, chung quanh là cái gì.

Cô cảm giác ước chừng qua năm sáu phút, giọng của Thẩm Ngự Dương bỗng nhiên vang lên, "Dung Dung, có thể mở ra rồi."

Tô Dung giờ tay tháo khăn ra.

Trước mắt có hơi mờ hồ, Tô Dung dụi dụi mắt, chớp chớp, đỡ một chút.

Tô Dung nhìn về phía trước, Thẩm Ngự Dương liền đứng cách đó không xa.

Phía sau Thẩm Ngự Dương, có một cái cổng hình trái tim rất, tay phải cầm hoa đặt trước ngực, tay trái nắm thành quyền, đặt ở bên môi ho hai tiếng.

Tô Dung ngẩn người, không thể nào?

Cô rũ mắt, dưới chân cô có một cái thảm đỏ, vẫn luôn kéo dài đến dưới chân Thẩm Ngự Dương, hai bên thảm đỏ, bày một hàng hoa hồng xanh.

Thẩm Ngự Dương nhìn Tô Dung, từng bước một đi đến gần cô.

Tô Dung theo bản năng che miệng, anh là muốn... Là như cô nghĩ sao?

Thẩm Ngự Dương đi đến trước mặt cô, giờ tay lấy chiếc nhẫn từ bên trong bó hoa ra, sau đó quỳ một gối xuống đất.

Tô Dung lui về phía sau một bước, xoay người lại kéo anh, "Đừng..."

Thẩm Ngự Dương cầm tay cô, ngửa đầu nhìn cô, "Dung Dung, lần đầu tiên gặp em, cuộc sống của anh lúc đó vô cùng u ám mê mang, em cảm thấy là anh cứu vớt em, kỳ thật là em cứu vớt anh mới đúng."

"Mấy năm nay, anh gặp được rất nhiều người, nhưng cho dù là ai, họ đều không thể thay thế được em."

"Trước khi một lần nữa gặp được em, anh thậm chí nghĩ tới, cả đời này của anh có lẽ cũng cứ như vậy đi, mặc dù là ảnh để lại như thế nào? Không có người yêu thương ở bên cạnh, cũng chỉ còn cô độc."

"Chính là anh một lần nữa gặp được em, em nhất định không biết, lúc đó ở trong phòng nhìn thấy em, có bao nhiêu vui mừng."

"Nhưng anh không dám biểu hiện ra ngoài, anh sợ dọa đến em."

Thẩm Ngự Dương cười nhạt, "Dung Dung, thật ra anh liếc mắt một cái liền nhận ra là em."

Tô Dung dùng sức gật đầu, cô biết, cô thật sự biết!

"Dung Dung bảo bối." Thẩm Ngự Dương cầm tay Tô Dung đặt ở trên ngực mình, "Em cảm nhận được sao? Nó đập thật nhanh, nó rất khẩn trương."

Tô Dung cắn môi, trước mắt sương mù mênh mông, gần như thấy không rõ Thẩm Ngự Dương.

Thẩm Ngự Dương giờ tay lau nước mắt cho Tô Dung, ánh mắt anh thâm tình lưu luyến, "Dung Dung bảo bối, em nguyện ý gả cho anh, để cho anh và em cùng tạo dựng một tổ ấm không? Từ nay về sau, anh sẽ thương em yêu em nuông chiều em, để cho cuộc sống của em luôn hạnh phúc, emnguyện ý sao?"

"Ừm, ừm ừm ừm." Tô Dung dùng sức gật đầu, "Em nguyện ý, em nguyện ý."

Thẩm Ngự Dương cười khẽ, kéo tay Tô Dung đeo nhẫn cho cô, Tô Dung nước mắt ngăn không được, chỉ cảm thấy chính mình hiện tại đã bị hạnh phúc lấp đầy.

Thẩm Ngự Dương đứng dậy, đưa bó hoa cho Tô Dung.

Tô Dung tiếp nhận, là hoa thược dược.

Thẩm Ngự Dương cúi người hôn môi cô, môi răng chạm nhau là lúc, Thẩm Ngự Dương nói, "Anh yêu em, vẫn luôn yêu em."

Tô Dung giờ tay câu lấy cổ của Thẩm Ngự Dương, dùng sức ôm hân, hôn hân.

Một hồi lâu, Thẩm Ngự Dương buông cô ra, hai trán tựa nhau, "Đáp ứng rồi về sau em chính là Thẩm phu nhân."

Tô Dung lau lau nước mắt, cười "Ừm" một tiếng.

"Thẩm phu nhân."

"Ừm."

"Thẩm phu nhân."

"Ừm."

"Thẩm phu nhân."

"Ai, anh đáng ghét." Tô Dung đấm ngực Thẩm Ngự Dương, mặt đầy thẹn thùng.

Hai tay anh ôm eo Tô Dung, một cái dùng sức bế cô lên, vui vẻ xoay vòng vòng.

"Ha ha ha ha ha ha ha....."Tiếng cười của Thẩm Ngự Dương rất lớn, thực sang sảng.

Sau lời cầu hôn, Thẩm Ngự Dương rơi vào trạng thái phấn khích, ôm Tô Dung đi bộ vòng quanh vườn hoa hết lần này đến lần khác.

Cuối cùng vẫn là bởi vì Tô Dung buồn ngủ, Thẩm Ngự Dương lúc này mới từ bỏ.

Trở về phòng rửa mặt, Tô Dung ôm gối đầu ghé vào trên giường.

Thẩm Ngự Dương mặc áo tắm dài đi ra, ánh mắt ở trên giường quét một chút, không khỏi nhượng mảy.

"Tiểu tiên nữ, em để anh ngủ ở chỗ nào?"

Tô Dung nhấp môi, đề nặng ý cười trên khóe môi, "Thẩm ca ca, anh rõ ràng nói là đưa em đi hẹn hò, hẹn hò đâu? Nói suối nước nóng hội quán, suối nước nóng đâu?"

Thẩm Ngự Dương ấn một chân ở trên giường, cúi người áp Tô Dung.

Hai người đều là vừa tắm xong, dùng chung sữa tắm, hương vị giống nhau làm hai người đồng thời sinh ra một loại cảm giác mình và đối phương đã là một thể.

Tô Dung giờ tay đẩy ngực Thẩm Ngự Dương, không dám nhìn anh, nhu nhu lăm lăm, "Anh, anh cách em xa một chút."

Thẩm Ngự Dương câu môi cười, không lùi mà tiến tới.

Chóp mũi anh nhẹ nhàng cọ Tô Dung, cười một tiếng, "Bảo bối, muốn "hẹn hò " không?"

Thẩm Ngự Dương cường điệu hai chữ "hẹn hò ", Tô Dung trực giác chính mình không thể lên tiếng.

Nhưng Thẩm Ngự Dương đã không cho cô cơ hội phản bác.

Thẩm Ngự Dương cúi người, ngậm lấy môi của Tô Dung, bàn tay lẩn mò vào quần áo của cô.

Tô Dung "Ừm" một tiếng, Thẩm Ngự Dương đáy mắt tràn đầy tình yêu.

Khi Tô Dung lại lần nữa mở to mắt, đã là 11 giờ trưa.

Giật giật thân thể, cả người nhức mỏi, mệt không chịu được.

Thẩm Ngự Dương đẩy cửa tiến vào, Tô Dung ngược mắt trừng anh.

Thẩm Ngự Dương câu môi, đã từ cô gái lột xác thành phụ nữ- Tô Dung, từ mi đến mắt đều lộ ra một loại phong tình.

Chỉ là từng mắt Thẩm Ngự Dương một cái, liền làm cổ hỏa dưới bụng muốn bùng lên.

Thẩm Ngự Dương đi đến mép giường ngồi xuống, cúi đầu hôn cô.

Tô Dung nhích ra sau trốn một chút, bấu môi, "Anh đừng cho là em không biết anh muốn làm gì, hừ hừ, em sẽ không mắc mưu."

Thẩm Ngự Dương bật cười, đây là tối hôm qua đem người khi dễ tàn nhẫn, cô gái nhỏ mang thù.

Tô Dung xoay người, đau nhe răng trợn mắt, vẫn luôn "Ai u ai u."

Thẩm Ngự Dương thấy thế, tuy là có nhiều tâm tư nhưng thấy cô như vậy tất cả cũng dập tắt.

Bàn tay Thẩm Ngự Dương tiến trong chấn, sờ eo Tô Dung dùng lực giúp cô xoa.

Tô Dung nhắm mắt lại, thoải mái rằm rì một tiếng, cực kỳ giống một con mèo được chủ nhân vuốt lông.

Bỗng nhiên, Tô Dung "A nha" một tiếng, "Không xong, Lương đạo bên kia sắp trễ rồi."

Thẩm Ngự Dương nằm nghiêng cạnh cô, "Không có việc gì, anh đã gọi cho ông ấy, suất diễn dời lại một ngày."

"Không được đâu, chúng ta đã ra ngoài một ngày."

"Chẳng lẽ em như vậy còn có thể đóng phim?" Thẩm Ngự Dương niết eo Tô Dung một chút, chọc đến Tô Dung nhắm thẳng mép giường trốn.

Đôi mắt Thẩm Ngự Dương hơi dỗi, "Bảo bối, lát nữa chúng ta trở về, đưa em đi một nơi."

"Nơi nào?" Tô Dung động động, thuận miệng hỏi một câu.

"Tối rồi em sẽ biết."

"Ồ, được thôi."

Thẩm Ngự Dương nằm với Tô Dung nằm một lát, sau đó thu thập đồ, chuẩn bị về thành phố F.

Khi đến thành phố F đã hơn 3 giờ chiều.

Tô Dung nhìn lộ tuyến, "Đây không phải đường về đoàn phim."

"Không phải, anh đưa em đến một nơi."

Tô Dung nhìn cảnh sắc hiện lên ngoài cửa sổ xe, không tiếng động cong môi.

Thẩm Ngự Dương tốc độ xe càng ngày càng chậm, Tô Dung cảm thấy hẳn là mau tới rồi.

Chờ Thẩm Ngự Dương xe dừng lại, Tô Dung ánh mắt xem qua đi, chỉ có thể thấy lớn nhất ba chữ.

【Cục Dân Chính】

"Hửm?"

Bạn đang đọc truyện *Chú Nhà Tôi Là Ảnh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Tô Dung quay đầu lại, nhìn về phía Thẩm Ngự Dương, cong môi cười nhạt, "Thẩm ca ca đây là muốn đưa em đến Cục Dân Chính dạo chơi?"

Thẩm Ngự Dương kéo tay Tô Dung qua, đặt ở bên môi khẽ hôn, "Dung muội muội có bằng lòng hay không?"

Tô Dung cầm tay Thẩm Ngự Dương, "Vinh hạnh của em."

Hai người đồng thời bật cười, Thẩm Ngự Dương xuống xe, đi đến ghế phụ mở cửa cho Tô Dung, nắm tay cô đi xuống.

"Nhưng mà em không mang hộ khẩu đâu!"

Thẩm Ngự Dương cười cười, vòng đến phía sau xe, mở cốp xe ra, Tô Dung đi qua xem, chỉ thấy Thẩm Ngự Dương từ trong balo lấy ra một cái túi nhỏ, kéo khóa ra, là hai cuốn sổ hộ khẩu.

Tô Dung: (◡◡)...

Thẩm Ngự Dương khi nào lấy sổ hộ khẩu của cô cất vậy?

Thẩm Ngự Dương đóng lại cốp xe và khóa, cầm nón trong tay đưa cho Tô Dung, "Đội nón đi, khẩu trang em đừng đeo, nếu không sẽ khó nhận ra được."

Tô Dung gật đầu.

Hai người cùng đến Cục Dân Chính đăng ký như bao đôi tình lứa yêu nhau khác, tâm trạng rất rạo rực.

Có lẽ là bởi vì Cục Dân Chính sắp đến thời gian tan tằm, lúc Thẩm Ngự Dương và Tô Dung đi vào, chỉ có hai cặp đôi đăng kí ở phía trước.

Thẩm Ngự Dương đề thấp vành nón cùng Tô Dung tìm một góc để ngồi.

Chờ sau khi hai đôi kia đều, Thẩm Ngự Dương mới cùng Tô Dung đi đăng ký.

Sau khi nhân viên công tác ở ở đăng ký tiếp nhận tư liệu, còn tưởng rằng mình hoa mắt rồi, nhìn rất nhiều lần, xác định là Thẩm Ngự Dương.

Thẩm Ngự Dương đặt ngón trỏ lên môi, nhân viên công tác cười gật đầu, cô tự nhiên là biết Thẩm Ngự Dương, nhưng nếu đương sự không muốn lộ ra, cô cũng không thể gây phiền toái cho người ta đúng không?

Từ lúc trình tư liệu, đến điền đơn để chụp ảnh, cho đến khi nhận được giấy chứng nhận, hai người chỉ mất nửa tiếng.

Ra cửa lớn Cục Dân Chính, Tô Dung còn có chút choáng váng, cô liền như thế mà đăng ký kết hôn với anh rồi?

"Thẩm Ngự Dương." Tô Dung xoay người nhìn anh.

Thẩm Ngự Dương tâm tình rất tốt, khoe môi vẫn luôn nhếch lên, "Hửm? Làm sao vậy?"

"Chúng ta đã kết hôn phải không?"

Thẩm Ngự Dương giờ tay ôm bả vai Tô Dung, cùng cô đi đến chỗ đậu xe, "Đúng vậy, chúng ta đã kết hôn, về sau em chính là Thẩm phu nhân danh chính ngôn thuận."

Tô Dung mím môi, "Chúng ta có thể không công khai bây giờ được không? Ít nhất trước khi 《Chước Tâm》 quay xong thì đừng công khai, được không anh?"

Thình cầu này của Tô Dung dường như đã nằm trong dự đoán của Thẩm Ngự Dương, anh biết Tô Dung suy nghĩ cái gì, chỉ là xoa xoa đầu Tô Dung, lên tiếng "Được."

Tô Dung nhón chân, "Bep" một cái trên mặt anh, "Cảm ơn chồng ~"

Ý cười trên mặt Thẩm Ngự Dương dần dần lan rộng ra, giờ tay nhéo cằm Tô Dung, "Ngoan, kêu lại một lần."

Tô Dung mím môi, cười ngượng ngùng, "Cảm ơn chồng ~"

"Đi, về nhà thôi!" Thẩm Ngự Dương ôm Tô Dung trở lại trên xe, hai người lái xe về tiểu khu Thượng An.

Bởi vì ngày hôm sau muốn dậy sớm trở lại đoàn phim, cho nên buổi tối Thẩm Ngự Dương cũng không có lẩn lộn Tô Dung, chỉ là đơn thuần ôm cô ngủ.

Sáng sớm Tô Dung còn làm cái bữa sáng, sau khi ăn xong mới cùng Thẩm Ngự Dương đi đoàn phim.

Xe ngừng ở đoàn phim cách đó không xa, Thẩm Ngự Dương gọi điện thoại, không bao lâu, Lăng Trạch và chị Kiều đến đây.

Lăng Trạch vừa lên xe liền bắt đầu làm khó dễ với Thẩm Ngự Dương, "Thảm ảnh đế, Thảm đại ảnh đế, cậu thật là quá lợi hại, tôi giúp cậu dời ra một ngày để cậu làm chuyện quan trọng, cậu thể mà còn gọi cho tôi?"

Thẩm Ngự Dương cười nhạt, "Anh Lăng tức giận cái gì, anh nhìn xem anh, nếp nhăn đều hiện ra rồi."

Lăng Trạch hừ, "Cậu có chuyện gì một hai phải làm vào hôm qua?"

Thẩm Ngự Dương cười lên tiếng, "Kết hôn ~"

"Ồ, kết hôn... A? Kết hôn!"

Lăng Trạch và chị Kiều tỷ đồng thời hô lên.

Tô Dung rũ mắt nhấp môi cười, chị Kiều dờ dẫu giờ tay, chọc Tô Dung bả vai một chút, "Hai người các em, thật sự kết hôn sao?"

"Vâng." Tô Dung quay đầu lại, mắt hàm chứa xin lỗi, "Thực xin lỗi, anh Lăng, chị Kiều, chúng em quá tùy hứng, gây thêm phiền toái cho hai người."

Lăng Trạch trầm tư một lát, xoa xoa tay, "Nếu là việc kết hôn, anh tự nhiên không thể lại trách cứ A Ngự."

Thẩm Ngự Dương 【yeah!】 với Tô Dung.

Tô Dung cười.

Chị Kiều nhìn hai người, chắc một tiếng, "Vốn dĩ cầu lương đã đủ nhiều, về sau sợ là sẽ càng thêm ngược mà ~"

Tô Dung bật cười, "Sẽ không, chị Kiều."

Chị Kiều nghe vậy, thưởng cho Tô Dung một cái mắt tròn trăng.

Nói cười với nhau, Thẩm Ngự Dương và Tô Dung xuống xe, Lăng Trạch lái xe về công ty, tiện đường chở chị Kiều một đoạn.

Việc Tô Dung giải ước, đã tiến hành đến bước cuối cùng, chỉ thiếu Lận Thiên ký tên là được, chị Kiều và Lăng Trạch vội rất nhiều ngày, cuối cùng cũng sắp làm xong.

Tô Dung nói cảm ơn, cùng Thẩm Ngự Dương xoay người trở về đoàn phim.

Xin nghỉ còn nhờ Lương đạo giúp dời lịch quay, Tô Dung thật ngượng ngùng.

Đến đoàn phim liền nước cũng chưa uống, trực tiếp đi thay quần áo hoá trang, chuẩn bị đóng phim.

Thẩm Ngự Dương và Tô Dung chia nhau làm việc, không bao lâu liền đến cảnh của hai người.

Vân Ngôn và Thanh Thiên yêu nhau.

Vân Ngõn cùng Thanh Thiên làm rất nhiều việc bình thường mà các cặp đôi sẽ làm, buổi tối hai người cũng sẽ yêu tình đánh nhau hồi lâu.

Mỗi khi muốn quay cảnh thân mật của hai người, Tô Dung luôn sợ bị người khác nhìn thấu quan hệ của cô và Thẩm Ngự Dương nên sẽ hút câu nệ.

Mà đến mỗi lúc này, Thẩm Ngự Dương liền sẽ thổi khí ở bên tai Tô Dung, dẫn đường cô, mang theo cô chậm rãi nhập diễn.

Sau lần xin nghỉ này của Tô Dung và Thẩm Ngự Dương, còn không có rồi đoàn phim, mãi cho đến bảy tháng, cô và anh, chỉ còn lại có một cảnh cuối cùng là có thể đóng máy.

Sáng hôm nay, thời tiết không tốt lắm, không có ánh mặt trời, Tô Dung nhìn về phía bầu trời, sương mù tào tào, làm lòng người không thoải mái.

8 giờ sáng, đoàn phim xuất phát.

Cảnh cuối cùng một, cần tiến hành ở trên sườn núi.

Vân Ngõn và Thanh Thiên rút súng chĩa vào đối phương, trong mắt Thanh Thiên tràn đầy phức tạp, chỗ sâu trong đáy mắt mang theo một tia ảm nẫn, đó là tình yêu đối với hắn.

Vân Ngõn không biết, súng của Thanh Thiên, căn bản không có viên đạn.

Nhìn nhìn, Thanh Thiên rơi nước mắt, "Vân Ngõn, cả đời này của em, tuy rằng không dám nói không có làm việc gì sai, nhưng em có thể thề với lương tâm, Thanh Thiên em chưa bao giờ làm chuyện có lỗi với anh, cũng chưa bao giờ cường bách anh làm gì trái lương tâm, trái tín ngưỡng của anh."

Vân Ngõn gắt gao mím môi, nắm Tay nắm thật chặt súng.

Thanh Thiên cười khổ, "Vân Ngõn, em có lý do khó nói của em, em có sự bất lực của mình, chúng ta..... Cứ dừng lại ở đây đi."

Thanh Thiên nói xong, ngón trỏ dùng sức, muốn bóp cò.

Đồng tử trong mắt Vân Ngõn hơi co lại, cổ tay vừa động, một viên đạn bắn vào súng của Thanh Thiên lại không có may mắn làm bị thương tay cô.

Thanh Thiên đỡ người, "Anh hà tất phải làm vậy?"

Vân Ngõn từng bước một tới gần Thanh Thiên, một tay cầm súng, một cái tay khác vươn ra, "Trở về với anh."

"Không." Thanh Thiên lắc đầu, bước chân chậm rãi lui về phía sau.

"Trở về với anh!!!" Vân Ngõn lạnh giọng quát, "Anh bảo đảm, anh sẽ không rời khỏi em."

"Không!" Thanh Thiên hô to một tiếng, xoay người chạy.

Cô không thể, cũng không muốn liên lụy Vân Ngõn, chẳng sợ chỉ có cô chính mình trong lòng rõ ràng, cô đến tận cùng là thân phận gì..

Vân Ngõn đuổi theo Thanh Thiên, đá trên sườn núi đá theo hai người chạy ào ào rơi xuống.

Lương đạo ở trước máy quay xem có chút lo lắng, hai người kia nhập diễn như vậy tuy rằng là chuyện tốt, nhưng sườn núi này nhỏ, không phải đặc biệt an toàn, vì có thể quay ra phiên bản tốt nhất, trên người Thẩm Ngự Dương và Tô Dung cũng không có đồ gì bảo hộ.

Thanh Thiên chạy đến một sườn dốc, cô sẽ bị người mai phục tập kích ở đây, là đối thủ một mất một còn của cô.

Tiếng súng vang vọng ở khắp nơi, bước chân Thanh Thiên dừng lại, xoay người ôm lấy Vân Ngõn trên mặt đất lăn vài vòng, sua đó nấp sau một thân cây.

"Em.." Vân Ngõn nắm lấy bả vai cô.

Thanh Thiên dè dặt tay hắn, hạ giọng, "Đừng nhúc nhích."

Lực chú ý của Thanh Thiên đều ở bên ngoài, tiếng súng đã biến mất, ánh mắt Thanh Thiên rơi trên mặt đất, cách đó không xa có một vết đạn xẹt qua.

Thanh Thiên mím môi.

Cô quay đầu lại, nhìn Vân Ngõn, "Anh đi đi, em đi dẫn dụ bọn họ rồi đi, mục tiêu của bọn họ là em, chỉ cần anh chú ý chút, sẽ không nguy hiểm đến anh."

"Không được." Ánh mắt Vân Ngõn nặng nề, "Anh sẽ không để em lại một mình."

"Vân Ngõn!"

"Thanh Thiên!"

Hai người đồng thời cảm tức nhìn đối phương, bên trong đôi mắt nghiêm nhiên là quan tâm đối phương, lo lắng an nguy của cô / của hắn.

Cuối cùng, Thanh Thiên trợn, cô nắm lấy tay hắn, ánh mắt nghiêm túc, "Vân Ngõn."

"Ừ."

Đôi mắt Vân Ngõn gần như cũng không dám chớp, giống như chỉ cần chớp Thanh Thiên liền sẽ biến mất.

Thanh Thiên cười nhạt, đột nhiên đoạt súng trên tay hắn, sau đó dùng sức đẩy hắn, chính mình xông ra ngoài.

"Pằng pằng pằng" Tiếng súng vang lên.

Vân Ngõn nhìn cô, ngón tay siết chặt thân cây.

"Thanh Thiên!!!"

"Tốt, cắt!" Lương đạo hô cắt.

Tô Dung dừng lại, hô hấp có chút dồn dập.

Thẩm Ngự Dương tiến lên, nhận lấy súng trên tay Tô Dung, "Em ổn không?"

Tô Dung gật đầu, "Em không sao, chính là chạy hơi nóng một chút."

"Mau, bỏ trang cho Tô Dung." Lương đạo gấp gáp, "Tô Dung, cô vấp và một chút, lát nữa chúng ta quay cảnh này, tranh thủ một lần qua luôn."

"Được."

Tô Dung nghỉ ngơi vài phút, một lần nữa vào chỗ.

Vân Ngôn vẫn là ở bên kia cây, chờ đi cứu Thanh Thiên.

Người chỉ đạo đứng ở đối diện Thẩm Ngự Dương nhắm chuẩn thời cơ, làm một động tác với Thẩm Ngự Dương.

Vân Ngôn lao ra, kéo lấy tay Thanh Thiên liền chạy.

Dựa theo cốt truyện, Vân Ngôn và Tô Dung chỉ cần chạy ra phạm vi phạm vi, liền xem như hoàn thành.

Nhưng mà, biến cố ngay trong nháy mắt này.

Thẩm Ngự Dương kéo Tô Dung cổ hết sức chạy, căn bản không có chú ý tới phía trước sườn núi cách anh vài bước, có một cái dây cầu cực nhỏ.

Dây cầu mắc ngay mắt cá chân của Thẩm Ngự Dương, thân thể anh lao đảo, theo bản năng buông tay Tô Dung ra, chính mình thì ngã xuống sườn dốc.

"Thẩm Ngự Dương!" Tô Dung sợ hãi gọi, "Người đâu!"

"Mau mau mau, đã xảy ra chuyện!"

Lương đạo lập tức từ máy quay chạy qua.

Nơi Thẩm Ngự Dương và Tô Dung chạy, trừ bỏ mấy cái cây gần như không có gì có thể chắn lại, xung quanh đây căn bản không có nhân viên công tác.

Tô Dung cẩn thận đi xuống phía, tới cạnh Thẩm Ngự Dương.

Cô không dám đụng vào anh, chỉ là thấy anh nhắm hai mắt, trên đầu có vết máu chảy ra.

Đồng tử Tô Dung co lại, mặt nháy mắt tái mét, thét chói tai, "Gọi xe cứu thương, nhanh lên!"

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Thẩm ánh đế sẽ không có việc gì đâu ~ các tiểu tiên nữ yên tâm, người xấu ngày mai cũng sẽ bị bắt thôi ~

- - - - -

Chuyện là, thi cử ấy mà. Hẹn mọi người năm sau nha.

Bạn đang đọc truyện *Chú Nhà Tôi Là Ánh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Tô Dung bên cạnh đã sắp mất khống chế.

Bây giờ đầu óc cô trống rỗng, trong đầu chỉ có hình ảnh Thẩm Ngự Dương nhắm chặt hai mắt và máu tươi chậm rãi chảy ra.

Màu đỏ của máu thấm sâu vào đôi mắt của Tô Dung. Tô Dung nhìn nó, bỗng nhiên cả người mất đi sức lực, ngồi đờ dưới đất.

Cô duỗi tay, muốn chạm vào Thẩm Ngự Dương, rồi lại trong nháy mắt sắp chạm vào, ngón tay rụt trở về.

Cô cũng không biết anh ngoại trừ đầu còn có chỗ nào bị thương không, cho nên cô không thể chạm vào anh.

Tô Dung hít hít cái mũi, nỗ lực làm đại não hoạt động, làm chính mình tỉnh táo.

Bỗng nhiên, Tô Dung quay đầu lại, nhìn về phía trên sườn núi.

Thẩm Ngự Dương vừa mới, là sẩy đi?

Lương đạo lúc này đã chạy tới bên người Tô Dung, "Tô Dung, cô... không có việc gì chứ?"

Tô Dung giờ tay chỉ vào phương hướng sườn núi, "Lương đạo, Thẩm Ngự Dương, anh ấy bị sẩy."

"Sấy?" Lương đạo kinh ngạc, "Sườn núi phía trước đã an bài nhân viên công tác đi kiểm tra qua, sao có thể sấy?"

Tô Dung lắc đầu, "Tôi không biết, nhưng anh ấy xác thật là bởi vì trên chân vướng phải gì đó."

Lương đạo neho lại hai tròng mắt nhìn sườn núi, "Đương phó đạo, cậu mau đi xem một cái nơi Thẩm ảnh đế ngã xuống có thứ gì khác thường không."

"Được!" Dương Tất theo tiếng, một mình đi đến nơi đó.

Lương đạo nhìn Tô Dung, "Tôi tin tưởng Thẩm ảnh đế sẽ không xảy ra chuyện."

Tô Dung ồm một tiếng, "Tôi cũng tin tưởng anh ấy sẽ không xảy ra chuyện."

Tô Dung nhấp môi, Thẩm Ngự Dương nói qua muốn mang chính mình đi ra ngoài chơi, nhất định sẽ không nuốt lời.

"Lương đạo! Ông mau tới đây!" Dương Tất ở trên sườn núi lớn tiếng kêu.

Lương đạo nhìn Tô Dung, "Tôi đi qua nhìn xem."

Tô Dung gật đầu.

Lương đạo đi đến vị trí của Dương Tất, ngồi xổm xuống, ngón tay niết dây gân đã đứt bên chân Dương Tất, nắn vuốt, trầm sắc mặt, "Người phụ trách ở đâu? Lúc kiểm tra làm cái gì hả? Người ở đâu? Tìm cậu ta tới đây nhanh lên!"

Thẩm ảnh đế bị thương, hơn nữa Lương đạo đã phát hoá, nghe thấy thanh âm đoàn phim nhân viên vội vàng tìm kiếm người phụ trách.

Nhưng gọi nửa ngày, người phụ trách cũng không có xuất hiện.

Cuối cùng vẫn là chuyên viên trang điểm cho Tô Dung nhớ tới, "Anh Lưu ngày hôm qua xin nghỉ, nói là con trai bị bệnh, ảnh đi bệnh viện."

Lương đạo nghe vậy, sắc mặt càng đen.

Người phụ trách hiện trường xin nghỉ, Thẩm Ngự Dương liền xảy ra chuyện, này cũng quá không thể nào nói nổi.

"Lương đạo." Dương Tất đứng lên, ghé vào bên tai Lương đạo nói vài câu, Lương đạo nhú chặt mày lúc này mới buông lỏng ra một chút.

"Cậu mau đi xem một chút, đừng để đám người kia giành trước một bước."

Dương Tất gật đầu, chạy ra.

Bởi vì nơi này là vùng ngoại ô, sau khi gọi điện thoại, 30 phút xe cứu thương mới lại đây.

Thẩm Ngự Dương được nâng lên xe, Tô Dung đi theo đi lên, Lương đạo gọi điện cho Dương Tất, để khi nào có kết quả nói cho ông, liền cùng Mai Thanh lên xe cứu thương.

Ở trên xe cứu thương Tô Dung nhận được điện thoại của Lăng Trạch và chị Kiều, hai người họ đang chạy tới bệnh viện, an ủi Tô Dung để cô trấn định một ít.

Tô Dung đã khá hơn nhiều, bác sĩ nói, Thẩm Ngự Dương hẳn là không có nguy hiểm tính mạng, chỉ là va vào đầu, hẳn là đầu sẽ có chút chấn động, cụ thể chờ tới rồi bệnh viện làm kiểm tra lại nói.

Không biết là ai chụp được hình ảnh Thẩm Ngự Dương được nâng lên xe cứu thương, truyền tới trên mạng.

Thực mau, đồng đảo hastag # Thẩm Ngự Dương bị thương trên phim trường #, # Thẩm Ngự Dương bệnh viện #, # Ảnh đế Thẩm Ngự Dương hôn mê bất tỉnh #, lên hot search.

Các fan sôi nổi chạy đến weibo của Thẩm Ngự Dương, Lăng Trạch và weibo giải trí Văn Dương, dò hỏi anh thế nào.

Bệnh viện.

Tô Dung và mọi người ở bên ngoài phòng cấp cứu nôn nóng chờ đợi.

Lúc xe cứu thương tới bệnh viện, bị cánh truyền thông vây quanh, suýt nữa không thể vào bệnh viện.

Cũng nhờ Lăng Trạch mang theo báo tiêu lại đây, đem phóng viên đều chặn lại.

"Tô Dung." Chị Kiều ngồi ở bên người Tô Dung, kéo tay cô, an ủi nói, "Sẽ không có việc gì, bác sĩ không phải nói không có nguy hiểm tính mạng sao, em phải vực dậy tinh thần mới được."

Tô Dung hai tròng mắt đỏ bừng nhìn chị Kiều, "Em biết, em biết."

Mai Thanh ngồi ở Tô Dung bên kia, "Thẩm ảnh đế cát nhân tự có thiên tướng, nhất định sẽ không xảy ra chuyện."

"Ừm." Tô Dung gật gật đầu, "Cảm ơn chị Mai Thanh."

Sau khi Thẩm Ngự Dương tiến vào phòng cấp cứu 40 phút, cửa phòng cấp cứu cửa mở, Thẩm Ngự Dương bị đẩy ra tới.

Tô Dung bật dậy, vài bước đi đến cạnh giường bệnh, gọi anh, "Thẩm Ngự Dương? Thẩm Ngự Dương?"

Bác sĩ từ đi từ sau giường bệnh vòng qua, tháo xuống khẩu trang nói, "Bệnh nhân không có nguy hiểm tính mạng, chỉ là va vào đầu, có chút chấn động não rất nhỏ, muộn một chút sẽ tỉnh lại, ngoài ra trên người bệnh nhân có một ít vết trầy, nhưng không nghiêm trọng, đều là vết thương nhỏ rất nhanh liền sẽ khỏi."

"Vâng, cảm ơn bác sĩ." Tô Dung nắm tay Thẩm Ngự Dương, đối bác sĩ cảm kích cười một cái.

Bác sĩ xoa xoa tay, "Đây là chức trách của chúng tôi, còn nữa, sau khi bệnh nhân tỉnh, có thể sẽ đau đầu, chóng mặt, buồn nôn, sắc mặt tái nhợt, để cậu ấy tỉnh dương tốt một đoạn thời gian thì sẽ không sao."

"Vâng, cảm ơn, cảm ơn bác sĩ."

Chỉ cần Thẩm Ngự Dương không có việc gì, dưỡng một đoạn thời gian thì tính sao.

Bác sĩ bảo hộ sĩ đem Thẩm Ngự Dương đẩy về phòng bệnh, lúc này mới cùng mọi người nói câu "Còn có việc, tôi đi trước đây."

Tô Dung và mọi người cùng nhau trở về phòng bệnh của Thẩm Ngự Dương.

Thẩm Ngự Dương nằm chính là phòng VIP, phòng đơn, đầy đủ tiện nghi, còn có phòng bếp nhỏ.

Chờ dàn xếp Thẩm Ngự Dương xong, Tô Dung nhìn người phía sau, "Mọi người đều trở về đi, em ở lại chiếu cố anh ấy."

Lương đạo suy nghĩ một chút, "Cũng được, tôi và Mai Thanh về đoàn phim trước, tôi phải trở về điều tra một chút là ai ác độc như vậy hại Thẩm ảnh đế!"

"Có người cố ý?" Lăng Trạch nhíu mày, "Là ý gì?"

Lúc Lăng Trạch nhận được điện thoại, chỉ là nói cho anh Thẩm Ngự Dương bị thương, sẽ đến bệnh viện nào, nhưng cũng không biết nguyên nhân cụ thể.

Lương đạo nói đơn giản một chút về việc dây câu, hơn nữa nói với Lăng Trạch ông nhất định sẽ bắt được người này.

Lương đạo và Mai Thanh đi về.

Lăng Trạch nhìn mất Tô Dung, lại nhìn xem chị Kiều, "Kiều tỷ, cô cùng tôi về tiểu khu Thượng An trước, lấy quần áo và vật dụng hàng ngày của họ đưa lại đây đi."

Chị Kiều ngừng lại, thấy Tô Dung cũng gật đầu, liền gật đầu.

"Được, chúng ta đi thôi."

Tô Dung đưa hai người đến ngoài cửa, "Anh Lăng, chị Kiều, mấy ngày tới phiền hai người rồi."

"Ai, nói gì vậy, có cái gì phiền chứ."

Tô Dung nhấp môi, trong mắt áy náy không thôi.

Cô cùng Thẩm Ngự Dương, có người đại diện như chị Kiều và anh Lăng, so với những nghệ sĩ khác quả thực tốt hơn rất nhiều, mỗi lần cô và anh có chuyện gì, đều nhờ hai người giải quyết, xử lý tốt hậu quả.

Lần này cũng vậy, bây giờ các phóng viên ở ngoài bệnh viện bên chờ đào tin tức, nếu không phải vào không được, bọn họ mới sẽ không quan Thẩm Ngự Dương có hôn mê hay không, nhất định sẽ dùng hết toàn lực muốn đào ra quan hệ giữa Thẩm Ngự Dương và Tô Dung.

Tô Dung ngồi ở mép giường, nắm bàn tay của anh.

Một bàn tay còn lại vuốt ve mặt Thẩm Ngự Dương, "Thẩm ca ca, anh mau tỉnh lại đi, em rất sợ..."

Nói nói, nước mắt Tô Dung lại rơi xuống.

Lương đạo trở về đoàn phim trước tiên đi tìm Dương Tất.

"Thế nào?"

Dương Tất đang ngồi ở trước máy tính, nghe thấy tiếng Lương đạo, quay đầu lại cười nói, "Chụp đến, tôi đã tìm được nó."

Sắc mặt Lương đạo trầm trọng, lộ ra một ý cười, bước nhanh đi đến Dương Tất, "Mau, để tôi nhìn xem."

"Được."

Dương Tất click mở một cái video, cảnh tượng trên màn hình đúng là sườn núi mà Thẩm Ngự Dương ngã xuống.

Lương đạo nhìn thời gian góc trên bên phải, rạng sáng 5 giờ 25, một bóng người lén lút đi ra, vừa đi vừa quay đầu lại nhìn về phía sau, dường như đang quan sát có ai hay không.

Hắn ở trên sườn núi nhìn nhìn, sau đó đi tới gần một thân cây, lấy thứ gì đó từ trong túi quần áo, buộc nó vào cái cây, rồi giữ sợi dây bằng hai tay đi đến một cái cây khác cột chắc lại.

Hắn đội nón, toàn bộ hành trình không có ngừng đầu.

Lương đạo trầm mặc một lát, "Đây chỉ có thể chứng minh là có người cố ý làm, nhưng nhìn không ra là ai."

Dương Tất cười cười, ấn con chuột, lại click mở một tệp khác, "Lương đạo, ông nhìn xem cái này."

Lương đạo ghé mắt nhìn lại, là video nơi đoàn phim đậu xe.

Có một chiếc rờ ràng không phải của nhân viên đoàn phim ngừng ở bên trong, không tới vài giây, có một người đàn ông xuống xe, chính là tên buộc dây câu!

Khi hắn xuống xe, còn không có đội nón, sau khi đi một đoạn mới quay trở lại lấy nón đội lên.

Hắn vô cùng cẩn thận, cách vài giây liền nhìn xung quanh.

Mà máy quay, vừa lúc quay được gương mặt bên trái khi hắn nhìn lên!

"Sao lại là cậu ta!" Lương đạo không dám tin tưởng trông lớn hai mắt.

Dương Tất bất đắc dĩ, "Lúc tôi xem cũng cảm thấy rất kinh ngạc, thế nào chính là cậu ta."

Đoàn phim Lương đạo có thói quen lắp máy quay, từ bộ phim đầu tiên đã lắp.

Tất cả nhân viên đều biết, nhưng không có người có dị nghị.

Có hai lần mất đồ, cũng dựa vào video giám sát mới tìm được, thời gian dài, mọi người cũng xem quen có máy quay.

Không nghĩ tới, lần này Thẩm Ngự Dương bị thương, vừa lúc hữu ích.

"Lương đạo, bây giờ chúng ta làm gì?" Dương Tất nhìn Lương đạo.

Lương đạo trầm tư, "Bảo cảnh sát, đem video giao cho cảnh sát, để cho bọn họ quyết định, tôi đi gọi cho Lăng Trạch và Kiều tỷ."

"Được." Dương Tất lên tiếng, lấy ra di động báo cảnh sát.

Ba giờ chiều, hai chiếc xe cảnh sát ngừng ở trước cửa lớn của giải trí Vũ Hồng.

Vài người cảnh sát xuống xe, vào giải trí Vũ Hồng, đi thẳng vào thang máy.

Quầy tiếp tân thấy tình huống không đúng, vội vàng gọi cho phòng thư kí.

Chờ cảnh sát ra thang máy, đã có vài nhân viên ở trước thang máy ngăn đón bọn họ.

"Xin hỏi các vị có việc gì?"

Đi đầu chính là cảnh sát Ông phụ trách vụ án của Thẩm Ngự Dương và Tô Dung, cảnh sát Ông kính lễ, "Chào cô, chúng tôi đến tìm Lận Thiên tiên sinh hỏi một vài việc."

Thư kí trầm mặt, "Các vị cảnh sát, các anh đi vào giải trí Vũ Hồng như vậy, các anh có biết sẽ có ảnh hưởng gì đối với công ty của chúng tôi hay không?"

Cảnh sát Ông cười cười, "Việc này liên quan đến một vụ án, mời Lận Thiên tiên sinh ra ngoài."

"Lận tổng không ở."

"Cô thư kí, vẫn là không cần nói dối."

"Anh..."

"Chuyện gì?"

Thanh âm Lận Thiên truyền đến, mọi người đồng thời nhìn qua.

"Lận tổng, bọn họ..." Thư kí muốn hỏi báo đã bị cảnh sát Ông ngăn cản.

Cảnh sát Ông tiến lên, "Lận Thiên tiên sinh, bây giờ chúng tôi hoài nghi anh có liên quan đến một vụ án, mời anh phối hợp điều tra với chúng tôi, cùng chúng tôi về cục cảnh sát một chuyện."

"Vụ án?" Lận Thiên cười lạnh, "Các anh có chứng cứ gì chứng minh việc đó có liên quan tới tôi?"

"Lận Thiên tiên sinh, người bình thường dưới tình huống như vậy, không phải nên hỏi là vụ án gì sao? Sao tôi còn chưa nói, chính anh liền hỏi chứng cứ rồi?"

Cảnh sát Ông nói mấy câu đơn giản, Lận Thiên nháy mắt trắng mặt.

"Tôi..." Lận Thiên muốn vì chính mình cãi lại.

Cảnh sát Ông giờ tay, hai người cảnh sát liền đi lên trước, đứng ở phía sau Lận Thiên.

Cảnh sát Ông cười một cái, "Lận tiên sinh, mời đi".

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Là hắn, là hắn, người xấu chính là hắn!

Bạn đang đọc truyện *Chú Nhà Tôi Là Ảnh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Buổi chiều, chị Kiều cùng Lăng Trạch biếu quà cho Tô Dung.

Vào đến phòng bệnh, chị Kiều liền nằm trên sô pha, há miệng thở dốc.

Tô Dung nghi hoặc nhìn về phía Lăng Trạch, "Anh Lăng, chị Kiều sao thế?"

Lăng Trạch cũng có chút thở dốc, nhưng so với chị Kiều tốt hơn rất nhiều, Lăng Trạch ngồi xuống lau mồ hôi, "Bên ngoài bệnh viện đã bị phóng viên vây quanh, anh và chị Kiều của em đột phá vòng vây mới vào được đây, mệt chết bọn anh rồi."

Tô Dung bị hai người chọc cười, "Vất vả các anh."

Chị Kiều xoa xoa tay, "Không có việc gì, không vất vả, Thẩm ảnh đế thế nào rồi?"

Tô Dung quay đầu lại, nhìn Thẩm Ngự Dương trên giường bệnh, "Anh ấy... Còn tốt, hô hấp vững vàng, bác sĩ đã xem qua, dự tính đêm nay hoặc là sáng mai sẽ tỉnh lại thôi."

"Vậy là tốt rồi." Chị Kiều gật đầu, nhìn về phía Lăng Trạch, "Vậy hai ta đi thôi?"

"Ừ."

Tô Dung kinh ngạc, "Các anh lại nghỉ một lát hẳn đi."

Lăng Trạch lắc đầu, "Không nghỉ ngơi, Thẩm Ngự Dương bị thương, trên mạng lùm xùm, bọn anh còn phải tiếp tục xử lý những việc này."

"Vậy được rồi, vất vả anh Lăng, vất vả chị Kiều."

Tô Dung đưa hai người đến cửa thang máy, liền bị thúc giục trở về.

Tô Dung chờ thang máy đóng cửa lại, lúc này mới xoay người trở về, không đợi cô đi đến cửa phòng bệnh, di động trong túi đã vang lên.

Tô Dung nhìn màn hình, bắt máy, "Alo? Cảnh sát Ưông..."

Lận Thiên bị còng tay từ giải trí Vũ Hồng về cục cảnh sát.

Từ văn phòng đến sảnh lớn rồi lên xe cảnh sát, dọc theo đường đi bị rất nhiều người thấy, chụp ảnh, phát trên mạng.

Mọi người vẽ ra rất nhiều câu chuyện, đều suy đoán Lận Thiên rốt cuộc là làm gì, thế mà còn bị còng tay, thậm chí có nhân viên còn chuẩn bị đổi công việc khác.

Cục cảnh sát.

Lận Thiên bị đưa tới phòng thẩm vấn, trên mặt hắn không có biểu cảm gì, tức giận cũng được, cãi lại cũng thế, toàn bộ không có, chỉ có hai chữ, bình tĩnh.

Bình tĩnh giống như việc này không liên quan đến hắn, bình tĩnh như là người bây giờ ngồi ở phòng thẩm vấn không phải hắn vậy.

Cảnh sát Ưông đẩy cửa tiến vào, cảnh sát Tề theo sát sau đó.

Hai người ngồi ở trước mặt Lận Thiên, sau đó nhìn hắn, đối diện ánh mắt Lận Thiên.

Lận Thiên mở miệng, "Cảnh sát Ưông, bắt người phải có chứng cứ."

Cảnh sát Ưông cười một cái, nhìn mắt lão Tề, lão Tề gật đầu, mở một đoạn video giám sát trên máy tính, sau đó quay màn hình về phía Lận Thiên.

Cảnh sát Ưông khẽ nâng cằm, "Có phải cậu không?"

Lận Thiên nheo lại hai mắt nhìn kỹ, lắc đầu phủ nhận, "Không nhất định."

Cảnh sát Ưông cùng lão Tề đồng thời kinh ngạc, chứng cứ này đều đều đã quay đến mặt hắn, thế mà còn có thể phủ nhận?

Lận Thiên nhìn hai người cười nhạo một tiếng, "Ai biết có người nào dod hợp tác hãm hại tôi hay không?"

Cảnh sát Ưông bị tức cười, "Tôi hãm hại cậu làm cái gì?"

Lận Thiên ngả về phía sau, đôi mắt khẽ động, dường như đang tự hỏi, sau một lúc lâu, hắn nói, "Tôi lại chưa nói là hai vị cảnh sát, có lẽ là có người ghen ghét tôi có gia thế tốt, có lẽ là có người đố kỵ tôi có bộ dáng đẹp, lý do trên đời này thiếu gì, hung thủ giết người ở trên đường gặp được một người xa lạ đều có khả năng giết hắn không phải sao?"

Cảnh sát Ưông gật gù, "Lý do này tôi chịu phục."

Lận Thiên cười, "Cảm ơn đã khen ngợi."

"Ha~" Cảnh sát Ưông cười một chút, đột nhiên đập trên bàn, "Lận Thiên, nếu cậu nói người trong video không phải cậu, vậy thì cậu nói trong thời gian đó cậu ở đâu, đang làm cái gì?"

Lận Thiên nghiêng đầu cười, "Ở nhà ngủ."

"Có người chứng minh không?"

"Không có, tôi chính là một chàng trai giữ mình trong sạch, thích sống một mình."

Cảnh sát Ưông lại nhìn lão Tề một cái, Lão Tề mở một tệp tin khác, bên trong là mấy tấm ảnh, sau khi theo thứ tự đưa cho Lận Thiên xem qua, cảnh sát Ưông chú ý tới ánh mắt Lận Thiên càng ngày càng trầm, ngón tay không tự giác nắm thành quyền.

"Lận Thiên, mấy tấm ảnh này, cũng là anh đi."

Hình ảnh trên màn hình máy tính, đều là Lận Thiên.

Một thân áo đen quần đen đi mua dây câu, vài lần lái xe đến đoàn phim bị cameras quay, đi vào đoàn phim cùng nhân viên công tác nói chuyện với nhau, còn có trộm quan sát Tô Dung Thẩm Ngự Dương đóng phim.

Đầu óc Lận Thiên trống rỗng.

Những việc này cũng không phải một ngày là xong xuôi, mua dây câu là sớm nhất, có lẽ một tháng trước.

Ảnh chụp đến đoàn phim, có vài tấm, Lận Thiên vì không để người khác nghỉ ngơi, lấy thân phận người phụ trách công ty và thỉnh thoảng kiểm tra xem các nghệ sĩ trong ở trong đoàn phim có làm việc chuyên nghiệp hay không.

Hắn còn nhớ rõ khi đến đoàn phim, người phụ trách tiếp đãi hắn còn khen hắn làm tốt, còn nói nhất định sẽ thay hắn bảo mật.

Cảnh sát Uông tiếp tục nói, "Lận Thiên, cậu nhất định không biết đoàn phim của Lương đạo có thói quen trang bị cameras đi."

Lận Thiên không hé răng.

Lão Tề nói, "Lận Thiên, lúc cậu mua dây câu, nhất định không phải vì hại Thẩm Ngự Dương tiên sinh đi."

Lận Thiên nghĩ nghĩ, hắn nói rất đúng.

Hắn ban đầu mua dây câu, là có tác dụng khác, nếu lúc ấy hắn có tâm tư hại Thẩm Ngự Dương, tuyệt đối sẽ không tự mình đi mua sắm.

"Cậu vì cái gì làm thời muốn hại Thẩm tiên sinh?"

"Hại anh ta?" Lận Thiên ngây ngẩn một chút, sau đó lắc đầu, "Tôi không muốn hại anh ta."

"Vậy cậu là?" Cảnh sát Uông nhướn mày, chờ Lận Thiên hạ lời nói.

Lận Thiên nói, "Tôi chỉ là muốn cho Tô Dung một chút giáo huấn mà thôi."

"Tô tiểu thư?" Cảnh sát Uông nhíu mày, "Tô tiểu thư đắc tội cậu khi nào?"

Lận Thiên nhún vai, "Người đại diện Kiều tỷ của cô ấy gần đây vẫn luôn nói việc hủy hợp đồng với tôi, tôi thích Tô Dung, cũng thương thức Tô Dung, cho nên cũng không muốn thả cô ấy rồi đi."

"Kiều tỷ thấy tôi không muốn thả người, liền tìm Lăng Trạch của giải trí Văn Dương làm thuyết khách, cũng cho thấy giải trí Văn Dương nguyện ý thay Tô Dung chi trả tiền vi phạm hợp đồng, chỉ cần tôi chịu thả người."

"Tôi suy xét một chút, nghĩ thâm trước giả ý đáp ứng, cho Tô Dung chút giáo huấn, tuyệt tâm tư của cô ấy, ai biết bị thương sẽ là Thẩm Ngự Dương."

Lận Thiên nói xong, còn cười nhạo nhún bả vai, dường như cũng không để ý nói ra chân tướng, cùng với Lận Thiên bình tĩnh tiến vào phòng thẩm vấn ban đầu một chút đều không giống nhau.

Cảnh sát Uông cùng Lão Tề liếc nhau, đồng thời ở trong lòng thầm mắng Lận Thiên một tiếng giảo hoạt.

Rõ ràng là có ý định đã thương người, bị hắn nói như thế, chỉ là một chút giáo huấn xuất phát từ lòng trả thù?

Lận Thiên hiện tại mười phần phối hợp với cảnh sát, cũng rất thông khoái thừa nhận hết thảy.

Lận Thiên thấy hai người không nói lời nào, đôi tay đặt ở trước mặt trên bàn, nhướn mày nói, "Cảnh sát, tôi biết tôi làm sai, tôi đồng ý cùng Thẩm Ngự Dương xin lỗi, cũng nguyện ý bồi thường, có thể xử lý nhẹ, tranh thủ giải hòa sao?"

Cảnh sát Uông trầm mắt, "Muốn xem đương sự có đồng ý hay không đã."

"Được!" Lận Thiên đáp ứng thông khoái, "Làm phiền cảnh sát hỗ trợ liên hệ Thẩm Ngự Dương."

Cảnh sát Uông cùng Lão Tề liếc nhau, cầm đồ vật đi ra ngoài.

Lận Thiên ngồi ở ghế trên, hơi hơi rũ đầu, khóe môi thực nhỏ bé nhẹ nhàng gọi lên.

Chuyện này cùng với việc đó, chỉ là việc nhỏ mà thôi.

Hắn cũng không thể bởi vì xúc động nhất thời lắm mà hỏng kế hoạch của hắn.

Tô Dung nhận điện thoại của cảnh sát Uông, nghe ông nói việc của Lận Thiên, kinh ngạc chỉ có ba giây.

Cảnh sát Uông nói, Lận Thiên muốn giải hòa, cho nên ông gọi cho cô, hỏi thăm tình huống Thẩm Ngự Dương một chút.

Tô Dung nhấp môi, "Anh ấy còn chưa tỉnh, chuyện này, tôi sẽ không không thay anh ấy quyết định, nếu anh ấy tỉnh, tôi sẽ nói với anh ấy."

"Được, tôi biết, Tô tiểu thư, nếu Thẩm tiên sinh tỉnh, nếu thân thể cho phép, các cô đến cục cảnh sát một chuyến đi."

"Vâng." Tô Dung lên tiếng, đang muốn cúp điện thoại, lại kêu cảnh sát Uông, "Lần trước sau khi tôi chuyển nhà, đã từng ở siêu thị bị người ta theo dõi, ngài còn nhớ rõ ngài hỗ trợ điều tra chuyện này đúng không?"

Cảnh sát Uông sững sờ, "Ý của Tô tiểu thư là?"

"Tôi hoài nghi lần đó theo dõi tôi, điều tra tôi là Lận Thiên, cũng chính là tên đàn ông ý đồ bắt cóc tôi lúc tôi quay quảng cáo! Còn có người ở tiệm bánh ngọt ném cây búa thương vào Thẩm Ngự Dương, đều là hắn!"

"Như vậy a." Cảnh sát Uông nghĩ nghĩ, "Tô tiểu thư, cô nói những việc này tôi sẽ lập tức đi điều tra, hy vọng Thẩm tiên sinh có thể tỉnh lại sớm."

"Ừm, cảm ơn cảnh sát Uông."

"Không cần khách khí, vậy Tô tiểu thư, tôi cúp trước đây."

"Được." Tô Dung cúp điện thoại, một lần nữa ngồi ở mép giường Thẩm Ngự Dương.

Cô nắm tay Thẩm Ngự Dương, suy nghĩ lại bay xa.

Nếu người ý đồ bắt cóc cô, tập kích cô, ý đồ thương tổn Thẩm Ngự Dương, đều là Lận Thiên, vậy mục đích của anh ta là gì?

Tô Dung nhíu mày, chẳng lẽ liên bởi vì cô không có đáp ứng hắn theo đuổi? Vậy thì qua vô lý, một tên phú nhị đại, một người thừa kế công ty giải trí, sẽ bởi vì loại này việc nhỏ mà phạm pháp sao?

Tô Dung thật là không nghĩ ra.

Bỗng nhiên, Tô Dung cảm giác ngón tay của Thẩm Ngự Dương hơi hơi giật, Tô Dung mừng rỡ chuyển ánh mắt lên mặt anh, Thẩm Ngự Dương chỉ là nhíu nhíu mày, cũng không có tỉnh.

Nhưng Tô Dung lại biết, Thẩm Ngự Dương sắp tỉnh lại.

Lúc Thẩm Ngự Dương tỉnh lại, không đến hai giờ.

Trong phòng bệnh, chỉ có một bóng đèn nhỏ, Thẩm Ngự Dương muốn nghiêng đầu, đầu lại đau một chút, "Shh" một tiếng.

Tô Dung theo bản năng ngồi dậy, "Anh tỉnh sao?"

Thẩm Ngự Dương rũ mắt, nhìn Tô Dung rõ ràng đôi mắt vẫn là mắt buồn ngủ mông lung, nhưng thân thể đã trước một bước đứng dậy dò xét lại đây.

Thẩm Ngự Dương thấp thấp "Ừm" một tiếng.

Anh hôn mê một buổi trưa thêm cả đêm, cũng có mười mấy giờ, giọng khàn khàn môi khô khốc.

Tô Dung chớp chớp mắt, đầu tỉnh táo lại, trong mắt bỗng nhiên liên nổi lên nước mắt, nghẹn ngào ra tiếng, "Anh tỉnh rồi! Anh thật sự tỉnh rồi! Em đi kêu bác sĩ!"

"Từ từ." Thẩm Ngự Dương giữ chặt tay Tô Dung, "Từ từ lại kêu, anh muốn nhìn em một chút."

Tô Dung ngồi trở lại, dịch dịch ghế tới gần Thẩm Ngự Dương một ít.

Anh nắm tay cô nâng lên, đặt ở bên môi khẽ hôn, "Thực xin lỗi, làm em lo lắng."

Tô Dung dùng sức lắc đầu, "Là em không tốt, đều là em liên lụy anh, rõ ràng, rõ ràng là hướng về em"

"Nghĩa là sao?" Thẩm Ngự Dương nhíu mày, liền muốn ngồi dậy.

"Anh đừng nhúc nhích!" Tô Dung đứng dậy đè lại bả vai Thẩm Ngự Dương, không cho anh ngồi dậy, "Bác sĩ nói não anh có chấn động rất nhỏ, yêu cầu nghỉ ngơi đáng hoàng mới được."

Thẩm Ngự Dương nắm tay Tô Dung thật chặt, "Sao lại thế này?"

Tô Dung liền thuật lại lời cảnh sát Uông cho Thẩm Ngự Dương nghe.

Thẩm Ngự Dương nghe xong cười lạnh, "Muốn giải hòa? Nằm mơ!"

Tô Dung nhấp môi, "Anh trước không cần nghĩ những việc này, nghỉ ngơi cho tốt, nên tịnh dưỡng thân thể.."

"Lận Thiên tính thật hay, muốn che dấu những tội ác anh ta làm à? Đúng là mơ tưởng hão huyền!"

"Thẩm Ngự Dương..." Tô Dung nhìn anh, mày nhíu chặt.

Cô không muốn Thẩm Ngự Dương hiện tại hao tâm suy nghĩ việc của Lận Thiên, đối với cô mà nói, việc của Lận Thiên căn bản không vội, Thẩm Ngự Dương hồi phục tốt thân thể mới là việc lớn.

"Bảo bối, anh có chừng mực." Thẩm Ngự Dương trấn an vỗ vỗ tay Tô Dung, sau đó xốc chân lên, dịch sang bên cạnh, kéo Tô Dung tay, liền muốn đem cô kéo lên giường.

Tô Dung lắc đầu, "Em ở đây trông anh là được rồi."

Thẩm Ngự Dương nhíu mày, "Không được, em sao có thể ngồi nghỉ ngơi cả đêm được?"

"Vậy em ngủ trên sofa."

Tô Dung đứng dậy, chuẩn bị đi.

Thẩm Ngự Dương dùng sức, Tô Dung một cái lao đảo ghé vào trên giường, cánh tay anh duỗi ra, trực tiếp ôm eo Tô Dung, kéo cô lên giường.

"Thẩm Ngự Dương!" Tô Dung thấp giọng rống hắn.

Thẩm Ngự Dương không theo tiếng, chỉ hơi thu tay lại, sau đó ờ vỗ vỗ lưng Tô Dung, "Vợ à, em cùng anh, anh mới có thể mau khoẻ lên! Mau ngủ đi, em rất mệt."

Tô Dung động hai cái, cánh tay Thẩm Ngự Dương càng ôm càng chặt, Tô Dung bắt đắc dĩ, chỉ đành vậy thôi.

Có lẽ là trong lòng nhớ rõ Thẩm Ngự Dương ở bên cạnh, Tô Dung cả đêm nay cũng chưa hề nhúc nhích.

Buổi sáng 7 giờ, Tô Dung đi động vang lên, Thẩm Ngự Dương lập tức tiếp lên.

Cảnh sát Uông lớn giọng xuyên qua điện thoại, rất là vang dội, "Tô tiểu thư, tin tức tốt, hung thủ vụ án của cô và Thẩm tiên sinh, là Lận Thiên!"

Gương mặt Thẩm Ngự Dương nháy mắt trầm xuống, anh siết chặt đi động, trầm giọng nói, "Là vậy sao?"

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu các tiên nữ cũng nhìn ra được người xấu là ai, đến nỗi nguyên nhân... Ta phỏng chừng các tình yêu đều đoán không được, ha ha ha ha ha ha!

Thật ra cái *Shh* không biết mấy bạn hiểu không =))) nó là tiếng khi mình đau hay hít không khí vô á.

Bạn đang đọc truyện *Chú Nhà Tôi Là Anh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 44

"Anh thật sự muốn đi sao?" Tô Dung nhìn Thẩm Ngự Dương, mắt chứa lo lắng.

Thẩm Ngự Dương "Ừ" một tiếng, tiếp tục thay quần áo.

Tô Dung thờ dài, tiến lên giúp, vừa giúp anh bê cổ áo vừa khuyên anh, "Bác sĩ nói anh phải nghỉ ngơi, thật ra một mình em đi là được rồi, bây giờ ở ngoài có rất nhiều phóng viên, anh đi ra ngoài, bọn họ lại ồn ào, anh còn không đau đầu sao?"

Thái độ lần này của Thẩm Ngự vô cùng kiên định, "Anh nhất định phải đi."

Tô Dung đều dùng đến đe dọa uy hiếp, Thẩm Ngự Dương cũng không nghe.

Cuối cùng Tô Dung vẫn là bắt đắc dĩ, chỉ đành gọi cho Lăng Trạch, để anh ấy và chị Khiêu lại đây hỗ trợ.

Tô Dung muốn kéo dài thời gian, chờ hai người lại đây, đang nghĩ khi nào bọn họ khi nào có thể tới, cửa phòng bệnh bị đẩy ra.

Tô Dung quay đầu lại nhìn, "Anh Lăng, anh đến rồi, anh mau khuyên anh ấy, lúc này mới vừa tỉnh lại, đi cục cảnh sát làm cái gì!"

Lăng Trạch nhìn mắt Tô Dung, sau đó đi đến Thẩm Ngự Dương trước mặt, đối diện ánh mắt anh.

Thẩm Ngự Dương nháp môi, "Không nên ngăn cản em."

"Được." Lăng Trạch đáp ứng.

Tô Dung: (◡◡)... Cô là nhờ Lăng Trạch tới khuyên Thẩm Ngự Dương a.....

Lăng Trạch nhìn Tô Dung, "Em không ngăn được cậu ấy đâu, anh đi lái xe đưa bọn em qua."

"Ồ." Tô Dung ngốc ngốc gật đầu.

Tô Dung đi theo Lăng Trạch cùng Thẩm Ngự Dương một đường né né tránh tránh từ phòng bệnh ra cửa sau đến ngồi lên xe mới phản ứng lại đây, sao lại nghe theo Lăng Trạch và Thẩm Ngự Dương rồi, không tiếp tục khuyên à?

Nhưng người đã lên xe, nhiều lời vô ích, vẫn là đi thôi.

Nửa tiếng sau, xe ở cục cảnh sát, Tô Dung gọi cho cảnh sát Uông trước, sau đó ngồi trên xe chờ cảnh sát Uông lại đây đón bọn họ.

Thẩm Ngự Dương ngày hôm qua bị thương, đến hôm nay, nhiệt độ trên mạng vẫn không có giảm xuống, mà khí thế càng ngày càng cao.

Từ phi bắt được hung thủ, nếu không nói một thời gian ngắn nhiệt độ rất khó giảm.

Năm phút sau, cảnh sát Uông gõ cửa sổ xe.

Tô Dung và Thẩm Ngự Dương ăn mặt kín mít xuống xe, Lăng Trạch và chị Khiêu thì ở lại trên xe.

Vốn dĩ hai người muốn đi theo, nhưng Thẩm Ngự Dương nói, nhiều người nhiều mắt, anh và Tô Dung đã dễ nhận ra, không cần lại thêm hai người đại diện.

Lận Thiên sớm bị đưa tới phòng thẩm vấn, Tô Dung và Thẩm Ngự Dương đến, trực tiếp được cảnh sát Uông đưa vào.

Hai người chào hỏi với lão Tề ở bên trong, ngồi ở đối diện Lận Thiên.

Lận Thiên ngược mắt, nhìn xem hai người, cười ra tiếng.

Tô Dung không tự giác nhú mày, một khoảng thời gian không gặp, Lận Thiên cho người ta cảm giác thay đổi.

"Tô Dung, cô đã đến rồi." Đôi tay Lận Thiên chống cằm, ánh mắt nhìn cô thực nóng bỏng. "Tôi rất là hy vọng cô có thể một mình tới đó."

Nói xong, Lận Thiên lại dời ánh mắt lên người Thẩm Ngự Dương, "Cậu tới làm cái gì?"

Thẩm Ngự Dương cười khẽ, "Nghe nói, anh muốn giải hòa?"

"Đúng thì sao?" Lận Thiên nhú mày, "Tôi không muốn cùng cậu giải hòa, tôi muốn giải hoà với Tô Dung kia."

Lận Thiên vừa nói vừa cười với Tô Dung, nhưng ý cười đáy mắt mảy may đều không có.

Tô Dung bị hấn nhìn đến khiếp đến hoảng, "Anh là bởi vì tôi không có đồng ý anh theo đuổi mới hạ thủ?"

"No no no!" Lận Thiên lắc ngón trỏ, thân thể sau dựa, "Tô Dung, cô đoán xem, tôi rốt cuộc là bởi vì cái gì đây."

Tô Dung nhú mày.

Lận Thiên câu môi, "Lại nói tiếp, Tô Dung, cô còn nhớ rõ chúng ta gặp nhau khi nào không?"

Tô Dung mở miệng vừa muốn trả lời, Lận Thiên đã nói đáp án, "A, cô hẳn là tưởng cô nổi lên rồi vào công ty đi, thật ra không phải."

Lận Thiên cười thần bí, thân thể tới gần cái bàn, hai tay nắm ở hai sườn, giống như muốn trộm nói cho Tô Dung.

"Tôi, thật ra, đã sớm, biết có!" Giọng nói của Lận Thiên rất nhẹ rất mỏng, Tô Dung nếu không phải chuyên tâm nghe, gần như nghe không được.

"Anh có ý gì?" Tô Dung đối với Lận Thiên, thật là phiền không được, từ lần đầu tiên ở gặp mặt ở công ty, cô liền không ngon nguồn chán ghét Lận Thiên, cũng vẫn luôn cố gắng tránh hấn.

Lận Thiên cười nhạo, "Cô còn nhớ rõ Tề Bách Dương sao?"

Đồng tử Tô Dung bỗng nhiên co rút lại, từ ghế trên đứng lên, "Anh..."

"Dung Dung!" Thẩm Ngự Dương đứng lên, đôi tay đáp ở trên vai Tô Dung.

Thẩm Ngự Dương cảm giác được, thân thể Tô Dung đang run. Hai tay cô nắm gắt gao tay áo Thẩm Ngự Dương, cắn chặt răng, hai tròng mắt đỏ bừng nhìn Lận Thiên, gần từng chữ một nói, "Thì, ra, là, anh!"

Lận Thiên cười lạnh, "Chính là tôi."

"Khó trách, khó trách a!" Ánh mắt Tô Dung nhìn Lận Thiên tràn đầy hận ý, đó là một loại mặc dù hận đến muốn giết hấn cũng không nhất định có thể giải khúc mắc ngập trời!

"Dung Dung, không cần nhìn." Thẩm Ngự Dương giờ tay che lại đôi mắt cô đôi mắt, trên tay dùng sức mạnh mẽ ôm cô vào lòng ngực.

Tô Dung ghé vào lòng Thẩm Ngự Dương khóc rống lên, tay nắm tay áo của Thẩm Ngự Dương càng ngày càng chặt.

Đầu Thẩm Ngự Dương bỗng nhiên truyền đến một trận đau đớn, Thẩm Ngự Dương nhú nhú mi, không có mở miệng.

Cảnh sát Uông và lão Tề hai người có chút mờ mịt, không rõ nói mấy câu liền biến thành như vậy.

Tề Bách Dương là ai? Trước nay chưa từng nghe qua?

Một hồi lâu, Tô Dung mới bình tĩnh lại.

Đầu tiên là nhìn Thẩm Ngự Dương, thấy sắc mặt anh càng tái nhợt, trán ngập mồ hôi, Tô Dung cả kinh, vội vàng đỡ Thẩm Ngự Dương ngồi xuống.

Thẩm Ngự Dương kéo cô cùng nhau ngồi.

Tô Dung ngồi xuống, hít sâu một hơi, nhìn Lận Thiên cười lạnh, "Là anh đi? Quảng cáo son môi M lần đó, cái người ở hẻm nhỏ đi theo tôi muốn bắt tôi, là anh."

"Ở siêu thị ngoài tiểu khu Thượng An, người theo dõi tôi cũng là anh, điều tra chỗ tôi ở, điều tra bạn trai tôi vẫn là anh."

"Lúc ở thành phố H quay show, người xui khiến Jennifer khó xử tôi là anh, người ngăn chân tôi cũng là anh."

"Người lên vào đoàn phim là anh, giăng dây câu, vẫn là anh."

"Lận Thiên! Anh muốn làm cái gì? Anh trăm phương ngàn kế hãm hại tôi, anh rốt cuộc muốn làm cái gì!"

Lận Thiên bình tĩnh nhìn Tô Dung, sắc mặt dần dần trầm xuống dưới, sau đó trở nên dữ tợn lên.

Cảnh sát Uông e sợ cho Lận Thiên sẽ làm ra việc gì, tay đã sờ bên hông tùy thời rút súng.

Tô Dung tiếp tục nói, "Lận Thiên, anh là muốn tính nợ cũ sao?"

"Nợ cũ?" Lận Thiên như là nghe thấy chuyện gì buồn cười vậy, ngồi ở ghế trên cười ra nước mắt, "Tô Dung, cô cho rằng, tôi tìm cô gần là vì tính nợ cũ sao?"

Lận Thiên sắc mặt biến đổi, bỗng nhiên chụp bàn dựng lên, "Tao không chỉ muốn báo thù, tao còn muốn đem mày chặt thành trăm khúc! Tao muốn băm mày thành từng miếng cho chó ăn! Tao còn muốn tìm người cường hiếp mày, làm người chịu khuất nhục mà chết!"

"Lận Thiên!" Thẩm Ngự Dương khẽ quát một tiếng, bỗng nhiên đứng lên, cách cái bàn liền nắm cổ áo Lận Thiên, "Cầm miệng của anh lại!"

Tay Thẩm Ngự Dương dùng sức lớn, gân xanh nổi lên mu bàn tay, ngón tay trắng bệch.

Cảnh sát Ưông cùng Lão Tề vội vàng tách ra hai người.

Ai u, đối chất nhau như thế nào còn đối ra tới chuyện khác?

Cảnh sát Ưông nhìn mắt Tô Dung, "Tô tiểu thư, Tề Bách Dương là ai?"

Tô Dung thở dài một hơi, "Hung thủ năm đó lái xe đâm chết cha mẹ tôi."

Thẩm Ngự Dương khựng lại, nhìn về phía Tô Dung, "Là... Người kia?"

"Ừm." Tô Dung lên tiếng, bỗng nhiên cảm thấy cả người thật lạnh, cô tới gần Thẩm Ngự Dương, rúc vào trong lòng ngực tìm kiếm ấm áp.

Thẩm Ngự Dương ôm cô thật chặt, cảm để ở đỉnh đầu Tô Dung, nhẹ nhàng cọ cọ.

Cảnh sát Ưông quay đầu nhìn về phía Lận Thiên, "Cậu và Tề Bách Dương có quan hệ gì?"

Phảng phất là bởi vì vừa mới phát tiết quá, mất lực, Lận Thiên ngồi ở ghế trên, thờ dòn dập.

Nghe thấy cảnh sát Ưông nói, Lận Thiên chỉ là liếc ông một cái, liền mở miệng nói, "Ông ấy là ba tôi."

Lão Tề hỏi, "Ba cậu không phải là Lận tổng giải trí Vũ Hồng sao?"

Lận Thiên vuốt tóc, "Tề Bách Dương là ba nuôi tôi, Vũ Hồng giải trí vị kia, là cha ruột."

"Hả?"

Lúc Lận Thiên hai tuổi, bị bảo mẫu trong nhà mang đi ra ngoài chơi.

Đến trung tâm mua sắm, bảo mẫu muốn đi toilet, liền dẫn dò Lận Thiên ở cửa toilet m chờ một chút, bà lập tức liền ra tới.

Khi còn nhỏ Lận Thiên, ngoan ngoãn lại nghe lời, kêu làm gì liền làm đó, bảo mẫu nghĩ, cũng chỉ một hai phút, không có việc gì.

Nhưng chờ khi bà ra ngoài, nơi nào còn có bóng dáng Lận Thiên.

Bảo mẫu hoảng loạn, ở trung tâm mua sắm tìm hơn hai tiếng cũng không tìm được, chỉ phải gọi điện thoại cho Lận gia, nói đứa trẻ mất tích.

Trong lúc nhất thời, Lận gia hoảng sợ, vội vàng gọi điện thoại báo cảnh sát.

Nhưng chờ cảnh sát đến hiện trường, mấy tiếng đồng hồ đã trôi qua, xem camera ở trung tâm chỉ có thể thấy Lận Thiên bị một người đàn ông ở cửa toilet ôm đi, nhưng cụ thể đi nơi nào, còn chờ điều tra.

Một lần tìm này, chính là ba ngày.

Liền cái bóng dáng đều không có, giống như là biến mất trong hư vô.

Lận gia ở TV, internet, báo chí thông cáo, treo thưởng lớn, nhưng vẫn không có manh mối.

Lại qua nửa tháng, Lận gia không thể không tiếp thu hiện thực, đứa trẻ mất tích.

Lận Thiên bị người ôm đi, từ thành phố F bán qua thành phố T, hần lớn lên đẹp, lại là bé trai, tuổi cũng không lớn, rất nhanh liền có người tiêu bốn vạn mua hần về nhà.

Nhưng Lận Thiên biết, người mang đi hần, không phải người nhà của hần.

Trẻ con nhỏ, khóc là muốn tìm ba mẹ của chính mình, người mua hần ngay từ đầu còn có thể dỗ ngọt, thời gian dài cũng không kiên nhẫn, bắt đầu đánh hần, đánh xong về sau tiếp tục mặc kệ chính hần khóc.

Cứ như vậy, Lận Thiên ở nhà người mua không đến năm tháng, liền thừa dịp một lần ra cửa chạy trốn.

Lần này chạy trốn, hần gặp Tề Bách Dương.

Tề Bách Dương thấy hần một đứa bé dơ dáy ở trên đường, liền ngăn cản hần.

Lận Thiên cho rằng lại gặp được người xấu, trực tiếp một ngum cắn tay Tề Bách Dương.

Nhưng Tề Bách Dương không đánh hần, ngược lại còn vỗ vỗ lưng hần, nhẹ giọng dỗ dành hần, dẫn hần tắm rửa, cho hần ăn đồ ăn, cuối cùng muốn đem hần đưa đến cục cảnh sát.

Lận Thiên lại chết sống không chịu, khóc là muốn đi theo hần, ngoại trừ ông ta ai cũng chạm vào không được.

Lúc này Lận Thiên, khoảng cách bị lừa bán đã sắp nửa năm, xanh xao vàng vọt, căn bản nhìn không ra tới bạn đầu sẽ là một đứa trẻ được nuông chiều từ bé.

Hơn nữa hần xuất hiện ở thành phố T, không có người nghĩ đến trên người Lận gia.

Tề Bách Dương để lại phương thức liên hệ cho cảnh sát, để ảnh Lận Thiên lại, hy vọng có người thấy, liên hệ báo ông.

Sau đó ông ta đưa Thiên về nhà, chăm sóc đứa trẻ, lớn một chút liền đưa hần đi học, vì đi học, Tề Bách Dương đặt tên đứa nhỏ là Tề Thiên, tên ở trên hộ khẩu của ông ta.

Đội nhiều năm cũng không có người liên hệ, tình cảm Lận Thiên và Tề Bách Dương càng ngày càng tăng, dần dần, liền không đề cập tới việc tìm cha mẹ ruột.

Tề Bách Dương kinh doanh công ty cũng càng ngày càng tốt, cha con hai người sống còn tính không tồi.

Cho đến một năm, công ty Tề Bách Dương cạnh tranh thua một hạng mục cùng một công ty khác, Tề Bách Dương thua rất thảm, gần như đổ hết tài sản vào đó, cũng không có thể đoạt được hạng mục kia.

Mà kia công ty cạnh tranh đó, họ Tô.

Tề Bách Dương thua, còn thiếu chút nợ, tháng ngày lập tức khẩn trương lên, tính tình cũng bắt đầu táo bạo, cuối cùng làm chuyện sai lầm, bắt cóc Tô Dung, ý đồ uy hiếp cha mẹ Tô Dung.

Không dự đoán, Tô Dung chạy.

Tề Bách Dương tuổi tác đã lớn, không có khả năng lại Đông Sơn tái khởi, trong lúc cùng đường, lái xe đâm chết cha mẹ Tô Dung, lựa chọn đồng quy vu tận.

Hiện trường ở tai nạn xe cộ năm đó, không chỉ có có Tô Dung cùng Thẩm Ngự Dương, còn có một cậu nhóc, là Lận Thiên.

Hắn vĩnh viễn cũng quên không được lúc Tề Bách Dương sắp chết, xua tay với hắn, bảo hắn đi.

Hắn vĩnh viễn cũng quên không được Tề Bách Dương chết là như thế nào tạo thành.

Ở trong lòng Lận Thiên, đều là bởi vì Tô gia, đều là bởi vì Tô gia!

Nếu bọn họ không có tranh đoạt cái hạng mục kia, Tề Bách Dương bắt được, ông ấy liền sẽ không làm sai, tự nhiên sẽ không chết.

Lận Thiên vô cùng hận cha mẹ Tô Dung, cũng hận Tô Dung, vì cái gì không có đi theo cha mẹ cô.

Tang sự qua đi, công ty Tô gia có chuyên gia quản lý, Tô Dung ngoại trừ cha mẹ đã chết, sinh hoạt vẫn giống như trước kia.

Nhưng hắn không giống, hắn đã không có hết thảy, đã không có nhà, đã không có cha, cái gì đều không có, lẻ loi một mình, liền cái chỗ dung thân đều không có.

Lận Thiên thậm chí trào phúng chính mình, muốn báo thù đều không có cơ hội.

Nói đến cũng là khéo, một năm mùa đông, Lận gia ở thành phố T lập công ty con, Lận tổng tự mình tới cất băng, gặp Lận Thiên.

Mặc dù nhiều năm trôi qua, Lận tổng vẫn là liếc mắt một cái nhận ra Lận Thiên, một phen tương nhận về sau, đưa hắn trở về.

Lận Thiên vẫn là Lận Thiên, chỉ là trong lòng có Tề Thiên.

Trong lòng hắn, chưa từng quên là Tô gia làm hại hắn không có cha, cũng không có quên, Tô gia còn có một đứa con gái, tên là Tô Dung.

Lận Thiên vẫn luôn phái người âm thầm điều tra Tô Dung, cho đến khi Tô Dung nổi tiếng trên mạng, Lận Thiên biết cơ hội của mình đã đến.

Hết thảy đều giống như hắn đoán, chỉ có điều, nhảy ra một tên Thẩm Ngự Dương.

Lận Thiên nói xong, phòng thẩm vấn một mảnh an tĩnh.

Tô Dung quả thực nghĩ không ra, vậy mà có thể có người vô si như thế, ghé tòm đến vậy, có thể nhớ việc năm đó nhớ đến bây giờ! Còn thành lý do muốn giết cô?

Tô Dung nhìn Lận Thiên, "Anh rất đáng giận, nhưng cũng thật đáng thương."

Lận Thiên ra vẻ không sao cả, cảnh sát Ưông đem những chứng cứ hắn theo dõi Tô Dung, bỏ tiền cho người điều tra cô, Lận Thiên liền biết chính mình lần này trốn không thoát.

"Tô Dung." Lận Thiên kêu coi, "Nếu cô không phải là con gái Tô gia, tôi thật đúng là rất thích cô."

Lận Thiên nhoen miệng cười Tô Dung, còn liếm khóe miệng.

Tô Dung bị hắn ghê tởm nổi lên một thân nổi da gà.

Thẩm Ngự Dương đem Tô Dung ôm vào trong ngực, ánh mắt nặng nề, "Cảnh sát Ưông, nếu anh ta thừa nhận tất cả, chúng tôi có thể đi rồi sao?"

"Có thể có thể." Cảnh sát Ưông đứng dậy, "Tô tiểu thư cùng Thẩm tiên sinh có thể đi rồi, mọi chuyện còn lại liền giao cho chúng ta, chờ khi cần hai người chubgx tôi sẽ liên lạc."

"Ừm." Thẩm Ngự Dương ôm Tô Dung rời đi, ngoại trừ lúc Lận Thiên nhục mạ Tô Dung, Thẩm Ngự Dương không có nhìn Lận Thiên một lần.

Lận Thiên không xứng.

Tô Dung cả người vô lực, Thẩm Ngự Dương mang cô ra phòng thẩm vấn, tìm cái góc để cô ngồi xuống hòa hoãn, thuận tiện gọi cho Kiều, để chị vào với Tô Dung.

Tô Dung chui đầu vào ngực Thẩm Ngự Dương, nghẹn ngào ra tiếng.

Thẩm Ngự Dương lặng lẽ ngồi, vỗ lưng cô trấn an, mày nhíu chặt, không rên một tiếng.

Chị Kiều đến rất nhanh, thấy Tô Dung đang khóc, liền tục hỏi cô có chuyện gì.

Tô Dung lắc đầu, cắn môi không chịu buông ra.

Điện thoại Thẩm Ngự Dương vang lên, là Lăng Trạch.

"Anh Lăng." Thẩm Ngự Dương để chị Kiều ngồi ở chỗ anh, sau đó đi ra ngoài.

Tín hiệu trong phòng dường như không tốt lắm, Thẩm Ngự Dương vừa nói chuyện vừa đi ra ngoài.

Vừa mới ra cửa, đèn flash chớp nháy ở trước mắt.

Thẩm Ngự Dương giơ tay che lại đôi mắt, một mảnh âm ỉ bên tai.

"Thẩm ảnh đế, nghe nói hung thủ hại anh đã bắt được, hôm qua anh nhập viện, hôm nay liền xuất viện là vì đến xem hung thủ sao?"

"Thẩm ảnh đế, có tin đồn rằng Lận tổng giải trí Vũ Hồng hôm qua bị cảnh sát mang đi là thủ phạm phải không?"

"Thẩm ảnh đế nói một câu đi?"

"Thẩm ảnh đế, Thẩm ảnh đế?"

Sắc mặt Thẩm Ngự Dương trầm xuống, "Đều ổn đủ rồi sao?"

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: _(:3" ∠)_ giận lắm á, vừa giận liền viết dài như vậy đấy.

- - - - -

Tui cũng giận á, dài hơn hẳn 1000 từ luôn. √(≥∩≤)∕

Bạn đang đọc truyện *Chú Nhà Tôi Là Ảnh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

"Đều ổn đủ rồi sao?"

Tiếng nói Thẩm Ngự Dương trầm thấp, hồ hững, mang theo một tia cảnh cáo.

Các phóng viên đang âm ỉ bỗng nhiên dừng lại.

Thẩm Ngự Dương như thế, bọn họ chưa từng gặp qua.

Thẩm Ngự Dương của lúc trước, tuy rằng có đôi khi cũng sẽ cảm thấy bọn họ phiền, nhưng chưa bao giờ biểu hiện ra ngoài như vậy.

"Chưa ổn xong?" Anh nhướn mày, giọng nói càng lạnh, "Muốn tôi nhờ cục cảnh sát giúp hay không, mượn một phòng họp, mở họp báo chiều dài ký giả? Hừ?"

Một tiếng "Hừ?", Làm người ở đây hồi phục lại tinh thần.

"Không không không, không cần."

"Đúng vậy, không cần, Thẩm ảnh đế bị thương còn chưa khỏe, chúng tôi, chúng tôi..."

"Chúng tôi sẽ không làm phiền!"

"Đúng đúng đúng, không quấy rầy!"

Những người này, anh đẩy tôi tôi đẩy anh, không đến vài phút liền tan hết.

Thẩm Ngự Dương vẫn chờ đến khi bọn họ biến mất hết ở trước cửa cục cảnh sát, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Tinh thần bỗng nhiên thả lỏng, cảm giác đau đầu đột nhiên đến, một trận buồn nôn dồn lên.

Anh che miệng lại, vuốt vuốt ngực, hơn nửa ngày mới hòa hoãn lại.

Thẩm Ngự Dương xoay người, muốn về cục cảnh sát tìm Tô Dung, trong lòng sốt ruột xoay người quá mạnh, anh cảm thấy đầu nặng chân nhẹ, cánh vật bất đầu mơ hồ.

Việc sau đó, Thẩm Ngự Dương cũng không biết.

Chờ khi anh tỉnh lại thì người đã nằm ở nhà.

Lần này anh đã rút kinh nghiệm, không có lập tức ngồi dậy, mà là đôi tay chống ở trên giường, chậm rãi ngồi dậy.

Nhìn về hướng cửa sổ, hẳn là trời đã tối.

Thẩm Ngự Dương xốc chăn lên mới vừa ngồi dậy, Tô Dung đẩy cửa vào.

Tô Dung nhìn thấy Thẩm Ngự Dương tỉnh thì rất vui, vội vàng đi đến mép giường, ngồi xổm trước mặt anh, "Anh tỉnh rồi?"

Anh giơ tay xoa mặt Tô Dung, đôi mắt cô còn có chút sưng đỏ, nhưng ánh mắt cũng không có u buồn, có thể thấy được cảm xúc của cô đã khá hơn nhiều.

Một tay anh ấn bả vai Tô Dung, sau đó chậm rãi cúi người, đem Tô Dung ôm vào trong ngực.

Tô Dung sững sốt rồi cũng duỗi tay ôm lấy eo Thẩm Ngự Dương, nhẹ giọng nói, "Em không sao."

"Ừm." Anh đáp nhẹ, cầm cọ tóc cô hai cái, "Anh biết em đã khá hơn, anh muốn ôm em thôi."

Tô Dung cười khê, thoát khỏi vòng tay của Thẩm Ngự Dương, sau đó đứng dậy, để lại anh để anh nằm xuống giường lần nữa.

Thẩm Ngự Dương nhú mảy, rất không vui.

Tô Dung cúi người hôn hai cái lên môi anh, sau đó từ bên kia bò lên giường, rồi chui vào lòng của Thẩm Ngự Dương, ôm anh.

Thẩm Ngự Dương cong môi, rất thỏa mãn.

Anh nghiêng đầu hôn đôi mắt cô, "Em vất vả rồi."

Tô Dung lắc đầu, "Không vất vả, chẳng qua ban ngày anh ngắt ở cục cảnh sát làm em sợ muốn chết."

"Làm thế nào anh trở về?" Thẩm Ngự Dương nghĩ nghĩ, không có ấn tượng gì.

Tô Dung ngược mắt nhìn anh, trong mắt rõ ràng cất chứa ý cười, "Anh thật sự không nhớ?"

Thẩm Ngự Dương nhẹ nhàng lắc đầu, "Một chút ấn tượng đều không có."

"Phi! Ha ha ha ha ha ha ha!" Tô Dung không nhịn xuống, ở trên giường cười cả người súc thành một cục.

Thẩm Ngự Dương lặng lẽ nhưn mảy, xem ra cách anh về nhà hẳn là rất..... Một lời khó nói hết.

Anh ôm hai tay chờ, chờ Tô Dung cười đủ dùng lại.

Khoảng chừng năm phút tiếng cười của Tô Dung mới dần dần ngừng lại, nhưng đối mặt với Thẩm Ngự Dương, Tô Dung liền nhịn không được.

Thẩm Ngự Dương bị Tô Dung cười trong lòng bực bội, mảy nhú lại, "Anh trở về thế nào?"

Tô Dung cười, cuối cùng xoay người, lấy điện thoại từ trên đầu giường, sau đó ấn ấn, màn hình xuất hiện Thẩm Ngự Dương.

Thẩm Ngự Dương lấy điện thoại, tập trung nhìn vào, "....."

Tô Dung mất thấy mặt Thẩm Ngự Dương từ lúc bắt đầu tò mò, biến thành càng ngày càng đen.

Tô Dung một phen đoạt lấy điện thoại, cười nói, "Anh Lăng cũng là tốt bụng giúp đỡ, anh không được giận đâu!"

"Vậy cũng không thể..." Thẩm Ngự Dương nghiêng răng nghiêng lợi, "Không thể như vậy... Như vậy..."

"Thẩm Ngự Dương, gánh nặng thân tượng của anh để anh quá nặng đấy! Anh yên tâm đi, em đã nói với người của tiểu khu trước đó rồi, xe là trực tiếp lái vào, lúc lên lầu cũng tuyệt đối không có người khác thấy, em thề!"

Tô Dung nói, ngồi quỳ ở trên giường, nâng lên một bàn tay, ba ngón tay khép lại giờ lên, về mặt nghiêm túc.

Thẩm Ngự Dương nhìn chăm chăm cô trong chốc lát, cuối cùng hừ một tiếng, nằm xuống.

Tô Dung biết, anh đây là không giận, vội vàng một lần nữa nằm vào lòng Thẩm Ngự Dương, hôn mặt, hôn môi, hôn cằm anh, tóm lại chính là có cách gì lấy lòng đều dùng hết.

Thẩm Ngự Dương vì có thể ăn nhiều đậu hủ, cố gắng ban mặt của mình nhất có thể.

Náo loạn một lúc, hai người nhịn không được cười ra tiếng, chuyện này mới tính qua đi.

Tô Dung nắm tay Thẩm Ngự Dương, bỗng nhiên cảm thán lên, "Thật không nghĩ tới Lận Thiên lại bởi vì chuyện công ty của hai nhà trong quá khứ mà ghi hận đến bây giờ."

Thẩm Ngự Dương hơi trầm tư, ngay sau đó nói, "Tuy rằng Lận Thiên trở về Lận gia sống rất tốt, nhưng ở trong lòng anh ta, anh nghĩ Tề Bách Dương mới là người thân nhất, lúc Tề Bách Dương chết, Lận Thiên hẳn là ở vào thời kỳ trưởng thành của thiếu niên, bị cái chết của Tề Bách Dương ảnh hưởng, tính cách của anh ta có chút vận vẹo cũng không có gì lạ."

Tô Dung mím môi, "Ừm, anh ta phạm pháp, tự nhiên sẽ có pháp luật khổng chế, em chờ kết quả là được rồi."

"Ừ." Thẩm Ngự Dương đáp chần cho Tô Dung, "Ngủ đi."

"Vậy còn anh?" Tô Dung ngửa đầu, cô không tin anh vừa mới tỉnh lại còn có thể ngủ.

Thẩm Ngự Dương cười cười, "Anh nằm với em, nhắm mắt dưỡng thần, có thể ngủ thì ngủ, không thể ngủ cũng nghỉ ngơi."

"Được." Tô Dung lên tiếng, dựa cằm sát vào lòng Thẩm Ngự Dương, tìm một tư thế thoải mái rồi nhắm mắt.

Thẩm Ngự Dương nhẹ nhàng vỗ Tô Dung, cánh tay ôm lấy cô chặt một chút.

Bởi vì chuyện Thẩm Ngự Dương bị thương, hai người bọn họ ai cũng không có nhớ tới, tối nay là ngày phát sóng 《Cuối tuần vui vẻ》.

Tô Dung là bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Cô đứng dậy, nhận điện thoại, là chị Kiều.

Chờ chị Kiều nói xong, Tô Dung sững sờ ở trên giường.

Thẩm Ngự Dương dụi dụi mắt, "Sao vậy?"

Cô thật thà xoay người, đưa điện thoại cho anh, "Xem weibo."

Thẩm Ngự Dương ngồi dậy, mở khóa vào weibo.

No.1 hot search, 《 Cuối tuần vui vẻ 》 Thẩm Ngự Dương Tô Dung 【 bạo 】.

Thẩm Ngự Dương nhướn mày, nhấn vào.

Thì ra tối hôm qua 《 Cuối tuần vui vẻ 》 phát sóng, cp của anh và Tô Dung bạo, được bình chọn là nam nữ nghệ sĩ có gương mặt đôi đẹp nhất năm nay.

Thẩm Ngự Dương: "....." Gương mặt đôi là cái gì? Chẳng lẽ anh và cô lớn lên rất giống sao?

Thẩm Ngự Dương giơ tay, xoay mặt Tô Dung qua, nhìn trái nhìn phải.

Tô Dung chụp tay Thẩm Ngự Dương, "Anh làm gì vậy?"

Thẩm Ngự Dương vuốt cằm, "Hai chúng ta rất giống nhau sao?"

"Là sao?" Tô Dung tiến đến trong lòng ngực Thẩm Ngự Dương kéo điện thoại nhìn nhìn, sau đó cười to ra tiếng, "Ha ha ha ha ha ha ha ha, Thẩm Ngự Duongsao anh có thể đáng yêu vậy chứ ~ người ta nói gương mặt đôi đẹp nhấtý là hai chúng ta rất xứng đôi đó."

Thẩm Ngự Dương giơ tay nhéo cằm Tô Dung, cúi người hôn cô.

Một lát sau, ngón tay Thẩm Ngự Dương điểm điểm cái mũi Tô Dung, "Dung Dung ngốc."

Tô Dung chu môi, "Em mới không ngốc."

"Đúng đúng đúng, em không ngốc." Chóp mũi anh cọ cọ mặt cô, "Còn khăn trương không?"

Tô Dung sững sờ một chút, ngay sau đó lắc đầu, "Không khăn trương."

"Vậy là tốt rồi." Thẩm Ngự Dương cong môi, đem điện thoại đặt ở trong tay cô, "Nào, tự mình xem đi."

Nói xong, Thẩm Ngự Dương xóc chân xuống giường, vào phòng tắm.

Ngón tay cô nắm thật chặt, nhìn về phía điện thoại.

Tối hôm qua 《 Cuối tuần vui vẻ 》 phát sóng đã đột phá ratings, toàn bộ chương trình đã được chỉnh sửa, hầu hết phân cảnh đều là Thẩm Ngự Dương và Tô Dung, Tần Tinh Hạo và Ngô Hoa Nhiên tương đối ít, Jennifer càng gần như không có.

Tô Dung mím môi, ngón tay trượt xuống.

【 Ôi mẹ ơi! Tô Dung tiểu tiên nữ quả thực đẹp đến tàn nhẫn!!! 】

【 Lầu trên+1, ban đầu vốn là người qua đường chuyển thành fan, bây giờ tui muốn chuyển thành fan trung thành!!! 】

【 Fan trung thành tính cái gì, tui phải làm fan nảo tàn! 】

【 Thỏ lộ tiểu tiên nữ! 】

【 +10086 】

【 + số CMND..... 】

Rất nhiều người đều là từ quảng cáo son môi M mới bắt đầu biết Tô Dung, sau đó trải qua《 Cuối tuần vui vẻ 》bây giờ càng thêm thích cô.

Điện thoại Tô Dung vẫn luôn vang lên chuông thông báo, fan ở weibo cô đang tăng lên gấp bội.

Đương nhiên, cũng có người không thích Tô Dung, ở dưới weibo bình luận ngoại trừ lớn lên đẹp còn có cái gì, thậm chí một tác phẩm đều không có.

Cô mím môi nhưng cũng suy nghĩ thoáng ra.

Cô không thể khiến cho tất cả mọi người đều thích cô, nhưng cô có thể nỗ lực để những người thích cô, càng thêm thích cô.

Tô Dung tìm một tấm ảnh ở trong album, là cô ở trên ban công tùy tay chụp.

Cô ở trong hình, gương mặt không trang điểm, đối diện mặt ánh mặt trời hơi hơi nheo mắt lại, khóe môi cong cong, mang theo ý cười.

Sắp xếp câu từ xong, Tô Dung đăng lên.

【 Tô Dung V: Có chút hưng phấn, có chút bất ngờ, thật vui khi mọi người thích tôi, ừm... Tôi là Tô Dung / thẹn thùng / thẹn thùng 】

Weibocô vừa đăng chưa đến mười giây, đã được chia sẻ ừn ừn.

【 Thẩm Ngự Dương V: Ừm... Tôi là Thẩm Ngự Dương, xin chào tiểu tiên nữ. 】

【 Tần Tinh Hạo V: Tôi là Tần Tinh Hạo, chào tiểu tiên nữ nhé. 】

【 Ngô Hoa Nhiên V: Tôi là Ngô Hoa Nhiên, chào tiểu tiên nữ. 】

【 Weibo Cuối Tuần Vui Vẻ V: Tô tiểu tiên nữ oa! / tình yêu / tình yêu 】

【 Lão Lương điên cuồng V: Xin chào, Thanh Thiên. 】

【 Mai Thanh V: Anh phải công bố sao? //@ Lão Lương điên cuồng V: Xin chào, Thanh Thiên. 】

Chẳng qua là một câu thăm hỏi đơn giản, thế nhưng có thể làm các đại V* tranh nhau chia sẻ, Tô Dung lại một lần ở trên mạng phát hỏa một phen.

*V là tích xanh ấy, là tài khoản VIP, ai chơi wb sẽ biết ^^

Người chia sẻ ngày càng nhiều, thông tin của cô bị đào ra.

Rất nhanh weibo 《 Chúc Tâm 》 công bố dân diễn viên chính, Tô Dung rõ ràng là song song nữ chính.

Trong lúc nhất thời, trên mạng cãi cọ ầm ĩ, còn mở ra cuộc bình chọn, 【 Tô Dung có thể đảm đương vị trí nữ chính trong《 Chúc Tâm 》hay không】

Tô Dung xem buồn cười, phim đều quay xong rồi, liên tính bình chọn nói cô không thích hợp, cũng không thể sửa lại được.

Lướt weibo một hồi, Tô Dung dụi dụi mắt, Thẩm Ngự Dương từ trong phòng tắm đi ra.

Dây lưng áo tắm buộc lỏng lẻo lộ ra bộ ngực rắn chắc.

Thẩm Ngự Dương mới vừa tắm xong, tóc còn nhỏ giọt.

Tô Dung mắt thấy bọt nước từ mặt anh lăn xuống cằm, sau đó từ ngực một đường xuống thẳng đến dây lưng áo tắm rồi biến mất.

Tô Dung ngược mắt, đụng vào ánh mắt Thẩm Ngự Dương.

Thẩm Ngự Dương dựa trên cửa, một bàn tay nâng lên, ngoắc ngoắc tay với Tô Dung, nhướn mày cười khế, "Tiểu tiên nữ, lại đây."

Tác giả có lời muốn nói: Tô tiểu tiên nữ đại kinh thất sắc, hai tay vòng lấy chính mình: "Qua đó làm gì?"

Thật ra lúc đầu định edit cực súc hơn là "Ồn đủ chưa?" cơ mà mắt khí khải anh Thẩm quá:))))))

Bạn đang đọc truyện *Chú Nhà Tôi Là Ảnh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Tô Dung mím mím môi, suy nghĩ một chút, sau đó từ trên giường bò dậy chạy đến trước mặt Thẩm Ngự Dương, sau đó ngẩng đầu lên cười tươi, "Thẩm ảnh đế, anh lại đây."

Khoé môi Thẩm Ngự Dương cong lên, liền muốn ôm Tô Dung vào trong lòng ngực.

Tô Dung giơ tay đặt trên ngực anh, "Thẩm ảnh đế, anh còn muốn làm gì ~"

Thẩm Ngự Dương nâng cằm cô, cúi người tới gần cô, nhướn mày, "Anh muốn làm gì, em còn không biết sao?"

Từ "Làm" được anh nhấn mạnh, Tô Dung phản ứng lại lố tai liền đỏ.

"Luu mạnh!" Tô Dung hừ nhẹ một tiếng, xoay người thoát khỏi lòng anh.

Thẩm Ngự Dương sao có thể cho Tô Dung được như ý?

Anh kéo cánh tay cô, dùng sức một cái, người Tô Dung ngưỡng về phía sau, sau đó cảm giác được cánh tay Thẩm Ngự Dương bắt lấy chân cô.

Tô Dung "A" một tiếng, cả người liền bị Thẩm Ngự Dương bế lên.

Bé công chúa!

Tô Dung theo bản năng ôm lấy cổ anh, liếc hờn anh một cái, "Làm gì vậy ~ làm em sợ hết hồn."

Thẩm Ngự Dương cắn lỗ tai Tô Dung, "Tiểu tiên nữ, còn cười hay không hả?"

Tô Dung lúc này mới nhớ tới, lúc này cô đang cười là khi Thẩm Ngự Dương được Lăng Trạch ôm về, Thẩm Ngự Dương liền ôm cô y hệt!

Tô Dung cười khế, "Sao anh trẻ con vậy."

Thẩm Ngự Dương ôm Tô Dung từng bước một đi đến giường, sau đó thả cô xuống, nghiêng người hôn môi cô, từng chút từng chút rồi mơ hồ không rõ nói, "Trẻ con? Không được rồi, anh cần thiết phải chấn chỉnh uy nghiêm thôi!"

Vừa dứt lời, Thẩm Ngự Dương chặn môi của Tô Dung, ngón tay từ dưới áo của cô đi vào.

Tô Dung bị anh hôn đến mơ mơ màng màng, chỉ có thể bám chặt vào người Thẩm Ngự Dương, mặc anh làm

Bỗng nhiên, cô cảm giác trước ngực lạnh lẽo. Lúc này mới hoàn hồn, đẩy Thẩm Ngự Dương một chút, "Đừng, anh vừa mới xuất viện."

Thẩm Ngự Dương ghé vào Tô Dung thờ dòn dập. Hơi nóng phả vào cổ cô, cô có thể cảm giác được môi và lưỡi của anh đang dạo chơi trên cổ cô.

Tô Dung lại đẩy Thẩm Ngự Dương hai hạ, "Anh đừng thương trước được không?"

Thẩm Ngự Dương dừng một chút, cắn cô một cái thật mạnh, thấp giọng nói một câu, "Được, cho em nợ đấy."

Tô Dung: "....." Đàn ông ăn qua thịt, thật là một ngày chay cũng không muốn ăn mà!

Việc chấn động não nhỏ này, Tô Dung rất đề ý.

Mỗi ngày đều làm những món khác nhau cho anh ăn, thúc giục anh nghỉ ngơi nhiều.

Thẩm Ngự Dương cảm thấy những ngày này anh ngoại trừ ăn chỉ có ngủ, thật là chuyện nhỏ xíu đều không có, muốn tắt đèn cùng cô vợ nhỏ tham thảo một chút việc lớn đời người, cô ấy luôn cự tuyệt anh.

"Ai..." Thẩm Ngự Dương nửa dựa vào trên giường, lớn tiếng thờ dài, mục đích thực rõ ràng, chính là muốn hấp dẫn lực chú ý của người nào đó còn đang trang điểm.

Ồ Thẩm Ngự Dương lần thứ năm than thở, Tô Dung cuối cùng cũng nhịn không được, cười đi tới trước giường anh.

"Thẩm đại ảnh đế, em thật sự rất nhanh sẽ về, em thề đó."

"Ai..." Thẩm Ngự Dương tiếp tục thờ dài, sau đó ở trên giường lật người lại, đưa lưng về phía Tô Dung, dùng một bộ giọng rất là uất ức nói, "Vợ tôi không cần tôi, ghét bỏ tôi, ai, tôi thật là một người vô dụng mà ~~~~~"

Tô Dung buồn cười đến vô cùng, khom lưng ghé vào hôn môi Thẩm Ngự Dương, "Rất nhanh mà, bây giờ là 8 giờ 45, em bảo đảm, trước bốn giờ nhất định sẽ về!"

Thẩm Ngự Dương nghiêng người liếc Tô Dung một cái, "Em hứa à?"

"Ừm ừm ừm, em hứa! Thề luôn!" Tô Dung lời thề son sắt, "Nếu không giữ lời, tùy anh xử trí!"

"Được!" Thẩm Ngự Dương bật dậy, Tô Dung bị anh xốc lên, may mắn bắt được cánh tay anh.

"Thẩm Ngự Dương!" Tô Dung trừng mắt anh, "Sao anh có thể ngồi dậy mạnh như thế! Chóng mặt làm sao bây giờ!"

Thẩm Ngự Dương sờ sờ đầu Tô Dung, "Anh sai rồi."

"Hừ!"

Thẩm Ngự Dương nhấp môi cười cười, "Cô vợ nhỏ dễ thương làm người ta thích của ai đây ta?"

Tô Dung nhin cười.

Thẩm Ngự Dương tới gần Tô Dung, cầm đề ở trên vai cô, nghiêng đầu thờ vào lỗ tai Tô Dung, "Bảo bối nhà ai, không có người nhận, anh cần phải mang về nhà thôi."

Tô Dung nghiêng đầu, "Có thể mang đi anh liền thử xem."

Thẩm Ngự Dương bật cười, nghiêng đầu hôn một cái trên mặt Tô Dung, "Về sớm một chút, anh sẽ nhớ em."

Cô ừm một tiếng, hôn đáp lại "Sẽ sớm một chút, em cũng nhớ anh."

Tô Dung nói xong, liền đứng dậy sửa sửa váy, vẫy tay với Thẩm Ngự Dương rồi đi ra cửa.

Thẩm Ngự Dương xuống giường, đưa Tô Dung đến cửa, lại dính dính nhào nhào một lát mới luyến tiếc tách ra,

Anh nhìn Tô Dung ra cửa tiểu khu, lúc này mới lấy điện thoại gọi Lăng Trạch.

"Anh Lăng, mười phút sau đến đón em."

Cúp điện thoại, Thẩm Ngự Dương xoay người trở về phòng thay quần áo cũng ra cửa.

Tô Dung hôm nay có một buổi chụp ảnh, là một tạp chí 《Fairy Girl》nổi tiếng có doanh số đứng thứ năm cả nước.

Thị trường chủ yếu của《Fairy Girl》là các cô gái từ 16 đến 24 tuổi.

Những cô gái độ tuổi này, vừa mới vào vườn trường cấp ba, bắt đầu chú ý ăn mặc, chú ý ánh mắt người khác, mà những cô gái dưới 24 tuổi, còn lại là chưa tốt nghiệp đại học, đang đứng ở giai đoạn tương đối nhẹ nhàng trước khi bước vào xã hội.

Nói chuyện yêu đương, cùng bạn trai đi ra ngoài xem phim

Hoặc là cùng bạn thân đi ra ngoài dạo phố, uống trà chiều.

Nội dung bên trong 《Fairy Girl》, sẽ căn cứ mỗi tuổi tác của những cô gái, tham dự trường hợp gì thích hợp.

Đã từng có người đưa ra nghi ngờ, 《 Fairy Girl 》 cung cấp trang phục cho các cô gái, liệu có ảnh hưởng đến việc học sinh không chú ý học tập hay không.

Nhưng theo thời gian trôi qua, mọi người đều có thể phát hiện, các cô gái thích hợp xem một ít tạp chí phù hợp với độ tuổi của họ, tìm được trang phục phù hợp với tuổi của mình, điều đó sẽ khiến các cô gái tự tin và xinh đẹp hơn.

Tô Dung hôm nay quay chụp cũng không phải bìa tạp chí, mà là trang bên trong, tổng cộng tám trang, điều cần thể hiện là cô gái đang yêu nên ăn mặc như thế nào.

Khi Tô Dung nhìn đến tiêu đề, là có chút không nói nên lời, cô là một người đã kết hôn...

Nhưng mà nghĩ kĩ lại, lại không ai biết cô và Thẩm Ngự Dương đã kết hôn, tự mình xây dựng tâm lý một phen, Tô Dung thật vui vẻ nhận công việc này.

Tám trang bên trong, mỗi trang quần áo, trang điểm và phụ kiện, vô tình tiết lộ trái tim của cô gái, đều là không giống nhau.

Từ 9 giờ rưỡi bắt đầu, Tô Dung vẫn luôn quay chụp, thay quần áo, hoá trang lại, quay chụp tiếp cả buổi.

Trước khi chụp, cô đặt điện thoại ở chỗ chị Kiều, sợ để lỡ điện thoại của Thẩm Ngự Dương.

Nói đến cũng khéo, Tô Dung càng không nghĩ lỡ điện thoại của Thẩm Ngự Dương, càng sẽ lỡ.

Studio đang quay chụp người mẫu có vài tổ, người không đủ, chị Kiều cũng vội theo.

Chụp xong bộ thứ sáu, Tô Dung cảm giác cả người nhức mỏi, thừa dịp nghỉ ngơi mười phút cô ngồi ở trên ghế xoa cổ bóp vai, thường thường đầm đầm chân.

Tô Dung tùy tay lấy điện thoại qua, phát hiện có năm cuộc gọi nhờ, tất cả đều là Thẩm Ngự Dương.

Nháy mắt, cổ Tô Dung không đau, chân cũng không mỏi, vội vàng gọi lại nhưng không người tiếp nghe.

Liên tiếp gọi ba cuộc, đều không có người nhận.

Tô Dung cúp điện thoại, hơi nhủu mày, nghĩ thầm Thẩm Ngự Dương có phải ngủ rồi hay không?

Cách đó không xa lại có người gọi Tô Dung, cô liền để điện thoại lại chỗ cũ rồi trở lại chụp.

Ba giờ hai mươi phút chiều, tám bộ quần áo đã chụp xong, thu xếp chuẩn bị về nhà.

Cuối cùng khi cầm lấy điện thoại, weibo đưa tới một tin tức.

#Lộ ảnh ảnh đế Thẩm Ngự Dương cùng nhà thiết kế nổi tiếng Phó Vinh Ngọc bí mật gặp nhau ở quán cà phê, nghi ngờ rằng có tình yêu mới #

Tô Dung: "....."

Cô click mở ảnh phía dưới, thật đúng là Thẩm Ngự Dương cùng một cô gái.

Tô Dung như rụng mày, cảm giác đầu tiên, thế nhưng là muốn cười.

Đám phóng viên này thật là quá biết bắt gió bắt bóng, chẳng lẽ gặp mặt lần nhất định là quan hệ bạn trai bạn gái sao?

Tô Dung một chút ít đều không có hoài nghi Thẩm Ngự Dương, chỉ là... cô nheo hai mắt lại, cẩn thận nhìn nhìn ảnh chụp, hừ một tiếng.

Lúc đăng lên weibo, Thẩm Ngự Dương đang ở trong thang máy.

Mất thấy gần đến bốn giờ, Thẩm Ngự Dương nghĩ Tô Dung sắp về, sốt ruột về nhà cũng không có xem điện thoại.

Trong quá trình thang máy đi lên, Thẩm Ngự Dương vẫn luôn lo sợ bất an, nếu về nhà phát hiện vợ của anh đã về, hậu quả kia... chắc chắn.

Thẩm Ngự Dương thật cẩn thận mở cửa, trong phòng một chút động tĩnh đều không có, nhìn nhìn kệ giày ở cửa, Thẩm Ngự Dương nhớ lại đôi giày Tô Dung mang sáng nay, lúc này mới xác định cô còn chưa về.

"Hô ~" Thẩm Ngự Dương thay dép xong, vừa đi đến phòng tắm vừa cởi nút áo sơ mi.

Mười lăm phút sau, Thẩm Ngự Dương mở cửa phòng tắm ra, Tô Dung đang ôm hai tay, cười nhìn anh.

Thẩm Ngự Dương kinh ngạc, "Bảo bối em về rồi sao không lên tiếng?"

Tô Dung cười, "Thảm ảnh đế không phải đang tắm sao, em liền chờ thôi, dù sao cũng không có việc gì."

"Sao có thể chứ!" Thẩm Ngự Dương một tay vuốt tóc, một tay ôm lấy bả vai Tô Dung, mang theo cô đến phòng khách, "Bảo bối nếu em nói, anh khẳng định sẽ đi ra sớm."

Tô Dung như rụng mày, "Khóa thân à?"

Thẩm Ngự Dương nào bỏ một chút trường hợp kia, cười hì hì, liên tục xoa tay, "Vẫn là thôi đi."

Tô Dung quay người, thoát khỏi Thẩm Ngự Dương cánh tay.

Thẩm Ngự Dương sững sốt một chút, "Dung Dung? Sao vậy?"

"Anh nói làm sao nè?" Tô Dung cười như không cười nhìn anh.

Thẩm Ngự Dương lúc này mới phát hiện, giữa mày Tô Dung, ả ả có tức giận.

Thẩm Ngự Dương không đưa nữa, kéo Tô Dung ngồi ở trên sofa, cùng cô mặt đối mặt, "Làm sao vậy? Báo bối? Hôm nay quay chịu ảm ức sao?"

Tô Dung hừ một tiếng, cúi đầu lấy điện thoại ra, sau đó tìm cái tin đang rất nóng trên weibo, đưa tới trước mắt Thẩm Ngự Dương, "Tự! Minh! Xem!"

Thẩm Ngự Dương nhìn vài giây, dừng một chút, "Dung Dung, anh có thể giải thích."

"Không nghe." Tô Dung nghiêng đầu, nói rõ không nghĩ để ý tới Thẩm Ngự Dương.

"Dung Dung, bảo bảo, vợ à, anh sai rồi mà." Thẩm Ngự Dương ôm chặt Tô Dung, cúi đầu ở trên mặt cô, trên cổ, ngực cọ cọ, giống như một chú cún, dính ở trên người Tô Dung trên, quần cũng quần không ra.

Thẩm Ngự Dương nghĩ, chỉ một mình hẹn người ta lần đầu, còn bị Dung Dung bắt được!

Tô Dung tránh thoát khỏi Thẩm Ngự Dương ôm ấp, đứng lên.

Cô trên cao nhìn xuống nhìn anh, "Đồng chí Thẩm Ngự Dương."

"Có!"

Sắc mặt Tô Dung nghiêm túc, "Hành vi hôm nay của anh sai chỗ nào, anh biết không?"

"Vâng, anh biết sai rồi! Báo đảm không có lần sau!" Thẩm Ngự Dương ngồi nghiêm chỉnh, rất là khẩn trương.

Tô Dung gật gật đầu, một lần nữa ngồi trở lại, "Xem thái độ nhận sai của anh, tha thứ anh lần này."

"Nhưng....."

Thẩm Ngự Dương vốn dĩ vừa định thở phào nhẹ nhõm, vừa nghe Tô Dung còn có lời phía sau, trái tim lại thót lên.

Tô Dung rời khỏi Weibo, cau mày nhìn anh, "Thân thể anh còn chưa khoẻ liền tùy tiện ra cửa, em còn cảm thấy có chút tức giận đấy."

Thẩm Ngự Dương: "....."

Mạch não cô vợ căn bản không cùng tần số nên làm cái gì bây giờ? Online chờ, rất cấp bách!

-- _-----

Tác giả có lời muốn nói: Nhuyễn Đường: Ha ha ha ha ha ha ha ha! Hạt nhọc lòng! Dung Dung căn bản không phải nghĩ như vậy!.

Thẩm ảnh đế:.....

- - -

Đang pk với mấy bài kiểm tra nên không có thời gian huhu, có lẽ sẽ đợi thi xong mới up tiếp được nha.

Bạn đang đọc truyện *Chú Nhà Tôi Là Ảnh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.